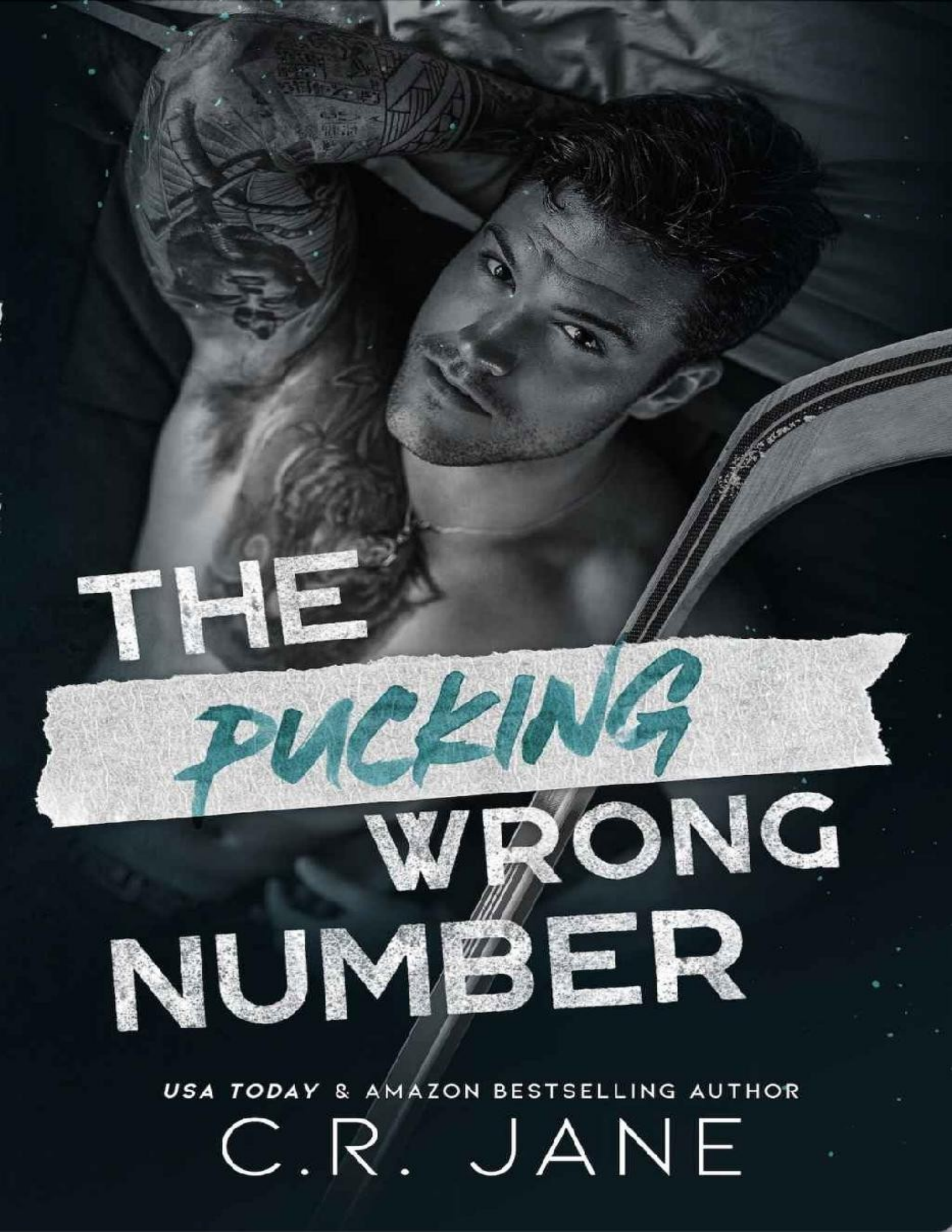

THE
PUCKING
WRONG
NUMBER
USA TODAY & AMAZON BESTSELLING AUTHOR
C.R. JANE

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

YANLIŞ NUMARA

PUCKING WRONG KİTAP #1

OceanofPDF.com

C.R. JANE

OceanofPDF.com

İÇİNDEKİLER

C.R. Jane'in Okur Grubuna Katılın
TPWN Soundtrack

Önsöz
Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21
Bölüm 22
Bölüm 23
Bölüm 24
Bölüm 25
Bölüm 26
Bölüm 27
Bölüm 28
Bölüm 29
Bölüm 30
Bölüm 31
Bölüm 32
Bölüm 33
Bölüm 34
Bölüm 35
Bölüm 36

Bölüm 37
Bölüm 38 Sonsöz
Epilog No. 2
Yanlış Pucking Numarası Bonus Sahne Yanlış
Pucking Adamı
Bayan Bentley'in Chorizo Kahvaltılık
Burritoları Ön İzleme
Önsöz
Önsöz
Bölüm 1
Bölüm 2

Teşekkür C.R. Jane
Hakkında
C.R. Jane tarafından yazılan kitaplar

OceanofPDF.com

C. R. Jane'den Pucking Yanlış Numara Telif

Hakkı © 2023 C. R. Jane

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntıların kullanılması ve ABD telif hakkı yasasının izin verdiği durumlar dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

İzinler için iletişime geçin:

crjaneauthor@gmail.com

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, işletmeler, yerler, olaylar, yöreler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal bir şekilde kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle veya gerçek olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Kapak Tasarımı: Cassie Chapman/Opulent Designs

Fotoğrafçı: Cadwallader Fotoğrafçılık Düzenleme:

Jasmine J.

OceanofPDF.com

C.R. JANE'İN OKUR GRUBUNA KATILIN

C.R. Jane'in Facebook okur grubu C.R.'s Fated Realm'e katılarak onunla güncel kalın. Sorular sorun, yeni kitaplara/serilere ilk bakışları alın ve diğer kitapseverlerle eğlenin!

C.R.'nin Kader Diyarına Katılın

OceanofPDF.com

S'ye-

Beni sevmesi için ihtiyacım olan tek kişi sendin.

OceanofPDF.com

YANLIŞ NUMARA

Yanlış numaraya bir mesaj... benimkine... ve her şey değişti.

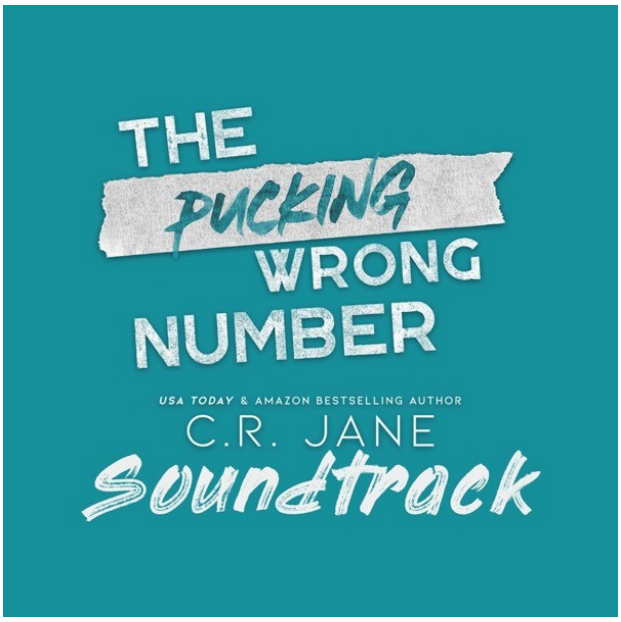
Bana soyadını söylemiyor ve belki de bu binlerce kırmızı bayrağı harekete geçirmeli, ancak yeni bir şehirde yapayalnızken ve iki yakamı bir araya getirmek için mücadele ederken, onun mesajları çaresiz kaldığım cankurtaran simidi.

Ama mesajı gönderenin süperstar hokey oyuncusu Lincoln Daniels olduğunu bilseydim asla cevap vermezdim.

Şimdi de ayaklarımı yerden kesmeye çalışıyor. Takıntılı olduğunu söylüyor. Onun numarasını taşımamı istiyor... kalıcı olarak.

Asıl soru şu... O hala ***yanlış*** numara mı yoksa bu hokey tanrısı Bay Doğru olduğunu kanıtlayabilir mi?

OceanofPDF.com

Mastermind
Taylor Swift

Yaralı
Johnny Cash

Arabaların Peşinde
Ryan Waters Grubu

Bloody Valentine-Akustik
Machine Gun Kelly, Travis Barker

Genç ve Güzel
Lana Del Rey

Gözler Kapalı
Ed Sheeran

Güzel Kalp
Parker McCollum

En Güzel Şeyler
Tenille Townes

Tüm Gözler Üzerimde
Bo Burnham

Ayrıldığınız Gün Asla
John Mayer

Savunmasız
Selena Gomez

Dönen Masalar
Adele

Bir gün
OneRepublic

Anti-Kahraman
Taylor Swift

Çalma listesinin tamamını buradan dinleyebilirsiniz.

OceanofPDF.com

"Bir pak neden pak olarak adlandırılır? Çünkü küçük piç kurusu alındı."
-Martin Brodeur

OceanofPDF.com

PROLOGUE

OceanofPDF.com

MONROE

"Monroe. Benim güzel küçük kızım," diye bağırıyor annem kanepeden. Tavana bakıyor ve adımı söylemesine rağmen benimle konuşmadığını biliyorum. Ya da en azından şu anki benle.

Tam burada durmuş, yerde bıraktığı kusmuk lekesini temizliyor. Geçmişten gelen benle konuşuyor, ya da uçurtma gibi uçtuğunda beyni onu nereye götürüyorsa.

Kapı çalınıyor ve korkuyla bakıyorum, içimde bir korku çalkalanıyor. Çünkü kim olduğunu biliyorum. Annemin deyimiyle "müşterilerinden" biri.

İkimiz de bir şey söylemeden kapı açıldı. Annemin kapının çaldığını duyduğundan bile emin değilim. İçeriye daha önce bir ya da iki kez gördüğüm terli, soluk yüzlü bir adam girdi. Pembe yanakları ve kot pantolonunun üzerinden taşan bir göbeği var. Sapkın bir Noel Baba gibi. Artık o adama inandığımdan değil. Noel arifesinde evimize hiç gelmediği kesin.

Adam bana bakarken gözleri parlıyor ama sonra annem garip bir şekilde inliyor ve adamın dikkati anneme yöneliyor.

"Roxanne," diyor şarkı söyler gibi bir sesle, oraya doğru ilerlerken.

Bir şey söylemek istiyorum. Herhangi bir şey. Ona annemin misafir ağırlayacak durumda olmadığını söyle ama faydası olmayacağını biliyorum. Ayrıca, annem ihtiyacı olan parayı alamazsa daha sonra bana çok kızar.

Odadan çıkıyorum ve kendimi buradaki tek yatak odasına kilitliyorum. Annem ve ben odayı paylaşıyoruz ama çoğu zaman annem kanepeden öteye gidemiyor.

Nefret etmeyi öğrendiğim iğrenç sesler başlıyor, ben de radyoyu açıp onları bastırmaya çalışıyorum. Huzursuz bir uykuya dalıyorum ve rüyalarıma, beni kendi yarattığı hayattan kaçmaktan daha çok önemseyen sağlıklı bir annenin görüntüsü giriyor.

Bir başlangıçla uyanıyorum, beynimi her şeyin yolunda olduğuna ikna edene kadar panik odanın kenarlarını bulanıklaştırıyor.

Ama her şey iyi hissettirmiyor. Çok sessiz. Çok fazla sessiz.

Kapıya doğru sürünüyorum, bir şey duyup duymadığımı anlamak için kulağımı kapıya dayıyorum.

Ama hiçbir şey yok.

Yavaşça kapıyı açıp odaya bakıyorum. Ne adamdan ne de annemden bir iz vardı. Etrafın temiz olduğunu düşünerek odamdan çıkıyorum, ancak annemi ön kapının yanında yerde, yüzünde yeşil bir sıvı yığınıyla gördüğümde çığlık atarak duruyorum.

İç çekiyorum, önümdeki temizliği düşünüyorum. Tekrar. Bu adamlardan nefret ediyorum. Buraya her geldiklerinde, ondan bir parça alıyorlar ama ona hiçbir şey bırakmıyorlar. Onunla işleri bittikten sonra hep böyle oluyor.

Elimde bir bez ve kovayla yanına gittiğimde annemin titrediğini ve gözyaşlarının yüzünden aktığını görüyorum. Daha önce hiç görmediğim korkunç gri bir rengi var.

"Anne," diye fısıldıyorum, yüzüne dokunmak için uzanıyorum, ancak teninin ne kadar buz gibi soğuk olduğunu görünce irkiliyorum. Gözleri aniden açılarak sıçramama neden oldu. Normalden daha da kan çanağına dönmüşlerdi. Kemikli eli gömleğimi pençeliyor ve beni çılgınca kendine doğru çekiyor. Dudağı morarmış ve kanlı. Piç kurusu sert davranmış olmalı.

"Kalbini sersemletmelerine izin verme," diye anlaşılmaz bir şekilde mırıldanıyor. "Anne?" Sesimde yoğun bir endişeyle soruyorum.

"Bir adamın... kalbini almasına izin verme," diye tükürdü. "Ona izin verme..." Sözleri kayboluyor ve göğsü büyük bir nefesle yükseliyor... sonra tamamen hareketsiz kalıyor.

"Anne!" Onu tekrar tekrar sallayarak inliyorum.

Ama başka bir şey söylemedi. Karanlık bir odada sönmüş bir alev gibi öylece gitti.

Ve ben yapayalnızım, onun son sözleri sonsuza dek kulaklarımda çınlıyor.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 1

OceanofPDF.com

MONROE

Yatağımın kenarına oturmuş, pencereden dışarı, karanlık ve yıldızsız gökyüzüne bakıyordum. Özgürlük o kadar yakındı ki tadını alabiliyordum.

18.

Sanki tüm hayatım boyunca bu anı beklemişim gibi hissettim. Bunun için özel bir doğum günü. Sonunda buradan ayrılabilme, hayatıma kendi şartlarımla başlayabilme düşüncesi... her günü atlatmama yardımcı oldu.

Ayrıldığımda bunun zor olacağını biliyordum. Hayatıma başlamak için elimde sadece okul sonrası bakkaldaki işimden kazandığım cılız birikimlerim vardı. Ama kendim için bir şeyler yapmak için ne gerekiyorsa yapacaktım.

Annemin o gün bana bıraktığı boş kabuktan daha fazla bir şey.

Onu kaybettiğim o meşum gecenin ertesi günü, on yaşımdan beri koruyucu aile sistemindeydim. Herkes bir bebek evlat edinmek istiyordu ve ben bir bebek değildim. Bu noktada yüzlerce farklı eve gitmiş gibi görünüyordum ama şu anki evim en uzun süre kalmayı başardığım yerdi.

Ne yazık ki.

Koruyucu ailem Bay ve Bayan Detweiler ve oğulları Ripley ilk başta iyi insanlar gibi görünüyorlardı ama zamanla işler değişmişti. Artık farklıydılar.

Bayan Detweiler, Marie, beni yatılı hizmetçisi olarak görmeye başlamıştı. Ev işlerine yardım etmekten yanaydım ama her yemekten sonra topluca kalkıp her şeyi temizlemeyi bana bıraktıklarında -ve evdeki diğer işleri de- bu çok fazlaydı.

Bir gün, umarım yakın gelecekte, bir daha asla başkasının tuvaletini temizlemeyeceğim.

El işçiliğiyle bir ay daha başa çıkabilirdim ama asıl sorun Bay Detweiler, yani Todd'du. Davranışları giderek daha ürkütücü bir hal alıyor, uzun uzun bakışları beni hasta ediyordu. Bana söylediği her şeyin altında yatan bir anlam vardı... bir ima. Doğum günüm hakkında daha çok konuşmaya başlamıştı, sanki doğum günümün benim için temsil ettiği özgürlük vaadinden çok daha farklı nedenlerle onu bana hatırlatmak istiyordu. O günden sonra ayrılmama izin verildiğinin henüz hiçbirinin aklına geldiğinden bile emin değilim. Hem doğum günüm hem de lise mezuniyetim aynı haftaya denk geliyordu. Mükemmel zamanlama. Sadece kendini kontrol edebilmesini ve o noktaya gelene kadar ellerini benden uzak tutabilmesini umuyordum. Bazı insanlar lise mezuniyetinin özel bir şey olduğunu düşünmeyebilir ama benim için *her şeyi* temsil ediyordu.

Ripley iyiydi sanırım. Bir insandan çok bir patatese benziyordu, bu da olabileceği diğer şeylerden daha iyiydi. Aynı odada olduğumuzda gözleri üzerimden atlıyordu, sanki ben yokmuşum gibi. Belki de ben onun için yoktum. Yatağı her gün yapıldığı, masasında yemeği ve kıçını silmek için tuvalet kağıdı olduğu sürece, daha az umursayabilirdi. Etrafındaki dünyayı umursamayacak kadar video oyunlarıyla meşguldü.

Saate baktım. Saat 16:55'ti, Bay Detweiler işten gelmeden önce akşam yemeğine başlama vakti gelmişti. İçimi çekerek, Bayan Detweiler'ın kim bilir nereden getirdiği solmuş yorganımı dalgınca düzelttim ve koridora çıkıp mutfağa yöneldim. Ev, şehrin iyi bir yerinde, üç odalı, derme çatma bir yerdi. Kaldığım diğer yerlerden daha güzeldi ama bunun o kadar da önemli olmadığını fark etmiştim. Evin içinde atan kalpler, evin ne kadar güzel olup olmadığından çok daha büyük bir öneme sahipti.

Eminim ki annemle birlikte hayata başladığım o izbe evde çok mutlu olabilirdim... Keşke o farklı olsaydı.

Mutfağa girip de Bay Detweiler'ı laminant tezgâha yaslanmış gördüğümde içimi bir panik kapladı. Eve girdiğini nasıl fark etmemiştim? Garaj kapısının açıldığını duyduğumu hatırlamıyordum.

En sevdiği bira şişesini yudumluyordu; bu şişe aslında mutfaktaki en gösterişli şeydi ve aldıkları diğer yiyeceklerden çok daha pahalıya mal oluyordu. Todd Detweiler hâlâ çalıştığı muhasebe bürosunda giydiği bol takım elbisesini giyiyordu. Saç çizgisi, çalıştığı muhasebe bürosundaki

Bu yüzden tüm saçlarını öne doğru taradı ve alnında, sulu mavi gözlerinin hemen üzerinde bir noktaya dikkatlice şekillendirdi.

Hâlâ olduğum yerde donup kaldığımı görünce kaşlarını kaldırdı. Ama genellikle eve 6:30'dan önce gelmezdi, bu da benim akşam yemeğini masaya koyup onlar bitene kadar saklanmama yetecek kadar uzun bir süreydi.

"Merhaba Monroe," dedi, ismim dudaklarından kirli bir şekilde dökülüyordu.

Yüzümü düzelttim ve içimi çelikleştirdim, sanki onun varlığı beni silahsızlandırmamış gibi buzdolabına doğru metodik adımlarla ilerledim.

"Merhaba," diye hoş bir şekilde cevap verdim, bakışlarının tenimi okşadığını hissetmekten nefret ediyordum. Sanki bir insandan ziyade imrenilecek bir nesneymişim gibi.

Güzel olduğumu biliyordum. Annemin gençliğine çok benziyordum. Ama tıpkı onda olduğu gibi, görünüşüm sadece bir lanetti, sonsuza dek tek amaçları beni kullanmak ve istismar etmek olan pislikleri çekmek için tasarlanmıştı.

Buzunun çözülmesi için daha önce koyduğum bir kase tavuğu almak için buzdolabına uzandım... birden arkamdaydı. Öyle yakındı ki, hareket edersem bana doğru bastıracaktı.

"İhtiyacınız olan bir şey var mı?" Sesimdeki histeriyi bastırmaya çalışarak sordum. Eli kalçama yerleşti ve evrene lanet okuyarak gözlerimi kapattım.

Yakınıma eğildi, nefesi tenime fısıldıyordu. "Bunu düşünüyordun, değil mi?" Todd'un nefesi bira kokuyordu, ne kadar pahalı ve güzel olduğu varsayılırsa varsayılsın, onu denememe engel olacak bir koku.

"Neden bahsettiğinizden emin değilim efendim." Tavuğu kaptım ve geri çekileceğini umarak ayağa kalkmaya çalıştım. Ama yaptığı tek şey doğrulmak oldu, böylece vücutlarımız birbirine değdi. Uzaklaşmaya çalıştım ama eli kalçamı sıktı. Sertçe.

"Şu tavuğu ocağa koymam lazım," dedim hoş bir şekilde, sanki dokunuşunu hissettiğimde içim ölmüyormuş gibi.

"Tam bir baş belası," diye mırıldandı küçük bir kıkırdamayla. "Oyun oynamayı sevmene bayılıyorum. Bıraktığımızda her şey çok daha güzel olacak." Sırtımın alt kısmında giderek sertleşen bir çıkıntı vardı ve dudağımı öyle sert ısırdım ki kanın tuzlu tadı tat alma tomurcuklarıma doldu.

Ellerim titriyordu, su kabın içinde şıpırdıyordu. Bir aptal bile neden bahsettiğini anlayabilirdi.

"Bir şeyler biriktirmeyi ne kadar sevdiğimi fark ettin mi?" diye rastgele sordu, sonunda kalçamı bırakıp geri çekildi.

Hızlıca lavaboya doğru ilerledim, kaseyi içine yerleştirdim ve akşam yemeği için tavuk göğüslerini kaplamak için ihtiyacım olan ekmek kırıntılarını almaya gittim.

"Bunu fark ettim," diye cevap verdim sonunda, yeterince hızlı cevap vermediğimde bana doğru bir adım attıktan sonra.

Bunu kim nasıl kaçırabilir ki? Todd bira şişeleri topluyordu. Garajın her iki duvarında da raflara düzgünce dizilmiş çeşitli teneke kutular ve şişeler vardı. O kadar çok vardı ki duvarı zar zor görebiliyordunuz - sosyal hizmetlerin nasıl olup da bu kadar çok boş şişe varken Todd'un bir içki sorunu olabileceğinden endişe etmediğinden emin değilim. Ama Todd bu konuda hiç endişelenmedi. Her gün duvara en az beş tane ekliyordu.

"Bakireler koleksiyon yapmak için en sevdiğim şeydir."

Elimde bir koli yumurta vardı ve onları düşürdüm, bunu açıkça söylediği için şok olmuştum, kabuklar ve yumurta sarısı her yere sıçradı.

Tam o sırada Bayan Detweiler içeri girdi, bakışları kocasıyla benim aramda şüpheyle gidip geliyordu. "Burada neler oluyor?" diye sordu, gözleri yerdeki mahvolmuş yumurtalara takıldı.

Marie bir zamanlar güzel bir kadındı ama kocası gibi onun da gençliğe tutunma çabası sefil bir başarısızlıktı. Şu anda üzerinde seksenli yıllardan kalma bir kanepeyi andıran çok dar çiçekli bir elbise vardı. Her kıvrımı vurguluyordu ve ağır makyajlı yüzünde, muhtemelen koltuğundan kalkıp buraya gelmek için harcadığı çabadan kaynaklanan ince bir ter tabakası vardı. Saçları sert, şişe siyahı rengindeydi ve kıvırmaya ve güzel tutmaya çalışsa da, ince ve gevşekti ve eminim onun için hayal kırıklığı yaratıyordu.

Genelde dış görünüşe dikkat etmezdim; aldatıcı olabileceklerini herkesten iyi bilirdim ama Todd ve Marie Detweiler'ın dış görünüşleri görmezden gelinemeyecek kadar göz önündeydi.

"Sadece bir kaza, tatlım," diyerek ona doğru yürüdü ve Marie'nin büyük olasılıkla o ağzın başka nerede olduğunu bilmediğini düşününce midemi bulandıran bir öpücüğün içine çekti.

Arkalarına bile bakmadan mutfaktan çıkıp gittiler ve ben yumurtaları temizleyip yemek yapmaya çalışırken beni titreyen, perişan bir halde bıraktılar.

Eğer bu etkileşim doğum günümü beklemenin bir seçenek olmadığına dair anlaşmayı mühürlemediyse... bir sonraki gece mühürleyecekti.

Yataktaydım, her gece yaptığım gibi dönüp duruyordum. Zihniniz benimki kadar lanetli olduğunda, uyku zordu, asla başarılı olamayacağım ateşli bir hedefti. Rahatlayabildiğim, geçmişin anılarının düşüncelerime sızmadığı bir gece hiç yaşamamıştım.

Saat gecenin üçüydü ve kısa sürede tekrar uyuyamazsam pes etmenin eşiğindeydim.

Kapımın önündeki koridordan hafif ayak sesleri geliyordu. Herkes uzun zaman önce yattığı için kaşlarımı çattım. Bu noktada onların alışkanlıklarını kendi alışkanlıklarım gibi biliyordum.

Evde biri mi vardı? Eve ait olmayan biri mi?

Ayak sesleri kapımın önünde durdu ve tüylerim diken diken oldu.

"Alo?" Fısıldayarak konuştum, kapı kolu dönmeye çalışıp sahip olduğum için yeterince şanslı olduğum kilide takılınca konuştuğum için kendimi aptal gibi hissettim.

Yataktan kalkıp komodinden lambamı çekerken kendimi bir korku filmindeki kurban gibi hissettim, gerekirse onu bir silah olarak kullanmaya hazırdım.

Dışarıdaki kişi kilitle oynadı ve kilit klik sesi çıkararak kilidin açıldığını işaret etti.

Nefes nefese kapıya bakıp kaçınılmaz olanı beklerken uzun bir duraklama oldu.

Kapı gıcırdayarak açıldı ve tanıdığım kıllı bir el ortaya çıktı. Bay Detweiler'ın eliydi.

Düşünmedim, sadece çığlık atmaya başladım, onu odamdan uzaklaştırmak için tek bir şansım olduğunu biliyordum.

Karısını uyandırmam gerekiyordu. Yatak odaları koridorun sonunda olduğu için yeterince ses çıkarmam gerekiyordu.

Çığlık atmaya başladıktan bir saniye sonra kapı çarparak kapandı ve ayak sesleri hızla uzaklaştı. Bir an sonra Detweiler'ların yatak odasının kapısının açıldığını duydum, ondan bir an sonra da benim kapım duvara çarptı ve Marie'nin telaşlı hali karşımdaydı. Göğsü kabarmış, giydiği iki beden küçük geceliğe bastırıyordu -gözlerimi yakmak istememe neden oldu- ve bakışları odanın içinde hızla dolaşırken çılgına dönmüştü, sonunda odanın ortasında duran bana düştü, göğsüme tutulmuş bir lamba.

Öfke yüz hatlarını kaplarken kırmızı benekli bir kızarıklık göğsüne ve yanaklarına yayıldı.

"Senin derdin ne lan?"

"Birisi odama girmeye çalışıyordu. Birisi kapının kilidini açmış."

Kocası olduğunu söylemedim, çünkü bu bana daha fazla sorun çıkarırdı.

Bir dakika sonra Todd oradaydı, elinde bir bardak suyla esneme numarası yapıyordu. "Neler oluyor?" diye sordu rahatça. Gözlerimiz kilitlendi ve o anda onun olduğunu bildiğimi anladı. Yüz hatları alaycıydı, bir şey söylemem için bana meydan okuyordu, sanki karısı söz konusu o olduğunda ağzımdan çıkan her şeye inanacakmış gibi.

Marie bir an durup kocasını incelemeden önce, "Kız, birinin odasına zorla girdiğini söylüyor," diye alay etti. "Neden ayaktaydın?"

Dudaklarını büzüştürmesi, yüzünün kızarması bana çok şey anlattı. Görünüşe göre Marie kocasının gerçek doğasından o kadar da habersiz değildi.

Bu konuda bir şey yapacağından değil.

"Monroe'nun çığlığını duyduğumda biraz su alıyordum. Ama evde başka kimseyi duymadım." Bakışları endişeli gibiydi. "Kabus görmediğine emin misin?"

Nefes almadan önce uzun, gergin bir an boyunca ona baktım. "Belki de hepsi buydu," diye fısıldadım sonunda ve Marie'den yüksek sesle bir huff çıkardım.

"Kendini kontrol altına al, seni velet. Geri kalanımızın uykuya ihtiyacı var!" diye tersledi, dönüp gitti, odasına doğru yürürken ağzından küfürler dökülüyordu.

Todd, acınası dudaklarında kendini beğenmiş bir sırıtışla oyalandı. "İyi uykular, Monroe," diye mırıldandı, gözlerinde geri döneceğine dair kesin bir söz vardı.

Ve başladığı işi bitireceğini söyledi.

Kapı kapanır kapanmaz dizlerimin üzerine çöktüm, hıçkırıklar vücudumu sarıyordu.

Hiç bu kadar yalnız hissetmemiştim.

Her şeyi mahvetmişti. Lise diplomamı almama bir ay kalmıştı ve o diplomamı elimden aldı.

Todd bana elini sürerse, beni mahveder. Ve ben vücudumdan bahsetmiyorum, ruhumdan bahsediyorum.

Annemin ıssız, yıkılmış yüzünün görüntüsü zihnimde canlandı.

Bu benim hikayem olamaz. Olamaz.

Gitmem gerekiyordu. Yarın. Başka seçeneğim yoktu.

Detweiler'lar Houston'ın hemen dışında küçük bir kasabada yaşıyorlardı. Yaklaşık dört saat uzaklıktaki Dallas'a gitmeye karar verdim. Oraya daha önce hiç gitmemiştim ama bilet fiyatı çok kötü değildi ve büyüktü. Tam da ortadan kaybolmak için ihtiyacım olan şeydi. Elbette Detweiler'lar o kadar uzağa gitmeye çalışmazlardı, hele ki devlet desteğinin bitmesine sadece bir ay kalmışken. Eminim kimseye gittiğimi bile söylemeyeceklerdir. O son çeki isterler.

Bekâretimin Todd için ne kadar değerli olacağını düşünmeme izin vermedim. Umarım, "kolay" onun gereksinimlerinden biriydi ve ben ortadan kaybolur kaybolmaz beni unuturdu.

Okula gittim, kalbim bütün gün acıyordu. Hiçbir zaman yakın arkadaş edinen biri olmamıştım - ne zaman taşınacağınızı asla bilemediğinizde, yakın bağlantılar kurmamak en iyisiydi - ama kendimi sahip olduğum tanıdıklarla daha uzun süre birlikte olmayı dilerken buldum. Tanıdık koridorlarda yürürken, mezuniyette veda etmenin zor olup olmayacağını ya da sadece hayallerimi kaybettiğimi hissedip hissetmediğimi merak ettim.

Annem liseden hiç mezun olmamıştı. Yine de, ben küçükken bile, aklı başında olduğu anlarda bazen bana rüyalarından bahsederdi. O sahnede yürüme hayalleri.

Kendime kararlı *bir şekilde üniversite sahnesinde yürümem* gerektiğini söyledim ve GED alacağıma ve bunu mümkün kılacağıma dair kendime söz verdim.

Okuldan sonra çalıştığım H.E.B. marketine gittim, bu vardiyadan sonra ortadan kaybolacağım için her zamankinden daha fazla acele ettim. Zamanlama işe yaradı, çünkü maaş günüydü ve yanımda götürmek için bir çek daha alabildim. Her kuruşun önemi vardı.

Vardiyamdan sonra, Detweiler telefonumu yanıma almak istemediğim için kontörlü bir telefon aldım. Onları tanıyorsam, muhtemelen mallarını çaldığımı söyleyerek beni polise teslim etmeye çalışacaklardı. Bir parçam da beni bununla takip edebileceklerinden korkuyordu. Bir casus gerilim filminde yaşamadığımı biliyordum... ama yine de tedbirli olmak üzülmekten iyidir.

Eve döndüğümde, içinde birkaç kıyafet, yeni telefonum ve biriktirdiğim paranın olduğu küçük bir çanta hazırladım. Sonra yatağıma oturdum, ellerim

endişeyle birbirine kenetleniyordu.

İyi bir planım yoktu. Her ne kadar kaçmayı hayal ediyor olsam da, planlarım somut olmaktan çok akışkandı. Ve hepsi de daha iyi bir iş bulabilmem için lise diplomasına sahip olmama ve Detweiler'ların peşimde olduğu korkusuyla her saniye arkamı kollamak zorunda kalmamama bağlıydı. Eyaletin koruyucu ailelikten çıkan çocuklar için bir destek sistemi de vardı ve ben de buna dayanabileceğimi umuyordum.

Ama bunu yapabilirim.

Yemekten sonra ortalığı topladım. Marie pizza sipariş etmişti, bu yüzden her zamanki kadar çok çaba harcamadım. Sonra oturma odasının köşesinde oturup iyi geceler dileyene kadar bekledim. Bu zor bir şeydi. Bu gece kaçmam gerekiyordu -onların yatmasına yetecek kadar geç ama Todd'un beni bir kez daha ziyaret etmeye karar vereceği kadar da geç değil.

Ayrılışım tam bir hayal kırıklığıydı. Pencereden çantamı alıp kaçarken Detweiler'ların peşimden koştuğu, polisten kaçmak için çalıların arasına girip çıkarken siren sesinin havada dolaştığı bir görüntü canlanmıştı zihnimde.

Ama gerçekte olan şey, benim pencereden kaçmam ve herkesin uykuda kalmasıydı. Greyhound istasyonuna varana kadar bir saat yürüdüm ve kimse peşimden gelmedi. Dallas'a bilet aldığımda yorgun görünen görevli gözünü bile kırpmadı.

Kırk yılda bir bir şeylerin yolunda gitmesi güzeldi.

Otobüs yolculuğu bir arabanın iki katı kadar uzun sürdü. Birkaç saat dinlenmeye çalışsam da, bir şekilde durağımı kaçıracağımdan endişeleniyordum, bu yüzden asla derin bir uykuya dalamadım. Zihnim de geleceğimin ne getireceğini düşünmekten kendini alamıyordu. Bunu tek başıma başarabilecek miydim?

Endişelerime rağmen, Todd'la aramızdaki mesafe her geçen kilometre arttıkça göğsümde bir rahatlama hissi titreşti.

En azından bekaretimi güvende tutmayı yapılacaklar listemden çıkarabilirdim.

Nihayet Dallas'a vardığımızda sabah güneşi ufukta belirmeye başlamıştı. Greyhound istasyonunu çevreleyen harap binalara rağmen heyecanlanmadan edemiyordum. Buraya gelmiştim. Başarmıştım. Daha önce hiç Dallas'a gitmemiş olabilirdim ve burada kimseyi tanımıyor olabilirdim ama kendime yeni bir hayat kurmaya kararlıydım.

Bu benim yeni başlangıcımdı.

Varışımın etkisinin geçmesi ve kendimi bir park bankında bulmam yaklaşık on iki saat sürdü ve denesem gerçekten uyuyup uyuyamayacağımı tartıştım. Ya da böyle bir şeye kalkışmanın güvenli olup olmadığını.

Otobüsten inmiştim ve beni internetten bulduğum genç sığınma evine götürmesi için bir taksi çağırma aşamasındaydım. Sonra adrese bakarken kapkaça uğradım. Taksi için cebimden çıkardığım tüm parayı almışlar ve telefonumu elimden çekip almışlardı.

Deli bir kadın gibi peşlerinden koştuğuma bahse girebilirsiniz. Ama tüm dünyevi eşyalarımın bulunduğu sırt çantam bana ağırlık yaptığı için, bir grup çocuk beni kolayca geride bıraktı.

Daha iyi günler görmüş bir benzin istasyonundan bir paket cips almak dışında kalan paramı harcamaya cesaret edememiştim.

Günün geri kalanında barınağı bulmak için her yere yürüdüm, birileri şüphelenir ve yetkililere kaçak bir genç gibi göründüğümü bildirirse diye yol sormaya korktum.

Belli ki mekânı hiç bulamamıştım çünkü oradaydım, parktaki bankın üzerinde. Soğuk, aç ve kızgın.

Ve bitkin.

Görünüşe göre, kırk sekiz saate yakın uyumadığınızda, herhangi bir yerde uyuyakalabiliyorsunuz, çünkü sonunda... ben de aynen öyle yaptım.

Bir sıçrayışla uyandım, birinin beni izlediği hissi boğazımda düğümlendi. Gece çökmüştü ve parkın üzerine koyu mavi bir renk çökmüştü. Ağaçlar ve çalılar kararmış gökyüzüne karşı belli belirsiz gölgeler oluşturuyordu. Sokak lambaları titreyerek canlanmış, yola ve yakındaki banklara sıcak bir parıltı yaymıştı. Işık hafif esintiyle dans edip sallanıyor, yere uzun gölgeler düşürüyordu. Yaprakların hışırtısı ve cırcır böceklerinin cıvıltısı duyulabiliyordu.

Yanımdaki bankta oturan kırlaşmış yaşlı adamı gördüğümde irkildim, bakışlarındaki vahşilik vücudundaki yırtık pırtık giysilerle eşleşiyordu. Orada

Üzerinden kir ve vücut kokusu yayılıyordu ve bana gülümsediğinde sadece birkaç dişiyle gülümsüyordu.

"Oy. Seni izliyordum. Uyuyabildiğinizden emin olmak için, leydim," dedi etkilenmiş bir İngiliz aksanıyla.

Sözleri son derece dostane ve nazik olsa da irkildim ve ondan uzaklaştım.

"Oh, Ole Bill'den korkma. Ben sana göz kulak olurum."

Banktan atlayıp kaçmak için hareket ettim... ama bir an tereddüt de ettim. Onda çok sağlıklı bir şeyler vardı. Görünüşünü ve kokusunu geçtikten sonra tabii.

"Bu park benim, ama paylaşabilirim. Sen uyumaya devam et, ben de nöbet tutayım. Kabadayıların uzak durduğundan emin ol," diye devam etti. Ona henüz bir şey söylememiş olmama rağmen.

Teklifini reddetmek için ağzımı açtım ama sonra market poşetinden temiz, yepyeni, etiketli bir battaniye çıkardı. Battaniyeyi bana uzattığında konuşmak yerine kendimi ağlarken buldum.

Ben hıçkıra hıçkıra ağlarken o beni çılgınca izliyor, histerik kadınların gözyaşlarını dindirme gücüne sahipmiş gibi battaniyeyi üzerime atıyordu. Son birkaç gündür yaşadığım olaylardan ve onun nezaketinden bunalmış bir halde hala ağlamayı bırakmadığımda, sonunda "Eleanor Rigby "nin o güne kadar duyduğum en kötü yorumunu söylemeye başladı. Aslında, duyduğum en kötü şarkı yorumuydu.

Ama işe yaradı ve ağlamayı bıraktım.

"İşte, işte, küçük ördek. Uyumaya git. Ole Bill sana göz kulak olacak," dedi yatıştırıcı bir sesle şarkıyı bitirdikten sonra - son birkaç söz kesinlikle uydurulmuştu.

Bundan daha akıllı bir kızdım, gerçekten öyleydim. Ama çok yorgundum. Ve içimdeki her şey ona gerçekten güvenmek istiyordu. Ne de olsa bana "küçük ördek" demişti. Seri katillerin kurbanları için sevimli evcil hayvan isimleri olmazdı, değil mi?

"Sadece birkaç dakika," diye mırıldandım ve başını salladı, o anda oldukça hoşuma giden çarpık sırıtışıyla yine usulca gülümsedi.

Stres ve yorgunluktan titreyerek ve daha iyi günlerin hayalini kurarak uykuya daldım.

Uyandığımda, on dakikadan çok daha geç olmuştu. Aslında gecenin geri kalanıydı.

Bill hâlâ oradaydı, beni izliyor ve sanki bütün gece uyumamış gibi kendi kendine hafifçe ıslık çalıyordu. Sırt çantam hala başımın altındaydı, para hala içindeydi ve en azından kimsenin bana dokunduğunu *hissetmiyordum*.

Kahretsin, umutsuzluğa kapılmıştım, değil mi?

"Kalacak bir yerin var mı, genç kız?" diye sordu usulca. Başımı salladım, bu bankta bir gece daha geçirmeyi düşünürken dudağımı ısırdım.

"Ole Bill sizi iyi bir yere götürecek. Benim şatom kadar güzel değil ama iş görür," dedi ve sanki gerçekten de hendeği olan bir İngiliz şatosuymuş ve hükümdarı da kendisiymiş gibi gururla parkı işaret etti.

En azından birkaç saat sonra bana bir şey yapmayacak kadar güvenilir olduğunu kanıtlamış olmasına rağmen, onu bir kaçakçılık çetesi ya da aynı derecede iğrenç başka bir şey olmadığını umduğum yere kadar takip etmemi sağlayan şey yine de saf çaresizlikti.

Beni bir gün önce yürüdüğüm yerden biraz daha iyi bir yere götürdüğünde biraz rahatladım. O sahte İngiliz aksanıyla kulağımı çınlattı, hiç gitmediğinden emin olduğum yerler hakkında hikâyeler anlatarak beni eğlendirdi.

Ne olduğunu anlamadan, oldukça yeni olduğu anlaşılan bir sığınma evinin girişinin önünde duruyorduk. Tabelada buranın bir kadın sığınma evi olduğu yazıyordu ve bu manzara bir kez daha ağlamak istememe neden oldu.

"Oraya gittiğinde seni Ole Bill'in gönderdiğini söyle... Sana kraliyet muamelesi yapacaklar," diye kıkırdadı ve yüzüncü kezmiş gibi gelen bir şekilde gözlerim doldu - muhtemelen tekrar histeri krizine gireceğimden korkarak bir adım uzaklaşmasına neden oldu.

Sonunda sığınağın kapısına giden basamakları çıkmadan önce bir an daha tereddüt ettim. Yarı yolda durup Bill'e baktım, o da bana yine sevimli bir şekilde sırıttı. "Senin için harika şeyler görüyorum, küçük ördek," diye seslendi arkamdan yürümeye devam ettiğimde.

Onu asla unutamayacağımı biliyordum. Evsiz ve biraz deli olabilirdi ama aynı zamanda tanıdığım en nazik insanlardan biriydi. Bir yabancı olarak bana göz kulak olmuş ve en çok ihtiyacım olduğu anda bana yardım etmişti.

İçeri girerken, yorgunluk hala omuzlarımda, garip bir şekilde o anda her şeyin yoluna gireceğine dair huzurlu hissediyordum.

Resepsiyona yaklaştığımda nazik bir kadın "Haven'a hoş geldiniz," diye mırıldandı.

Gerçekten de cennet.
Sadece umut edebilirdim.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 2

OceanofPDF.com

LINCOLN

Buzun üzerine çıktım, takımımın geri kalanına doğru ilerlerken soğuk açıkta kalan tenimi ısırıyordu. Bu sadece bir antrenman olabilirdi ama ben bu oyun için yaşıyordum. Bana bir şeyler hissettiren tek şey buydu. Pist, buzu kesen bıçakların sesiyle canlanıyordu.

Ara sıra pakı vuran bir sopanın tıngırtısı ve takım arkadaşlarımın kahkahaları ve şakalaşmaları. Ben de onlara katıldım, çocuklarla şakacı şakalaşmalar yaparken dudaklarımın kenarına küçük bir gülümseme yerleşti, olacakları düşündükçe damarlarımda bir enerji vızıltısı dolaşıyordu.

Koçumuz önümüzde belirdi, gri gözleri eleştirel bir bakışla bizi tarıyordu. Pisliğin tekiydi ama aynı zamanda şimdiye kadar sahip olduğum en iyi koçtu, bu yüzden çok da umursamadım. "Pekâlâ, dinleyin pislikler," dedi, sesi sert ve emrediciydi. "Bugün pas çalışması yapacağız, çünkü Salı günkü maçta bu beceriyi unutmuş gibiydiniz."

Hepimiz kıkırdadık ama yalan söylemiyordu. Salı günü çok kötüydük, son sıradaki RedHawks'ı zar zor geçmiştik. Kendimizi toparlamamız gerekiyordu çünkü Toronto bu hafta sonu bizim için yatmayacaktı.

Basit bir alıştırmayla başladık, pakı dar bir daire içinde ileri geri geçirdik. Daha önce sayısız kez yaptığımız bir alıştırmaydı ama geçen maçta olduğu gibi berbattık.

"Sıkı paslar!" Koç bağırdı.

En iyi arkadaşım Ari yanımda sırıtarak, "Kulağa başka bir şeye yakın geliyor," dedi. "Bende olan bir şey."

Gözlerimi devirdim ama yine de kıkırdadım. Çünkü biz böyle aptaldık.

Daha karmaşık alıştırmalara geçtik ve yoğunluğu artırarak daha çok zorladık. Yine de normal boktan konuşmalarımızı durduracak kadar değil.

Bender öne doğru eğildi, bir eliyle kaleyi kavrarken diğer eliyle sırtını tutuyordu.

"Neyin var senin ihtiyar?" Ari kalenin etrafında patenle bir tur atarken seslendi.

"Zor bir geceydi," diye iç geçirdi Bender, ayağa fırlayıp kalçalarını savurmadan önce, "Annen bana öyle sert bindi ki belimi kırdı."

Takım kükredi ve Ari tiksintiyle başını salladı. "Bu iyi bir şey bile değildi. Kahretsin, 34 yaşındasın ve şimdi annemin seni lanet bir at gibi sürdüğünü hayal etmek zorundayım."

"Siz bok kafalıların işi bitti mi?" Koç kükredi ve önümüzdeki bir saat içinde yapılacak olan hücum maçına hazırlanmak üzere dağıldık.

İleriye doğru kayarken, Dalton'a hızlı bir pas verirken ve sonra diski buzun altına götürüp gol atmasını izlerken adrenalinim içimden akıyordu.

Yedek kulübesindeki oyuncular sanki gerçek bir maçtaymışız gibi tezahürat yapmaya başladılar. Dalton onların beşliklerini kabul etti ve her birini yumrukladı. Bunu arada bir lanet olası maçta da yapabilse ne güzel olurdu. Takımın ilk forveti bendim ama Koç, Dalton'ın içinde bulunduğu sıkıntılı durumdan kurtulabilmesi için beni kanatta oynattı. Açıkçası ben de onun kafasını toparlamasını istiyordum... ama aynı zamanda sayı yapan kişi olmayı da seviyordum.

Ari bana döndü ve "Bu gece dışarı çıkıyor muyuz?" dedi. Bu soruyu tam da beni bardağın içine iterken sormuştu.

"Siktir," diye inledim onu üzerimden iterken. "Çok zayıfsın Lancaster. Soto bana bundan daha sert vuruyor." Ari bana dişlerini gıcırdattı ve hırladı. Soto L.A. için oynuyordu ve Ari ondan *nefret ediyordu*. Ari ne zaman bir şey yapsa onun adını ortaya atmak en sevdiğim şeylerden biriydi.

"Dikkat etsen iyi olur," diye karşılık verdi. "Dalton senin yerini çalacak." Sözler dudaklarından döküldüğü anda gülmeye başladı çünkü ikimiz de bunun asla gerçekleşmeyeceğini biliyorduk.

Takımdaki en iyi skorer bendim.

Ve ligin.

Yakın zamanda yerime kimse geçmeyecekti. Sezon sonunda çaylak kontratım sona erdiğinde, iş çoktan bitmişti. NHL tarihinin en büyük kontratını imzalayacaktım. Sahipler, diğer takımlar tekliflerini sunmaya başlamadan önce bu anlaşmayı tamamlamak için ensemde soluyorlardı.

Bana kalsa çoktan imzalamış olurdum.

Peters beni neredeyse yere sererken "Lanet olsun," diye homurdandım. Lanet olası babamın yine düşüncelerimi doldurmasına izin verdiğim için başıma gelen buydu.

"Daniels, lanet kafan nerede?"

Lancaster, "Muhtemelen seçkin bir kukuyla," diye seslendi.

Koç homurdandı ve ona bir disk fırlattı. "Tekrar sıraya girin!"

Sanki bu tüm sorunlarımı çözebilirmiş gibi başımı sallayarak dişlerimi sıktım ve yeniden odaklandım. Sert bir şekilde kayarken gözlerimi diskten ayırmadım ve Koç'un oyunu anlatışını dinledim.

Düdük çaldı ve kayarak ilerledim, kendimi kalenin önünde konumlandırdım, saldırmaya hazırdım. Pak bana doğru geldi ve hiç tereddüt etmedim. Pakı sopamla havadan kaptım, etrafımda döndüm ve bilekten bir şut attım. Pak havada süzüldü, bir hız ve isabet bulanıklığıydı.

"Gözünü kırpma, orospu çocuğu!" Pak Bender'ın eldivenini vızıldayarak geçip kalenin arkasını bulduğunda bağırdım. Yumruğumu havaya kaldırdım, damarlarımda bir adrenalin dalgası dolaşıyordu.

Bender küfretti ve eldivenlerinden birini fırlattı.

"Toronto'ya karşı bundan daha hızlı olmalısın ihtiyar," diye bağırdım etrafında bir tur daha atarken... sırf eğlence olsun diye.

"Evet, evet," diye homurdandı

Koç'un yüzü geniş bir sırıtışla kaplanmıştı ve o kadar sert kafa sallıyordu ki lanet olası bir bobble head'i andırıyordu. "İşte ben de bundan bahsediyorum!" diye bağırdı, yumruğunu havaya kaldırarak. "İyi atıştı, Daniels!"

Maça otuz dakika daha devam ettik ama dört sayı daha atınca Koç beni yedek kulübesine gönderdi.

"Bugün tam bir hayvansın," diye güldü Ari, ben terli yüzümü havluyla silerken bana bir su şişesi fırlattı.

"Çok eğlenceli, değil mi?" Sırıttım, serinlemek için yüzüme su püskürttüm. Ka

palı"Evet, Altın Çocuk," diye mırıldandı Ari.

. Medyanın bana taktığı lakap karşısında gözlerimi devirmiştim. "Har, har. Dangalak."

Ari homurdandı ve biz de yeni bir hattın birbiriyle karşılaşmasını izledik.

Bender, "Bence Dalton her oyunda daha da kötüleşiyor," diye yorum yaptı. Kendini tahtaların üzerinden kaldırıp sıranın üzerine bırakırken nefesini tuttu.

"Hmm, sana kaç sayı yaptım?" Ben de karşılık verdim.

Bender oflayıp pufladı ve başını salladı. "Saymayı bıraktım."

Ari ve ben ikimiz de güldük ve antrenmanın geri kalanını izlemeyi bitirdik.

Duştan sonra soyunma odasına döndüğümüzde, Ari siyah saçlarını kurutmaya devam etmeden önce havlusuyla beni tersledi. "Bu gece hakkında hiç cevap vermedin. Biriyle yatmam lazım."

Bir kaşımı kaldırdım. "Sana bu konuda yardımcı olabileceğimi sanmıyorum Lancaster.

Daha bana bir içki bile ısmarlamadın."

"Komik," diye iç geçirdi, sonra bana göz kırptı. "Var mısın? Emory Caddesi'ndeki yeni barı deneyebiliriz."

Saçlarımı yüzümden uzaklaştırdım ve bir iniltiyle başımı arkamdaki dolaba vurdum. "İsterdim ama Kara'yla şu lanet gala işim var."

"Ekselansları ile randevuya mı gidiyorsun? Dün antrenmanda kafanı çok mu sert vurdun? Ne oluyor Daniels?" Ari tiksintiyle başını salladı. Hazırlık okulu günlerimizden beri benim en iyi arkadaşımdı. Kara Lindstrom'dan kesinlikle hoşlanmadığımı çok iyi biliyordu.

Ellerimi kaldırdım. "Biliyorum, biliyorum. Ama ensemde soluyor. Birleşme için babasıyla görüşüyor... ve o-"

"Babanı sikeyim, Linc. Eğer bu gece onu becermeye çalışırsan, taşakların düşecek. Gel, benimle kafayı bul."

Bir şey söylemek için ağzımı açtım -ne söyleyeceğimden emin değildim- sonra kapattım, çünkü haklıydı.

Tam o sırada telefonum çaldı. Şeytana bak. Sevgili babamdan bir mesaj gelmişti.

Bu geceyi mahvetme evlat.

Sözleri içimi titretti. Her zamanki korku, ağır dozda suçluluk duygusuyla karışmış bir şekilde pusuya yatmıştı.

Dudaklarıma bir sırıtış yerleştirerek silkindim. Siktir et onu.

"Bu sırıtışı biliyorum. Güzel bir gece olacak, değil mi?" Ari kükredi.

Ona baktım, gülümsemem genişledi. "Harika bir gece olacak."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 3

OceanofPDF.com

MONROE

Tıbbi ofisin steril beyaz duvarlarından içeri girdiğimde yorgunluğun üzerime çöktüğünü hissedebiliyordum. Dün burada ve yemek şirketinde bir çift vardiya daha, ardından gece geç saatlere kadar süren bir ders ve ben
fiziksel ve zihinsel olarak tükenmişti.

Ama başka seçeneğim yoktu.

Haven'a geldikten sonra GED sınavına girmek için bir ay beklemek zorunda kalmıştım, on sekiz yaşında olduğumdan ve Detweiler'ların üzerimde yasal hak iddia edemeyeceğinden emin olmak istiyordum. Barınak kalabalıktı. Ama temizdi... ve güvenliydi. Yani iyiydim. Başka bir markette iş bulmuştum ama çalışanlardan biri bir tıp ofisinde resepsiyonist olarak çalışabileceğimi duyana kadar barınaktan taşınacak kadar para biriktirememiştim.

Yeni evime taşınalı bir yıl olmuştu. Tres Medical ve yemek şirketi arasında idare ediyordum. Ama bir de devlet üniversitesine gitmeyi ekleyince çok yorucu oluyordu.

Herkesin giymek zorunda olduğu önlüklerimin içinde kıpırdanırken, yorgunluğuma rağmen neşeli görünmeye çalışarak iş arkadaşım Katie'yi zoraki bir gülümsemeyle selamladım. Ofisteki popüler kişilerden biriydi, her zaman sosyalleşmeye ve planlar yapmaya hevesliydi. Benim sadece hayalini kurabileceğim, asla karşılayamayacağım kaygısız bir yaşam sürüyordu.

Gün geçtikçe iş yüküm artıyor ve enerji seviyem düşüyordu. Hasta geçmişlerini almak, randevuları planlamak ve doktorların ihtiyaç duyduğu her şeyi yapmak gibi işleri yaparken gözlerimi zar zor açık tutuyordum. Ayrıca bu akşam dersten önce yazmam gereken bir ödevim vardı.

başladım. Yerel halk üniversitesindeki dersler göz kamaştırıcı değildi ama her kredi beni hayallerime daha da yaklaştırıyordu.

Ofisin sıkışık dinlenme odasında oturuyordum, yorgunluk iliklerime kadar işliyordu. Sadece birkaç saat kalmıştı. Birkaç saat için her şeyi yapabilirdim, değil mi?

Her gün kendime söylediğim şey buymuş gibi görünüyordu. Ve tıpkı birinin yardımcı olduğunu düşünerek "her seferinde bir adım" demesi gibi... Sözlerin içi boştu.

On dokuz yaşındaydım ama yine de kendimi yüz yaşında bir kemik torbası gibi hissediyordum.

Günün daha d a zorlaşması gerektiğinden, muayenehanedeki doktorlardan biri olan Kevin içeri girdi. Yüzünde seksi ve havalı olduğunu düşündüğü ama aslında onu kaçık bir palyaçoya benzeten sinir bozucu bir sırıtma vardı. Yandan taranmış saçları ve sırıtışı birlikte bu etkiyi yaratmıştı. Kendimi olacaklara h a z ı r l a r k e n içimde bir sıkıntı belirdi. Bariz ilgisizliğime rağmen her zaman benimle flört etmeye çalışıyordu. "Selam güzelim," dedi ukala bir sırıtışla tezgâha yaslanarak. "Yorgun görünüyorsun. Neden seni dışarı çıkarıp biraz dinlenmene yardım etmeme izin vermiyorsun? rahatla?"

Kibar bir gülümsemeyi zorlarken, zihnim kızgınlıkla yarışmaya devam etti. Geçinebilmek için iki işte birden çalıştığımı ve gece dersleri aldığımı anlamıyor muydu? Bana çıkma teklif ettiği her seferinde bundan bahsetmiştim. Onun saçmalıklarına ayıracak vaktim yoktu.

"Teşekkürler, ama gerçekten yorgunum," diye cevap verdim, ses tonumu medeni tutmaya çalışarak. "Bundan sonra yemek şirketinde uzun bir akşam geçireceğim, sonra da gece derslerim var."

Kevin'in sırıtışı soldu ve yerini hayal kırıklığı dolu bir ifadeye bıraktı. "Hadi ama bebeğim, böyle yapma. Birlikte biraz eğlenebiliriz," diye ısrar etti, yaklaşarak. "Neden günün geri kalanında izin almıyorsun?"

Tabii ki böyle söyleyecekti. O bir vakıf fonu bebeğiydi ve bir şekilde tıp fakültesini bitirebilmiş olmasına hâlâ şaşırıyordum. Bunu yapabilmesi için ailesinin cebini epeyce doldurduğundan şüpheleniyordum. Eğer buradaki diğer doktorlar devreye girmeseydi, burası yanlış uygulama iddiaları yüzünden çoktan kapanmış olurdu.

Sabrımın tükenmekte olduğunu hissettim. "Teklifin için minnettarım ama gerçekten ilgilenmiyorum. Bildiğiniz gibi," dedim kararlı bir şekilde, ipucunu alıp geri çekileceğini umarak.

Kevin'in yüz ifadesi ekşidi ve kollarını göğsünde kavuşturdu. "Her zaman çok ciddisin," diye mırıldandı, sesi hayal kırıklığıyla doluydu. "Belki daha iyi bir tavrın olsaydı, sürekli kıçında bir sopa varmış gibi ortalıkta dolaşmazdın."

Çenemi sıktım, kızgınlığım alevlenirken yorgunluğum bir anlığına unutuldu. Kim olduğunu sanıyordu bu herif? Kıçımı yırtarak çalışıyordum; dikkatimi dağıtacak şeylere ayıracak zamanım yoktu, özellikle de Kevin gibi birine.

"Nasıl eğleneceğimi gayet iyi biliyorum," diye karşılık verdim, sesim kızgınlıkla karışıktı. "Ama şu anda önceliğim sorumluluklarımla ilgilenmek ve onları göz ardı etmeme değmesi gerekiyor."

Çenesi düştü. Onun birlikte takılmaya değecek biri olmadığını söylemeye çalışmıştım.

Böylece ayağa kalktım, çantamı aldım ve kapıya doğru yöneldim, Dr. Kevin'i dinlenme odasında bıraktım, kendini beğenmiş ifadesi yerini kaşlarını çatmaya bırakmıştı.

Diğer doktorların Dr. Kevin'in tarafını tutacağından emin olmasaydım, onu yıllar önce rapor ederdim.

Ofisten çıkıp temiz havaya çıktım, derin bir nefes aldım ve bir an için gözlerimi kapatıp kendimi merkeze almaya çalıştım.

Bir şey için her şeyi
yapabilirim... Siktir.

Daireme doğru yürüdükten sonra kendimi biraz daha iyi hissediyordum. Boktan bir stüdyoda yaşıyordum ama bu *benim* stüdyomdu ve bu konuda söylenecek bir şey vardı. Yaşanabilir hale getirmek için elimden geleni yapmıştım... Taşındığımda duvarları parlak krem rengine boyamış ve baştan aşağı temizlemiştim.

Ancak merkezi hava yoktu, sadece sıcaklık yetmiş beşin altında olduğunda çalışan bir pencere ünitesi vardı... bu da onu oldukça işe yaramaz hale getiriyordu. Halı eski ve yıpranmıştı... ve taşındığımda o kadar kirliydi ki profesyonel olarak temizletmek için param yoktu. Tuttuğum temizlikçiler ellerinden geleni yapmışlardı ama yine de şüpheli bir gri renkteydi ve her yerinde kaynağını asla bilmek istemediğim lekeler vardı. Mutfak lavabosu damlatıyordu ve fırın yoktu.

Ve bunlar o yerde yanlış olan şeylerden sadece birkaçıydı.

Ama işe yaramasını sağladım.

Kilitli olmayan ön kapıdan geçip daireme çıkan merdivenleri tırmanırken sıkıntıyla iç çektim. Her ay kiramı ödediğimde, yağlı ev sahibim Jared'den kapıyı tamir etmesini isterdim. Ve her seferinde beni görmezden gelirdi. Kapımdaki tek şeyin dayanıksız bir kilit olduğunu düşünürsek, dairem ile kabataslak sokağımız arasında fazladan bir bariyer olması güzel olurdu...

İti an çomağı hazırla. Kapım çalındığında dairemde beş dakikadan daha az bir süredir oturuyordum. Gözetleme deliğinden baktığımda karşımda ev sahibim Jared Thomason'ın ta kendisi duruyordu. Onu karşılamak için kapıyı açtığımda, kendini bırakmış bir adamın kusursuz görüntüsüyle karşılaştım. Ter lekeli gömleği kocaman göbeğine yapışmıştı ve pantolonunun düğmeleri açıktı ve zar zor tutunuyordu. Seyrelmiş saçları geriye doğru taranmıştı ve boncuk gözleri beni bir aşağı bir yukarı tarayarak kendimi açıkta ve rahatsız hissetmeme neden oldu.

Alaycı bakışları üzerimde bir an bile durmadı ve eğildiğinde sıcak nefesini yüzümde hissettim. Nefesinin ekşi kokusu burun deliklerimi doldurdu ve bir öğürmeyi bastırmak zorunda kaldım.

Gözlerimin sarkık kollarına ve eklemlerini kaplayan kalın kıl tabakasına kaymasını engellemeye çalıştım ama bunu görmezden gelmek imkânsızdı. İnsan formundaki Jabba the Hutt gibiydi - grotesk ve itici.

"Hey, Monroe," diye hırıldadı, gözleri tüylerimi diken diken edecek şekilde üzerimde geziniyordu. Üçüncü kattaydım, bu yüzden yukarı çıkmanın onun için bir yolculuk olduğundan eminim. "Sadece dairende her şeyin yolunda olup olmadığını görmek istedim."

Zorla gülümsedim. Elbette sadece kontrol ediyordu... her zaman kontrol ederdi. Ama ne zaman ona dairemde yolunda gitmeyen şeylerden bahsetsem... kesinlikle ilgilenmemişti.

"Evet, her şey yolunda. Sorduğun için teşekkürler." Kapıyı kapatmak için hamle yaptım, o da bana yaklaştı ve ayağını kapıya soktu. "Biliyor musun Monroe, son zamanlarda seni çok düşünüyorum. Senin gibi güzel bir kadın... yapayalnız."

Bu hiç de ürkütücü değildi....

"Bu gece bir şeyler içmeye çıkmaya ne dersin?"

Gözlerimi devirmek için içimden gelen dürtüye direndim. Sanki bu ürkütücü yaşlı adamla bir yere gitmek isteyecekmişim gibi. "Hayır, teşekkürler," dedim.

kapı bir kez daha kapandı.

Ama daha bitirmemişti. Uzandı ve kolumu tuttu, sıkı ve ısrarlı bir şekilde kavradı. "Hadi tatlım, utanma. Kirayı zar zor ödediğini biliyorum. Sana yardım edebilirim... ne demek istediğimi anlıyorsan."

Midem çalkalandı. Bu ihtiyacım olan son şeydi, son şey *Birine* ihtiyaç var.

"Benimle biraz zaman geçirirsen kirandan birkaç ay feragat edebilirim."

Kalbim hızla çarpıyordu ve nefesimi kontrol etmeye çalışıyordum. Ne kadar korktuğumu bilmesini istemiyordum. Kendimi geri çekmeye çalıştım ama beni daha da sıktı. "Bırak beni," diye tısladım, sesim öfkeyle titriyordu.

Sanki ona gerçekten iltifat etmişim gibi kıkırdadı. "Sorun nedir, tatlım? Yaşlı erkeklerden hoşlanmıyor musun?"

Ondan uzaklaşmaya çalıştıkça midem bulanıyordu. Bunun yanlış olduğu açıktı ama dairemi kaybetmeyi göze alamayacağımı da biliyordum. Beni boğan öfkeyi bastırarak derin bir nefes aldım ve kekeleyerek, "Pek sayılmaz. İşe gitmem gerekiyor."

Jared kolumu sıktı, sesi öfkeli çıkmaya başladı. "Seni nankör küçük velet. Sana bir iyilik yapıyorum ve sen bunu düşünmüyor musun? Seni çoktan sokağa atmadığım için şanslısın."

"Jared, sadece yalnız kalmak istiyorum. Teklifini kabul edemem. Üzgünüm."

Ama yerinden kımıldamadı. Bunun yerine, tutuşu daha da sıkılaştı ve acı verici bir hal aldı. "Böyle yapma tatlım," diye alay etti. "Bunu istediğini biliyorsun."

Boğazımda safra birikti. Bir insan nasıl bu kadar iğrenç, bu kadar aşağılık olabilirdi? "Bırak beni," diye tekrar hırladım, sesim alçak ve tehditkâr bir hal almıştı.

Sadece kıkırdadı. "Neden bu kadar düşmanca davranıyorsun, küçük kuş? Sana istediğin her şeyi verebilirim. Tek yapman gereken iyi davranmak."

Bu gidişle kompleks sahibi olacaktım. Etrafımdaki bütün erkekler beni bir kuşa benzetiyordu.

Mide bulantısı midemde çalkalandı. Ona teslim olma, bana dokunmasına izin verme düşüncesi çığlık atmak istememe neden oldu. Ama dikkatli olmam gerektiğini biliyordum. Tüm güç bu adamın elindeydi ve dikkatli olmazsam beni yok edebilirdi.

Ben de yapabileceğim tek şeyi yaptım. Yumruğumu sıktım ve ileri atılarak suratına olabildiğince sert bir yumruk indirdim. Geriye doğru tökezledi, çenesinden kan akarken burnunu tutuyordu.

Cildi öfkeyle alacalı bir kırmızıya büründü, yüzündeki kanla eşleşti ve bana hararetli bir bakış fırlattı. "İyi," diye boğuk bir sesle geri çekildi. "Sen bilirsin. Ama evsiz ve beş parasız kaldığında gelip bana ağlama."

Tehdit üstü kapalıydı - işler benim için çok daha zorlaşmak üzereydi.

Yine de buna değdi.

Hışımla uzaklaşmasını izledim, içimi bir korku kapladı. Hareket etmeyi göze alamazdım. Ama bundan kurtulmanın bir yolunu bulmalıydım, hem de hemen.

Erkekler neden bu kadar dangalaktı?

OceanofPDF.com

BÖLÜM 4

OceanofPDF.com

MONROE

Jared'in arkasından kapıyı çarparak kapının önüne çöktüm, kalbim korku ve tiksintiyle çarpıyordu. Lanetlenmiş miydim? Çünkü şu anda kesinlikle öyle hissediyordum. Jared ve Kevin'ın arasında, en çok pislik yapma ödülünü kazanmıştım.

bir gün içinde etkileşimler.

Yüzümü ovuşturarak derin nefesler aldım, kendimi ihlal edilmiş ve güçsüz hissediyordum.

Düşün, düşün, düşün.

O anda telefonum çaldı. İşle ilgili olmadığı sürece kimse beni aramaz ya da mesaj atmazdı, bu yüzden bakmak için hemen çıkardım. Bilinmeyen bir numaradan geliyordu.

Bilinmiyor: Bana ikinci bir şans ver bebeğim... ve aklını başından alayım.

Bir an inanamayarak mesaja baktım. Bugün herkesin ortaya çıktığı ulusal dangalak günü müydü? Hangi pislik bana mesaj atıyordu? Kevin mı? Adi Jared mi? Tanımadığım başka biri mi?

Telefonumu bırakıp görmezden gelmek için hareket ettim... ama sonra fikrimi değiştirdim.

Milyon yıl geçse de aklımı başımdan alamazsın, diye öfkeyle cevap yazdım. Telefonu yere bıraktığımda kendimi garip bir şekilde daha iyi hissettim.

Telefon çaldı. *İkimiz de bunun doğru olmadığını biliyoruz*, diyordu mesajda.

Ne kibirli bir pislik. Tabii ki kendisinin Tanrı'nın kadınlara bir armağanı olduğunu düşünecekti. Hem Kevin'in hem de ev sahibimin zavallı bir kıza bu mesajları gönderdiğini hayal edebiliyorum.

İkimiz de biliyoruz ki penisin ışıkta zar zor görünüyor, vajina için bile yeterli değil.

Bu yanıttan sonra uzun bir sessizlik oldu ve ben onu başarılı bir şekilde utandırdığımdan memnun bir şekilde telefonumu tekrar yere koymak için hareket ettim.

Eğer bu bir penis fotoğrafı çekme girişiminizse, aslında neredeyse işe yarıyordu, mesaj geldiğinde okundu.

Öfkeyle yatağıma oturdum ve kendi kendime homurdandım. Bir kızın isteyeceği son şey, telefonunda bir adamın buruşuk taşaklarının görünmesiydi.

Ben *almayayım*, diye cevap yazdım. *Yaşlı buruşuk toplar bana göre değil.*

Bilinmeyen: Gördün mü, şimdi beni takip ediyormuşsun gibi hissediyorum. Hakarete uğramanın beni tahrik ettiğini nereden bildin?

Yüzümde bir sırıtış belirdi. Bu adam ev sahibime benziyor olabilirdi ama en azından komikti.

Gerçekten ilginç olduğunu bilseydim, dün gece gelirdim, diye *yazıyordu* bir sonraki mesajda ve sırıtışım hızla kayboldu. Kimdi bu herif?

İlgi çekici olmadığını biliyordum. *Bu yüzden ben de gelmeye zahmet etmedim*, hızlıca yazdım.

O sırada ödevim beni çağırmaya başladı. Kısa bir aradan ne kadar keyif almış olsam da işe dönme zamanının geldiğini biliyordum. Özellikle de yaşayacak başka bir yer bulmam gerekiyorsa. Şu anda ilk ve son ayın depozitosunu ödeyecek kadar kazanmıyordum - ve depozitomu Jared'den geri alamayacağımı biliyordum - bu yüzden bunu gerektirmeyen bir yer bulmak zaten olmayan zamanımı kesecekti.

Telefonum tekrar çaldı.

Birlikte ilgi çekici olmayalım, diye *yazıyordu*.

Alay ettim. *Sende yanlış numara var. Umarım terk ettiğin kız sana bir daha mesaj atmaz*, diye yazdım matematik kitabımı çıkarmadan önce, dün olduğu gibi bugün de hiçbir anlam ifade etmeyeceğini bilerek.

Kara? Bir sonraki mesajda şöyle yazıyordu.

Görmezden geldim.

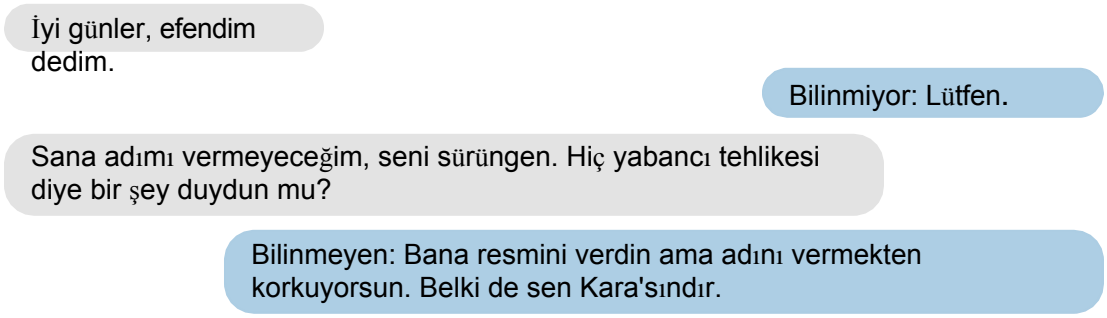
Yanlış numaraymış gibi davranıp beni görmezden gelmek saçmalık, Kara. Bu suya kan katmak gibi bir şey, diye mesaj attı.

Ne düşünüyordum bilmiyorum -belki de d ü ş ü n m ü y o r d u m- çünkü hemen orta parmağımı kaldırarak bir selfie çektim ve ona gönderdim.

Bir saniye sonra, *Lütfen, lütfen Kara olma,* diye bir mesaj geldi.

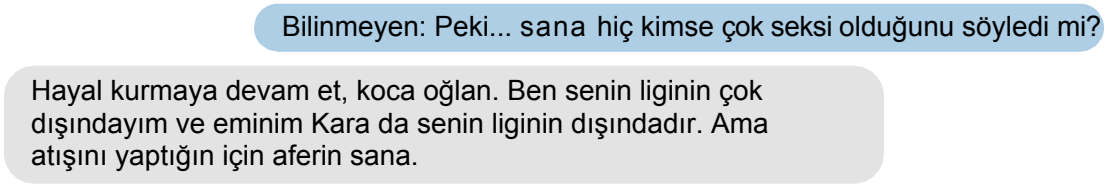
Matematik kitabımı yere bıraktım. *Sanırım size o olmadığımı söylemiştim. Şimdi, iyi günler, efendim.*

Adın ne? Hemen mesaj geldi.

Burnumu kırıştırdım. *Benim adım Monroe.*

Kendime kızarak telefonumu yere attım. Neden cevap verdiğimden emin değildim. Belki de insanlarla iletişim kurabilmek için duyduğum çaresizlikti. Şu anda aklımı kaçırmamı açıklayabilecek tek şey buydu.

Yani benim kim olduğumu biliyorsun... Bir sonraki mesajı okudu.

Ona şaşkın bir emoji gönderdim ve ardından "*Bu cümlenin neresinde senin kim olduğunu bildiğimi söyledin?" diye sordum*.

Uzun bir sessizlik oldu ve beş dakika geçmesine rağmen cevap vermeyince kendimi matematik ders kitabımı geri almaya ve ödevime çalışmaya zorladım.

Lincoln

Buzdan çıktım ve doğruca soyunma odasına gittim, eşyalarımı çıkarıp duşa girmek için sabırsızlanıyordum. Maçtan sonra terli toplar gibi kokuyordum.

Koç son otuz dakika boyunca bize sprint attırdı. En azından bugün daha iyi görünüyorduk. Yarınki maçtaki şansımız hakkında oldukça iyi hissediyordum.

Soyunma odasındaki aynanın önünden geçerken yansımama bir an gözüm ilişti ve içimi pişmanlık kapladı. Dünya, altın sarısı saçlarım ve delici kehribar gözlerimle *her şey* olduğumu düşünüyordu - onların sözleri, benim değil - ama tek görebildiğim bana bakan kardeşimin yansımasıydı. Aynı gözlere, aynı saçlara sahiptik ama yine de orada duran sadece bendim.

Derin bir nefes aldım ve anıları uzaklaştırmaya çalıştım ama hep oradaydılar, yüzeyin hemen altında gizleniyorlardı.

Her şeyim vardı. Ve her şeyi geri verecektim. Sadece bir gün daha...

Aynadaki yansımamı her yakaladığımda, bana neyi hatırlatıyordu

Kaybetmiştim. Beni seven tek insana ne yaptığımı.

İçimi kemiren suçluluk duygusu, ağır bir yük gibi üzerime çöken sorumluluk duygusu. Ne zaman aynaya baksam, tek gördüğüm bana bakan yansımasıydı.

"Yine kendine mi bakıyorsun güzellik kraliçesi?" Lancaster antrenman formasını çıkararak alay etti.

Sıraya oturup patenlerimi çıkarmadan önce dolabımı açarken dudaklarımı kendini beğenmiş bir gülümsemeye zorladım.

Telefonum çaldı, ben de çıkardım.

Baba: Ne yapıyorsun oğlum?

Sikeyim.

Ari'nin küçük erkekler gecesi ikimizin de kafayı bulmasına dönüşmüştü. Kulübün koridorunda bir kız sikimi yalamıştı... ve ben Kara'yı tamamen unutmuştum.

Ve şimdi babam bunun bedelini bana ödetecekti.

Yirmi dört yaşında onun merhametine kalacağımı düşünmezdiniz, ama Daniels imparatorluğunun varisi olan diğer tek oğlunu öldürmekten sorumluysanız... işler karışırdı.

Bunu hemen düzelt, diye gönderdi, ben cevap bile veremeden.

Anladım, rehberimi açıp Kara'nın numarasına gelmeden önce mesaj *attım*, hiç kullanmayacağımı düşündüğüm bir şeydi *bu*.

Bana ikinci bir şans ver, bebeğim... ve aklını başından alayım.

Oflayıp puflayarak telefonu kapattım, sonunda Kara'yla buluşmaktan korkuyordum. Kuruyan boya gibi bir kişiliği vardı ve vücudu bunu telafi edecek kadar iyi değildi. O kadar kendini beğenmiş biriydi ki donmuş bir balığın vajinasına sahip olduğundan emindim. Eğer temas ederse aletim donardı.

Telefonum çaldı ve Kara'nın cevabını okuyunca gözlerim fal taşı gibi açıldı.

K: Milyon yıl geçse de aklımı başımdan alamazsın.

Bu alışılmadık bir şeydi. Kara'nın benimle herhangi bir yerde buluşmayı teklif etmesini beklerdim... herhangi bir şey için. Böyle çaresizdi.

Onun bu yeni yönü biraz ilgimi çekti.

İkimiz de bunun doğru olmadığını biliyoruz, geri gönderdim.

K: İkimiz de biliyoruz ki, vajina için yeterli olmak bir yana, penisin ışıkta zar zor görünüyor.

Çenem resmen düştü. Bir uzaylı gelip Kara'nın bedenini mi ele geçirmişti? Kafasına bir darbe almış ve kişiliği değişmiş miydi? Onunla olan her etkileşimim yavaş bir ölüm gibiydi.

Eğer bu senin penis fotoğrafı çekme girişiminse, aslında neredeyse işe yarıyordu, ben yazdım.

K: Ben almayayım. Yaşlı buruşuk toplar bana göre değil.

Demek istediğim, taşaklarımın aslında mükemmel olduğunu biliyordu, bazı arkadaşlarını becerdiğimi ve o piliçlerin *her şey* hakkında konuştuğunu biliyorum...

Bak, şimdi beni takip ediyormuşsun gibi hissediyorum. Hakarete uğramanın beni tahrik ettiğini nereden bildin? Gerçekten ilginç olduğunu bilseydim, dün gece gelirdim.

Lancaster'ın nefesi başıma çarptı ve dönüp ona ters ters baktım.

"Benimle öpüşmeye çalışmanın bir nedeni var mı?"

Sırıttı ve göz kırptı. "Sadece altın çocuğu bu kadar büyüleyen şeyin ne olduğunu merak ediyorum."

İlgi çekici olmadığını biliyordum. Bu yüzden ben de gelmeye *zahmet etmedim*, bir sonraki mesaj geldi.

Okuyabilmesi için mesajlar arasında gezindim. Bir kaşını kaldırdı. "Bu beni neden tahrik ediyor?"

Homurdandım. "Muhtemelen oyunu sevdiğimiz içindir," diye düşündüm.

Birlikte ilgi çekici olmayalım, diye yazdım.

"Aklına gelen bu mu? Birine sikini yalatmayı nasıl başarıyorsun?" Ari düşündü.

Bir kaşımı kaldırdım. "Böyle bir suratla oyuna ihtiyacım yok," diye karşılık verdim, içimi kesen suçluluk duygusunu görmezden gelerek.

Yanlış numarayı aradın. Umarım terk ettiğin kız sana bir daha mesaj atmaz.

"Asla," diye mırıldandım, hızla cevap verdim. *Kara mı?*

Parmaklarımı tezgâha vurdum, az önceki neşem gitmiş, yerini kızgınlık almıştı. Yanıtını beklerken, yazdığını gösteren baloncukları izledim... ama sonra kayboldular. Dakikalar geçti ve cevap vermeyi planlamadığını fark ettim.

Bu yanlış numaraymış gibi davranıp beni görmezden gelmek saçmalık, Kara. Bu suya kan katmak gibi bir şey.

Sonra gelen resim hayatımı değiştirdi. DNA'm yeniden yazılmış gibiydi. Sanki yıldızlarım yeniden düzenlenmişti.

İlk görüşte aşka inanmazdım. Aşka hiç inanmazdım.

Ama eğer yapabilseydim, o resimdeki kıza aşık olurdum.

Gerçek olamayacak kadar mükemmel görünen keskin ve narin yüz hatlarıyla beni nefessiz bıraktı. Uzun siyah saçları yumuşak dalgalar halinde omuzlarından aşağı dökülüyor, yüzünü kalbimi hızlandıracak şekilde çerçeveliyordu. Yemyeşil gözleri beni içimden vurdu, içine dalmak istediğim zümrüt havuzları. Günlerce içinde kaybolabileceğim, hipnotik bakışlarıyla beni içine çeken gözlerdi bunlar.

Kızın yüzü, öpülmek ya da sikime sarılmak için yalvaran dolgun dudaklarıyla güzellik ve isyanın yıldırım çarpması gibiydi.

Fotoğrafta beni tersliyordu, kesinlikle bir fişekti - kanımı arzuyla kaynatabilecek türden bir kız.

Resmine baktım, saplantı damarlarımda dolaşıyordu.

"Dostum. Bu resim nereden? Bu kız çok güzel."

Sarsıldım. Ari'nin orada olduğunu unutmuştum. Fotoğrafı hızla kaydırırken, onu görmüş olmasına duyduğum mantıksız öfke içime işledi.

Ari bana bilmiş bir bakış attı. "Paylaşmak önemsemektir. Özellikle de böyle görünüyorsa."

"Siktir git," diye homurdandım, aklıma geldiğinde onun varlığını görmezden geldim... Bana bu mesajları gönderen muhtemelen hâlâ Kara'ydı. Bu da fotoğraftaki mükemmel tanrıçanın dünyanın herhangi bir yerinde olabileceği ve bulunmasının imkânsız olduğu anlamına geliyordu.

Lütfen, lütfen Kara olma.

K: Sanırım size o olmadığımı söylemiştim. Şimdi, iyi günler, efendim.

Bir parça rahatlama hissettim. Kara'nın bu mesajları göndermesinin mümkün olmadığını düşünmüştüm. Yani bir şans vardı.

Adın ne senin?

K: İyi günler efendim dedim.

Lütfen.

Sana adımı vermeyeceğim, seni sürüngen. Hiç yabancı tehlikesi diye bir şey duydun mu?

Güldüm ve Ari giyinmeyi bitirirken bana bir bakış attı.

Bana resmini verdin ama adını vermekten mi korkuyorsun? Belki de sen Kara'sındır.

K: Benim adım Monroe.

Monroe. Kelimeleri ağzımda geveledim, takıntım her harfin içine işliyordu. Neyim vardı benim böyle?

Ee... sana hiç seksi olduğunu söyleyen oldu mu?

Hayal kurmaya devam et, koca oğlan. Ben senin liginin çok dışındayım ve eminim Kara da senin liginin dışındadır. Ama atışını yaptığın için aferin sana.

Kaşlarımı çattım. Atışını yap. Bu Kara'ydı ya da en azından arkadaşlarından biriydi.

Yani benim kim olduğumu biliyorsun.

K: Cümlenin neresinde senin kim olduğunu bildiğimi söyledin?

Ayağa kalkıp kızın resmine geri döndüğümde kendimi ele geçirilmiş hissettim... Monroe...ve telefonuma kaydettim. Çantamı omzuma atıp oradan uzaklaştım. Bir bilgisayara gitmem gerekiyordu. Bu kızın var olup olmadığını öğrenmeliydim.

Başka bir şey düşünemezdim... Neyle karşı karşıya olduğumu öğrenene kadar ne yemek yiyebilir, ne uyuyabilir, ne de nefes alabilirdim.

"Lincoln, ne oluyor lan? Nereye gidiyorsun?" Ari arkamdan seslendi.

"Sonra görüşürüz," diye karşılık verdim, omzumun üzerinden ona orta parmağımı atarken arkama bakmaya zahmet etmedim.

Lütfen gerçekçi ol.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 5

OceanofPDF.com

MONROE

Ertesi gün telefonum tekrar çaldığında doktorun ofisinde dosyaları düzenliyordum.

Monroe Bardot, metin dün geceki aynı numaradan okundu. Sertleştim.

Lütfen ürkütücü olma ve beni hayatımdaki tüm seçimlerimden pişman etme. Adımı nasıl öğrendin?

Yatıştırıcı bir şekilde ellerini önünde tutan bir adamın resmini gönderdi.

Bilinmiyor: Gıcıklık yapmaya çalışmıyorum. Söz veriyorum. Arkadaş olabileceğimizi düşünmüştüm.

Arkadaşlar için çok fazla nokta, nokta, nokta var. Kara'nın gerçek numarasını bulup özür diledin mi?

Bilinmiyor: Hayır. Yanlışlıkla sana mesaj atmam gerektiğine karar verdim. Benim için olan iyi hisleri bozmak istemem.

Onun cazibe girişimine gözlerimi devirip odaya baktım.

Ön büroda yalnızdım ve sakin bir sabahtı; bekleme odasında sadece bir hasta oturuyordu ve onlar da çoktan giriş yapmıştı.

İçten içe omuz silktim. Sanırım sosyalleşme ve dikkat dağıtma adına bir süre daha devam edebilirdim.

Rastgele bir yabancıya mesaj atmanın evrenin size iyi hisler verdiğini düşünüyorsanız oldukça çaresiz olmalısınız, diye yazdım.

Dün gece ona gönderdiğim resmi geri gönderdi.

Kendini gördün mü? Muhteşem görünüyorsun. Annesinin bodrumunda beni yemlemeye çalışan bir herif olmadığın sürece, şu anda kesinlikle evrenin lütfunda olduğumu söyleyebilirim.

Nedense yanaklarıma bir kızarıklık yayıldı. Hayatımda birkaç kez "seksi" diye çağrılmıştım. Ama onun "muhteşem" demesi beni biraz daha etkiledi.

Sana benimkini gösterdim, şimdi seninkini göster.

Buruşuk yaşlı toplar görmek istemediğini söylediğini sanıyordum, diye hemen cevap yazdı.

Dudaklarımdan bir kıkırdama kaçtı. Kimsenin içeri girip beni duymadığından emin olmak için tekrar etrafıma bakındım. Gerçi beni işten başka bir şey yaparken gören biri muhtemelen bayılırdı.

Yüzün. Yüzünü kastetmiştim. Buruşuk taşaklarını kendine saklayabilirsin, teşekkürler.

Bana alnının resmini gönderdi, altın sarısı saçları seksi bir erkek tarzında kesilmişti ve bronz tenine nazik dalgalar halinde dökülüyordu. Altın saç telleri resimde bile parlıyordu, sanki üzerinde bir spot ışığı varmış gibi. Bir alından ve biraz saçtan etkileneceğimi hiç hayal etmemiştim... ama işte buradaydım.

Grilerinizi kapatmak için güzel bir boya işi ama biraz daha alçak olsa iyi olurdu.

Şaşırtıcı bir şekilde, daha sonra bacağının fotoğrafını çektim; gerçekten de ağzımın suyunu akıtacak kadar güçlü kalçalar sergiliyordu. Yontulmuş ve sıkılaşmışlardı, derisinin altındaki her kas görünüyordu.

Bunu ben de yapabilirim, diye yazdım ve ayak başparmağımın bir resmini gönderdim.

LOL, o da cevap yazdı. *Protein içeceğimi en iyi arkadaşımın üzerine tükürdüm.*

Bana nasıl göründüğünü göndermeden önce ne kadar ileri geri gideceğiz? Ben sordum.

Hiç kimse size ayak başparmağınızın seksi olduğunu söyledi mi? Yani, ben bir ayak adamı değilim, ama bunu kabul edebilirim.

Tekrar kıkırdadım, başımı salladım ve hızla ona iğrenç görünümlü sarışın bir adamın gif'ini gönderdim.

Seni böyle hayal ediyorum.

Bilinmiyor: Yani şu anda gerçekten tahrik olmuş durumdasın, öyle mi diyorsun?

Bu kesinlikle bir yıl içinde gülümsediğimden daha fazlaydı. Gerçekten çaresizdim.

Tam o sırada iş arkadaşım Angel geldi.

İşe geri dönmeliyim, telefonumu çantama atmadan önce hızlıca yazdım.

Günün geri kalanında meşgul oldum ve büyüleyici yabancıyla ilgili tüm düşünceleri kafamdan uzaklaştırdım.

Sonunda gitme vakti gelmişti. Kapıyı açtığımda bardaktan boşanırcasına yağmur yağdığını fark ettim. Normalde otobüs durağına kadar yürürdüm ama bugün yanımda kiralık dizüstü bilgisayarım vardı, böylece dün gece yapamadığım ödevimi bitirebilirdim... ve bunu mahvetmeyi göze alamazdım.

Taksi tutacak param olmadığı için beklemem gerektiğine karar vererek kapının yanındaki sandalyeye oturdum ve telefonuma baktım.

Son baktığımdan beri yabancı birkaç mesaj göndermişti. Günüyle ilgili rastgele bilgiler... Sanki gerçekten arkadaşmışız gibi.

Yağmur yağıyor, aptalca mesaj attım.

Öyle, hemen cevap verdi, sanki durduğum andan beri mesajımı bekliyormuş gibi. Bu onun da Dallas'ta yaşadığı anlamına mı geliyordu? Sanırım alan kodu 817'ydi, dün gece bunu fark etmemiştim... Bu da şu anda şehirde bir yerde olabileceği anlamına geliyordu. Bu düşünceyle göğsümde hafifçe kelebeklere benzeyen bir şey kıpırdandı.

Çalışmaya başladığımdan beri gönderdiği mesajların bir kısmını daha okudum. Birkaç tane oldukça komik mem vardı. Ama hâlâ fotoğraf yoktu. Şimdilik peşini bırakmaya karar verdim.

Genelde otobüse yürüyerek giderim, o yüzden bekliyorum.

Bilinmiyor: Ne için?

Banka hesabım taksileri pek sevmez. LOL.

Uzun bir sessizlik oldu.

Bilinmiyor: Sana bir tane getirmemi ister misin?

Alay ettim.

Ben iyiyim. Ayrıca, yabancılara para teklif etmemelisin.

Bilinmiyor: Biz yabancı değiliz, Monroe. Neredeyse en iyi arkadaşız.

Tamam, en iyi arkadaşım... Bana en sevdiğim rengi söyle.

Koyu pembe, hemen cevap verdi. Kaşlarımı çattım. Bu benim en sevdiğim renkti.

Tamam, sanırım bir kızın koyu pembeyi sevdiğini tahmin etmek çok zor değil... ama bu bir şey ifade etmiyor. Çünkü en sevdiğin rengin ne olduğunu bilmiyorum ve bunu en iyi arkadaşım hakkında kesinlikle bilirdim.

Bilinmiyor: Yeni favori rengim yeşil.

Yeni favori renginiz?

Bilinmeyen: Gözlerinin rengi bana ilham verdi, ne diyebilirim ki...

Şu anda nasıl göz devirdiğimi görmelisin.

Eminim çok sıcaktır, dedi göz kırpan bir yüz ifadesiyle.

Taksiye ne dersin? Çünkü hava durumu uygulamam günün geri kalanında yağmur yağacağını söylüyor.

İnledim ve hava durumu kanalını açtım. Yarın sabaha kadar yağmur yağacağı tahmin ediliyordu.

Bilinmeyen: Şuna ne dersiniz... Bana yakınınızdaki rastgele bir köşenin adresini verin, o zaman sizi evinizden birkaç blok öteye bırakabilirim, böylece nerede yaşadığınızı öğrenmeye çalışan bir sapık olmadığımdan emin olabilirsiniz.

Homurdandım.

Bu planla sırılsıklam olacağımdan, bunun en başta taksinin amacını ortadan kaldırdığından oldukça eminim, dedim ona. Ama cidden, yabancılardan bir şey almam.

Bilinmiyor: Gerçekten kim olduğumu bilmiyorsun, değil mi?

Yorumuna kaşlarımı çattım. Bu bana yanlışlıkla mesaj atan ünlü biri miydi? Bir kez daha kendime bir yabancıyla konuşmamam gerektiğini hatırlattım.

Kim olduğunu gerçekten bilmiyorum, mesaj attım. *Ve bir kalça veya alın süper modeli değilseniz, sizi gönderdiklerinizden tanıyacağımdan emin değilim.*

Yani uyluk ve alın modellerini mi takip ediyorsunuz?" diye sordu gülerek.

Burnumdan o yeni tuhaf homurtularından biri daha geldi.

Haklısınız, uluslararası bir kalça modeli olsaydınız bile kim olduğunuz hakkında hiçbir fikrim olmazdı. Yine de omuzların büyük bir hayranıyım. Eminim bundan kim olduğunu anlayabilirim.

Bilinmeyen: Ciddi olup olmadığınızı anlayamıyorum, bu yüzden güvende olmak için omuz fotoğrafını göndermeseniz iyi olur. Onun yerine buna ne dersin?

Sonrası gördüğüm en ateşli şeydi.

Artık sekiz paketin gerçek olmadığını biliyordum; en azından lisedeki bu tür şeyleri garip bir şekilde özetleyen fen ders kitabıma göre değildi. Onlar bir efsaneydi. Ama o anda yayıncıya yazasım geldi, çünkü gördüğüm şey ancak bu şekilde kategorize edilebilirdi. Fotoğrafta tişörtünü kaldırmış, Michelangelo'nun heykellerini aratmayacak bronzlukta, mükemmel karın kaslarını sergiliyordu. Resimdeki kolu bile ateşliydi, yontulmuş ve güçlüydü, her yerinde dövmeler vardı. Kaldırdığı gömleğinin altından kelebek kanatlarına benzeyen bir şey çıkıyordu. Kelebek dövmesinin seksi olduğunu hiç düşünmezdim ama burada doğru adamda her şey olabileceğinin canlı bir kanıtı vardı.

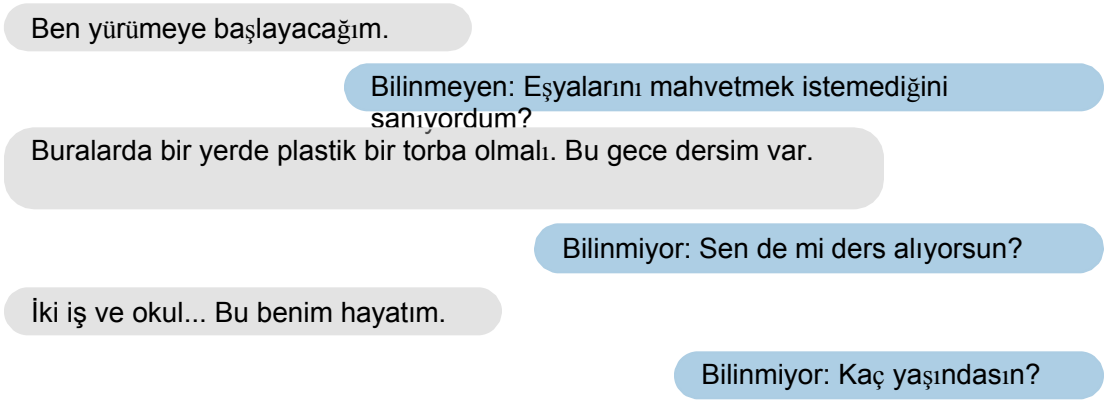
Lütfen bana o resmin gerçekten sen olduğunu söyle, diye cevap yazdım.

Beğendin*,* dedi göz kırpan bir emoji ile.

Neden bana tekrar mesaj atıyorsun? Çünkü Kara'nın mesajına böyle karın kaslarıyla cevap vereceğinden eminim.

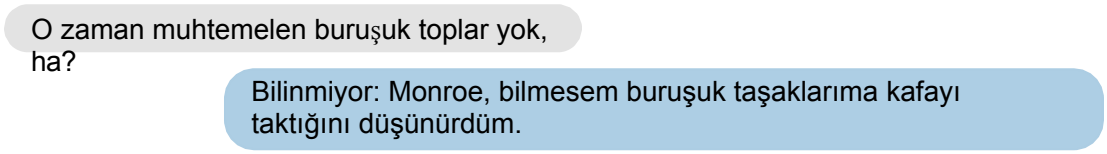
Bilinmiyor: Belki de kim olduğumu bilmeyen biriyle konuşmak hoşuma gidiyordur.

Eğer bu zararsız metinde duygu okuyabiliyorsanız, ki okuyabileceğinizden emin değildim, bunda neredeyse savunmasız bir yan vardı.

Kaç yaşındasın sen*?* Cevap yazdım, çünkü o noktada bilgi veren tek kişi benmişim gibi görünüyordu.

24, hızlıca yazdı.

Homurdandım ve malzeme dolabında plastik bir torba aradım, bir tıbbi satıcının o gün bıraktığı bir torba ilaçtan bir tane bulduğumda yumruklarımı sıktım.

Bugün benim şanslı günüm. Bir çanta buldum, mesaj attım, bu adamla neden bu kadar rahat hissettiğimi merak ediyordum. Sanki umurundaymış gibi ona plastik bir poşet için mesaj atıyordum.

Dışarıda dikkatli olun, diye hemen cevap verdi.

İyi kız, diye mesaj attı.

İçime bir sıcaklık doldu. Kendi kendime bunun muhtemelen internetten bulduğu bir karın fotoğrafı olduğunu söyledim. İki kelimenin beni neden böyle etkilediğinin tek mantıklı açıklaması buydu.

Bu düşünceleri çok uzaklara iterek, kendimi bu yolda daha fazla ilerlememeye zorladım. Muhtemelen yarın birbirimizle konuşmayı bırakacaktık, şimdi telefon yabancısına bağlanmaya gerek yoktu.

Sokağın aşağısına doğru yola koyuldum, tamamen yabancı birinin beni hayatım boyunca hiç olmadığım kadar tahrik ettiği gerçeğini kesinlikle düşünmüyordum.

Sadece iki kelimeyle.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 6

OceanofPDF.com

LINCOLN

Birkaç cebi doldurarak neler bulabileceğinize şaşırıyorsunuz. Geçmişte birkaç kez bazı takipçileri ayıklamak için kullandığım özel dedektif, şimdi *benim* takipçi olmama izin vermişti.

Monroe Destiny Bardot. Parmaklarım bir erkek gibi harfleri takip etti. sahipti, gözlerim sonsuz mutluluğun anahtarlarını taşıyor gibi dosyayı yalayıp yutuyordu.

Fotoğrafını gördüğümden beri hissettiklerime bakılırsa, belki de öyleydi.

Kader onun için uygun bir göbek adıydı, çünkü öyle olacağını hissediyordum.

"Benden başka bir şey ister misiniz?" Özel dedektif David sordu. Son derece zararsız görünen bir adamdı, sokakta görseniz gözünüzün hemen üzerinden geçeceği, hakkında iki kez düşünmeyeceğiniz türden. Belki de işinde bu kadar iyi olmasının nedeni buydu.

"Hayır, böyle iyiyim. Bunun için teşekkürler," dedim ona, parasını havale ettiğimi göstermek için telefonumu kaldırarak ve sabırsızlığımı sesimden uzak tutmaya çalışarak. Şehirde babam için çalışmayan birkaç özel dedektiften biri olduğu için onu kullanıyordum ama bağlılıkların nerede yattığını asla bilemezdiniz ve en son istediğim şey yeni takıntımı duymasıydı.

David başını sallayıp odadan çıktı ve kapı arkasından kapandığı anda ben de dosyayı açmış, bulup çıkardığı resimlere bakıyordum.

Vay

anasını.

Bu kız.

Son iki gündür bana gönderdiği fotoğrafa kafayı takmıştım ama yeni bir fotoğrafa sahip olmak neredeyse başa çıkabileceğimden daha fazlaydı.

Muhteşemdi.

Muhteşemden de öte. Altın rengi ve mükemmel. Güzelliği beni bir tren enkazı gibi çarptı ve bir tür çılgın transa soktu. Halüsinasyon görmediğinizden emin olmak için gözlerinizi birkaç kez kırpmanız gereken türden bir kızdı. Parmaklarım resimlerden birinin üzerinde gezindi. Çimlerin üzerine oturmuş, başını güneş ışığına doğru eğmiş, yüzünde yumuşak bir gülümseme vardı. Aklımı başımdan alıyordu.

Gözlerimi onun mükemmelliğinden ayırdım ve topladığı bilgileri okudum.

O bir yetimdi. Her iki ebeveynin de ölüm tarihleri listelenmişti ve on yaşından beri koruyucu sistemde olduğu anlaşılıyordu.

Bu meleğin bu kadar uzun süre yalnız kalmasına üzülmem gerektiğini biliyordum ama muhtemelen kendini dışlanmış hissettiğini de biliyordum. Terk edilmiş. Reddedilmiş.

Belki o da benim onu beklediğim gibi beni bekliyordu. Belki benim onu istediğim kadar onun da beni istemesini sağlayabilirdim.

Sen bir pisliksin, diye iç sesim fokurdadı, ama gözlerim onun resminin üzerinde gezinirken, bana onun şimdiye kadar gördüğüm en güzel şey olduğunu hatırlatırken, bunu umursayacak gücü kendimde bulamadım.

Sanki onda büyülü bir şey varmış gibi bağlanmıştım.

Verdiği adresi not ederek okumaya devam ettim. Şehrin gerçekten boktan bir bölgesindeydi ve özellikle de tercih ettiği ulaşım yöntemi yürümek olduğu için, evine güvenle gidip gidemeyeceğini hemen düşünmeye başladım.

Çalıştığı şirketleri bulmuştu; biri doktor muayenehanesine benziyordu, diğeri ise "Great Food Kitchen" bir tür restorana benziyordu. Listenin geri kalanını taradım... ki çok kısaydı. Yerel bir üniversitede ders alıyormuş ve notları hep A'ymış.

İki fotoğrafı daha vardı. Biri az önce uğruna öldüğüm, diğeri de devlet dosyasında olması gereken küçük bir kızken çekilmiş fotoğrafıydı. Fotoğrafta, 10 yaşındaki bir çocukta asla görmek istemeyeceğiniz o büyük altın gözleri, ağırlığı ve hüznüyle fotoğrafı çeken kişiye bakıyordu. Onun içinde yaşayan acılı hüznü hissedebiliyordum.

Ve beni ele geçiren de buydu. Beni uçurumdan aşağı atan, artık kendimi kontrol edemeyeceğim bir noktaya sürükleyen şey buydu. Çünkü gözlerindeki bakış, oraya yansıyan acı... her gün hissettiğim acının aynısıydı. Bu, beni anlayabilecek bir kızdı.

Hiç düşünmeden kanepeden kalktım, anahtarlarımı aldım ve adresinin yazılı olduğu kâğıdı sıkıca kavradım.

Bir saniye sonra, Corvette'imle caddede yarışıyordum, tüm trafik kurallarını çiğneyerek onun evine gitmek için acele ediyordum... Ne yapacağımı bilmiyorum.

Onu şahsen görmek için mi? Bunun iyi bir fikir olduğundan emin olmasam da. Zaten onu dünyanın sonuna kadar kovalayacakmışım gibi hissediyordum.

Ama bir parçam hâlâ onun gerçek olmadığından, içimdeki bir şeyin tüm bunları hayal ettiğinden endişeleniyordu. Çünkü benim gibi kırık ve değersiz bir insan, yıldızların bu şekilde hizalanmasını hak etmiyordu. Onun gibi bir tanrıçayı hak etmiyordu.

Ama bunu umursayan bir yanım yoktu. Hak etsin ya da etmesin... O benim olacaktı.

Kireç yeşili Corvette'imin ne kadar dikkat çekeceğini fark ettiğimde iki blok ötede, gördüğüm en boktan mahalledeydim. Yakınlarda park edilmiş böyle bir aracı fark edeceğinden emindi.

Arabayı dar bir paralel park yerine manevra yaparak soktum ve dışarı çıktım. Caddenin karşısındaki kaldırımda oynayan bir grup çocuk vardı, ayaklarının dibinde terk edilmiş bir basketbol topu vardı ve gözleri ve ağızları kocaman açılmış bir şekilde arabama bakıyorlardı. Kapıları kilitledim ve onlara doğru yürüdüm.

"Döndüğümde arabam hâlâ buradaysa ve tüm parçaları hâlâ duruyorsa, her birinize yüzer dolar vereceğim," dedim onlara.

Beş küçük çocuğun gözleri daha da büyüdü ve hepsi hevesle başını salladı. Onlara çenemi kaldırarak bir bakış attım ve beni hala ondan ayıran iki blok olduğu için sinirlenerek caddeye doğru yola koyuldum.

Köşeyi dönüp kâğıttaki adresle eşleşen siteyi gördüğümde homurdandım. Bok çukurunda yaşıyordu. Bok çukurundan da öte. Burası yıllar önce yıkılmalıydı. Ön kapısı yamuk duruyordu, soyulan boyası ve çürüyen ahşabıyla her yer çökmeye saniyeler kalmış gibi görünüyordu.

Tanrı aşkına, binanın önünde kamp kurmuş evsiz bir adam vardı.

Yine de sokak oldukça sessizdi ve bu bana kız arkadaşımı ayrılıp yanıma taşınmaya nasıl ikna edeceğimi planlamak için biraz zaman verdi.

Burayı yakmak mı?

Tam bu düşünceye dalmıştım ki, bir serap gibi köşeyi döndü. Sırt çantasını sıkıca göğsüne yaslamıştı ve yüzü aşağıya dönüktü, sanki kimseyle göz göze gelmemeye çalışıyordu.

Resimler onun hakkını verememişti. Otuz metre uzaktaydım ve o yüzün... o saçların... ve o vücudun birleşik etkisiyle sertleşiyordum...

Bu kadar güzel olması gülünçtü.

Onu kaçırıp bir yere kilitlemek istedim, böylece kimse onun mükemmelliğini göremeyecekti.

Evsiz adamın yanından geçtiğinde ve adam altında yattığı, rengi artık pisliğinden seçilemeyen eski püskü battaniye yığınından doğrulduğunda gerildim. Kadın adamla konuşurken alçak seslerin mırıltısını duyabiliyordum, vücudundaki gerginlik azalıyordu.

Ve sonra gülümsedi.

Sanki lanetlenmişim, sikim bir daha asla rahatlamayacakmış gibi hissettim. O gülümseme beni çözdü. Kalbim göğüs kafesime doğru şiddetle çarpıyordu.

Kendimi her zaman oldukça makul bir adam olarak görmüşümdür. Kardeşimin ölümünden beri pislik biri olmamak için elimden geleni yaptım. Yolda yürüyen yaşlı bir kadın görürsem ona yardım ederdim. Bir kıza asla beklenti vermedim. Kanunlara uydum - yol hariç.

Çekiciliğimin bir kısmı da sözüm ona sahip olduğum "altın çocuk" kişiliğimdi.

Ama işte o fotoğrafı görmeden önce hiç düşünmediğim şeyleri düşünüyordum.

Tek düşünebildiğim onu yutmaktı. Onu sonsuza kadar tutmak.
Onu döllerimle kirletmek, her gün tenine yaymak.

Onu istedim.

Evsiz adama el sallamasını ve sonra merdivenlerden yukarı çıkıp gözden kaybolmasını izlemek için sahip olduğum tüm iradeyi kullandım.

Cebimdeki telefonum çaldı ve onu çıkarıp antrenmanın otuz dakika sonra başlayacağını ve en az kırk beş dakika uzakta olduğumu hatırlatan mesaja baktığımda lanet ettim.

Bakışlarımı isteksizce uzaklaştırdım ve hayatımda hiç olmadığı kadar kudurmuş ve vahşi hissederek arabama doğru yola koyuldum. Çocuklar

Arabanın etrafında toplanmışlardı, hiçbiri arabaya dokunmuyordu, ama hepsi bakarken neredeyse ağızları köpürüyordu. Hızlıca bir kontrol ettim ve tüm tekerleklerin hala yerinde olduğunu gördüm ki bu da bu mahallede beklenenden daha iyiydi.

Hemen beş yüz dolarlık banknotlar çıkarıp dağıttım ve sevinçle ciyaklayıp kaçarlarken onlara el salladım.

Stadyuma nasıl gittiğimi hatırlamıyordum ve Koç geç kaldığım için bana bağırdığında aklıma bile gelmemişti.

Meleğimi düşünüyordum. Takıntımı. Benim takıntım.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 7

OceanofPDF.com

MONROE

Çalışma grubumun buluşacağı restorana doğru yola çıktım. Bir şey almayı p l a n l a m ı y o r d u m ; Tanrı biliyordu ki şu anda dışarıda yemek yiyecek param yoktu ama grubun geri kalanı
Bu yerde toplanmamız için ısrar etti.

Ve açıkçası... Bu konuda tartışamayacak kadar yorgundum.

Dün gece yemek şirketindeki işim saat bire kadar bitmemişti. Salı günleri genelde dersim olmadığı için biraz uyuyabiliyordum ama saat ikiyi geçene kadar yatağa giremeyip altı buçukta kalkıp kendimi Tres Medical'e sürüklediğimde tüm bunlar boşa gitmişti.

Birkaç saat kalırdım, başımı öne eğip sıkı çalışırdım ve ne yaparsak yapalım bitirirdik.

Modaya uygun restorana girdiğimde, üzerimdeki basit kot pantolon ve tişörtün farkına varmıştım. Burası şık giyinilen bir yerdi ve grubun neden buranın bir şeyler yapmak için iyi bir yer olduğunu düşündüğünü merak ettim.

Etrafıma bakındım, gruptan birini görmeye çalışıyordum. "Monroe!" diye tanıdık bir ses solumdan seslendi.

Gruptaki çocuklardan biri olan Connor'ın bir masadan kalkıp bana doğru yürüdüğünü görmek için baktım.

"Hey," dedim temkinli bir şekilde, başka birini görüp göremeyeceğimi anlamak için etrafına bakarak. "Burada kimse var mı?"

"Hayır, ilk gelen sensin," diye karşılık verdi sevimli bir gülümsemeyle ve masaya doğru eliyle işaret etti. Onu takip ettim ve bankta oturmaya başladım. Connor karşıma oturdu ve bir saniye sonra garson kız masamıza geldi,

dar, kan kırmızısı, Dominatrix tipi bir kıyafet giymişti. "Size içecek bir şey getireyim mi?"

"Bana bir Guinness," dedi Connor ve ben de yerimde kıpırdandım. Üzerinde çalıştığımız proje karmaşıktı ve onu bir araya getirmeye çalışırken içki içmek iyi bir fikir gibi görünmüyordu... ama genel olarak burada olmak da iyi bir fikir gibi görünmüyordu, o yüzden sanırım kimin umurundaydı.

Garson kız beklentiyle bana baktı. "Ya siz?"

"Sadece bir su lütfen," diye cevap verdim sessizce. Sahte sırıtışı düştü ve bahşiş parasına yansıyacak bir şey sipariş etmediğim için belli ki sinirlenerek uzaklaştı.

"Bir kadeh şarap ya da onun gibi bir şey istemediğine emin misin?" Connor sordu, bakışları ağır bir şekilde yüzümde duruyordu.

Göğsümde kıvrılan tedirginlik titreşimini sildim. Connor bana hiçbir zaman endişelenecek bir şey vermemişti. Karamel rengi saçları ve koyu kahverengi gözleriyle oldukça yakışıklı bir adamdı ama hiçbir zaman ilgimi çekmemişti ve benimle flört etmeye kalkışmamıştı.

Gözlerimi kaçırdım ve sanki gerçekten ilgileniyormuşum gibi loş bara baktım. "Ben iyiyim. Yarın iş erken başlıyor."

Gözleri hayal kırıklığıyla parladı ama başını salladı. "Çok saçma bir sömestr oldu, değil mi? Yemin ederim sınıfa girerken bile endişe duyuyorum."

Gülümsedim ve biraz rahatlayarak başımı salladım. Okul hakkında konuşabilir ve bir süreliğine normal olabilirdim.

Garson kız içkilerimizi masaya koydu. "Ne yemek istediğinize karar verdiniz mi, yoksa biraz daha zamana mı ihtiyacınız var?"

Ona aslında bir şey sipariş etmediğimizi söylemek için ağzımı açtım ama Connor benden önce konuştu. "Birkaç dakika daha lütfen," dedi ona kendini beğenmiş bir sırıtış atarak.

O uzaklaşırken, başka birinin burada olduğunu söyleyip söylemediğini görmek için telefonumdaki grup mesajını kontrol ettim. Ne yazık ki sohbet tamamen sessizdi.

"Buranın gerçekten harika olduğunu duydum. Menüye bir göz atmalısın. Aç olmalısın. Bu benim ikramım olacak."

Oh.

"En azından diğerlerini beklememiz gerektiğini düşünüyor musunuz?"

Benim için korkunç bir şeydi ama muhtemelen bedava yemek teklifini kabul edecektim. Açlıktan ölüyordum ve Ramen paketlerinden bıkmıştım. Ve her şey

menü harika görünüyordu.

Suçluluk duygusu üzerime çöktü, annemin bir anısı zihnimde uçuştu. Erkeklerden bir şeyler koparmak için yaptıklarını.

Onu nasıl terk ettiklerini.

Anıları kafamdan attım. Öyle bir şey değildi. Bu sadece arkadaşımın yemek için ödeme teklifiydi. Hiçbir anlamı yoktu.

Bu onun gibi olduğum anlamına gelmiyordu.

Garson kız geri geldi ve ben hamburger istedim.

"Biftek sever misin? Onu almalısın."

Yanaklarım kızardı. Biftek menüdeki en pahalı şeydi.

"Gerçekten biftek almalısınız. Buradaki en iyi şey o," diye yardımcı olmayan bir teklifte bulundu garson.

Menüyü kapattım ve öne doğru kaydırdım. "Tamam, bunu alacağım."

Satıştan memnun bir şekilde uzaklaştı ve Connor'la aldığımız diğer dersler hakkında biraz sohbet ettik. Bu konuşma muhtemelen onunla yaptığım en uzun konuşmaydı ve her şey boyunca bana ilgiyle baktı.

Bu beni garipleştiriyordu.

"Diğerlerini arayalım mı?" diye sordum. Telefonuma baktım ve gruptaki diğer iki kızın kırk beş dakika geciktiğini fark ettim.

Connor telefonunu çıkardı. "İkisi de mesaj atmış. Sanırım birlikte araba kullanıyorlarmış ama gelememişler. Yazık," dedi, telefonu cebine geri koyarken aslında hiç de üzgün görünmüyordu. "Ama sorun değil. Hâlâ proje üzerinde çalışabiliriz." Elini öne doğru kaydırdı ve benimkini tuttu. "Ben de seni daha yakından tanımak istiyordum."

Lanet olsun, bu bir randevuydu. Beni lanet bir randevu için kandırmıştı.

Midem guruldamak için o anı seçti. Ve lanet olsun, burada kalacaktım çünkü o bifteği gerçekten istiyordum.

"Bir dakika izin verir misiniz, tuvalete gitmem gerekiyor," dedim ve o başka bir şey söyleyemeden koltuktan kayarak onlara doğru ilerledim.

Tam o sırada telefonum çaldı ve çalışma grubundaki kızlardan birinin her şeye rağmen geleceğini söylemesini umarak telefonumu çıkardım.

Arayanın Lincoln olduğunu gördüğümde dudaklarıma küçük bir gülümseme yerleşti. İki gün önce nihayet bana ilk adını vermişti, tabii soyadını hariç tutarak.

Her ne kadar bu ilişkinin biteceğini düşünsem de, işte o ilk mesajdan altı gün sonra hala gün boyunca mesajlaşıyorduk.

Sanırım bugün kaldırırken belimi kırdım, diye yazıyordu mesajda.

Zavallı bebeğim. Bir randevuya çıkmak için kandırıldım, yani kazanabilirim.

Mesajı anlıktı. *Randevun mu var?*

Ona cevap vermeden önce tuvaleti kullandım ve ellerimi yıkadım.

Bir randevu için kandırıldım, onu düzelttim. *Sayılmaz. Burada bir çalışma grubu için buluşmamız gerekiyordu ve garip bir şekilde diğer ikisi gelmedi...*

Neden gitmiyorsun?

Çünkü acıktım ve beni biftek sipariş etmeye ikna etti... ve bu, evde beni bekleyen Top Ramen'den çok daha iyi geliyor. Ayrıca, belki projenin bir kısmını bitirebilirim.

Sana bir biftek gönderebilirim, Lincoln mesaj attı.

Yine, çoğu zaman mesajların insanların duygularını okumada yardımcı olmadığını d ü ş ü n ü r d ü m ama Lincoln'ün sesi neredeyse... kıskanç geliyordu.

Gözlerimi devirdim ve o saçma bir şey söylediğinde her zaman attığım mesajı attım.

Yabancılara para teklif etmemelisin. Sanırım bunu sana daha önce söylemiştim.

Biz yabancı değiliz, unuttun mu? Ben senin en iyi arkadaşınım.

Kıkırdadım ve masaya dönerken telefonumu cebime geri koydum.

Connor, "Seni daha önce hiç böyle gülümserken gördüğümü sanmıyorum," diye yorum yaptı.

Kızardım, gülümsemem kayboldu. "Sanırım çoğu zaman bunun için çok yorgun oluyorum... Yemeği beklerken proje üzerinde çalışmaya başlayalım mı?"

"Hayır, proje bekleyebilir. Sizi daha yakından tanımak isterim" dedi.

Bu geceyle ilgili her şeyden nefret ediyormuş gibi görünmemeye çalışarak başımı salladım ve bizi proje üzerinde çalışmaya zorlamadan önce birkaç dakika beklemeye karar verdim.

"Aslen Teksaslı mısın?" diye sordu.

"Houston bölgesi, ama evet."

Beni Dallas'a neyin getirdiğini sormasına fırsat vermeden soru yağmuruna tutmaya başladım. Bu öğrendiğim bir beceriydi. İnsanlar genellikle kendileri hakkında konuşmaktan hoşlanırlardı ve eğer onlara doğru soruları sorarsanız, konuşmaktan neredeyse tamamen kaçınabilirdiniz.

Bana lisede beyzbol takımında oynadığına dair bir hikaye anlatırken, telefonumu çantamdan çıkardım ve Lincoln'den gelen mesajı okurken masanın altında tuttum.

Bence gitmelisin. Siktir et bu adamı.

"Her şey yolunda mı?" Connor yüzüne sinirli bir ifade yerleşmiş bir halde sordu.

Zorla gülümsedim. "Evet, özür dilerim. İşle ilgili bir mesaj bekliyordum ve henüz ulaşıp ulaşmadığını kontrol etmek istedim. Yarın gece izin kullanabilirim." Söylediklerime inanmış görünüyordu ve kendisi hakkında konuşmaya devam etti. Muhasebe okuduğunu ve golfe olan sevgisini öğrendim, ikisi de eşit derecede Sıkıcı konular.

Garson kız yemekle birlikte geldi ve o uzaklaşırken ben heyecanla tabağıma baktım.

Daha ilk lokmamı almıştım ki garson kız, yakut kırmızısı dudakları kaşlarını çatmış bir halde masaya döndü.

"Çok üzgünüm ama restoran bu gecelik kapanıyor."

Connor şaşkın bir yüz ifadesiyle odanın içinde, aniden dışarı çıkmaya başlayan müşterilere baktı.

"Ne demek kapanıyor? Burası sabah üçe kadar açık değil mi? Saat daha yedi bile değil."

Garson kız ona gergin ve sinirli bir gülümseme verdi. "Üzgünüm efendim ama herkesin gitmesini istiyoruz. Yemeğiniz için birkaç kutu getirdim, lütfen herkesi takip ederek dışarı çıkın, bu akşam yemek bizden." Arkasına bile bakmadan uzaklaştı ve içim heyecanla kıpır kıpır oldu. Her ne olduysa, suçluluk duymama gerek olmayan bir yemeği bedavaya getirmiştim. Artık geceyi daha fazla garip sohbete girmem gerekiyormuş gibi hissetmeden bitirebilirdim.

Bu durum bir yumruk pompalamayı gerektiriyordu.

Connor karşımda somurtarak otururken ben bifteğimi kutuya koydum, sonunda neredeyse mekanda kalan son kişiler olduğumuzda yemeğini kabına attı. Bu kadar yavaş gitmesinden bıkıp masadan kalktım ve

isteksizce beni takip etti. Beni çıkışa doğru yönlendirirken eli sırtımın küçük kısmına gittiğinde dişlerimi sıktım.

"Benim evime gidip proje üzerinde çalışmaya ne dersin?" diye önerdi, sesinde hiçbir şey yapmak istemediğim bir ton vardı.

Doğru. "Proje." Üzerinde çalışacağımızdan emindim, tıpkı grubumuzdaki diğer iki kişinin bu gece gerçekten gelmeyi planladığından emin olduğum gibi. Gözlerimi devirmemek için elimden geleni yaptım.

"Üzgünüm, eve dönmem gerek... böylece yolda uyuyakalmam," dedim, ses tonum özür diler gibiydi.

Connor'ın hayal kırıklığı hissediliyordu ve benimle tartışmak için ağzını açtı ama ben çoktan geri çekilmiştim.

"Ama proje hakkında konuşmak için başka bir toplantı ayarlamamız gerekecek," diye teklif ettim.

Bir adım öne çıktı, eli belime yerleşti. "Kulağa harika geliyor," diye mırıldandı ve ardından yanağıma şok edici bir öpücük kondurdu.

Ne oluyor lan?

"Tamam," diye kekeledim, arkamı döndüm ve neredeyse kaldırımdan aşağı koşmaya başladım. Bakışlarının sırtımı deldiğini hissedebiliyordum ve gecenin bitmesini istemediği ve beni takip etmeyi planladığı hissinden kurtulamıyordum.

Yardım isteyebileceğim kimse yoktu ama arkamda ayak sesleri duyduğumda endişem daha da arttı.

Bir hevesle telefonumu çıkardım ve Lincoln'ü aradım. Sadece mesajlaşmıştık ama çaresizdim. Çaldı, çaldı ve seksi bir ses cevap verdiğinde neredeyse vazgeçmek üzereydim.

"Monroe?" dedi, sesi soluğu kesilmiş gibiydi.

"Aradığım için çok üzgünüm. Bu serserinin beni eve kadar takip etmesinden korkuyorum ve belki etmez diye biriyle konuşmak istedim."

"Elbette tatlım. Aradığına sevindim," diye yatıştırdı, sesi üzerimde çakıllı bir kabuk gibi kayıyordu ve bu koşullar altında bile tenimde garip şok dalgaları yaratıyordu. Sesi derindi ve güneyli aksanını andırıyordu.

"Devam et ve arkana bak, orada kimse var mı?" diye nazikçe emretti, sesindeki törpü içime ipek gibi işliyordu.

"Tamam," diye ciyakladım, arkama bir göz attım ve orada kimseyi görmeyince rahat bir nefes aldım.

"Onu görmüyorum. Neden göreyim ki? Muhtemelen deliriyorum," diye mırıldandım.

"Aradığına gerçekten çok sevindim. Korktuğunu düşünmek hoşuma gitmiyor."

Bu kadar ciddi görünmesi inanılmazdı. Sesinde biraz kayboldum, dinledikçe korkudan uzaklaştım.

"Merhaba, bu arada," dedi, kıkırdamasına sinirli bir sıcaklık karışmıştı. "Resmi olarak telefon görüşmesi kirazımızı patlattık."

Bunun üzerine homurdandım ve kıkırdaması derinleşti.

Tam o sırada yakınlardan ayak sesleri duyuldu ve arkama bakıp köşeden gelen birinin gölgesini gördüğümde nefesim kesildi. Hafif bir koşuyla caddeden aşağı indim.

"Monroe, iyi misin?" diye sordu, sesindeki neşeli hava kaybolmuştu. Tekrar arkama dönüp baktığımda elinde poşet olan yaşlı bir kadın olduğunu gördüm.

"Neden bu kadar korktuğumu bilmiyorum. Saçmalıyorum."

"Hayır, üzülmektense güvende olmak daha iyidir. Özellikle de seni bir *randevu* için kandırdıktan sonra." "Randevu" kelimesini söylediğinde sesinde hafif bir öfke vardı.

Bıkkın bir kahkaha attım. "Değil mi? Yani, bunu kim yapar ki?"

"Çaresiz adamlar çaresiz şeyler yaparlar, sanırım," diye mırıldandı, sözlerine karanlık karışmıştı ya da belki de gecenin aldığı garip yöne bağlı olarak benim hayal gücümdü.

"Yürüyüşü unutmam için bana komik bir hikâye anlat," dedim, bir kez daha kendimi bu adamın yanında tanıyamayarak. Göremediğim, beni tanımayan, beni hayal kırıklığına uğratamayacak bu kişiyle konuşmak bir şekilde işimi kolaylaştırıyordu.

"Hmmm, komik bir hikaye..."

Eve üç blok yaklaştığımda kalp atışlarım nihayet sakinleşmişti. Biraz daha gidersem orada olacaktım.

"Bir keresinde bayılmıştım. Beni hastaneye götürdüler ve arkadan bağlanan hastane önlüklerinden birini giydirdiler. Sanırım uyandığımda hastane yatağından kalktım, hâlâ sersem gibiydim ve önlüğün beni tırmaladığına karar verdim. Bu yüzden önlüğü çıkardım ve
I.V.'yi koridora çıkardım ve sonunda beni odama geri götürmeden önce koğuştaki herkese mallarımı gösterdim."

Hastane kanadında koşturan bir adam hayal ederek kıkırdadım. "Eminim hemşirelerin çok hoşuna gitmiştir," diye takıldım.

"Oh, hiç şüphesiz. Sanırım aile mücevherlerini gördükten sonra beni bütün hafta hastanede tutmak için bahaneler uydurdular."

"Kesinlikle. Özellikle de o zamanlar o karın kaslarına sahipseniz."

"Hayır. Onları kesinlikle harekete geçiren buruşuk yaşlı toplardı," diye alay etti.

Parmak uçlarım dudaklarıma gitti ve ağzıma yapışan gülümsemenin izini sürdü. Bu dünyada geçirdiğim on dokuz yıl boyunca en yaygın duygum hüzün olmuştu. Küçük bir kızken bile arkadaşlarımla gülüp eğlenecek bir tip değildim. Her zaman düşünecek ciddi bir şeylerim vardı. Ve bu adamla konuştuğum kısa süre içinde -bu arada sesi beni süzen korkunç yaşlı bir adam gibi gelmiyordu- sürekli gülümsüyordum.

Sikeyim.

Binama vardım, kapıdan geçtim ve kapımın arkasında neredeyse güvende olduğum için rahat bir nefes aldım.

"Şey, evime ulaştım," diye mırıldandım.

"Aferin kızıma," diye fısıldadı boğuk bir hırıltıyla. Ve lanet olsun. Eğer bu kelimeleri okumanın bana bir şey yaptığını düşündüysem, sesini duymanın yanında hiçbir şeydi. İçime işledi, bacaklarımın arasına karıncalanmalar gönderdi, üzerimde fiziksel bir etki yarattı.

"Ben yatmaya gidiyorum," dedim ona, sesim titrek ve kararsız çıkıyordu.

"Kapını a r k a n d a n kilitle," diye emretti. Başımı yukarı salladım ve Beni göremediğini hatırlamak için bir saniyemi ayırarak aşağı indim, varlığını o kadar etrafımda hissettim.

"Tamam."

Arka planda bazı sesler duydum ve ne yaptığını merak ettim.

"Benim bir şeyle ilgilenmem gerekiyor ama sen biraz dinlen. Aradığına çok sevindim."

"Telefonu açtığın için teşekkürler," diye fısıldadım.

"Her zaman," diye cevap verdi ve bunu kastetmemiş olsa da, sözlerinde bir vaat olduğunu hissettim. Sanki o, hayatımda beni her zaman hayal kırıklığına uğratan herkesin aksine, bunu yapmayacağına söz veriyordu.

"İyi geceler," dedim ve kendimi aramayı sonlandırmaya zorladım çünkü kendimi bağlanıyormuş gibi hissediyordum ki bu yapmam gereken son şeydi.

"İyi geceler, rüya kız," dedi kalınlaşmış bir aksanla. Ve sonra telefon kapandı.

Daireme g i r d i m ve arkamdan kilitledim... duvardan aşağı kaymadan önce ellerim cep telefonumu bir can simidi gibi tutuyordu.

Rüya kız.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 8

OceanofPDF.com

LINCOLN

"So, gizemli kızla tanıştın mı?" Ari, ben patenlerimin üzerinde kayarken bana bir disk fırlatarak sordu.

Yakaladım ve sırıttım. "Yakında."

Bir kaşını kaldırdı. "Yani hâlâ onunla konuşuyor musun? Ahbap. Gizemli kızın aslında Frank adında 60 yaşında bir nüdist olduğunu öğrendiğinde şaşırma."

Gözlerimi devirdim, dudaklarımda küçük bir gülümseme vardı. "Merak etme, o gerçek..." "Yani, onunla tanıştın mı?"

Sırıtışımın kaybolması için kendimi zorladım. Ari beni uzun zamandır tanıyordu ama bu noktada kızı takip ediyor olmam onun için kesinlikle sürpriz olacaktı.

Yani, lanet olsun, benim için hala bir sürprizdi.

Dün geceki konuşmamızı düşündükçe sertleştiğimi saklamak için eldivenlerimi önüme koymak zorunda kaldım.

Adresini aldığımdan beri her gün onunla ilgili bir şeyler görüyordum ama onun sesini duymak, insanın kalbini ve bedenini parçalayan türden bir ses, aklımı daha da kaçırmama neden oldu. Sesi bir meleğinki gibiydi, kirli, hafif dumanlı, masumiyetine her erkeği çaresiz bırakacak şehvet dolu bir alt ton katan bir ses.

Sınıf arkadaşının onu bir randevu için kandırmasını anlayabilirdim. Ona söylediğim gibi, çaresiz adamlar çaresiz şeyler yapar.

Bunu anlayabiliyordum ama bu, bunun olmasına izin vereceğim anlamına gelmiyordu.

Kendime delilik uçurumundan düşme izni verdiğimde, nerede olduğunu her zaman bilebilmek için onu takip etme aşamasına gelmek çok da zor olmadı. Restoranda bana mesaj attığında, özel uygulamamı kullanarak

Tam olarak hangi restoranda olduğunu öğrendim... ve sonra gece için satın almak için basit bir telefon görüşmesi oldu... hemen başlayarak.

Ev sahibini aradığımda, akşam için kapatmasını teklif ettiğim numaraya neredeyse boğulacaktı, ama tabii ki anlamayacaktı; söz konusu benim kızım olduğunda çok yüksek bir numara yoktu.

Orada durmalıydım, ama beni aradığında sesindeki korkuyu duymak... işte bu yüzden onun dangalak sınıf arkadaşı daha sonra ara sokağa düştü, yumruklarım yüzünü mahvetti. Kar maskesi takıyordum ve hiç konuşmamıştım, yani orada tehlikede değildim... Ama eminim bir dahaki sefere onu sınıfta iki siyah gözle gördüğünde soruları olabilirdi.

Buzun üzerinde kaydım, soğuk yüzeye çarpan bıçakların sesi arenada yankılandı.

Zihnimin antrenmana odaklanmış olması gerekiyordu ama tek düşünebildiğim oydu. Dalgalı siyah saçları ve yeşil gözleriyle ruhumu ele geçiren kız.

"Hey, dünyadan Linc'e, oynuyor musun?" Ari azarladı ve beni onu düşünürken içine düştüğüm sersemlikten kurtardı... hayalimdeki kız.

Dün gece ağzımdan kaçtı, ama bu, kendini derimin altına gömmüş olan bu kız için uygun bir tanımlamaydı.

Benim üzerimdeki etkisi hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Bender'la Cuma günü New York'tayken dışarı çıkmak hakkında konuşuyorduk. Var mısın?" diye sordu buzun etrafında kayarken.

Bir hafta önce olsa, bu düşünce karşısında ağzım sulanırdı. Bir zamanlar doğu yakası kızlarına bulaşmanın lezzetli olduğunu düşünürdüm. Onlar yatakta her zaman vahşi kedilerdi, düğmeli hırkalarının ve inci küpelerinin altında serbest bırakılmayı bekleyen cinsel yaratıklar.

Ama şimdi... başka bir kızın düşüncesi bir sik yumruğu kadar lezzetliydi.

"Hadi bir bara gidip maç izleyelim, dostum." Ari

eldivenini bana fırlattı.

"Çocuklar, bunu duyuyor musunuz? Altın Çocuk Frank'e fena takmış," diye atıldı etrafımda bir daire çizerken.

"Frank mi?" Bender bir kaşını kaldırarak sordu.

"Artık sadece yaşlı erkeklerden hoşlanıyor. Bir şansın olabilir dostum," diye seslendi Ari ona, Bender'ı yaşı konusunda azarlama fırsatını asla kaçırmazdı. I

İçimi çektim ve tekrar yanımdan kaymaya başlamasını bekledim, sonra da sopamla ona çelme takarak yere yuvarlanmasına neden oldum.

Peters yanımda kıkırdadı.

"Pijama partisindeymiş gibi dedikodu yapmak için para mı alıyorsunuz, amcık solucanları?" Koç buzda kayarken seslendi.

Düdüğünü birkaç kez çaldı ve ısınma hareketleriyle başladık, ringin etrafında turlar atarak kaydık, ilerledikçe hızımızı artırdık. Genelde grubun en önünde yer alırdım ama bugün dikkatim dağılmıştı, aklım onu düşünmekle meşguldü. Dün gece söylediği her kelimenin izini sürmeye kafayı takmıştım ve sesini tekrar ne zaman duyabileceğimi planlamaya başlamıştım.

"Daniels, o lanet olası kıçını kaldır. Tabii yarın gece New York'un seni sikmesini istemiyorsan," diye bağırdı. Dişlerimi sıkıp konsantre olmaya çalışarak diski tutma alıştırmalarına geçtik.

"Oh, bunu istemiyor," diye fısıldadı Ari sinsice.

"Dostum, senin neyin var?" Peters beni cama çarparken tısladı.

Ona başımı salladım, güç oyunları ve penaltı atma alıştırmaları yaparken takım alıştırmalarının hareketlerine devam ettim.

O anda ne yapıyordu? Bir adam onunla konuşuyor muydu? Parmaklarım telefonumu alıp nerede olduğunu kontrol etmek için kaşınıyordu. Günün bu saatlerinde genellikle doktorun ofisinde olurdu ama emin olmak istiyordum.

Antrenman nihayet sona erdi ve buzdan ilk çıkan ben oldum, koçların homurtularını duymazdan gelerek telefonumu kontrol etmek için soyunma odasına koştum. Dün gece için bana teşekkür eden bir mesaj göndermişti ve ben de hemen cevap verip gününün nasıl geçtiğini sordum. Asıl sormak istediğim nerede olduğu, kiminle konuştuğu ve ayaklarını yerden kesmeme hazır olup olmadığıydı.

Uzun vadeli bir oyun oynamaya çalışmak elimden gelen her şeydi.

Menajerim bana mesaj atıp bu akşam bir fotoğraf çekimim olduğunu hatırlattığında inledim. Bu istediğim son şeydi.

Ari yanımdaki bankın üzerine kaydı.

"Kahretsin, Linc, sanırım bu senin oynadığını gördüğüm en kötü oyundu," dedi kuru bir sesle.

"Yine de senin kıçından daha iyi," diye karşılık verdim.

Gözlerini devirdi. "Onunla buluşacak mısın? Onu sisteminden atacak mısın? Çünkü oyunda sana ihtiyacım var. Takımın yarısı hala

orada topları emiyor."

Uzandım ve omzuna bir yumruk attım, ne kadar terli olduğunu görünce yüzümü buruşturdum.

"Ben hallederim. Bunu biliyorsun," diye alay ettim, dolabımdan eşyalarımı alıp duşa doğru ilerlerken.

Şimdi tek yapmam gereken planı harekete geçirmekti.

Dergi çekimine gittiğimde çok kötü bir ruh hali içindeydim. Bu fotoğrafçıyla daha önce çalışmıştım, bu yüzden gülümsemeye çalıştım ama uzun bir gece olacağını zaten biliyordum.

Yıldızlığımın beraberinde getirdiği şeylerden biri de bunun gibi modellik işleriydi. İnsanlar beni dar bir iç çamaşırı içinde görmeye bayılırdı. Anlaşılabilir ama yine de bunun benim hayatım olması çok garip.

Soyunma odamı gösterdiler ve Monroe'ya mesaj atmak için bir dakikamı ayırdım. Derste olduğunu ve Bay Dangalak'la paylaştığı sınıf olmadığını zaten biliyordum. Ama bugün teşekkür mesajı dışında benimle neredeyse hiç konuşmamıştı ve ben de bir sonraki ilaca ihtiyaç duyan bir keş gibiydim. Bu çekimde olduğum ve onun evinin önünde beklemeyi ve işten eve gelip derse giderken onu görmeyi kaçırmak zorunda kaldığım için zaten öfkeliydim.

Ne yapıyorsun?

Sadece birkaç saniye geçti, ama sabırsızlıkla volta atıyordum, yapışkan gibi görünmeden onunla sürekli konuşabileceğim zamanı umutsuzca bekliyordum.

Rüya Kız: Matematik dersinde ruhumun sökülüp alınması. Sen mi?

Ona nasıl cevap vermeliydim? Göğsüme yağ sürmek üzere olduğumu ve insanların iç çamaşırlarımla fotoğrafımı çekeceklerini tam olarak açıklayamazdım. Ama fotoğraf çektirmek için iyi bir fırsattı. Ayağa kalktım ve aynaya doğru yürüdüm, telefonumu göğsümü ve şişkinliğimin üst kısmını yakalayacak şekilde açtım.

Ona gönderdim.

Telefonda en az iki dakika boyunca noktalar vardı ve onun bir şeyleri tekrar tekrar yazıp sildiğini hayal edebiliyordum.

Sonunda, makyaj sanatçısı ve saç ekibi geldiğinde bir kelime geldi.

Vay canına.

Kendime oldukça güvenen bir piçtim ama *vay* canına demek beni meraklandırdı. İyi bir vay mıydı? Vay anasını*, bu gördüğüm en ateşli şey gibi bir vay* mıydı?

Bu kız beni düğüm düğüm etti.

Saçlarımı çekiştirmeye başladılar ve ben bakışlarımı aynadan kaçırdım. Kız arkadaşım için fotoğrafımı çekmek bir şeydi, ama bir saat boyunca yüzüme bakmak ve kardeşimi hatırlamak zorunda kalmak başka bir şeydi.

Onu benden daha çok severdi. O her zaman doğru olanı yapan, ailesini mutlu etmek için umutlarını ve hayallerini feda eden biriydi.

Ve onları hayal kırıklığına uğratmak için her şeyi yapan hep bendim.

Makyöz yüzüme pudra sürdü. Çok sinir bozucu bir şeydi ama kamera için gerekli olduğu belliydi. Bu ve saçıma sürdükleri yağ yüzünden şimdiden bir duşa ihtiyacım vardı. Monroe'nun tüm bunlar hakkında ne düşüneceğini merak ediyordum. Çünkü onun da benimle birlikte bu dünyanın bir parçası olmadığı bir son yoktu.

Sonunda benimle işleri bitti ve ben de çekime başlamak için dışarı çıktım. Dışarı çıktığımda, fotoğrafçı Carmen bir kızı göğsümü yağlaması için yönlendirdi.

Herkesin ayaklarına kapanması gerektiğini düşünerek etrafta dolaşan kızlardan biriydi. Bu çok açıktı. Ağartılmış sarı saçları, bir cerrahın ona verdiği burnu ve yine bir cerrahın ona verdiği göğüsleri vardı. Bana öyle bir bakıyordu ki, bir dakika içinde onu soyunma odasında domaltabilirdim. Eğer isteseydim, onu hemen orada yakalayabilirdim.

Bu yeni takıntıyı hayal edip etmediğimi, o göğsümü ovarken aletimin hazır ola geçip geçmeyeceğini görmek için bekledim.

Ama hiçbir şey yoktu, önündeki kıza karşı bir ilgi kıvılcımı bile yoktu.
Ben.

Aferin oğlum.

İlgilendiğim tek kadın bana sadece
telefonumun diğer ucunda.

Kız benimle flört etmeye çalıştı, dokunuşu uzun sürdü ve sonra avucu aletimi sıyırdı... yanlışlıkla değil.

Birden kendimi elimi boynuna atmış, onu iterken buldum.

"Bana bir daha asla dokunmayın," diye tısladım ve mürettebata şok edici bir sessizlik çöktü.

Carmen ellerini ovuşturarak bana doğru koştu, dudaklarından gergin bir kahkaha döküldü. "Natalie, neden gecenin geri kalanında izin almıyorsun?" diye önerdi. Belli ki kızın, Natalie'nin gözlerinde yaşlar birikmişti. Yüzü yıkımın resmiydi.

Ve daha az umursayabilirdim.

"Personelinin profesyonel olması gerekiyor," diye çıkıştım Carmen'e. İlişkimizi bozmak istemediği için telaşla başını salladı. Ne de olsa ona çok para kazandırmıştım. Personel yerlerine geri döndü, çünkü koyunlar böyle yapar ve sonra bana milyonlarca farklı şekilde poz vermem söylendi.

Monroe'nun bu dergiyi görüp görmeyeceğini merak ediyordum. Lincoln Daniels'ın kim olduğunu biliyor muydu? Fotoğraflarıma bakıp kendini tatmin ettiğini hayal ettim.

Monroe'nun gelişini hayal ederek derin düşüncelere dalmıştım ki birden bir ses duyuldu. "Lincoln... Bu konuda yapabileceğin bir şey var mı? Bu yayın X-rated değil." Carmen'e baktım ve onun gözlerini kaçırdığını gördüm. Tamamen tahrik olduğumu fark etmem bir saniye sürdü, aletimin ucu giydiğim külottan dışarı fırlamıştı.

Arabaların çarptığı yavru köpekleri ve diğer korkunç şeyleri düşünmeye çalışarak bir lanetle hızla arkamı döndüm. Birkaç dakika sonra, onu indirmeyi başardım. Bu kesinlikle daha önce hiç olmamıştı.

"Bunun için üzgünüm," dedim utanmadan, nihayet arkamı döndüğümde. "Yeni bir kız arkadaşım var ve onu düşünmek sorunlara yol açıyor."

Herkesin hemen ilgisini çekti ama ben sadece sahte bir sırıtış attım ve işim bitmeden önce birkaç kez daha poz verdim. Eve gitmek üzere otoparka doğru yürürken Carmen beni kapıda karşıladı.

Bana bir fotoğraf uzattı. "Kız arkadaşın için. Eminim hoşuna gidecektir" dedi ve göz kırparak uzaklaştı.

"Yapacağımı biliyorum," diye omzunun üzerinden attı.

Resme baktım ve tamamen uyarılmış halimi gördüm, gözlerimde karanlık, şehvetli, neredeyse vahşi bir bakış vardı ve bu da sevişmeyi düşündüğümü açıkça gösteriyordu.

Sırıttım ve fotoğrafı arabama attım, bir gün, çok yakında Monroe'nun bu bakışı gerçek hayatta göreceğinden emindim.

Eve varır varmaz duşa girdim, cildimi kaplayan yağı yıkadım... ama zihnim benden uzaklaştı. Onun görüntüsünü aklımdan çıkaramıyordum. Onu benimle birlikte duşta, çıplak ve ıslak olarak hayal etmek, hayatımda gördüğüm en güzel şeydi. Küçük, kaygan elleri beni sıkıca kavramış, sanki benim ona bağımlı olduğum kadar o da bana bağımlı ve çaresizmiş gibi beni keşfediyordu. Saçları pürüzsüz, mükemmel tenine yapışmıştı. Pembe meme uçları dışarı fırlamıştı. O bir tanrıçaydı, ellerini yavaşça uzunluğumda yukarı ve aşağı kaydırırken her ıslak rüyam hayata geçti. Onu izlerken... onu hissederken acı çekiyordum, coşku tenime sıkıca yayılmıştı. Yanıyordum, onun dokunuşunu sonsuza dek yaşamak için yanıp tutuşuyordum. O kadar çaresizdim ki giderse ölebilirdim.

"Lincoln," diye fısıldadı, adım dudaklarında bir duaydı. Cevap bile veremedim; mahvolmuştum, zevk içimde patlıyordu, o kadar yoğundu ki, bundan asla kurtulamayacağımdan emindim. Hızı arttıkça adını inledim ve sonra... sıcak sperm her yere patladı, ellerini ve göğüslerini köpüklü tellerle kapladı. Derisine sürdüm.

Kahretsin, küçük rüyamdan gerçek hayata geliyordum, kendimi kanalizasyona boşaltıyordum, oysa bunu onunla yapmalıydım.

Korkutucu kısmı.

Hayatımda hiç bu kadar sert boşalmamıştım. Ve o daha bana dokunmamıştı bile.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 9

OceanofPDF.com

MONROE

"Ey, küçük kuş," diye seslendi Bill'in sesi. Başımı kaldırdım. Lincoln bana o resmi gönderdiğinden beri düşünceler içinde kaybolmuştum... Aslında şehvet içinde kaybolmuştum. Hayatımda hiç *bu* kadar çirkin birini görmemiştim. hayat. Göğsü mükemmel, güneşin öptüğü bronz rengindeydi ve her yerinde dövmeler vardı, buna en alttaki kocaman kelebek de dahildi. Bu resimle ilgili her şey üst düzeydeydi, o kadar muhteşemdi ki tehlikeliydi.

"Her şey yolunda mı?" Bill tekrar sordu. Geçen yıl boyunca Bill'le son derece yakın arkadaş olmuştuk. Hâlâ evsizdi ve çoğunlukla hâlâ deliydi ama yine de tanıdığım tek iyi adamdı. Kendini benim koruyucum gibi görüyordu ve dersimin olduğu gecelerde genellikle benim sokağımda geziniyor, eve sağ salim dönmemi bekliyordu.

Birçok kez gelip odamdaki şiltede kalmasını teklif etmiştim ama o hiçbir şey yapmak istemiyordu. Onunla o ilk kader gecesinde tanıştığım parka verdiği isimle "kalesini" tercih ediyordu. Ona yemek verdiğimden emin oldum ve elimden geldiğince ona biraz para vermeye çalıştım, ama genellikle bunu reddetti.

"Kusura bakma, kafamda çok şey var," dedim ona ulaştığımda omuzlarımı geriye atarak. Bill her zaman çok kötü kokardı ama dişsiz gülümsemesinde onu zihnimde bir prens yapan bir şey vardı.

"Dersler nasıl gidiyor?" diye sordu evime doğru yürürken.

Esnedim, yorgunluk tenimi sıkıca sarmıştı. "Yorucu," diye itiraf ettim.

"Calculus sana sorun mu çıkarıyor, genç kız?"

"Sınıfa geldiğimde bu kadar yorgun olmasaydım sanırım daha kolay olurdu," diye itiraf ettim ona. Her şeyin farklı olmasını dilemenin bir yararı olmadığını biliyordum. Bu benim hayatımdı ve hepsi gerekliydi, ama tam sekiz saat uyumak için neler vermezdim. Sadece bir gece.

"Seninle gurur duyduğumu söylemiş miydim, küçük kuş?" Bill aniden sordu. Durdum, onun sözleri karşısında içim içimi yiyordu.

Hayatım boyunca hiç kimse bana benimle *gurur* duyduğunu söylememişti. Büyürken ne yaparsam yapayım ya koruyucu ailem tarafından görülmüyor ya da umurlarında olmuyordu. Annem de hiçbir zaman ne yaptığımı bilecek kadar etrafımda olmamıştı.

Kendimi toparlamaya çalışarak derin bir nefes aldım. "Teşekkür ederim," diye mırıldandım sonunda. Kolumu okşadı, yüzünde şefkatli bir gülümseme vardı, sanki kafamın içini görebiliyor ve ne düşündüğümü biliyordu.

Ön kapıma geldik. "Neredeyse unutuyordum, bunu senin için saklamıştım." Büyük bir strafor pizza kutusu çıkardım. Bugün ofiste öğle yemeği için sipariş vermişlerdi ve ben de kalanları alıp alamayacağımı sormuştum.

En az birkaç saattir dışarıda duran soğuk bir pizza olmasına rağmen Bill'in gözleri parladı. Bu konuda ikimiz de aynıydık; ne olursa olsun bir yemeğe hayır demeyecektik.

Gök gürültüsü gökyüzünü inletti ve Bill'in bütün gece dışarıda kalacağını bildiğim için bir yağmur damlası düşüp yanağıma çarpınca irkildim.

"Neden bir süreliğine yukarı gelmiyorsun?" Onu yağmurdan kurtarmak için önerdim.

Her zamanki gibi omzumu okşadı ve küçük bir ıslık çaldı. "Ole Bill benim şatomda gayet iyi olacak, küçük kuş. Şimdi odana git ve kapıyı kilitle," diye emretti ve bana Lincoln'ün birkaç gece önce yaptığı benzer bir açıklamayı hatırlattı.

Başımı salladım ve ona el salladım, bir süre uzaklaşmasını izledim, damarlarımda bir melankoli dolaşıyordu. Dünyada iyiliği nerede bulabileceğiniz inanılmazdı. Bill beklenmedik biriydi ama bu yeni hayatımda bulduğum en büyük nimetlerden biriydi.

Koşar adımlarla yukarı çıktım ve kapımın karşısındaki duvara yaslanmış ev sahibimi gördüğümde cırtlak bir sesle durdum.

Hiçbir şey söylemedi. Sadece kan çanağına dönmüş gözleriyle beni izledi, dudaklarının arasına sıkıştırdığı sigarasından çıkan duman loş ışıkta kıvrılıyordu.

Anahtarımı kapıya soktum ve içeri girdim, arkamdan kapıyı kapattım ve iki kilidi de açtım.

istediği zaman girebiliyordu. Hayal görüp görmediğimden emin değildim ama kısık kıkırdamasını duvarlardan duyabiliyordum. Sandalyeyi kapıp kapı kolunun altına sıkıştırarak biraz dinlenebileceğimi umdum çünkü içeri girmeye çalışırsa kapının açıldığını duyacaktım.

Alnım kapıya çarptı ve korkuyu bastırmaya çalışarak kapıya yaslandım. Ne de olsa onun gibi adamların istediği buydu. Benim korkumu.

İkisini karşılaştırdım, Bill ve onu. Biri tam bir alet olmasaydı hayattaki tüm avantajlara sahip olabilirdi. Diğerinin hiçbir şeyi yoktu ama milyonlarca kez daha iyi bir adamdı.

Başımı salladım ve yeni, ucuz bir yer arayışıma devam etmek için önümüzdeki hafta bir öğleden sonra izin almam gerektiğini fark ettim. Birkaç gün önce denemiştim ama ihtiyacım olan fiyat aralığına yakın bir şey bulamamıştım.

Tam o sırada telefonum çaldı. Baktım, arayanın Lincoln olduğunu görünce kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu.

"Merhaba," diye mırıldandım, kelimeler utangaç ve beceriksizce çıkıyordu.

"Sana mesajlaşmaya geri dönemeyeceğimi söylemiştim," diye mırıldandı o çakıllı, derin sesiyle. Sesi uykulu geliyordu, sanki bana yataktan sesleniyordu ve zihnim o mükemmel, dövmeli harikalar diyarının ipek çarşafların altına uzanmış, elini aşağıya uzatıp...

"Monroe, benimle misin?" diye sordu, bu sefer ses tonu eğleniyordu, sanki düşüncelerimin ne kadar kirli olduğunu tam olarak biliyormuş gibi.

Belki o ve Bill de böyleydi, içimi görebiliyorlardı.

"Evet. Özür dilerim. Aklımda çok şey var," diye ciyakladım. Kıkırdadı, sesi içimde yankılandı, tam kalbime kadar.

"O resmi düşünüyor olamazsın, değil mi?" diye sordu bilerek.

"Kalkülüs. Kesinlikle kalkülüs düşünüyordum."

Tekrar kıkırdadı. "Tamam, rüya kız."

"Neden bana böyle seslenip duruyorsun?" Ne k a d a r hoşuma gittiğini görmezden gelmeye çalışarak sordum.

"Bu çok açık olmalı. Sen busun işte. Neredeyse gerçek olamayacak kadar iyi bir kız."

Beni görememesine rağmen yanaklarım kızardı.

"Beni gerçekten tanısaydın böyle düşünmezdin," dedim, kelimeler ben farkına bile varmadan ağzımdan kaçtı.

Ağır bir sessizlik oldu ve neden bu kadar aptalca bir şey söylediğimi merak ederek kendime lanet ettim. Bu kadar savunmasız.

"Sana yüzde yüz söz verebilirim ki, buluştuğumuzda senin hâlâ hayalimdeki kız olduğunu düşüneceğim," diye söz verdi sonunda.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 10

OceanofPDF.com

LINCOLN

I Daniels International'ın lobisinde yürürken derin bir nefes aldım ve kendimi önümdeki kaçınılmaz yüzleşmeye hazırladım. Şık ve modern dekor, soğuk ve steril bir his veriyordu.
sahibi olan adam. Anstad Daniels, babam, ülkedeki en büyük hedge fonunu yöneten milyarder patron.

Bir hafta boyunca aramalarını ve mesajlarını görmezden geldikten sonra sonunda pes etmiş ve onunla buluşmayı kabul etmiştim. Onu görme fikrinden ne kadar nefret etsem de, ondan sonsuza kadar kaçamayacağımı biliyordum.

Kapıyı çalmadan babamın ofisine girdim ve odada bir nefes sesi duydum. Ona doğru döndüğümde, benim yaşlarımda bir kadın olan sekreterinin hızla yerden kalkıp eteğini düzelttiğini gördüm. Kadının yüzü darmadağındı, kırmızı ruju dudaklarının her yerine bulaşmıştı ve hatta ötesinde cafcaflı bir sanat eseri gibiydi, tıpkı babamın sikinin her yerine bulaştığından emin olduğum gibi.

Midem bulanıyordu ama bu sahneye alışmıştım. Annemle babamın evli kaldıkları otuz yılın üçünde birbirlerine sadık kaldıklarından oldukça emindim. Yine de bu sahneden tiksinerek başka tarafa baktım ve elimdeki konuya odaklanmaya çalıştım.

"Lincoln, geç kaldın," diye bağırdı babam, içeri girmemden hiç de rahatsız olmuşa benzemiyordu. "Otur."

Sekreter hızla odadan çıktı, yüzü utanç ve mahcubiyetle kızarmıştı. Bu onu tekrar yapmaktan alıkoymayacaktı. Babamı becermek muhtemelen sekreterlerini işe alırken yazdıkları iş tanımında vardı.

Derin bir nefes aldım ve karşısındaki sert, siyah deri koltuğa oturdum, kendimi her zamanki derse hazırladım.

Gözlerinin beni delip geçtiğini hissedebiliyordum ve sakin görünmeye çalışarak odanın etrafına baktım, masasının üzerine özenle yığılmış kâğıtları ve yakındaki bir arabada duran boş içki şişelerini gördüm. Bayat alkol ve seks kokusu boğucuydu, babamın her gün yaşadığı hayatın bir kanıtı gibiydi.

Havadaki gerilimi şimdiden hissedebiliyordum, sanki kopmayı bekleyen bir fırtına gibiydi.

Sonunda babama baktığımda, masasının arkasından bana bakıyordu, elleri önünde sıkıca kenetlenmişti. Bir kaşımı kaldırdım ve devam etmesi için ona meydan okudum.

"Tam zamanında geldin," diye tersledi. "Bu sefer bahanen ne? Telefonunu mu kırdın?"

Gözlerimi devirdim, zaten her şeyden bıkmıştım. "Halletmem gereken işler vardı," diye cevap verdim soğukkanlılıkla, babamın yüz hatlarını incelerken. Herkesin onun görünüşünü hala oldukça çarpıcı bulduğunu biliyordum, yaşının tek gerçek belirtisi siyah saçlarına karışan ağarmış şakaklarıydı. Yontulmuş bir çene hattı ve belirgin elmacık kemikleri ona seçkin bir kişilik kazandırıyordu. Ancak delici kahverengi gözleri, en cesur ruhları bile ürpertmesi gereken bir kötülük ve zalimlik havası yayıyor gibiydi. Benden sadece bir ya da iki santim kısaydı ve fiziksel görünümüne özen gösterir, her lanet gün özel dikim takım elbisesini kusursuz bir şekilde giyer, sofistike bir hava yansıttığından emin olurdu. Yine de başarısının bir parçası, onda ağzınızda ekşi bir tat bırakan rahatsız edici bir şey olmasıydı... bu da mesafenizi korumak istemenize neden oluyordu. Babama bir kez baktığınızda, ne pahasına olursa olsun istediğini elde etmek için her şeyi göze alabilecek bir adam olduğunu anlardınız.

Babam inanmayarak homurdandı ve beni düşüncelerimden kopardı. "İlgilenmen gereken şeyler mi? Ne gibi, kendini sersemletene kadar içmek gibi mi?"

Dişlerimi sıktım, öfkemi kontrol altında tutmaya çalıştım. "Bak, randevuyu kaçırdığım için üzgünüm," diye alaycı bir tavırla ona çıkıştım. "Ama sırf sen istiyorsun diye bir kızla yatacak değilim."

Babamın yüzü çirkin, lekeli, kırmızı bir renge döndü. "Seni nankör küçük pislik," diye tükürdü. "Sana isteyebileceğin her şeyi veriyorum ve sen benim için bu tek şeyi bile yapamıyor musun?"

Yumruklarımı sıktım, içimde bir öfke ve hayal kırıklığı dalgası yükseldi. "Seninle asla tek bir şey olmaz. Aslında hiç bitmiyor. Ama yapmak zorundaydım.

Bir yerde bir çizgi çizin... fuhuşta da durabilir."

Öne doğru eğildi, gözleri parlıyordu. "Seni lanet olası pislik..."

"Ben senin tüm isteklerini yerine getirmek için bekleyen küçük bir okul çocuğu değilim.

lanet olası talepler, *lanet* olası parmaklarını şıklattığında. Benim bir hayatım var."

"Bir hayat mı?" diye zalimce güldü. "Tam olarak nasıl bir hayat bu? Buz üzerinde aptal bir oyun oynamak mı? Bu bir hayat değil, Lincoln. Buna zaman kaybı denir."

Sözleri karşısında irkildim ve bir savunma dalgası hissettim. "Bu senin için yeni bir şey değil - çünkü bu konuşmayı daha önce de yapmıştık - ama hokey zaman kaybı değil. Bu benim tutkum, kariyerim. Sen hiçbir şekilde dahil olmadan milyonlar kazanıyorum."

Babam küçümseyerek homurdandı. "Tutku mu? Kariyer mi? Kitleleri eğlendirmek için dans eden, yüceltilmiş bir maymundan başka bir şey değilsin."

Hakaretleri karşısında kan beynime sıçradı. "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrin yok," diye hırladım.

"Kardeşiniz *her şeydi*. Bu şirketi yönetmek için doğmuştu. Ve senin yüzünden, o artık yok. İnşa ettiğim gelecek yok oldu. Sümüklü yedeğimin planlarımı zaten mahvettiğinden daha fazla mahvetmesine izin vereceğimi düşünüyorsan, aklını kaçırmışsın demektir. O kızla buluşacaksın. Onu becereceksin. Sonra da babası istediğim sözleşme şartlarını kabul edecek. İşte böyle olacak."

Öne doğru eğildim, sözlerinin lanet ruhumu kesip biçmesini görmezden gelmeye çalışıyordum. Bakışlarımı onunkilere kilitlediğimden emin oldum. "Aklını kaçırmış olan sensin."

Sandalyesinde arkasına yaslandı, gözleri kötülükle parlıyordu. "Evlat. Sana sahibim ve seni kolayca yok edebilirim."

Kanepeden sıçradım, sözleri omurgamdan aşağı soğuk bir ürperti yaydı. İlişkimizdeki tüm gücün babamın elinde olduğu doğruydu. Hatta bu lanet ülkedeki gücün çoğunu elinde tutuyordu. Onun yanında kendimi yumurta kabuğu üzerinde yürüyormuş gibi hissetmediğim bir gün bile geçmedi.

Ama bugün değil. Bugün artık canıma tak etmişti. "Benden bu kadar," dedim kararlılıkla. "Ben gidiyorum."

Babamın gözleri şaşkınlıkla irileşti. "Ne? Buradan çıkıp gidemezsin."

Gözlerim parladı. "İzle beni."

Başım dik bir şekilde odadan çıktım, ama kırk lanet kattan aşağı iner inmez, gösterişli lobiden geçip

Bir çöp tenekesi buldum ve kustum.

Ne zaman Tyler'dan böyle bahsetse, beni sarsıyordu.

Orada öylece durdum, içim titreyerek derin nefesler aldım.

Telefonum çaldı ve el yordamıyla cebimden çıkardım.

Umarım iyi bir gün geçiriyorsundur, Monroe'nun mesajı okundu.

Mide bulantısı ve korku hemen dağıldı. Çok t a t l ı bir kızdı.

Onun sokağına gitmeliydim, onu bir an olsun görmeliydim. Onu bir kez gördüğümde her şeyin yoluna gireceğini biliyordum.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 11

OceanofPDF.com

MONROE

Cep telefonum çaldı ve kim olduğunu görünce irkildim.

"Monroe, sevgilim," diye mırıldandı patronum. Kahretsin, ne **için** aradığını zaten biliyordum. Clarice yemek şirketinin başındaydı.

Çalıştığım şirkette benimle konuşmaya tenezzül ettiği tek zaman çalışanlara ihtiyacı olduğu zamandı.

Ve bu hafta zaten her gece çalışmıştım.

"Hey Clarice, neye ihtiyacın var?" Profesyonel ses tonumu takınarak sordum.

"Senden sadece küçük, minicik bir iyilik istiyorum canım..." "Tamam mı?"

"Şehir merkezindeki şık bir partiyi haber yapmak için son dakikada çağrıldık. Görünüşe göre, diğer şirketin uygun vegan seçenekleri yokmuş, bu yüzden *o* partilerden biri olduğunu biliyorsunuz. Bunu karşılamak için her zamankinden iki kat daha fazla personel gerekecek ve benim de eksiğim var. Yardım edebilir misin?" Soru sorar gibi konuşuyordu ama Clarice'i sesindeki uyarıyı duyacak kadar iyi tanıyordum. Eğer evet demezsem, artık onun için çalışmayacaktım.

"Tabii ki. Bir saat içinde şehir merkezinde olabilirim," diye cevap verdim, çok yorgun olduğum için gözyaşlarına boğulacakmışım gibi hissediyordum.

"Kırk dakika olsun lütfen," diye tersledi, sonra da bana iyilik yapıyormuş gibi adresi sıraladı.

Clarice veda etmeden telefonu kapattı. İçimi çektim ve günün ağırlığı omuzlarıma çökmüş bir halde yatağımdan zıpladım.

İşte yine başlıyoruz.

Kırk dakika sonra şehir merkezine varmıştım, beni oraya zamanında götürecek bir otobüs olmadığı için değerli paramı taksi tutmak için kullanmak zorunda kaldım.

Otelin arka girişindeki merdivenlerden yukarı, aşçıların bağırdığı ve tavaların takırdadığı, faaliyet kasırgasıyla dolu bir mutfağın tanıdık görüntüsüne doğru yürüdüm. Her iş için farklı bir mutfaktı, ama her zaman taze otların ve baharatların tangıyla karışan kızarmış et kokusu havada asılı kalan ağız sulandırıcı bir aroma yaratıyordu. Kaosa rağmen, şirketin şeflerinin her birinin mükemmel bir senkronizasyon içinde çalışarak konukları çılgına çeviren mutfak şaheserleri yarattıkları bir çılgınlık yöntemi vardı. Bu, mutfak yeteneklerinin bir senfonisi, tencere ve tavaların büyüleyici olmaktan başka bir şey olmayan iyi koreografili bir dansıydı.

En azından milyonlarca kez görmemiş olsaydım öyle olurdu.

Caleb'in de çağrıldığını gördüğümde gülümsedim. Ekipte birlikte çalışmayı en çok sevdiğim kişiydi. Caleb büyük bir flörtçüydü ve bir şekilde sizi asla rahatsız etmemeyi başarıyordu. Kendimi gerçekten arkadaş olabileceğim, hatta çıkabileceğim insanlardan biriydi, eğer böyle bir şeye izin verirsem.

Şimdi ona baktığımda, her zamanki kadar yakışıklı görünmüyordu.

Lincoln'ün aptal karın kaslarını suçladım.

"Seni de mi bu gece buraya sürükledi?" diye sordu, bana takdirle bakarak.

"Bu konuda konuşmak istemiyorum," diye inledim bıkkınlıkla.

Başını salladı. "Buna kızdığımı söyleyemem," diye mırıldandı göz kırparak. Aptal beyaz düğmelerimizin üzerine mor renkli yemek önlüklerini bağladık ve tepsileri düzenledik.

"Dostum, bu güzel bir parti olmalı. Sarımsaklı yengeç keki yapmışlar," dedi Caleb takdirle. Başımı salladım, partinin ne kadar süslü olduğu umurumda bile değildi. Sadece eve götürebileceğimiz yemek artıkları olmasını umuyordum, böylece market alışverişini, diğer adıyla ramen alışverişini birkaç gün daha erteleyebilirdim.

Arka cebimdeki bir vızıltı telefonuma uzanmama neden oldu. Arayan Lincoln'dü.

Keşke burada olsaydın.

Bu dört kelimeyi okurken yanaklarım sıcaktan kızardı ve kendi kendime gülümsemekten kendimi alamadım. Sanki içimden bir elektrik akımı geçiyor, bana inkâr edemeyeceğim bir sıcaklık veriyordu. Bu bir heyecan, beklenti ve umut hissiydi. Ve bir anda gülümsemem söndü. Çünkü ona aşık olduğumu biliyordum.

Pişman olacağımı biliyordum.

Onunla şahsen tanışmalıyım. Bu işi bitirmeliydim. Tamamen tuhaf biri olup olmadığını ve benim için tuhaf bir şekilde önemli hale gelen bir şeyi kaybetmem gerekip gerekmediğini ilk ve son kez öğrenmeliydim.

Clarice, göz alıcı siyah, yere kadar uzanan bir elbise giymiş, alnında kalın bir stresle mutfağa koşarak geldi. "Ne yapıyorsunuz öyle?" diye bağırdı. "Misafirler geliyor. Çıkın dışarı."

Ben yengeçli kekleri aldım, Caleb ise bir çift armut dolgulu gorgonzola böreği aldı; kulağa garip geliyordu ama tadı çok lezzetliydi.

Göz alıcı bir balo salonuna girmeden önce bana göz kırparak, "İşte başlıyoruz," dedi.

Genelde süslü şeylerden etkilenmezdim - annemin "süslü ziyaretçileri" küçükken beni bu konuda tedavi etmişti - ama etrafımdaki ışıltılı çevreye bakarken boğazım düğümlendi. Mermer zeminler cam gibi parlıyor, yukarıdaki ışıltılı avizeleri yansıtıyordu. Oda müzik ve sohbet sesleriyle canlıydı ve hava pahalı parfüm ve kolonyaların kokusuyla ağırlaşmıştı.

Yemek tepsimi taşıyarak kalabalığın arasından geçerken, etrafım tasarımcı elbiseleri ve smokinlerle çevriliydi. Ünlüler hakkında pek bilgim yoktu ama katılımcıların zengin seçkinler listesinde üst sıralarda yer aldığını söyleyebilirim. Atmosfer heyecandan elektriklenmişti ve kendimi tamamen yersiz hissetmekten alıkoyamadım.

Masalar bembeyaz ketenlerle örtülmüş, yüksek çiçek aranjmanları ve ışıltılı orta süsleriyle bezenmişti. Personelin diğer üyeleri odanın içinde dolaşarak özenle hazırlanmış ordövr tepsileri ve içecekler sunuyordu. Şampanya serbestçe akıyordu ve konukların hepsi gülümsüyor ve kahkahalar atıyordu.

Balo salonuna doğru ilerlerken, bir grubun kurulmakta olduğu sahneyi gördüm. Yakınlarda bir kadın histerik bir şekilde güldüğünde, etkinlik yeni başlamasına rağmen çoktan sarhoş olmuştu... Merak ettim. Başınızı sokacak bir çatı için endişelenmemek nasıl bir şeydi? Ya da markete gitmek

ve istediğinizi alabiliyordunuz - bu insanların hiçbiri kendileri için alışveriş yapmıyordu.

Biraz yargılayıcı davranıyordum ama düşünmeden de edemedim.

"Ooh, bunlar yengeç keki mi?" diye seslendi derin bir ses arkamdan. Arkamı döndüm ve karşımdaki muhteşem adam karşısında yanaklarım kızardı. Uzun boyluydu, en az 1.80 boyunda, vahşi siyah saçları ve vücudumu tembelce süzen delici yeşil gözleri vardı. Ciddi bir vücuda sahip olduğu gerçeğini gözler önüne seren son derece fit bir smokin giymişti. Sert yakasından bir dövme görünüyordu.

Gözlerinde bir kıvılcım vardı, sanki beni tanımış gibiydi ama sonra kayboldu.

"Tamam, şimdi keşke hata yapsaydım diyorum," diye mırıldandı, bakışları yüzüme takıldı.

"Pardon?"

Sanki bir hayalden kurtuluyormuş gibi başını salladı ve uzanıp bir yengeç keki aldı. Bir ısırık aldıktan sonra "Lezzetli," diye mırıldandı... ama yengeçli kekten başka bir şeyden bahsettiği izlenimine kapıldım.

"Partinin tadını çıkarıyor musun?" diye sordu, başını eğerek, hâlâ o sinir bozucu tarzıyla beni inceliyordu.

"Bu hileli bir soru gibi geliyor."

Başını arkaya attı ve kıkırdadı, bu ses hayran bakışları üzerine topladı. Onları suçlayamazdım; iyi bir kahkahaydı.

"Touché." Elini uzattı. "Ari," dedi, kendini tanıtarak.

Çekingen bir şekilde elimi uzattım, sinsice etrafıma bakındım çünkü bu bir tür tuzak gibi geliyordu. Zaman zaman bu partilerde bana asılan erkekler olmuştu ama kesinlikle daha önce böyle bir tanışma yaşamamıştım.

"Monroe," diye mırıldandım.

Sanki bunu söylememi bekliyormuş gibi başını salladı. Bu çok garipti.

"Gecenin tadını çıkar, *Monroe*. Hatırlanacak bir gece olacağını hissediyorum." Yine o sırıtış vardı, sanki benim bilmediğim bir sırrı biliyormuş gibi. Eğildi, dudakları yanağımı okşadı, midemin milyonlarca kez dönmesine neden oldu ve sonra başka bir şey söylemeden çekip gitti.

Orada öylece durdum, ağzım açık bir şekilde ona bakıyordum.

"Orgazm olmak üzereyim," diye fısıldadı Caleb yanımda belirirken. Homurdandım ve bir kaşımı kaldırdım.

"Ne? Peynirli wonton'larınız bunu sizin için mi yapıyor?"

"Kiminle konuştuğunu biliyor musun?" "Sanırım
adının Ari olduğunu söyledi?"

"Ari Lancaster. Dallas'ın yıldız defans oyuncusu. Başladığından beri her yıl en iyi defans oyuncusu ödülünü kazandı. Bu etkinliği düzenleyen kişi o. Fakir çocuklar için para toplamak onun işi."

"Ah," diye mırıldandım, bakışlarım göğüsleri kafasından daha büyük olan bir kadınla flört ettiği yere kaydı. Bir cadaloza benziyordu.

Caleb sahte bir kızgınlıkla içini çekti, bir kayanın altında yaşadığım ve çoğu ünlünün kim olduğu hakkında hiçbir fikrim olmadığı gerçeğine alışmıştı. "Bu gecenin sonunda büyük bir bahşiş alacağımıza bahse girerim. Bu şehirde yılın olayı gibi bir şey bu. Sanırım az önce Ryan Reynolds'ı gördüm."

Gözlerim büyüdü, çünkü onun kim olduğunu biliyordum. Karısına büyük bir aşk besliyordum.

"Bunun yoksul gençlere yardım derneği için olduğunu mu söylemiştiniz?" Gerçek altın tabaklar olduğuna inandığım şeylerle donatılmış masalara bakarak sordum. Herkes tüm bunları harcamak yerine doğrudan hayır kurumuna bağışta bulunsaydı para çok daha fazla giderdi ama sanırım bu işler hep böyle yürüyordu. Ya da en azından şirketimizin yardım ettiği tüm etkinlikler.

Caleb cevap veremeden, muhteşem parlak sarı bir elbiseye sarınmış, belli belirsiz tanıdık görünümlü bir kadın tarafından çağrıldı ve Caleb'in elindeki tepsiyi işaret etti.

Otuz dakika daha geçti ve ben çoktan sürüklenmeye başlamıştım. Kadınlar kibirli davranıyordu ve kıçım sayamayacağım kadar çok kez ellenmişti. Buradaki müşteri kitlesini göz önünde bulundurduğumda, kendimi süslü bir hayır etkinliğinde değil de bir barda hizmet veriyormuşum gibi hissediyordum. Son adamın beni ne kadar sert çimdiklediğini bilsem moraracaktım. İnsanlar kadınların böyle şeylere izin vermesinin zayıflık olduğunu düşünüyordu ama hiç çaresiz kalmamış olmalıydılar. Bir park bankında uyumaya geri dönmeye niyetim yoktu, bu yüzden hiçbir şey çok ileri gitmediği sürece... bununla başa çıkabilirdim.

Dışarıda aniden çığlıklar ve bağırışlar duyuldu, diğer tüm konukların topladığından çok daha fazla. Ön girişe doğru baktım ve milyonlarca flaş görüş alanıma saldırdı, sanki dışarıda konuşlanmış paparazziler kameraları yerine havai fişeklerle gitmeye karar vermişlerdi.

Başka bir tepsi almak için mutfağa dönmek üzereydim, kimin geldiğini pek umursamıyordum, sadece gecenin bitmesini istiyordum...

içeri girdiğinde.

Vay anasını.

Girişte duran adama bakamadım. Uzun boylu.

Emredici.

Çok güzel.

Hepimizin kaderinde tapınmak olan altın bir tanrı.

Gözlerim nereye odaklanacağını bilemedi.

Üstüne tam oturan smokini geniş omuzlarını ve zayıf bedenini doğru yerlerden sarıyordu.

Ama asıl dikkatimi çeken altın sarısı saçları ve karanlık bir denizde güneş ışıkları gibi parlayan gözleriydi. Attığı her adım bir senfoni gibiydi ve odadaki herkesin dikkatini çekiyordu. Ona bakarken yanaklarım ateş gibi kızardı.

Tehlikeli, pervasız ve evcilleşmemişti, varlığı o kadar çekiciydi ki insanlar ona pervane gibi üşüşüyordu. Ve sizi yakalayan sadece çarpıcı yakışıklılığı ve elli metre öteden fark edebileceğiniz inkar edilemez cazibesi değildi; orada daha derin bir şey vardı, yüzeyin hemen altında gizlenen ham ve soyut bir şey.

O mükemmel yüzün ardında ne yattığını, hangi sırları saklıyor olabileceğini, hangi yaraları taşıyor olabileceğini merak etmekten kendimi alamıyordum.

O, hayatınızı bir anda değiştirebilecek, sizi mümkün olduğunu hiç düşünmediğiniz şekillerde canlı hissettirebilecek türden bir adamdı. Ama aynı zamanda hiç denemeden kalbinizi kırabilecek, sizi paramparça ve yalnız bırakabilecek türden bir adamdı. Ve kalabalığın arasından geçip gidişini izlerken, annemin beni uyarmasından bu yana ilk kez... çok uzun zaman önce... o kalp kırıklığını yaşama ve böyle bir adamın beni götüreceği yolda ilerleme şansını diledim.

Altın sarısı saçları yumuşak dalgalar halinde yüzünün etrafına düşüyor, yakışıklı yüz hatlarını çerçeveliyor ve altın sarısı gözlerini daha da çarpıcı hale getiriyordu. Ne zaman bir tutam yüzüne düşse, rahat bir hareketle onu süpürüyor, parmakları kalbimi yerinden oynatacak şekilde alnına değiyordu. Saçlarının ışığı yakalama biçimi sıvı altın gibi görünüyor, yüz hatlarından aşağıya doğru hem büyüleyici hem de hipnotize edici bir şekilde dökülüyordu. Kendimi uzanıp parmaklarımı saçlarında gezdirmek, ipeksi dokusunu tenimde hissetmek isterken buldum. Belli ki bu imkânsızdı, bu yüzden onun hareket edişini, attığı her adımda saçlarının değişip dans edişini izlemekle yetindim.

Arkamdan bir ses "Fuckkk mee," diye mırıldandı ve sonra kıçıma bir şaplak yedim.

Boş tepsim yere çarptı, ses bir şekilde müziğin ve kalabalığın gürültüsünün üzerine çıktı.

Milyonlarca gözün bana baktığını ve beni yargıladığını hissederek şok olmuş bir şekilde orada durdum.

Clarice'in sesi "Kaldır şunu, seni aptal," diye bağırdı ve ben de dönüp baktığımda onun öfke dolu yüzüyle orada durduğunu gördüm.

Kovulacaktım, hepsi de arkamda yarattığı katliamdan tamamen habersiz kıs kıs gülen bir pislik yüzünden.

Tepsiyi almak için eğildim. Ve

aniden oradaydı.

Altın Tanrı.

Kalbim neredeyse göğsümden fırlayacaktı. Beni izliyordu, bakışları şoka benzeyen bir şeyle doluydu - ne olduğu hakkında en ufak bir fikrim yoktu.

Yakından bakınca güzelliği daha da etkileyiciydi. Hayatımda hiç bu kadar aşırı derecede erkeksi birini görmemiştim. Etrafımdaki havayı dolduruyordu.

Burası sıcak mıydı? Bakışlarımı hızla ikimizin de üzerinde durduğu tepsiye geri çevirdim. Onun bu yakınlığı karşısında kalbim aniden bu kadar hızlı atmaya başladığına göre kalp krizi geçirme tehlikesiyle karşı karşıya olabilirdim.

"Dur sana getireyim," diye mırıldandı... çok tanıdık bir sesle.

Tepsiyi almadan ayağa kalktığımda sersemlemiştim, bakışlarım önümdeki muhteşem adama odaklanmıştı, kendine güvenini, karizmasını, her şeyini... içine çekiyordu.

Lincoln.

Benim yabancım.

"Oh, Bay Daniels. Onu almanıza gerek yok. Çalışanım onu almak üzereydi, verdiğim rahatsızlık için çok özür dilerim, söz veriyorum onunla ilgilenilecek." Clarice'in sesi telaşlı ve sinirli bir şekilde etrafımızda dolanıyordu ama sanki sadece ikimiz kendi küçük baloncuğumuza hapsolmuş gibiydik.

Bakışları yavaşça yüzümde dans ediyordu, sanki her özelliğimi ezberliyordu. Aceleyle saçlarımı taradım, o anda nasıl göründüğümü düşündükçe yanaklarım daha da alevlendi. Üniformam şimdiye kadarki en çirkin şeydi. Clarice tam ölçülerle uğraşmıyordu, bu yüzden

Beyaz düğmeli bluz çok dardı, düğmeleri göğsüme doğru uzanıyordu ve siyah pantolon en az bir beden büyüktü, hantal siyah bir kemerle tutturulmuştu.

Saçlarımın dağınık olduğundan emindim. Buraya geldiğimden beri koşturup duruyordum.

Ve işte oradaydı. Bir rüyadan daha fazlası gibi görünüyordu. Çünkü o kadar mükemmeldi ki, kimse onu hayal edemezdi.

Hayal kırıklığı. Hissettiğim şey buydu. Çünkü görünüşe göre düşündüğümden daha sert düşmüştüm. Eğer normal bir adam olsaydı... seksi saçları ve karın kasları olan bir adam olsa da... belki bir şans olabilirdi... bir şeyler için.

Bunun yerine, altın tanrı bir NHL oyuncusu olmalıydı... muhtemelen bir yıldız, çünkü böyle bir adam olurdu.

Ona iki işimden ve bir devlet üniversitesine gittiğimden bahsetmiştim... ve o başından beri... buydu. Ünlü biri. Yanaklarım utançtan yandı. Biz aynı gezegende yaşamıyorduk. Aynı evrende bile değildik.

Ve bugünden sonra, artık benimle yüz yüze tanıştığına göre, benimle hiçbir şey yapmak istemeyecektir.

Ve bir kez daha... yapayalnız kalacaktım.

"Monroe!" Clarice beni içine düştüğüm sersemlikten uyandırarak tersledi. Bakışlarımı onunkilerden ayırmak işkenceydi, sanki çoktan derimin altına girmiş bir tür uyuşturucu gibiydi. "Bay Daniels'ı bırak, hemen!"

Şok olmuş bir halde, bir şekilde kolunun ön kısmına gelmiş olan elime baktım ve onu yanımda tutmak için çaresizmişim gibi elimi sıktım.

Cidden... bugün daha kötü olabilir miydi? Tutuşumu bıraktım, ama tam olarak uzaklaşamadan elimi tuttu, avucunun sıcak nasırları içimde kopan fırtına için bir çapa gibi hissettiriyordu.

"Monroe'yla birkaç dakika konuşmam gerek," dedi Lincoln, o seksi ses tonu telefonda olduğundan daha da iyiydi. Hâlâ bana bakıyordu ve buraya geldiğinden beri gözlerini kaçırdığını sanmıyorum, sıcak bakışları kalın kirpiklerinin altından içimi ısıtıyordu.

"Şey-" Clarice itiraz etmeye başladı.

Bir an için cebini karıştırdı ve birkaç yüz dolarlık banknot gibi görünen bir şeyi neredeyse ona doğru fırlattı. Kadın kemikli elleriyle onları kaptı ve hışımla uzaklaştı. Bunu daha sonra duyacağımdan emindim. Hatta muhtemelen bu yüzden kovulacaktım.

Ama umursayacak gücü kendimde bulamadım.

"Benimle gel," diye emretti ve ben de bir kuklaymışım gibi hevesle onu çıkışa doğru takip ettim. Sırtıma çarpan tüm bakışların belli belirsiz farkındaydım ama o anda her ne oluyorsa lavanta pusunun içinde kaybolmuştum.

Lincoln

Limuzin beni Ari'nin bağış toplama etkinliğine götürürken Monroe'ya bir mesaj daha gönderdim. Daha önce gönderdiğim üç mesaja cevap vermemişti ama yakında ondan haber alacağımı umuyordum.

Bu da okunmamış çıkınca telefonu deri koltuğa fırlattım ve iç çekerek arkama yaslandım, ellerimi endişeyle saçlarımda gezdirdim. Uygulamam çalışmıyordu, şirketin düzeltmeye çalıştığı bir tür hata vardı. Yani bu gece nerede olduğunu takip etmemin... bana neden cevap vermediğini anlamamın bir yolu yoktu.

Keşke onunla bir sonraki adıma çoktan geçmiş olsaydım. Korkmuş bir tavşan gibiydi, her an kaçmaya hazırdı. Ari'nin büyük gecesinde boş bir tavşan tarafından dikkatimin dağıtılmasını istemediğim için bu etkinliğe hiç kimseyi götürmemiştim ama onun yanımda olmayacağı fikri beni hasta ediyordu. Ne zaman mesajla ya da telefonla buluşma konusunu açmaya çalışsam... konuşmayı hızla başka yöne çekmiş, açıkça bundan kaçınmıştı.

Limuzin köşeyi döndü ve ben girişin dışında toplanan paparazzilere bakarak inledim. Sanırım gecenin ilk bölümünde kör olacaktım çünkü orada tüm Dallas'ı aydınlatmaya yetecek kadar fotoğrafçı toplanmıştı.

En azından iyi bir amaç içindi.

Ari'yi uzun zamandır tanıyordum ama yine de bana çocukluğu hakkında hiç açılmamıştı. Bu hayır işi konusunda ne kadar tutkulu olduğuna ve yıllar içinde söylediği diğer birkaç şeye dayanarak, bunun iyi bir şey olmadığını anlamıştım.

Yine de onu bu konuda çok fazla sıkıştırmadım. Bazı sırların en iyi mezarda saklanacağını çok iyi biliyordum.

Düşüncelerimin gittiği karanlık yönden dolayı yine hayal kırıklığına uğramış bir halde telefonumu bir kez daha kontrol ettim ve limuzinden inerek girişin önüne kurulan kırmızı halıda yürürken plastik bir gülümseme takındım. Fotoğrafçıların arkasında toplanmış hayranlarım vardı ve adımı o kadar yüksek sesle bağırıyorlardı ki işitme kaybı yaşayacağımdan emindim çünkü

. Onlara el salladım, sıraya dizilmiş güvenlik için minnettarım. Hayranlarımı severdim ama bu gece çılgınlık yapacak havada değildim.

İçeri adım attığımda hava farklıydı; elektrikliydi, bir şekilde umut doluydu. Neyin farklı olduğunu anlamaya çalışarak ünlüler kalabalığını taradım.

Ari yanıma gelip omzuma vururken, "Her zamanki gibi modaya uygun bir şekilde geç kaldın," diye söylendi.

"On beş dakika kadar geciktim," diye

mırıldandım. Bana sırıttı.

"Neden bana öyle bakıyorsun?"

"Sana hiçbir şekilde bakmıyorum," diye cevap verdi.

"Tamam..." Odanın etrafına bakındım. "Ne kadar da kalabalıksınız. Listeye yeni eklenenler var mı?"

Sırıtışı genişledi. Dürüst olmak gerekirse, ürkütücü bir

şekilde. "Birkaç beklenmedik ekleme var."

"Partiyi basanlar mı? Güvenliği nasıl geçtiler?" Bu etkinlikte Fort Knox'tan daha fazla güvenlik vardı. Ari, ilk yıl bir grup kadın striptizcinin etkinliği istila etmesinden sonra bundan emin olmuştu, görünüşe göre kalabalığı... varlıklarıyla etkilemeye çalışıyorlardı.

"Pek parti bozan sayılmazlar," diye mırıldandı, yüzünde aynı tuhaf gülümseme vardı. Ben daha bir şey söyleyemeden uzaklaştı. "Gidip kaynaşmam lazım. Birazdan masada görüşürüz," dedi kalabalığın içinde kaybolmadan önce omzunun üzerinden.

Yakınlarda bir çarpışma sesi duydum ve ona doğru

döndüğümde... Onu gördüm.

Monroe.

Bir an için tam bir şok içinde durdum, sanki kaçacakmışım gibi panikledim. Ama hayır, işte buydu; sürpriz bir buluşmayı zorlamak için bir fırsat.

Düşen bir tepsiyi almak için eğildiği yere doğru ilerledim, herkesten önce ona ulaşmak için çaresizdim.

Tepsiyi almak için diz çöktüm... ve sonra bana baktı. Ve tüm dünya dondu.

Tabii ki her gün onu görmeye çalışıyordum ama ona bu kadar yakın olmak...

Etkisi baş döndürücüydü.

Kusursuzdu, her arzum mükemmel bir paket içindeydi.

Yakından baktığımda, burnuna ve yanaklarına serpiştirilmiş hafif çilleri olduğunu görebiliyordum ve taze çimen çubukları gibi çarpıcı yeşil gözleri bana bakıyordu, geniş gözlü ve meraklıydı.

Dudakları aşırı derecede dolgun ve pembeydi, bu odadaki kadınların elde etmek için binlerce dolar harcadığı şekle sahipti ama beni çağıran mükemmel dolgunluğa asla yaklaşamıyordu. Onlara bakarken sikim diken üstündeydi.

Sen benimsin, içimde bir şey homurdandı. Oda sanki yüz derece gibiydi. Aç ve çaresizdim, vücudumdaki her hücreyle ona ihtiyaç duyuyordum.

Çok güzeldi.

"Dur sana getireyim," dedim ve o anda beni tanıdığını anladım. Bakışlarında sayısız karmaşık duygu yüzüyordu ve ben her birini bilmek istiyordum.

Doğruldu, bunu yaparken biraz dengesiz görünüyordu. Tepsiyi aldım ve onu takip ettim... çünkü başka seçeneğim yoktu. Ona ihtiyacım vardı.

"Oh, Bay Daniels. Onu almanıza gerek yok. Çalışanım onu almak üzereydi - verdiğim rahatsızlık için çok özür dilerim - söz veriyorum onunla ilgilenilecek." Tiz bir ses kulak zarlarıma saldırdı ama bir an için duymazdan geldim. Sadece ona daha fazla bakmam gerekiyordu, çünkü asla doyamayacağımı biliyordum.

Giydiği üniforma her neyse iğrençti... ama yine de bu odadaki her cilalı ve ışıltılı insanı onunla uçurdu.

Yanaklarında güzel bir kızarıklık belirdi ve ben bunun nedenini öğrenmek için yanıp tutuşuyordum.

Benden etkilenmiş miydi? Onun gizemli adamı olduğum için hayal kırıklığına mı uğramıştı? Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamışken, bu kızın beni kendimden şüphe duyduğum milyonlarca düğüme bağlayabilmesi inanılmazdı.

"Monroe!" diye tekrar hırladı ses ve ben de kızımla bu şekilde konuşmaya cüret ettiği için biraz kudurmuş gibi hissederek saldırgan kadına ters ters baktım. "Bay Daniels'ı bırak, hemen şimdi!"

Aşağıya baktığımda bana tutunduğunu gördüm ve o anda taşaklarımı kavrayan sahiplenme duygusu...

Hareket etmeye çalıştı ama ben hemen elini tuttum, ona dokunmaya devam etmek için çaresizce.

Çaresiz.

Bu kelime kafamda tekrar tekrar çalıyordu; onu gördüğüm andan itibaren ruhumda bir davul sesi gibi çalan coşkuyu tarif etmenin tek yoluydu

Resim.

"Monroe ile birkaç dakika konuşmam gerekiyor," dedim, onun muhteşem yüz hatlarından başka bir yere bakamıyordum.

"Şey-" diye başladı kocakarı...

Ona ne kadar verdiğimi umursamadan birkaç banknot fırlattım. Daha fazlasına ihtiyacım vardı. Daha fazla zamana. Daha fazla şeye....

"Benimle gel," dedim, ama bu daha çok bir emir gibiydi, çünkü şu anda beni terk etmeye kalkarsa bununla başa çıkabileceğimden emin değildim. Ve onun için ne kadar aşırı deli olduğumu görürse bu planlarım için iyi olmazdı.

Şimdiden...

OceanofPDF.com

BÖLÜM 12

OceanofPDF.com

MONROE

Beni arka koridora sürüklerken bir an bile bırakmadı, orada kaç kişi olduğunu görünce hırladı. Aniden yön değiştirerek birkaç koridordan daha geçtik.

Tamamen yalnız kalana kadar kıvrımlar ve dönüşler.

Beni duvara yasladı, bakışları o kadar ilgiliydi ki. Hayatım boyunca daha önce hiç bu kadar görüldüğümü hissetmemiştim.

Küçüklüğümden beri köşedeki gölgeydim, önce annem tarafından unutulmuştum, sonra da gelen tüm koruyucu aileler tarafından istenmemiştim.

Lincoln'ün ilgisi baş döndürücüydü. Bağımlılık yapıyordu. Nasıl kurtulacağımı bilmediğim bir arzuydu.

"Lincoln," diye fısıldadım.

Sanki acı çekiyormuş gibi gözlerini kapattı. "Adımı söyleme şekline bayılıyorum, rüya kız."

Sesinin tınısını, tenimi okşar gibi oluşunu içime çekerken midemde kelebekler uçuşuyordu.

Rüya kız.

"Burada olacağını bilmiyordum," diye mırıldandı, ellerinden biri aniden yüzümü kavradı, başparmağı yanağıma sürtündü. İçimden eline sokulmak geldi ama kendimi tuttum.

Her şey çok hızlı ilerliyordu. Ama yoğun ve büyüleyiciydi... ve ben bağlandım.

Ondan uzaklaşmaya bile çalışmadım. "Ben de öyle. Son dakikada aradım." "Öyle olduğuna çok sevindim."

Tembelce gülümsedi, bronz teninde mükemmel beyaz dişlerinin kısa bir parıltısı vardı.

"Lincoln-"

Sözümü kesti.

Zar zor bir öpücükle, dudakların fırçalanmasıyla, yine de nefesim kesildi. Bu ses onu cesaretlendirmiş gibiydi ve diliyle dudaklarımı cesurca araladı, hiçbir yerde en ufak bir tereddüt yoktu.

Sanki evren sihirli bir şeyler olduğunu biliyormuş gibi hava etrafımızda elektrikle çatırdıyordu.

Dili benimkinin üzerinde kayarken eridim. Ağzının her geçişinde içimin derinliklerinde bir sızı büyüyordu. Tamamen aynı hizaya gelene kadar ilerledi. Ta ki ben her şeyi hissedinceye kadar. Onun sertliğini. Kalp atışlarım kulaklarımda kükrüyordu.

Elleri kalçalarımı kavradı, dokunduğu yerde küçük acı iğneleri vardı, sanki bırakırsa yok olacağımdan korkuyordu.

Ona karşı tepkim şiddetliydi. Hayatımda hiç böyle bir şey yapmamıştım. Onunla daha yeni tanışmıştım ve yine de bana istediği *her şeyi* yapmasına izin verme dürtüsü vardı içimde. Ellerinden biri kalçamdan boynumun dibine doğru hareket etti. Parmak uçları beni nazikçe kavradı, boğazıma nazikçe masaj yaptı ve tenimde bir iz bıraktı. Dudakları benimkini terk etti ve ben inledim, dudakları kulağımın arkasındaki hassas noktanın üzerinde gezinirken sesler yerini yumuşak inlemelere bıraktı.

Bedenim gevşedi, ona karşı eridi. Kokusu beni sarmıştı; taze, keskin notaların daha derin ve erkeksi bir şeyle karışımından oluşuyordu. Dizlerimi zayıflatan ve kalbimi arzuyla çarptıran baş döndürücü bir kokuydu.

Boyu karnıma yaslandığında kocaman görünüyordu.

Sonra dudakları benimkilere döndü, hareketlerinin ardında ateşli bir enerji vardı. Dudakları, dili ve dişlerinin birleşiminden oluşan öpücüğü umutsuz bir hal aldı. "Siktir," diye nefes aldı, bana daha sert bastırdı, çakıllı seksiliği uyluklarımın arasındaki ağrıyı körükledi.

Dudaklarımdan bir inilti daha kaçtı, kalçalarım ona karşı sallanırken, aramızda yanan şehvetin içinde kaybolurken yoğunluğu arttı.

Bir elimle omzunu kavrarken diğer elimle beline sarıldım ve sırtındaki sert, güçlü kasları keşfettim. Ellerimin altındaki gücünü hissetmek arzumu daha da körükledi.

"Kalçamı sür bebeğim," diye emretti, eli sırtımın küçük kısmında beni yerimde tutuyordu. Karşı koyamayarak sert kalçasına sürtündüm, zevkten titreyerek vücuduma yayıldım, zihnim şehvet ve özlemle bulandı.

"Kendini boşalt Monroe," diye kulağıma homurdandı, sesi sert ve talepkârdı. Boynumdaki elini sıkarak beni ona bakmaya zorladı. Bakışlarımı aradı, ne için, emin değildim. Ama aradığını bulduğunu umuyordum.

Onun için özel olmak istedim. Daha önce geldiğini hayal ettiğim milyonlarca kızdan farklı olmak istiyordum. Ondan daha fazlasını istedim. Her şeyi istedim.

Koridordaki duvarlarda gaz lambaları vardı, alevler titremeye başlamıştı ve ben ona bakarken yüz hatlarına gölgeler düşürüyordu. Karşı konulamayacak kadar muhteşemdi. Beni uçurmasını istiyordum.

Lincoln diliyle ağzımı sikmeye başladı, her yerde yankılanan derin, uzun yalamalar. Ağzıma hükmediyor, belimdeki eliyle beni kendine çekiyor, göğüslerim yontulmuş göğsüne bastırırken sert kalçasını bana doğru itiyordu.

Kalçalarımı çılgınca, itici bir ritimle hareket ettirdim, göbeğimi uyluğuna sürttüm, o dudaklarıma karşı kirli kelimeler solurken, sadece boşalırsam bana her şeyi vaat etti. Dudakları ağzımdan çıkan her inilti ve sızlanmayı yakalıyordu.

Halkın içinde olduğumuzu hayal meyal hatırlıyordum ama o anda önemsiz görünüyordu. Sadece rahatlamaya ihtiyacım vardı.

Ve sonra oldu - merkezim kasıldı, ona karşı titrerken vücuduma zevk dalgaları yayıldı, tüm vücudum zonkluyordu. Nefesimi kesmiş, beni sersemlemiş ve kendimden geçmiş hissettirmişti.

Yanağını yanağıma bastırdı, dili hassas tenimi yalamak için dışarı fırladı ve sonra hırladı, "Aferin kızıma. İşte benim kızım."

Bir kez daha kalçasını göbeğime doğru itti, kokusu etrafımı sararak baş döndürücü yoğunluğuyla beni boğdu. Dudakları boynumda geziniyor, kendimi tamamen onun dokunuşuna teslim ettiğimde omurgamdan aşağı ürperti gönderiyor, arzunun yoğunluğu beni eziyordu.

Koridorun sonundaki kapı aniden çarparak açıldı ve kameralarını bize doğrultmuş bir grup fotoğrafçı içeri doluştu.

"Siktir," diye homurdandı Lincoln, ben duvara yaslanıp donakalırken.

"Kız kim?" diye bağırdı kalın siyah trençkotlu bir adam, fotoğraf makinesi milyonlarca fotoğraf çekerken deklanşöre basıyordu. Sonunda beni geçici olarak felç olduğum şehvet sisinden çıkarmaya yetti.

Lincoln'ün elini bırakarak yana savruldum ve sonra fotoğrafçıların ters yönüne doğru havalandım.

"Monroe!" diye arkamdan bağırdı ama ben arkama bakmadım.

Karşıma çıkan ilk kapıyı açtım ve duvara yaslanmış sevişen bir çift görünce irkildim.

"Özür dilerim," diye ciyakladım, kapıyı çarparak kapattım ve kalbim göğsümde küt küt atarken tekrar yola koyuldum.

Omzumun üzerinden baktım ve Lincoln'ün fotoğrafçılarla konuştuğunu gördüm. Küçük bir parçam peşimden gelmediği için üzüldü ama bu düşünceyi bir kenara ittim.

Neden yapsın ki?

İki kapıyı daha kontrol ettikten sonra nihayet personel bölümüne açılan bir kapı buldum. Bir kapıdan geçtim ve mutfak karşımdaydı.

"Monroe!" Yanından hızla geçerken Caleb seslendi.

"Üzgünüm, gitmem gerek," diye omzumun üzerinden fırlatıp serin gece havasına karıştım.

Kapı arkamdan çarptı ve gözlerimi kapattım, tenimde bir ürperti dolaştı.

Onun anıları bana bir mermi treni gibi çarptı. Tenimi okşayan elleri, dudaklarının tadına bakma hissi... Onu daha yeni terk etmiştim. Ve şimdiden akşamdan kalma hissediyordum. Çözülmüş.

Yok edildi.

Çünkü az önce olanlardan sonra kendimi toparlayabileceğimden emin değildim.

Hayatımın geri kalanı için değil.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 13

OceanofPDF.com

MONROE

Karanlık ve serin gecede tökezleyerek eve vardığımda duvarlarım yükselmişti.

Bu sadece sistemdeki bir aksaklıktı.

Hayatımın geri kalanında beni sıcak tutacak bir şey, hokey yıldızıyla geçirdiğim gece.

Böylesi daha iyiydi. O bir dikkat dağıtıcıydı ve gittiğinde, çünkü benim gibi bir kız onun gibi bir adam için geçici bir eğlenceden fazlası olamazdı... Muhtemelen onu elimde tutmaya çalışırken tüm hayatımı mahvederdim.

"Her şey farklı olacak," dedi annem heyecanla, sahip olduğum tek elbiseyi giymeme yardım ederken. Her zamankinden farklı görünüyordu. Gözleri mutluydu ve gülümsüyordu. Bu hiç olmazdı. O da siyah dar bir elbise giymişti ve dudakları koyu kırmızıya boyanmıştı. Acaba benim de ruj sürmeme izin verir miydi?

Elbiseyi giyer giymez saçlarımı taramaya başladı. Karmakarışık saçlarıma dokunduğunda irkildim. Annem yokken kendi saçımı taramaya çalıştım ama çok zordu.

"Bu gece en iyi şekilde davranmanı istiyorum. Anlıyor musun? Her şey mükemmel olmak zorunda."

"Nereye gidiyoruz anne?"

"Arkadaşlarımdan biriyle güzel bir akşam yemeğine. Seninle tanışmak istiyor."

Dışarıda bizi şık bir araba bekliyordu ve araba yolculuğu boyunca elimi pürüzsüz koltukların üzerinde gezdirdim, daha önce hiç bu kadar yumuşak bir şey hissetmemiştim.

Araba bizi pahalı görünen ve içinden güzel kokular gelen bir yere bıraktı. Kapıda bekleyen yakışıklı bir adam vardı,

Annem beni onunla tanıştırdığında eğildi ve elimi sıktı. Bana adının Carlos olduğunu ve benimle tanıştığı için çok mutlu olduğunu söyledi.

Carlos bizi restoranın içine götürdü ve daha önce hiç görmediğim kadar çok yiyeceğin tüm masaya serildiği bir arka odaya götürüldük. Kocaman gözlerime güldü ve kendi tabağını hazırlamadan önce bana da bir tabak hazırladı. Annem parlıyordu, o her bir şey söylediğinde kahkahası tüm odayı dolduruyordu.

Sanki bir rüyanın içindeydim. Gecenin bitmesini hiç istemedim.

Bir garson bize çikolatalı kek getirmişti ve annemle Carlos birbirleriyle konuşurken ben bir şeyler atıştırıyordum.

Birden kapıdan içeri yanakları kırmızıya çalan bir kadın girdi. Annem gibi güzel değildi ama kıyafetlerinin çok daha pahalı olduğu belliydi.

"Demek birlikte olduğun sürtük bu. Tanrım, Tom, biraz klas sahibi olduğunu düşünebilirsin."

Şaşkınlıkla etrafıma bakındım çünkü odada Tom diye biri yoktu ama Carlos ayaktaydı, elleri önündeydi ve gözleri kısılmıştı... sanki endişeliydi.

"Hayatım, bu göründüğü gibi değil. Bu bir şey değil," dedi kadına yatıştırıcı bir şekilde.

Anneme baktım, gözlerinde birikmiş yaşlar vardı. "Hiçbir şey mi? Çocuğu burada," dedi vahşi gözlerle beni işaret ederek. "Nancy. Sadece biraz eğlence. Bu-"

"'Biraz eğlence mi?' Seni tüm değerlerinle aldığımda 'biraz eğlence' olacak!" Hışımla odadan çıktı ve Carlos da peşinden fırladı.

"Carlos!" diye bağırdı annem, uzanıp kolunu tutarak.

Onu öyle bir silkeledi ki kadın yere düştü. Kadının peşinden koşmadan önce "Kaybol," diye bağırdı.

Carlos, nam-ı diğer Tom, annemden hizmet talep eden küçük çaplı bir haber sunucusuydu. Ona aşık olmuş ve her türlü vaatte bulunmuştu... ama tabii ki karısı ve üç çocuğunun annesi onu terk etmekle ve tüm parasını almakla tehdit ettiğinde, tüm bu vaatlerin hiçbir anlamı kalmamıştı.

Bundan kısa bir süre sonra annem ilk kez aşırı doz almıştı.

Kapımın vurulmasıyla karanlık düşüncelerimden sıyrıldım. Kalbim korkuyla sıkıştı, ardından Lincoln'ün adımı söylediğini duyduğumda kafam karıştı.

Çekinerek açtım ve orada dururken şaşkınlıkla ona baktım. Bu yerde çok yanlış görünüyordu. Kompleksin yıkıntıları arasında parlak, ışıltılı bir ışık.

"Konuşmamız gerek," dedi kararlı bir şekilde, içeri doğru ilerleyerek. Papyonu çözülmüştü, boynuna gelişigüzel düşüyordu ve saçları dağınıktı, sanki parmaklarını defalarca saçlarında gezdirmiş gibiydi. Gözlerinin etrafında galada olmayan, sıkılmış, endişeli bir gerginlik vardı.

"Neden burada olduğun dışında konuşacak bir şeyimiz yok," dedim ona bakmamak için elimden geleni yaparak. Bu konuşma için aklımı başıma toplamam gerekiyordu. Onun ışıltılı yörüngesine geri çekilemezdim.

Yıpranmış halıma bakarken yanaklarım kızardı. Şu anda ne düşünüyor olmalı. Eminim mükemmel hayatı boyunca böyle bir bok çukuru görmemiştir.

"Seni görmek zorundaydım. Öylece ortadan kaybolmana izin veremezdim..."

"Kendimi utandırdıktan sonra," diye fısıldadım, ona bastırdığım görüntülerin yarın ana sayfa haberlerinde yer alıp almayacağını merak ediyordum.

"Hepsini ödedim; o resimleri kimse görmeyecek," dedi şiddetle. "Görseler bile utanacak bir şeyimiz olmayacak." Aramızdaki mesafeyi tüketti ve çenemi yukarı kaldırarak dudaklarıma, ne kadar tatlı olduğu için beni kırmakla tehdit eden bir öpücük nefesi bastırdı.

Kendimi hatırlamam, verdiğim kararı hatırlamam bir saniye sürdü. Bakışlarındaki acı kıvılcımını görmezden gelmeye çalışarak erişim alanından uzaklaştım. "Gitmeni istiyorum. Nerede yaşadığımı nasıl bildiğini bilmiyorum... ama
bazı önemli sınırları aştınız." "Monroe..."

"Söyleyebileceğin hiçbir şey yok. Gitmeniz gerekiyor."

Orada dururken yüzü gergindi, pelüş alt dudağını ısırırken yanağında bir tik vardı. O dudakları istiyordum. Ve bunun için kendimden nefret ettim.

Lincoln

Ona nerede yaşadığını bildiğimi göstermek niyetinde değildim... ama umutsuz zamanlar umutsuz önlemler gerektirir, bugünlerde kendimi her zaman söylediğim bir nakarat. Bu gece kaçtığında

Hayatını mahvetmeye çalışacak piranalarla uğraşmak zorunda kaldığında, kelimenin tam anlamıyla ruhumun bir parçasını alıp götürmüş gibi hissettim.

Bu şekilde gitmesine, ortadan kaybolmasına, bir daha hiçbir aramama ve mesajıma cevap vermemesine izin veremezdim. Onu böyle boşalırken izlemek, o küçük nefesleri bütünüyle yutmak istiyordum... Sadece sikime saplandığında nasıl ses çıkaracağını hayal edebiliyordum...

Şimdi orada durmuş ona bakarken, ona bakmanın bile içimde uyandırdığı çılgınlığı bastırmaya çalışıyordum... Bu gece yaptığım hiçbir şeyin onun fikrini değiştirmeyeceğini söyleyebilirdim.

"Bulunduğum pozisyonda, insanlar hakkında emin olmak zorundayım. Ekibim, geri dönüp bizi ısıracak bir şey olmadığından emin olmak için geçmişlerini araştırdı."

Kendimi, gerçek bir itiraf olmasa bile, bu itirafın ona yapacağı saldırıya hazırladım. Birini öldürdüğünü öğrenebilirdim ve bu damarlarımda dolaşan ihtiyacı durdurmak için hiçbir şey yapmazdı. O geçmiş araştırması sadece onu bana yaklaştırmak için kullanabileceğim bilgileri bulmak içindi.

Ama Monroe beni şaşırttı, aslında her zaman yaptığı gibi. Yanlış itirafıma öfkelenmiş gibi görünmek yerine gözleri büyüdü ve söylediklerimden açıkça etkilenmiş bir şekilde bir adım geri çekildi. Dudakları kalktı... Sanki memnun olmuş gibiydi. "Yani annemi biliyorsun... ve koruyucu aileleri?" diye utangaçça mırıldandı.

Yavaşça başımı sallamadan önce bir saniye ona baktım.

"Ve bu 'geri dönüp sizi ısıracağını' düşündüğünüz bir şey değil miydi?"

Ah, o zaman anladım. Geçmişini öğrenirsem onunla hiçbir şey yapmak istemeyeceğimden emindi.

"Sadece sana daha çok aşık olmamı sağladı." "Böyle söyleme," diye mırıldandı şiddetle.

"Ne diyeyim? Şimdiden sana aşık olduğumu mu?" Cevap verdim, kelimeler saplantımın derinliklerine yaklaşamıyordu. Ama evine giderek onu zaten korkuttuğumdan daha fazla korkutmak istemedim.

Dudaklarını büzüp gözlerini kaçırdı ve ben de iç çektim. Tabii ki kollarıma atılıp ben onu alıp götürmeden önce bana sonsuz aşkını ilan etmeyecekti.

Bebek adımları falan.

En azından bu gece onun kokusu kıyafetlerime sinmişken, kalçamda parçalanışının anısı zihnime kazınmışken boşalabilirdim...

"Pekala, rüya kız. Bu geceyi sana vereceğim. Ama sen ve ben... Bu gerçek. Hayatımda hissettiğim en gerçek şey. Ve er ya da geç, sen de bunun farkına varacaksın."

Kapıya doğru yürüdüm ve durdum, boş evime geri dönmek zorunda kalmadan önce onu bir kez daha görmek istiyordum. Aynı yerde duruyordu, gözleri buğulu ve kararsızdı, gitmemi istediği kadar kalmamı da istiyor gibiydi.

"İyi geceler bebeğim," diye fısıldadım kapıdan çıkmadan önce, bir sonraki adıma geçmenin hayatımın en uzun gecesi olacağını biliyordum.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 14

OceanofPDF.com

MONROE

Sabahın ilk ışıklarıyla dün gece bir rüya gibiydi. En iyi türden bir rüya ve ürpertici bir kâbus bir aradaydı. Gerçek olduğumuza dair verdiği söz tenimi kaplamıştı ve aptal kalbim kendisiyle savaş halindeydi, hem istiyor hem de istemiyor.

Kendimi Tres Medical'e sürükledim, işime yarı hızda devam ediyordum, etrafımdaki dünya bulanık ve griydi.

Tam vardiyamı bitirmek üzereyken telefonum çaldı. Arayan Clarice'ti.

"Sevgilim," diye mırıldandı ve ses tonu çok... mutlu olduğu için bir an için ayağımın kaydığını hissettim.

Aramasını beklemiyordum. Beni kovan bir mesaj atmasını ya da başka bir konserden hiç haber almamayı bekliyordum.

Bunu kesinlikle beklemiyordum... bu her neyse.

"Merhaba Clarice," dedim dikkatlice.

"Seni yaramaz kız. Lincoln Daniels'la çıktığını bana söylemedin. Kesinlikle çok hoş."

"Şey, biz-" diye başladım.

"Saçmalık. İkiniz partide çok konuşuldunuz. Bunu inkar etmemelisin canım. Herkese bundan daha iyi bir kızın başına gelemeyeceğini söyledim."

Kahretsin. Tabii ki söyledi. Ve böyle söylediğinden çok eminim. İğneleme yapıyorum tabii ki. Clarice bir engerekti.

"Bu hafta muhtemelen küçük aşk baloncuğuna sıkışıp kaldığını biliyorum, ama gelecek hafta sıraya girmiş harika işlerim var. Belki seni garsonluktan terfi ettirmeyi bile konuşabiliriz."

Midem bulanıyordu. Sözleri tenimde kızgın yağ gibiydi. Daha adamla çıkmıyordum bile ama şimdiden insanlar beni kullanmaya çalışıyordu.

İşimde yükselmek istiyordum; paraya çok ihtiyacım vardı... ama bu şekilde değil.

"Sonra konuşuruz, tata," dedi ve ben tek kelime etmeden telefonu aniden kapattı.

Başımı salladım ve dışarı çıktım, ben çalışırken mükemmel bir maviden fırtınanın yaklaştığını haber veren derin, girdaplı bulutlardan oluşan bir tuvale dönüşen gökyüzüne baktım. Havada, tenimi karıncalandıran ve ensemdeki tüyleri diken diken eden yüklü bir elektrik vardı. Kaldırımda hızla yürüdüm, fırtına kopmadan önce evime dönmek istiyordum. Tam o sırada, bir kırbaç şaklaması gibi, gök gürültüsü tepemde gümbürdedi ve beni sıçrattı.

Yukarı baktım, şimşeğin gökyüzünü keskin bir bıçak gibi yararak her şeyi keskin bir şekilde aydınlatmasını izledim. Hem güzel hem de ürkütücüydü. Yürürken soğuktan ve beklentiden dolayı titredim.

Genelde yağmurdan nefret ederdim ama bu fırtınada heyecan verici bir şeyler vardı. Sanki bir şeylerin yaklaştığına dair bir işaret gibiydi.

Dönüş yolunda gerçekten de yağmur yağmaya başlamıştı ve eve vardığımda sırılsıklam olmuştum. Fırtına yüzünden otobüs geciktiği için tüm yolu yürümek zorunda kalmıştım, bu yüzden eve sadece sırt çantamı alacak kadar zamanım kalmıştı. Üzerimi değiştirme zahmetine bile girmedim; nasıl olsa derslerime giderken sırılsıklam olacaktım. Bir sonraki maaş çekimde gerçekten bir şemsiyeye yatırım yapmam gerekiyordu.

Bu akşamki dersin profesörü çok sert olduğu için geç kalmamak için çaresizce kaldırımdan aşağı koştum. Ve tüm bu süre boyunca Lincoln'ün aramadığını ya da mesaj atmadığını düşünüp durdum.

Kim olursa olsun, telefonumdaki yabancının verdiği rahatlığa güvenmeye başlamıştım. Günde en az bir kez beni güldürecek bir şey gönderirdi.

Gülümsemeyi özledim.

Yine de en iyisi buydu. Başta onu bu yüzden uzaklaştırmıştım.

Bir gülümseme beni besleyemezdi. Bir gülümseme sonumun annem gibi olmamasını sağlayamazdı.

Sınıfa girdiğimde boğulmuş bir fareyi andırıyordum. Connor yanındaki boş koltuğu işaret ederek dikkatimi çekmeye çalıştı, ben de onu görmemiş gibi yaparak odanın diğer tarafına geçtim ve yerime çöktüm. Felaketle sonuçlanan akşam yemeğimizden sonra bir şekilde gözü morarmıştı ve buna serseri bir futbol topunun neden olduğunu iddia etmişti. Çoğunlukla iyileşmişti ama ne yazık ki ilgilenmediğimi anlamasını sağlayamamıştı.

Saçımı sıkarken bazı kızlar kıkırdadı ve yere gerçek bir su birikintisi düştü. Güçsüzce güldüm ve dersin çabuk geçmesi için dua ettim.

Profesör Watkins içeri girdi, her zamankinden çok daha neşeli görünüyordu. Başı dönüyordu aslında. Yanaklarında bir kızarıklık vardı ve saçlarının bir kısmı sert topuzundan düşmüştü. Yanımdaki kızla karşılıklı sırıttık.

"Sınıf-" ellerini çırptı ve neredeyse havaya zıpladı. "Bugün sürpriz bir konuğumuz var, inanılmaz kariyeri hakkında konuşmak için burada. Aramızda bir yıldız olduğu kesin."

Göğsümde hem beklenti hem de korkunun neden olduğu kıvılcımlar patladı. Yani, kesinlikle... bu olamazdı.

"Lütfen Lincoln Daniels için yüksek sesle alkışlayın!" Neredeyse bir erkek grubu konserindeki on üç yaşındaki bir çocuk gibi onun adını haykırıyordu.

Ve işte oradaydı.

Yanan altın rengi gözleri ve vahşi altın rengi saçları vardı. Aurası beni çok etkiledi, sanki onu ilk kez yeniden görüyordum. Onunla ilgili her şey ham bir erkeklik yayıyor, tenime sızıyor ve orada otururken başımı döndürüyordu. İri ve yırtık fiziğini gösteren siyah bir henley giymişti... ve dünyanın her yerindeki kadınları aptal yerine koymayı başaran o aptal ters şapkayı takmıştı.

Bana bakıyordu, bakışlarında beni vuran çıplak, sıcak bir özlem vardı... tam kalçalarımın arasına. Beni bir canavara dönüştürüyordu. Birkaç hafta öncesine kadar seks fikri ya da onunla ilgili herhangi bir şey, biri beni bununla tehdit etmediği sürece aklıma bile gelmeyen bir konuydu.

Ama şimdi...

"Selam çocuklar, bu gece herkes nasıl?" diye sordu o seksi ses tonuyla.

Yanımdaki kız kelimenin tam anlamıyla koltuğunda eriyordu, nefesi sanki orada orgazm olacakmış gibi kesik kesik çıkıyordu.

Ne hissettiğini anlıyordum ama bu kıskançlığın içimi kemirmesine engel olamıyordu.

"Beni tanımayanlar için söyleyeyim, ben takımın forvet oyuncusuyum. -"

Ön sıradan bir adam "Yıldız ileriye doğru başlıyor," diye nefes

aldı. "Şey, ben-"

"Arlington Memorial Hastanesi'nin özel bir kanadında doğan Milyarder patronlar Anstad ve Shannon Daniels, on iki yaşında buza adım attığınız andan itibaren bir yıldız dahiydiniz. On dört yaşındayken Dallas Knights ile sözleşme imzaladın, hokey için Dartmouth College'a gittin ve NHL'ye gitmeden önce onları dört Ulusal Şampiyonluğa taşıdın. İlk yılında yılın çaylağı seçildin ve son iki senedir de ligde sayı kralı oldun," diye devam etti adam, sesinde hayranlık vardı.

Lincoln, "Bu tüyler ürperticiydi," diye espri yaptı ve tüm sınıf kahkahalarla güldü.

"Benimle evlenir misin?" diye bağırdı yanımdaki kız aniden.

"Sınıf," diye uyardı Profesör Watkins, aslında o kadar da üzgün

görünmüyordu.

Muhtemelen o da onunla evlenmek istediği için.

"Sakin olun millet," Lincoln odadakileri susturmak için ellerini önünde birleştirdi. "Profesörünüze hokeyin ticari yönünden bahsedeceğimi söyledim - ve buna geleceğim - ama önce bir konuda yardımınıza ihtiyacım var."

"Her şey!" diye bağırdı bir başkası ve tüm sınıf güldü... ben de dahil.

"Şey, görüyorsunuz, burada bayıldığım bir kız var, ama bana kaybolmamı söyledi."

Bütün sınıf bir anda konuşmaya başladı ve ben de utançtan kulaklarım yanarak yerime çöktüm... sınıftaki kimse onun kimden bahsettiğini bilmiyordu ama bunun olacağından emindim.

Lincoln sınıfa sessiz olmalarını işaret etti.

Destek için masamın kenarlarına tutundum. Yerdeki bir su birikintisinin içine kayacakmış gibi hissediyordum.

Lincoln'ün sıcak altın rengi bakışları üzerimde gezindi ve durması için boynuma dikkatlice bir kesik atmaya çalıştım ama bana tembelce sırıttı, görüntüsü eğlenceli ve sıcaktı... ve sinir bozucuydu.

"Bu yüzden biraz sert oynamam gerektiğine karar verdim. Bu odadaki herkesin tüm yıl boyunca okul masraflarını karşılamaya hazırım - eğer Cuma günü maçıma gelmeyi ve ardından akşam yemeği yemeyi kabul ederse."

Şok içinde ağzım açık kaldı. Bir yıllık okul
ücreti.

Böyle bir yardımı hayal bile edemezdim. Benim için ve muhtemelen sınıftaki çoğu insan için ne anlama geleceğini. Arkada gözlerinden yaşlar akan bekâr bir anne vardı.

Piç kurusu.

Tam bir pislikti.

Cömert, muhteşem... PİSLİK.

Yanımdaki kız kelimenin tam anlamıyla çığlık atmaya başladı, ellerini yanaklarına götürdü ve coşkusuyla masasını salladı.

Birisi "Pekâlâ, kız kim?" diye sordu ve herkes odanın etrafına bakmaya başladı.

Sırama daha da gömüldüm ama Connor da dahil olmak üzere bazı sınıf arkadaşlarım bana bakmaya başlamıştı bile.

Lincoln gerçekten eğleniyordu. Başını hafifçe yana eğmiş ve seksi sırıtışı genişlemişti.

Lincoln hakkında çok fazla şey bilen adam, hayatımın en uzun dakikalarından birinin ardından, "Monroe - seninle çıkabilecek kadar seksi olan tek kişi o," diye takıldı.

"Dil!" Profesör Watkins, bakışlarında küçük bir eğlence parıltısıyla tersledi.

"Doğru tahmin ettiğin için ne kadar ürkütücü olduğunu unutacağım," diye güldü Lincoln.

Sonra herkesin gözü üzerimdeydi. Isı boynumdan yukarı süzüldü ve orman yangını gibi tenime yayıldı. Nabzım hızlandı ve yüzümün pancar gibi kızardığını fark ettim. Ellerim titredi ve titremeyi gizlemek için onları sıkıca birbirine kenetledim. Sanki odadaki sıcaklık fırlamıştı ve ben boğucu bir sıcak hava dalgasının içinde sıkışıp kalmıştım.

"Benimle dalga geçiyor olmalısın," diye tersledi yanımdaki kız. "Neden böyle bir şey yapıyorsun ki? O adam için her şeyi yaparım. HERHANGİ BİR ŞEY. Kelimenin tam anlamıyla ona izin verirdim-"

"Pekâlâ, bu kadar yeter Lanie. Teşekkür ederim," diye hızla ekledi profesör.

"Peki Monroe, ne olacak? Tüm sınıf için bir yıl boyunca ücretsiz ders mi, yoksa herkesi hayal kırıklığına mı uğratacaksın?" diye sordu Lincoln.

Bütün sınıf yüksek sesle ve vurgulu bir şekilde konuşmaya başladı, herkes evet demem için bana ısrar ediyor ve bağırıyordu. Connor hariç herkes - ama ben zaten

Varlıklı bir aileden geldiğini uydurma randevumuzdan biliyordu, bu yüzden bir yıllık okul harcı onun için büyük bir mesele olmazdı.

Lincoln'ü öldürecektim.

Muhtemelen önce onu öpecektim. Ama

sonra kesinlikle onu öldürecektim.

"Maça geleceğim," diye mırıldandım sonunda, sınıfın ayaklanacağından korktuğumda.

Öne doğru eğildi, bir elini kulağına götürdü, p a z u s u gömleğini çekiştiriyordu. "Pardon, neydi o?"

"Maça geleceğim!" Kollarımı önümde kavuşturarak tersledim. "Peki ya randevu?" dedi yanımdaki kız -Lanie-, sesi çok

Dışarı.

I sıkılmış benim gözlerkapat için a An, önce açılış Bakışlarındaki yakıcı arzu bir an için onları perçinledi.

"Ve randevu," d i y e fısıldadım bir süre sonra, tüm sınıfın yerlerinden fırlayıp tezahürat yaptığının yarı yarıya farkındaydım.

Onun içinde tamamen

kaybolmuştum. Mest olmuş

Onun büyüsüne

kapılmıştım. Boku

yemiştim.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 15

OceanofPDF.com

MONROE

I geç kalmıştı.

Geç kalmaktan nefret ederdim.

Ve beni maça götürmesi için bir araba bile gönderdi. Ki bu hem Düşündürücü ve çileden çıkarıcı çünkü beni maça gitmeye zorlamasaydı arabaya ihtiyacım olmazdı.

Dr. Kevin, karıştırdığı dosyaları düzeltmek için otuz dakika fazladan kalmamı istemişti, bu da otobüse geç kalmama ve otobüsü kaçırmama neden olmuştu. Çünkü tabii ki Dallas'a geldiğimden beri ilk kez bugün zamanında gelmişti.

Eve geldiğimde araba çoktan dışarıda bekliyordu ve acele edip duş almam ve giyinmem gerekiyordu çünkü Lincoln Daniels'ın maçına eve kadar koştuktan sonra benzediğim bataklık faresi gibi görünerek gitmemin imkanı yoktu.

Şimdi buradaydım, o kadar güzel bir arabanın içindeydim ki bir şeye dokunmaya korkuyordum

-Geç.

Her ışıkta arabadan atlamayı düşündüm. Eve koşmayı ve tüm bu aptalca şeyi unutmayı.

Ama tabii ki kaldım.

Ve bu sadece herkesin okul harcını ödeme sözü verdiği için değildi.

Çünkü onun özel olduğunu biliyordum. Büyülü. Hayatta bir kez ya da beş kez yaşanacak türden bir an.

Onun başıma gelen en büyük şey olma ihtimali vardı.

Ve çekip giden bir aptal olmak istemedim.

Şoför arenaya vardığında oyun çoktan başlamıştı. Arabayı yan tarafa, binanın ışıklardan çok gölgelerin olduğu ıssız görünümlü bir kısmına sürdü, bu da bana biraz yabancı tehlikesi hissi verdi. Ben saçma bir şekilde çıldırmadan önce arabayı durdurdu, indi ve kapımı açarak önümüzde beliren ışıklı girişi işaret etti. "Teşekkür e d e r i m ," diye mırıldandım, m i d e m d e sanki binlerce minik kanat içimin duvarlarına çarpıyormuş gibi çırpınan bir his oluşuyordu. Kapı aralığında duran gülümseyen kadına doğru attığı her adımda bu his daha da güçleniyordu, sanki içinde bir sürü kelebek dans ediyordu Ben, twirling ve Pirouetting, a kaleydoskop . renkler ve Hareket. Derin bir nefes aldım ve kendimi sakinleştirmeye çalıştım.

Ama sakinleşecek bir şey yoktu.

"Monroe, American Airlines Center'a hoş geldin. Bay Daniels bize katılmayı seçtiğiniz için çok heyecanlı. Ben Ashley."

Kelimeler, tanımaya başladığım Lincoln'e hiç benzemiyordu; onunla özdeşleştirdiğim sert alfa kişiliğinden çok daha kibardı.

Ama ben ne biliyordum ki?

"Geciktiğim için üzgünüm," dedim ama o bana garip, aşırı hevesli bir şekilde gülümsemeye devam etti.

"Endişelenmeyin. Hadi seni yerine oturtalım. Sadece on dakikamız var. içeri."

Topuklarının tıkırtısı beni götürdüğü aydınlık koridorda yankılanıyordu. Üzerime geçirdiğim kot pantolon ve beyaz atletle kıpırdandım, bir hokey maçı için uygun kıyafeti yanlış değerlendirip değerlendirmediğimi merak ediyordum. Son derece şık giyinmişti, vücudu her kıvrımını saran dar bir kalem etekle vurgulanmıştı. Giydiği şık bluz taze kiraz rengindeydi ve eteğin bel bandının içine sokulmuştu. Yürüdükçe kumaş her adımda sallanıyor ve hışırdıyordu.

"Bu koltukları seveceksin," dedi bana, içinden kalabalığın hafif gürültüsünü duyabildiğim metal bir kapıya geldiğimizde. Kapıyı açtı ve gürültü bir uğultuya dönüştü, önümüzdeki tünelde yürümemi işaret etti. Tam yürümek için hareketlendiğimde, elinde bir çanta tuttu.

"Neredeyse unutuyordum. Senin için bir formam var! Bay Daniels bu konuda çok ısrarcıydı."

Çantaya uzanıp bir Knights forması çıkarırken "Tamam," dedim. Ama...

"Arkasında Ari Lancaster'ın adının mı yazması gerekiyor?" Biraz kafam karışmış bir şekilde sordum.

Ashley neredeyse histerik bir kahkaha attı ve gözlerinden birkaç damla yaş silmek zorunda kaldı. "Bu çok iyi. Çıldıracak," diye nefes aldı sonunda.

"Yani bunu giymememem mi gerekiyor?"

"Hayır, kesinlikle giymen gerekiyor," diye ciyakladı kıkırdamaya devam ederken.

Pekala. Sanırım bu senin de içinde olman gereken bir şakaydı.

Formayı giydim ve ne kadar güzel olduğuna hayran kalmaktan kendimi alamadım.

Aslında, şimdiye kadar giydiğim en güzel şeydi.

Tünelden aşağıya, sonunda görebildiğim buza doğru ilerledik.

Tünelden dışarı adımımı attım ve bir ses dalgası beni gelgit dalgası gibi vurdu. Kalabalık bir ses korosuna dönüşmüştü, her biri diğerlerinin üzerinde duyulmak için haykırıyordu. Önümde uzanan buz, parlak ışıkların altında parıldayan uçsuz bucaksız, donmuş bir göl gibiydi. Yanaklarımda bir ürperti vardı, hava soğuk ve berraktı. Patlamış mısır, sosisli sandviç ve bira kokusu burnuma doluyor, ağzımı sulandırıyordu. Renkli noktalar buzun üzerinde hareket ediyor, oyuncuların patenleri sıyrılıyor ve sopaları oynarken takırdıyordu. Aşırı bir duyusal yüklemeydi ve kalbim heyecanla çarpıyordu.

"Oldukça havalı, değil mi? İşimi çok seviyorum," diye kıkırdadı ve beni ikinci sırada, Şövalyeler sırasının tam karşısındaki koltuklara götürdü.

"Burası benim koltuğum mu?" Sesimde küçük bir hayranlıkla sordum. "Bir şeyleri doğru yapıyor olmalısın."

Sesindeki *ağır* ima karşısında biraz kızardım... görmezden gelmeyi tercih ettim.

o.

Ben koltuğuma yerleşene kadar gitmedi.

birkaç dakika içinde yemek siparişimi almaya geleceğini söyledi. Şövalyeler için yaptığı her neyse onu yapmak için aceleyle uzaklaşırken sonunda biraz nefes almama izin verdim.

Orada otururken kalabalığın enerjisi sıcak bir battaniye gibi üzerime çöktü. Tribünler tamamen taraftarlarla doluydu, her biri takımlarının renklerini giyiyor ve destek için pankartlar sallıyordu - çoğu Lincoln ile ilgiliydi. Bir Jumbotron'da oyuncu istatistikleri, tekrarlar ve ara sıra sponsorlardan gelen mesajlar gösteriliyordu. Bir spikerin sesi hoparlörlerden gürleyerek çılgın atmosfere katkıda bulundu.

Oyuncular şimşek hızıyla hareket ediyor, buzun üzerinde süzülüyor ve birbirlerine gök gürültüsünü andıran bir güçle çarpıyorlardı. Tahtalara çarpan vücutların gümbürtüsünü ve çarpışan sopaların çatırtılarını duyabiliyordum. Yaptıkları her harekette kalabalık kükrüyordu. Enerji hissediliyordu ve kendimi oyunun heyecanına kaptırdığımı hissettim.

Gözlerim Lincoln'ü ararken buzu taradım.

Ve sonra onu gördüm, buzun üzerinde neredeyse uhrevi bir akışkanlıkla süzülüyordu. Onun hakkında yaptığım internet araştırmasından, hokey dünyasında bir fenomen olarak görüldüğünü biliyordum ve sınırlı hokey bilgimle bile bunun nedeni belliydi. Formasında 13 numarayı taşıyordu -ki bu uzmanların çok önemsediği bir şeydi- ve diske her dokunduğunda inanılmaz bir şey oluyor gibiydi. O kadar zarif ve hassas hareket ediyordu ki neredeyse büyüleyiciydi. Rakip oyuncuların arasına girip çıkarken, sopasıyla diski ustalıkla tutarken yüzündeki konsantrasyonu görebiliyordum. Tıpkı bir sihirbaz gibiydi, imkansız hareketleri kolaylıkla yapıyordu. Onu izlerken kalp atışlarım hızlandı ve içimden bir huşu geçti.

Lincoln

Buzun üzerine çıktım, patenlerimden kemiklerime kadar sızan o tanıdık soğuğu hissettim. Bugün maç günüydü ve çok heyecanlı olmam gerekirdi. Bunun yerine, bok gibi endişeliydim.

Gelecek miydi?

Yeterince şey

yapmış mıydım?

Dersten hemen sonra ayrıldım, yol tarifi içeren bir mesaj göndermek ve onu alması için bir araba ayarlamak dışında onu yalnız bıraktım çünkü toplu taşıma araçlarının bok gibi güvenilmez olduğunu biliyordum ve başlangıçta bunu kullanması beni deli ediyordu.

Maç öncesi paten kaymak için takımıma katıldığımda içimdeki huzursuzluk hissinden kurtulmaya çalıştım. Koçum emirler yağdırıyor, diğer oyuncular şakalaşıyordu ama ben hiçbirini duymuyordum. Zihnim onun düşünceleriyle doluydu.

Ne zaman onun koltuğuna baksam, orada değildi.

Isınmanın bittiğini gösteren zil sesi duyuldu. Onu görebilmek umuduyla tribünlere son bir kez baktım. Ama onun koltuğu boştu. Kalbim lanet bir kaya gibi battı.

Maça odaklanmaya çalıştım ama aklım başımdan gitmişti. Meşhur ettiğim o soğukkanlılık hiçbir yerde yoktu. Bu kız beni delirtiyor, bir şekilde hücrelerimi yeniden düzenleyerek artık tanıyamadığım bir yaratığa dönüştürüyordu.

Başından beri kontrolümü kaybetmiştim, tahtalara sertçe vurulduğumda çılgınca gülüyordum.

Acıya ihtiyacım vardı, içimde yarattığı bu acıyı silmeye yardımcı olacak her şeye.

Be

n. Ve sonra... İlk dersin yarısı bittiğinde... İşte oradaydı.

Hokey forması içinde gördüğüm en muhteşem şeydi.

Sanki biri beni adrenalinle vurmuş gibiydi. Birden

Kalbimin güm güm atışı kulaklarımda yankılanıyor, kalabalığın çığlıklarını bastırıyordu.

Daha önce hokey oynarken hiç gergin

olmamıştım. Şimdiye kadar.

Göz kamaştıracak kadar güzeldi.

Benim hayalimdeki kız.

Buradaki ilk seferini mükemmel yapmak

istedim. Tüm ilk zamanlarını mükemmel

yapmak istedim.

Kahretsin, sikim ortaya çıkmaya çalışırken lanet ettim. Bu oyun

tarihe geçecekti. Bundan emin olabilirdim.

Ama ereksiyon olup panolara fırlatıldığım için olmazdı.

Her gevşek diski kovaladım, her pası mükemmel bir hassasiyetle yaptım ve her fırsatta şut attım. Diğer takım ayak uyduramadı.

İkinci devrede bir gol attım. Sonra bir tane daha. Sonra bir tane daha. Hat trick yaptım ama bu benim için yeterli değildi. Hayalimdeki kız beni izlerken olmazdı. Beş gole yaklaştığımda kalabalık kükredi.

Ama umursadığım tek kişi oydu. Tribünlere baktım ve onu ayağa kalkmış, seksi kalbini haykırırken gördüm.

Arenadaki enerji giderek daha da yoğunlaştı. Elektrik gibiydi, daha önce deneyimlediğim hiçbir şeye benzemeyen bir enerjiydi.

Kızımın sihirli olduğunun bir başka kanıtı.

Kalabalık hep birlikte ayağa kalkmış, adımı haykırıyordu.

Ve son golümü atarak bir maçta beş gol atan en genç oyuncu rekorunu kırarken... Monroe'yu işaret ettim.

Arena ses duvarını patlattı. Ama tek

gördüğüm oydu.

Bir de sırtında Ari'nin numarasını taşıyor olması.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 16

OceanofPDF.com

MONROE

her şey çok hızlı oldu. Bir saniye sonra Lincoln gecenin milyonuncu golünü atıyordu.

Ve bir sonraki, tam önümdeydi, cama vuruyordu ve Görünüşte formamı işaret ediyordu.

Maçın bittiğini gösteren son düdük çaldı... ve sonra Lincoln, Ari Lancaster'ın yüzüne yumruk atmaya başladı, bir yandan da sürekli beni gösteriyordu.

Etrafımdaki kalabalık meraklı bakışlar atıyordu, ben de masumca etrafıma bakındım ve bu sahnenin benimle hiçbir ilgisi yokmuş gibi davranmaya çalıştım.

Ari yüzüne damlayan kandan rahatsız olmuş gibi görünmüyordu. O da Ashley gibi histerik bir şekilde gülüyordu - ne hakkında, hiçbir fikrim yoktu. Ama bu gerçeküstü gece tuhaf bir hal almıştı.

Şeytandan bahsetmişken. Ashley yanımda belirdi.

"Kalabalık çıldırmadan önce benimle gel. Onun kavgaya karışmasına bayılıyorlar. Bu performansıyla play-off'a kalmayı garantilediği için daha da çılgın bir yer olacak."

Çıkışa doğru yürürken bir kız "Hey, Daniels seni mi işaret ediyordu?" diye sordu.

"Boş verin onu," diye fısıldadı Ashley, diğerleri de aynı soruyu sorarken biraz gergin görünüyordu.

Gizlice kaçmanın hayır demekten daha şüpheli olduğunu düşünüyordum ama ne biliyordum ki? Benimle ilgilenen biriyle hiç deneyimim olmamıştı.

Ashley'i bir kapıdan geçip başka bir koridora kadar takip ettim. Burası labirent gibiydi.

"Yani bu galibiyetle playoffları garantilediler mi?"

"Evet," dedi Ashley hülyalı bir şekilde. "Bay Daniels buraya gelmeden önce, yirmi yıldır playofflara kalamamıştık. Şimdi ise o buzda olduğu sürece play-off'a kalmamız neredeyse kesin gibi." O kadar ani durdu ki neredeyse ona çarpacaktım. Bana doğru döndü, yüzü ciddiydi.

"Onun mutlu olmasını sağlamak benim işim ve o asla ayrılmak istemiyor. Ne dediğimi anlıyor musun?"

"Ummm...hayır?"

İçini çekti, dostane tavrı bir an için kayboldu. "Onu mutlu etmeyecek hiçbir şeyi karşılayamayacağımızı söylüyorum. Bu bir sorun olur mu?"

Tamam, büyük bir yıldız olduğunu anlıyordum ama bu iş iyice saçma bir hal almaya başlamıştı. Sırf ünlü olduğu için bir erkeği mutlu etmek için yaşayan her kız için üzülüyordum.

"Hayattaki amacım bu değil, hayır," dedim sertçe ve yüz hatlarının buruşmasına neden oldum. Bu gece ilk kez çirkin görünüyordu.

O daha bir şey söyleyemeden önümüzdeki kapı açıldı ve saçlarını kalemle gelişigüzel toplamış, iri mavi gözlerini çerçeveleyen kaplumbağa kabuğu gözlüklü ve Dallas eşofmanlı bir kadın içeri girdi. Ondan hemen hoşlandım.

"Neden bu kadar uzun sürdü?" diye tersledi, Ashley ve benim ne hakkında konuştuğumuzu tam olarak biliyormuş gibi gözlüklerinin üzerinden bakıyordu. "Daniels onu soruyor." Bana bakarken sesi yumuşadı. "Monroe, benimle gel."

Ashley'e veda etmeye zahmet etmedim. Şu anda nezaket gösterecek havada görünmüyordu.

"Ona aldırma," diye fısıldadı yeni kız, elini sıkmam için bir panoya uzatırken. "Sürtükleri utandırmamaktan yanayım ama bu kızın hokey oğlanları söz konusu olduğunda bir vidası gevşiyor. Çok *kişisel* hizmete inanıyor, ne demek istediğimi anlıyorsanız..."

Ondan böyle bir his almıştım.

"Her neyse... benim adım Tenley," dedi el sıkışırken. "Ve bilmeni isterim ki, orada sana söylediği her şeye rağmen, Daniels aslında iyi bir adam. Ve bu gece sana kurduğu tuzak gibi bir şeyi asla yapmadı. Hiç kimse için."

Ondan hoşlandığını ve VIP muamelesi gören kızların sonuncusu olmadığımı duymak beni daha iyi hissettirdi. .

Bu beni hiç etkilememişti. Ya da diğer kızları önemsediğimden.

Ya da en azından ben kendime böyle söylüyordum.

Biz koridorda yürürken Tenley sohbet ediyordu. Metal bir kapının önünde durdu. "Bunun için hazır mısın?" diye sordu.

"Ne demek istiyorsun? Neye hazırım?"

"Daniels'ın etrafında her zaman bir sirk vardır. Sadece tüm bunlara ne kadar hazırlıklı olduğunu bilmiyordum."

Hiç hazırlıklı değildim.

"Ne tür bir sirk?"

"Yani, ne kadar iyi olduğu, ne kadar iyi göründüğü ve babasının kim olduğu... Bu oldukça ölümcül bir kombinasyon."

"Evet," diye fısıldadım, bu geceden önce onun hakkında Google'da araştırdığım her şeyi hatırlıyordum.

Ne yapıyordum ben?

Tenley başını hafifçe eğerken gözleri yumuşadı, dudaklarında küçük bir kaş çatma belirdi. Bana nazik bir gülümseme vermeden önce bir süre bakışlarımı tuttu, sözsüz bir şekilde sempatisini iletti, sanki ileride ne olacağı hakkında benim bilmediğim bir şey biliyormuş gibi. Sonra kapıyı açtı, ter ve rutubet kokusu bir dalga gibi üzerime çarptı. Misk kokusu odanın her köşesine sinmiş, Icy Hot'ın hafif kokusu ve tuhaf bir erkek kolonyasıyla karışmıştı. Derin bir nefes aldığımda burnum kırıştı ama hokey oyuncularıyla dolu soyunma odasının görüntüsü dikkatimi hemen kokudan uzaklaştırdı.

Yarı çıplak hokey oyuncuları.

Hokey pantolonlarından başka bir şey giymemiş iki adam ben yanlarından geçerken ıslık çalınca yanaklarım kızardı ve Tenley onlara orta parmağını gösterdi.

"Terbiyeli ol. Daniels seni öldürecek," diye tersledi.

"Linc'in kızı mı?" diye mırıldandı adamlardan biri. "Şanslı herif."

Kolumdan tuttu ve beni bir köşeye doğru çekti ve sonra... Lincoln oradaydı. Bir çift dar gri külottan başka bir şey giymiyordu. Bakmamaya çalıştım... Gerçekten. Ama yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Tüm o pürüzsüz, altın rengi ten. Daha önce hiç b ö y l e bir şey görmemiştim. Karın kasları yontulmuş mermer gibiydi, her bir kası mükemmel bir şekilde tanımlanmıştı, göğsü geniş ve güçlüydü. Kendimi onun omuzlarına, formasından pedlerini çıkarırken omuzlarının hareket edişine, derisine işlenmiş dövmenin esnemesine takılmış buldum. Bir de bana daha önce gizlice gösterdiği bir dövme vardı...

Kelebek.

Göğüs kaslarının genişliğini kaplayan devasa bir kelebek dövmesi. Kelebek hayattan daha büyüktü, kanatlarını açmıştı ve görünüşe göre uçmaya hazırdı.

Dövme siyah ve beyaz tonlarda işlenmişti, çarpıcı bir sanat eseriydi, kanatları zarif bir pozla genişçe açılmıştı. Dövmedeki detaylar inanılmazdı, kanatların her bir damarı ve konturu ustalıkla işlenmişti. Neredeyse canlanmış gibiydi, narin güzelliği sert fiziğiyle tam bir tezat oluşturuyordu.

Bakışlarım onun yüz hatlarında dans ederken yanaklarım kızardı, gözlerimi önümdeki manzaradan ayıramadım. Sanki dünya yok olmuş, odada sadece o ve ben kalmıştık ve bir an için onun vücudunun güzelliğinden başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

Sonunda, sanki varlığımı hissetmiş gibi, bakışları benimkilerle buluştu. Görmezden gelinmesi imkânsız bir ateş yoğunluğuyla yanan erimiş altın havuzlarına bakarken, içimi bir elektrik sarsıntısı kapladı.

Beni görme şekli. Hiç kimse beni böyle görmemişti.

Omurgamdan aşağı bir ürperti geçti. Sanırım umutsuzca zor geçen yıllar boyunca inşa ettiğim her katmanı soyuyor gibi görünmesinden nefret ediyordum.

Yüzeyin ötesini, taktığım maskenin ötesini görmesini istemedim.

Hoş değildi.

"Hey rüya kız," dedi tembelce, bakışları tenimi yalıyordu... ve bir arzu birikintisi içinde erimemek için yapabileceğim tek şey buydu.

"Merhaba," diye yutkundum... çünkü saf mükemmelliğe bakarken içim cayır cayır yanıyordu. Bilinçli bir şekilde sırıttı ve onun geri kalanıyla birlikte gülümsemesinden neredeyse kör olmuştum.

Bakışları birden sertleşti ve formama odaklandı.

"Çıkar şunu," diye tersledi, sesindeki o yumuşak yumuşaklık tamamen kaybolmuştu.

"Ne?"

"Çıkar şunu, hemen şimdi." "Ben-"

Evrendeki en yumuşak hareket olarak kayıtlara geçebilecek bir şekilde, forma aniden üzerimden yırtıldı ve ben orada beyaz atletimle duruyordum.

"Bunun altında çıplak olabilirdim," diye öfkelendim, formayı iki parmağının arasında lekeli gibi tutarken. Piç kurusu sırıttı.

O bir şey söyleyemeden, forma parmaklarından koptu ve iri, sert bir vücut onu göğsüme yasladı, elleri kabarık göğüslerimin hemen üzerindeydi.

Ari Lancaster tüm kişisel alanımı işgal ederken Lincoln'ün gözleri kırmızı bir pus aldı.

"Ondan uzak dur," diye bağırdı, sesinde onun yapabileceğini hayal etmediğim bir karanlık vardı. Lincoln'le olan etkileşimlerimde, ister mesajla ister yüz yüze olsun, her zaman altın görünümüne uygun olarak güneşli görünüyordu.

Şu anda cinayet işleyebilecek gibi görünüyordu.

Lincoln'ün sesindeki tehdidi nasıl karşıladığını görmek için Ari'ye baktım ama dudakları eğlenerek yukarı kalkmıştı ve bakışlarında bir pırıltı vardı.

"Sorun ne Lincoln?" diye alay etti. "Kızımıza verdiğim hediyeyi neden elimden alıyorsun?"

Benden bir kıkırdama kaçtı ve Lincoln'ün yüzü bir anlığına yumuşadı, sanki gülüşüm tadını çıkarmak istediği bir hediyeymiş gibi.

Bakışları tekrar Ari'ye kayarken tekrar sertleştiler. "Eğer bir daha sopa tutabilmek istiyorsan, onu bırakmanı öneririm."

"Hangi sopadan bahsediyoruz?" Ari rahatça sordu, kaşları çizgi filmlerdeki kötü adamlar gibi bir aşağı bir yukarı inip kalkıyordu. Sert vücudu hâlâ benimkine değiyordu ve ben biraz sersemlemiş hissediyordum.

Yine alıştırılmış gibi hissettiren bir hareketle Ari'nin elinden kurtuldum ve Lincoln'e yapıştım. Karnıma doğru sertleştiğini hissettiğimde dudaklarımdan yumuşak bir inilti döküldü. Ellerim istemsizce onun omuzlarını kavrarken dünya etrafımda kayboldu.

"Bu daha iyi," diye mırıldandı, dudakları benimkini öyle yumuşak bir şekilde sıyırdı ki, lanet olası ruhumda spiral çizen şok dalgası olmasa, bir rüzgar fırçası olabilirdi.

"Eğer bir daha başka bir adamın formasını giyersen, o adamı öldürürüm. O yüzden dikkatli ol, tatlım."

Yüzünde can alıcı noktayı aradım, çünkü elbette şaka yapıyordu. Ama bulamadım.

Gördüğüm tek şey keskin bir soğukluktu, bu... gerçekten korkutucuydu.

Kollar aniden ikimizin de etrafını sardı ve Lincoln hafif bir kızgınlık iç çekişi yaptı.

"Bu gece hep birlikte parti veriyoruz, değil mi? Playofflara kaldık, bebeğim!"

Lincoln, kişisel alanın ne olduğu hakkında hiçbir fikri olmadığı belli olan Ari'ye, "Bunu yapacağımızı biliyordun," dedi.

Ari yumruğunu havaya kaldırarak, "Hâlâ çok iyi hissettiriyor," diye karşılık verdi. "Stanley Kupası. Stanley Kupası."

İtiraf etmeliyim ki bunu hayal tahtamda görememiştim. Kendimi yarı çıplak, mükemmel erkek örnekleriyle dolu bir odada, hepsi Ari'yle birlikte ilahi söylemeye başlarken bulacağımı.

Lincoln şaşkın bir şekilde odaya bakarken elleri belimde kenetlendi.

Ari daha da içimize girdi, yüzü Lincoln'ünkine o kadar yakındı ki doğru açıyla öpüşüyorlarmış gibi görünüyordu. "Stanley Cup! Stanley Cup!"

Lincoln, Ari'nin maskaralıkları karşısında gözlerini devirdi ve sonra bana baktı.

Hâlâ kafam karışık ve durumdan bunalmış olmama rağmen, aniden içimden katılma isteği geldi. Kendimi eğlenceli hissederek -sık sık hissettiğim bir duygu değil- etrafımdaki gerçeküstü dünyada herkesle birlikte ilahi söylerken buldum.

Lincoln'ün kaşları kalktı ve bakışları ısındı, sanki "Stanley Cup" kelimeleri ağzımdan çıktığında bir şey yapmış gibi -belki de yapmıştır- ünlü hokey oyuncularını neyin kızdırdığını kim bilebilirdi ki?

"Stanley Cup," diye bağırdı sonunda, bir yumruğunu havaya kaldırarak. "İşte bu!" Bütün oda çılgına döndü ve herkes üzerimize yığılmaya başlayınca sarsıldım.

Vücudumdaki ellerin çokluğundan nefesim kesildi ve bu Lincoln'ün beni yığından çekip çıkarması ve beni kokusuyla boğmaya çalışır gibi etrafıma sarılması için yeterliydi.

Takım arkadaşlarının bir tür süper ateşli köpek yığını oluşturmasını izlerken, "Bugün tuhaf bir gün," diye düşündüm.

Omzuma bir öpücük kondurdu, elleri göğüs kafesimde bir aşağı bir yukarı gidip geliyordu, tam göğüslerinizin altındaki o boşlukta nefesiniz kesiliyordu çünkü daha yukarı çıkıp çıkmayacağını merak ediyordunuz.

"Bugün en güzel gün," diye mırıldandı Lincoln, nabzıma bir öpücük kondururken.

"Çok hızlı hareket ediyorsun," dedim ona, kelimelerim nefes nefese ve utanç verici bir şekilde çıkıyordu.

"Sadece ne istediğimi biliyorum," diye cevap verdi, ağzından çıkan her hecede mutlak bir kesinlik vardı.

Beni kollarının arasında çevirdi, elleri taytımla atletimin arasındaki banttan görünen tenimden hiç ayrılmadı.

"Seni eve götürmek, hakkında her şeyi öğrenmek istiyorum ama muhtemelen partiden sonra bir görünmem gerekiyor. Beni affeder misiniz?"

Gecenin sona ermesi beni hayal kırıklığına uğrattı. Araba tekrar balkabağına dönüştüğünde kendimi biraz Külkedisi gibi hissettim. "Evet, tabii ki. Bir Uber çağırabilirim..."

"Ne?" diye sordu hızla, parmakları beni burada tutmaya çalışıyormuş gibi tenime bastırıyordu. "Ortaya çıkmamız gerektiğini kastetmiştim... tek başıma gideceğimden değil."

Elleri belimden saçlarıma doğru kayarken kızardım. Birden başımı şefkatle kucakladı. "Elimde olsa seni cebime koyardım bebeğim. Seni hep yanımda tutardım."

Duygularının gücü beni boğmakla, boğulmakla tehdit ediyordu, çünkü daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim.

Bakışlarımı çektim. Her şey çok fazlaydı ama yanağımı okşamasıyla son buldu.

İçimde garip bir ağlama isteği vardı çünkü daha önce kimse bana böyle sarılmamıştı.

Paha biçilemezmişim gibi.

Aranıyordum. Değerli.

"Üzerime bir şeyler giyeceğim," diye mırıldandı Lincoln sonunda nazikçe ve ben başladım çünkü orada durduğumuzu fark ettim, ben onun bedenine yaslanmıştım, kendi dünyamızda kaybolmuştuk. Kaybettiğimiz dakikalarda soyunma odasının yarısı bir şekilde boşalmıştı.

"Doğru." Üzerinde ne kadar az kıyafet olduğunu hatırlayarak boğazımı temizledim. Uzun boyu odada başlı başına bir varlıktı, aşağı baktığımda külotunun bandından görünen üst kısmı görünüyordu.

Vay anasını, sanırım canavara bakarken mini bir orgazm yaşadım.

İtmeye çalıştım ama beni bir süre orada tuttu, kaşları çatılmış, dudakları birbirine yapışmış, beni bırakıp bırakmama konusunda kararsızmış gibi bir duygu karmaşası yüzünde oynaşıyordu.

Sonunda elleri yüzümü terk etti.

Ve ben onları hemen özledim.

"Kımıldama," diye emretti, arkasını döndü ve büyük dolabın dibinde duran bir çantayı aldı. Onu yakındaki bankın üzerine bıraktı ve

bir kot pantolon ve düz beyaz bir v yaka çıkardı. Onu ince bir altın zincir takip ediyordu ve bir şekilde daha önce hiç görmediğim yeni bir seksilik seviyesinin kilidini açmıştı.

Bir erkeğin giyinmesini izlemenin, soyunmasını izlemek kadar lezzetli olabileceğini hiç düşünmemiştim.

Ya da belki de bana baktığı içindi, bakışları sıcak ve şehvet doluydu, sanki benim onu izlemem kadar gözlerimin üzerinde olması da onu etkiliyordu.

"Dayanamıyorum," diye inledi

sonunda. "Ne?" Fısıldadım.

Göz açıp kapayıncaya kadar duvara yaslanmıştım ve altın saçlı tanrı dizlerinin üzerindeydi. Başını ittim, panikle odanın etrafına bakındım.

Ama şimdi tamamen boştu. Sanki evreni kendi isteğini yapması için büken bir tür büyüsü varmış gibi.

İçimdeki her şey bunun çok hızlı olduğunu haykırıyordu. Ama parmakları tozluğumun dikişi üzerinde gezinirken başım geriye düştü, bir şekilde onu buzda ilk gördüğümden beri zonklayan hassas, şişmiş eti buldu. Gözleri benimkileri takip ediyordu, orada sapkınca ağzımın sulanmasına neden olan bir tür çılgınlık vardı.

Bana dokunmasına izin vermeye devam ettikçe zevk artıyordu ve aniden uçuyordum, beni orgazma ulaştırırken milyonlarca kayan yıldızın üzerinde süzülüyordum.

Tekrar. Tıpkı galadaki gibi.

"Sikerim böyle işi" diye kabaca mırıldandığını duyduğumda aşktan yarı sarhoş olmuştum ve sonra tozluklarım yırtıldı ve karşı koyulması imkânsız bir güçle bacaklarımı daha geniş bir şekilde itmeye başladı.

Serin hava kıvrımlarıma değdi ve sonra dili içimin derinliklerini yalamaya başladı. Karanlık ve arzuyla ıslanmış doyumsuz bir istila. Bana tapıyordu, dili her yere dokunuyor, kaba parmakları her tarafa kayarken içeri ve dışarı itiyordu. Yüzünü ıslatıyordum, kayganlığımın parıltısı muhteşemliğinin her yerindeydi. Bakışları üzerimdeydi, dili ve parmakları vücudumu benden daha iyi tanıyormuş gibi girdaplar çiziyor, bastırıyor ve benimle oynuyordu.

Kalçalarım kendi kendine hareket etti ve o inledi, şehvetli ses çökmüş ve lezzetliydi... ve ben daha fazlasını istedim. Dili derinlere doğru itilirken iç kaslarım sıkıştı.

Beni öldürebilecekmiş gibi hissettiren bir telaş bir anda beni vurdu. Bana öyle bakmayı bırakmasını, bana öyle hissettirmemesini istedim. Sanki ben

Bunu bir daha hiç tatmazsam iyileşirim.

Bir keresinde eroinle ilgili bir makale okumuştum ve eroinin bu kadar bağımlılık yapıcı ve tehlikeli olmasının nedeninin ilk vuruşla bağlantılı olduğunu söylüyordu. Vücudun bir daha asla hissedemeyeceği kadar iyi hissetmesini sağlıyordu. İlk seferde hissettiklerinize yaklaşmak için her seferinde daha fazlası gerekiyordu, ta ki sonunda aşırı doz alana kadar... yine de o ilk yüksekliğe dokunamıyordunuz.

Tüm hayatını peşinden koşarak geçirdiğin bir yükseklik, diyordu. Bu öyle hissettirdi.

Yüzüne yayılan geniş sırıtışa bakarken nefesim kesiliyordu, gözleri sanki benim yerime boşalacak olan oymuş gibi zevkle kırışıyordu.

Yavaşça ayağa kalktı, parmakları boynumdan yukarıya, saç diplerime doğru kayarken beni kavradı, dudakları dudaklarıma yapıştı. Başka birinin dudaklarında kendini tatmanın ne kadar samimi bir his olduğunu hiç düşünmemiştim...

Benden uzaklaştı, sanki aklımı okuyabiliyormuş ve her izimi içinde tutmaya çalışıyormuş gibi çökmüş bir şekilde dudaklarını yaladı.

Orada öylece durduk, nefeslerimiz birbirine karışmıştı. Ve ben korkmuştum.

Gözlerimi kapattım çünkü bu çok fazlaydı. Göğsümü sıkıyordu çünkü beni hayal kırıklığına uğratacağını biliyordum.

Kalbimi kıracaktı.

Ellerimi başımın üzerine doğru çekip vücudumdan aşağı bir forma daha kaydırdığında ben de buna uydum.

Bu sefer, tabii ki, onun adıyla.

Forma, taytımda yırtık bir delik olduğu gerçeğini gizleyecek kadar uzundu... ama en azından onu kenara ittiği için iç çamaşırım hâlâ sağlamdı. Yine de garip hissettiriyordu.

Giyinmeyi bitirdi ve sonra elimi tuttu, sanki bunu hayatımız boyunca yapıyormuşuz ve elim onsuz asla olmamalıymış gibi. Beni soyunma odasından çıkardı ve bizi bir yeraltı otoparkına götüren asansöre bindirdi. Sadece birkaç araba kalmıştı ama tıka basa dolu olsa bile, asansörün birkaç metre ötesinde en iyi yere park etmiş güzel arabasını kaçırmak olmazdı.

Oraya vardığımızda kapıyı benim için açtı, yüzünde sıcak, nazik bir gülümseme vardı, özellikle de hala ıslaklığımla kaplı olduğunu bildiğim için çok fazla hissettiriyordu. "Bin bebeğim," diye mırıldandı dudaklarını dudaklarıma değdirirken.

"Lincoln-" diye başladım, ne söyleyeceğimi bilmiyordum... ama bir şey söylemem gerektiğini biliyordum.

"Sadece arabaya bin bebeğim," diye tekrarladı sabırla, sanki benim bilmediğim kelimeleri biliyormuş gibi. "Bir şey bu kadar iyi hissettirdiğinde, onunla savaşmazsın. Seni nereye götürürse götürsün, dünyanın sonuna kadar onu takip edersin."

"Korkuyorum," diye itiraf ettim ve o da başını salladı.

"Sana ne kadar iyi olabileceğini göstereceğim. Artık korkmayana kadar.

Ta ki bana güvenmek nefes almak kadar kolay olana kadar."

Arabaya bindim, ama ona söylemedim, hayatımda yaşadıklarımla... bazen nefes almak en zor kısımdı.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 17

OceanofPDF.com

MONROE

Parti çaylaklardan birinin evindeydi, Angelo adında bir oyuncunun. Görünüşe göre çaylakların playoff partisi için evlerinin dağıtılması bir geçiş töreniydi.

Asansörün kapısı açılıp daireye adım attığımızda içerisi tamamen doluydu, partinin gürültülü sesi beni bir duvar gibi çarptı. Etrafımdaki vahşi manzarayı gördüğümde kalbim yerinden çıkacak gibi oldu, kendimi tanımadığım bir dünyada sudan çıkmış balık gibi hissettim.

Havada yoğun bir alkol ve ter kokusu vardı, gürültü seviyesi o kadar yüksekti ki duyulmak için bağırmam gerekiyordu. Baktığım her yerde insanlar içiyor ve dans ediyordu, her geçen an kendimi daha da yersiz hissetmeme neden olan bir çılgınlık içinde kaybolmuşlardı. Herkes bir dergiden fırlamış gibiydi, benim ancak hayal edebileceğim şekilde güzel ve gösterişliydi. Forma giyen birkaç erkek dışında, üzerinde forma görebildiğim tek kız bendim. Diğer kızların hepsi bir kulüp için uygun elbiselerle süslenmişti. Ve işte ben, kasıklarım yırtılmış bir şekilde buradaydım.

Lincoln'e "Ben tuvaleti bulmaya gidiyorum," dedim ve ön girişte aniden durdum.

"Seninle geleceğim," dedi hemen, eli belimde sıcacıktı ama başımı salladım. Koridorda bir sıra kadın görebiliyordum, belli ki tuvalet için sıralarını bekliyorlardı. Sadece bir dakikaya ihtiyacım vardı. Onun ezici enerjisi beynimi bulandırmadan kendimi bu geceye hazırlamak için.

"Hemen geliyorum. Sakın gitmeye kalkma," diye uyardı, sanki gidersem beni durduracakmış gibi.

"Pekâlâ," dedim şakasına gülerek, şaka yaptığına dair hiçbir işaret olmamasına rağmen.

O apartmana doğru ilerlerken ben de sıraya girdim. İnsanlar kimin geldiğini fark ettikçe yüksek bir tezahürat yükseldi. Diğer kızlar hevesle koridora bakarken benim yanımdan geçip gittiler.

"Daniels burada," diye heyecanla birbirlerine fısıldadılar, sonra da vücuduna yapmak istedikleri her şeyin açık detaylarını anlatmaya başladılar. Üzerinde onun adının yazılı olduğu bir forma giyiyor olmam hiç dikkat çekmemiş gibiydi.

Bazıları onunla bir gece geçirmenin zevkine çoktan varmış gibi görünüyordu.

"Bir daha asla böyle bir şey yaşayamayacağım," diye iç geçirdi sıranın ilerisindeki bir kız. "Kelimenin tam anlamıyla mahvoldum ve şimdi benimle hiçbir şey yapmak istemiyor. Tekrar yaşamak için her şeyi yaparım. Her şeyi," diye vurguladı.

Başka bir kız detayları sordu ve ben kulaklarımı tıkamaya çalıştım, çünkü onun başka biriyle bir şey yaptığını hayal etmek istemiyordum. Ağzı hâlâ içimdeyken ve bacaklarımın arasında onun dilini özleyen bir ağrı varken olmazdı.

Sonunda sıra bana gelmişti ve aceleyle banyoya girdim, bu parti için kullanan çok sayıda insana rağmen ne kadar temiz olduğuna şaşırdım. İçeride olduğum süre boyunca savunmamı güçlendirmeye çalıştım. Bu iyiydi. Her şey yolundaydı. Bunu yapabilirdim. Bu hayatın kaçırdığım bir parçasıydı. Aslında sosyal bir hayatım olması.

Banyodan çıktım ve koridorda ilerlemeye başladım. İnsan kalabalığı büyümüştü ve Lincoln ile Ari'yi konuşurken görebileceğim arka tarafa geçmek neredeyse imkânsız bir görev gibi görünüyordu. Müziğin sesi o kadar yüksekti ki düşünemiyor, nefes alamıyor ve her geçen saniye daha da rahatsız olduğumu hissediyordum.

Kalabalığın arasından geçtim, etrafımı saran yüzler ve bedenlerden oluşan bir bulanıklık, partinin kaotik enerjisi her şeyi kuşatıyordu. Ben yanlarından geçerken birkaç kişi sanki burası seçkin bir kulüpmüş ve benim oraya ait olmadığımı biliyorlarmış gibi beni değerlendiren bakışlar attı. Yine de çoğunlukla herkes kendi işini yapıyordu.

Sonunda beni Lincoln'ün bulunduğu yerden ayıran son insan sırasını da geçmeyi başardım ve durup bir süre onu izledim.

Etrafı sarılmıştı.

Tapınan bir kalabalık tarafından. Tek amaçları onu ya da Ari'yi tavlamak olan güzel, zar zor giyinmiş kızlar.

Onları izlerken göğsüm ağrıyor.

Neredeyse onu pençelerine alacaklar, gömleğine tutunacaklar, başını çevirdiğinde bir tutam saçını yüzünden çekeceklerdi. Gözleri ağzına yapışmıştı, sanki saldırıp bir öpücük çalmak ister gibiydiler.

Sanki onların varlığından habersizmiş gibiydi. Ari'yle konuşurken kaybolmuştu, bakışları sanki benim ortaya çıkmamı bekliyormuş gibi birkaç saniyede bir girişe kayıyordu. Ama onlara zerre kadar ilgi göstermemesini umursuyor gibi görünmüyorlardı. Sadece onun altın ışıltısının tadını çıkarmakla yetiniyor, umutsuzca kendilerine doğru dönmesini umuyorlardı.

Eğer teslim olursam böyle mi olur? Bana gününü göstermesini bekleyen bu tapınanlardan biri mi olurdum? Her zaman onun yörüngesinin hemen dışında, onun parlayan güneşine karşı sönük bir ay olarak mı duracaktım?

Orada durmuş, kızların onun dikkatini çekmek için çırpınışlarını izliyordum, en büyük ödül. Kıskançlıklarının sıcaklığı tenime sızdı ve içimi kıskanç bir öfke kapladı. Hissettiklerimin derinliği beni şaşırtmıştı. Sanki varlığımın her zerresi, şu anda onun yörüngesinde yakalanmış bir kız olsam bile, onun üzerinde hak iddia etmem için bana bağırıyordu.

"Annen bu odada kalmanı istiyor, Monroe, tamam mı? Hiçbir koşulda dışarı çıkma. Annenin işi var," dedi sertçe ve endişeyle arkasından gelen gülme, konuşma ve tuhaf sesler çıkaran insanların olduğu yere baktı.

"Tamam anne," diye cevap verdim, etrafımdaki gösterişli odaya bakarak. Annem genellikle beni yanına almazdı ama bazen bana bakan yan komşu taşınmıştı ve annem bunun kaçırılmayacak kadar iyi bir fırsat olduğunu söylemişti - her ne demekse.

Bir kez daha uyararak kapıyı arkamdan kapattı ve ben de annemin açtığı büyük televizyonun karşısına oturdum. Daha önce hiç izlemediğim bir diziydi ve saatlerce orada oturup Minnie Mouse'a kendimi kaptırdım.

Ama saatler geçmişti ve karnım ağrıyordu. Annem bana yiyecek bir şeyler getireceğini söylemişti; bir gün öncesinden beri hiç yemek yememiştik ama bir kez bile geri dönmemişti. Ve ben gerçekten çok ama çok acıkmıştım.

Belki kimse beni görmeden sessizce dışarı çıkıp mutfaktan bir şeyler atıştırabilirim. Bu sorun olmaz. Burası çok süslü bir yerdi, fark etmezlerdi bile.

Yavaşça kapıyı açtım ve koridorun sessiz ışığına baktım. Eskisi kadar gürültülü değildi. Ama daha yavaş bir müzik çalıyordu, uykumu getiren türden.

Müziğin daha yüksek olduğu başka bir koridora açılan giriş yoluna varana kadar koridorda dikkatlice ilerledim. Açık bir kapıya gelmeden önce yolu yarılamıştım ve içeriye göz attığımda...

Her yerde kadınlar vardı, annem ilacını içtikten sonra olduğu gibi gözleri komik ve buğulu bakıyordu. Hepsi takım elbise giymiş birkaç erkeğin etrafında toplanmıştı. Erkekler süslü deri koltuklarda uzanıyorlardı ama kadınlar onların etrafında yere diz çökmüşlerdi. Erkeklerin bacaklarını, göğüslerini okşuyor, boyunlarına öpücükler konduruyorlardı. Hatta bazı kızlar birbirlerini öpüyordu. Ve tüm bu süre boyunca erkekler onları görmezden geldi, sanki orada değillermiş gibi, ellerinde puroları hiçbir şey olmamış gibi birbirleriyle sohbet ediyorlardı.

Sonra annemi gördüm. Adamlardan birinin üzerine eğilmişti, başı adamın kucağında bir aşağı bir yukarı hareket ediyordu, saçları yüzünü örtüyordu. Korkmuştum, midemde açlığımla ilgisi olmayan tuhaf bir his vardı. Ona seslenmek, beni eve götürmesi için yalvarmak istedim. Ama içimden bir ses bunu yapamayacağımı söylüyordu. Bu yüzden beni bıraktığı odaya geri döndüm ve uyuyana kadar ağladım.

Annem ertesi güne kadar beni almaya gelmedi.

Bir kadının yüksek sesli kahkahası beni hafıza şeridindeki karanlık yolculuğumdan uyandırıyor.

Tiksinti aniden içimi kemirmeye başladı. Annemle aynı yolda yürüyordum. Sonum aynen onun gibi olacaktı. Beni bir kenara atacak bir adam için bir piyon.

Gitmek için hamle yaptım ve sonra sert bir el kolumu tuttu.

"Çekil üstümden," diye bağırdım, çekilmeye çalışırken sesime panik karışmıştı.

"Monroe, hey, sadece benim," dedi Lincoln ve ben donup kaldım ve onun çizilmiş yüz hatlarına baktım, bakışlarında yoğun bir endişe vardı. Sesi alçak ve yumuşaktı, sanki kaçmanın eşiğinde olduğumu okuyabiliyordu. "İyi misin bebeğim? Biri bir şey mi yaptı?"

Ağlama isteğimle savaşarak başımı salladım. Bende bir sorun vardı. İçimdeki bu acı, bu korku bana çok fazlaymış gibi geliyordu. Tenim çok gergin hissediyordu. Oda dönüyor, müzik ve sohbet sağır edici bir uğultuya dönüşüyordu. Kalbim göğsümde hızla çarpıyor, nefeslerim kısa, panik nefesler halinde geliyordu. Boğuluyormuş gibi hissediyordum, etrafımdaki insan denizinde boğuluyordum.

Tutuşunun izin verdiği ölçüde geriye doğru tökezledim, dengemi korumak için mücadele ederken başım dönüyordu. Bacaklarım jöle gibiydi ve vücudum korku ve endişeyle titriyordu.

"Hadi tatlım," diye yatıştırdı Lincoln, beni kollarına alırken sesi nazik ve güven vericiydi.

Konuşamıyordum. Ağzım kuru, boğazım kalın ve kırık hissediyordum. Derin bir nefes almaya çalıştım ama sanki havasızlıktan boğuluyordum.

Beni kalabalıktan uzaklaştırıp bir balkona çıkardı, serin gece havası üzerime bir merhem gibi çöktü.

"Sorun yok," dedi, sesi yumuşak ve rahatlatıcıydı. "Nefeslerine odaklan. Al ve ver, al ve ver."

Gözlerimi kapattım ve dediklerini yapmaya çalıştım ama panik bir türlü geçmedi.

O sırada usulca bir şarkı söylemeye başladı ama melodiyi tanımam birkaç saniye sürdü. Radiohead'den "Creep" idi, o an için farklı bir şarkı seçimi olduğu kesindi.

İlk başta şaşırdım ama şarkı söylemeye devam ettikçe beni saran paniğin yavaş yavaş dağıldığını hissettim. Sesi derin ve rahatlatıcıydı ve beni sıcak bir battaniye gibi sarıyor gibiydi.

Acıması umurumda
değil Kontrol bende
olsun istiyorum
Mükemmel bir beden
istiyorum Mükemmel
bir ruh istiyorum Ben
yokken fark etmeni
istiyorum

Şarkı sözlerini usulca, hissederek söyledi, sanki şarkı onun için bu anın çok ötesinde bir anlam ifade ediyormuş gibi sözlerinde hafif bir tutukluk vardı. Boğazımda bir yumru oluştuğunu hissettim.

Sesi üzerime çöktü, sinirlerimi yatıştırdı ve şeytanlarımı rahatlattı. Bir an için, bunun asla yürümeyeceğinin, neden deneyemeyeceğimin tüm nedenlerini unuttum ve kendi küçük dünyamızda sadece ikimiz varmışız gibi hissetmeye başladım.

Şarkıyı bitirdiğinde ona baktım ve yüzünde yumuşak bir gülümseme gördüm. "Daha iyi hissediyor musun, rüya kız?" diye sordu.

İçimi bir utanç dalgası kaplasa da yutkundum ve başımı salladım. Beni en savunmasız, en kırılgan halimde görmüştü. Geçirdiğim panik atak, takındığım tüm maskeleri düşürmüş, beni çiğ ve savunmasız bırakmıştı.

Düşüncelerimi ve duygularımı toparlamaya çalışırken yanaklarıma doğru yükselen sıcaklığı hissedebiliyordum.

Ama ona baktığımda gözlerinde yargılama yoktu, sadece endişe vardı. Beni ona karşı tutmayan kolu yüzümdeki bir tutam saçı nazikçe okşadı.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım, hâlâ biraz titriyordum.

"Bu da neydi şimdi?" diye mırıldandı, bakışları yüz hatlarımda yoğun bir şekilde geziniyordu, sanki burnumun üzerindeki çilleri kaydetmek için yanıp tutuştuğu gökyüzündeki takımyıldızlarmış gibi haritalandırıyordu.

"Bazen... çok fazla oluyor," dedi ve sanki içten dışa doğru yok edilmenin nasıl bir his olduğunu çok iyi anlıyormuş gibi başını salladı.

"Neden bu şarkı?" Dikkatleri üzerimden uzaklaştırmak isteyerek sordum.

Yüz ifadesinin değiştiğini, acının yüzünün her çizgisine işlediğini izledim. Sanki gözlerinin üzerine bir perde inmiş, kendi düşüncelerinde kaybolurken etrafındaki her şeyi görmesini engellemişti.

Tavrındaki ani değişime neyin sebep olduğunu bilmiyordum ama hüznün dalga dalga yayıldığını hissedebiliyordum. Sanki odanın üzerine ağır bir yük çökmüş, ikimizi de boğuyordu.

Beni nazikçe yere bıraktı ve önümüzde uzanan Dallas siluetine doğru dönerek uzaklaştı.

Bir an sessizlik içinde durduk, üzüntüsünün ağırlığı her yerdeydi.

Sonunda derin bir nefes aldı ve bakışları tekrar bana kaydı, gözlerindeki acı hâlâ okunuyordu. Gülümsemeye çalıştı ama bu zayıf bir girişimdi ve sadece üzüntüsünü daha da belirginleştirdi.

"Özür dilerim," diye kıkırdadı sonunda karanlık bir sesle, bu ses ondaki diğer her şeyle çelişiyordu. "Burada seni daha iyi hissettirmeye çalışıyordum ve her şeyi berbat ediyorum."

Elimi onun parmaklıklara tutunduğu yere koydum. Bakışları şaşkınlıkla genişledi, sanırım daha önce buna yakın bir şey başlatmadığım için. Sanki büyülenmiş gibi baktı. Ondan bir ton daha açık renkteydim ve bu bana daha önce düşündüğüm güneş ve ay imgesini hatırlattı. Lincoln aniden, "Ağabeyimin en sevdiği şarkıydı," dedi.

Sesi kesik kesik ve kırık çıkıyordu. "Babam çocukken beni çok döverdi ve kardeşim onu durduracak yaşta değildi, bu yüzden geceleri gizlice odama girer ve beni rahatlatmaya çalışırdı. Hiç ninni bilmediği için bana 'Creep' şarkısını söylerdi. Ve her seferinde beni sakinleştirirdi." Başını salladı, dudaklarındaki küçük gülümseme gözlerindeki ruhunun derinliklerine kazınmış gibi görünen acıyla çelişiyordu. "Aklıma gelen ilk şey buydu. Bu tür şeylerle ilgili çok fazla deneyimim yok." Utangaç bir tavırla omuz silkti.

"Ne tür bir şey?" Başımı eğerek sordum.

"Birinin üzüntüsünü sanki bana da aitmiş gibi hissetmek."

Dudağımı ısırdım, bana bu kadar ciddi bir şekilde bakması yanaklarımı ısıttı.

Bu çok çılgınca bir şeydi, ama kafasının içinde düşündüğü söylenmemiş kelimeleri neredeyse hissedebiliyordum. Aynı anda hem kalmak hem de kaçmak istememe neden olan sözcükler.

"İşte buradasın," diye cilveli bir ses o anın içinde belirdi. Döndüğümde balkonun girişinde, vücudu hayal gücüne çok az şey bırakan, vücuda oturan dantelli siyah bir elbiseyle örtülü çarpıcı bir kadının durduğunu gördüm. Saçları uzun ve mükemmel bir şekilde kıvrılmıştı, altın ipekten dalgalar halinde sırtından aşağı dökülüyordu. Lincoln'e eski arkadaşlarmış gibi gülümsedi ve bakışlarının sıcaklığının tenime işlediğini hissedebiliyordum.

Bir an sonra dikkati benden uzaklaştı, beni bir tehdit olarak görmediği belliydi. Lincoln'e sanki onu gözleriyle soyuyormuş gibi bakarken, içimdeki kıskançlık ve güvensizlik bir kez daha başını kaldırdı. Lincoln onu ilgisiz bir gülümsemeyle karşıladı ve onu tanıdığı belliydi.

Kısa bir an için kendi derimin içinde bir yabancı gibi hissettim. Yükselen duygu dalgasını bastırmaya çalıştım ama faydası olmadı.

Lincoln'e bir adım daha yaklaştı, vücut dilinden çapkınlık akıyordu. Geleceği kesin olan acıdan kendimi korumaya çalışırken duvarlarımın tuğla tuğla yükseldiğini hissedebiliyordum. Bu tanıdık bir duyguydu, yerimin değiştirilmesi ya da unutulma korkusu. Derin bir nefes aldım, kendimi toparlamaya çalıştım ama hava seks ve alkol kokusuyla doluyken bu çok zordu.

"Ben gidiyorum," diye mırıldandım, parmaklıklardan uzaklaştım ve arkama bir kez daha bakmadan içeri yöneldim.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 18

OceanofPDF.com

LINCOLN

I Monroe'nun uzaklaşmasını bir süre şaşkınlıkla izledi. Tekrar. Sadece çok fazla sabrım vardı ve bir zaman gelecekti - çok yakında - bir daha asla gitmeye çalışmayacağından emin olacaktım. O zaman
Bunu yapmayı düşünmek bile.

Carolyn bana dokunmak için elini uzattı ama ben irkilerek uzaklaştım ve sanki hayatı buna bağlıymış gibi kalabalığı yararak ilerleyen Monroe'ya doğru yürüdüm.

Carolyn arkamdan umutsuzca, "Lincoln," diye nefes aldı. O kaltağı bu partiye kim davet ettiyse kara listeye alınacaktı. Yıllar içinde onunla birkaç kez takılmıştım, ta ki soyunma odasının dışında benimle buluşmayı bekleyen genç bir hayranımı kilosu yüzünden mahvettiğine kulak misafiri olduğumda pençelerinin ne kadar keskin olduğunu öğrenene kadar; çünkü Carolyn'i yemeğe götürmeme engel oluyordu.

Monroe yanımdan geçerken birinin birasını üzerine döktüğünü gördüğümde Carolyn'i tamamen unutmuştum. Tökezledi, açıkça sinirliydi ve gözyaşlarının eşiğindeydi. Kalabalık yoğun ve yavaş hareket ediyordu, ama ona ulaşma ihtiyacından güç alarak buldozerle yolumu açtım. Kalabalık benim için onun için olduğundan çok daha kolay dağıldı ve sadece birkaç saniye içinde ona ulaştım. Elini tuttum ve onu kendime doğru çektim. Elimde dondu kaldı, ben onu kendime yaklaştırdıkça vücudu gerildi. Uzaklaşmaya çalışmadığında içimi bir rahatlama kapladı, en azından asansöre binene ve kapılar kontrolden çıkan partinin görüntüsünü saklayana kadar.

Yalnız kaldığımız anda benden uzaklaştı ve uzak köşeye çekildi. Kollarını göğsünde sıkıca kavuşturmuştu ve titriyordu. Asansörü durdurmak için acil durum düğmesine bastım ve kapıyı kapattım.

Aramızdaki mesafeyi açarak onu duvara yasladım. Tutuşuma karşı mücadele etti, ama bir elimle bileklerini başının üzerinde sabitledim, diğer elim boğazının etrafında hafifçe durdu, başparmağım çırpınan nabzının ritmini takip etti, ritmi bir şekilde beni rahatlattı.

"Sorun ne, rüya kız?" İçinde boğulmak istediğim kırmızı çerçeveli gözleriyle bana bakarken mırıldandım.

"Sorun ne Lincoln? Ciddi misin?" diye tükürdü, sesi alaycı ve biraz da umutsuzdu. "Şu anda ne yaptığımızı bile bilmiyorum. Neden seninleyim? Neden beni bu partiye getirdin? Bir oda dolusu kadın sana sahip olmak için yanıp tutuşuyor ve sen onların sana dokunmasına izin veriyorsun. Döllerim yüzünde kurumuşken senden parçalar almalarına izin verdin!"

Ondan bir hıçkırık kaçtı ve içimi bir memnuniyet duygusu kapladı. Kavrayışıma karşı mücadele ederken dudaklarımda küçük bir gülümseme belirdi ama elimde değildi. Onun kıskançlığı içimde bir şeyleri hafifletti, hissettiğim bu tüketen, amansız açlığın karşılık bulduğuna dair bir umut ışığı. Her geçen an daha da güçlenen bir canavardı bu, ama belki, sadece belki, pençelerinin derisini kazdığını o da hissediyordu.

Çırpınmayı bıraktığını hissettim ve yüzünden bir damla gözyaşı süzüldü. "Seninle daha yeni tanıştım ve şimdiden aklımı kaçırıyormuşum gibi hissediyorum," diye fısıldadı.

Başımı eğdim ve onu dikkatle inceledim. "O zaman en azından yalnız değilim," diye karşılık verdim, dilimi yanağından yukarı kaydırıp tuzlu damlacığı yakalamadan önce. Onun her parçasına sahip olmak, onu mümkün olan her şekilde benim yapmak için can atıyordum.

Ama şimdilik bir damla gözyaşı yeter.

Bok çukurundaki dairesine dönerken kesinlikle sessizdi, tabii buna sessizlik denebilirse. Duvarlarının yükseldiğini hissedebiliyordum, ben ona savaş açarken kalbini koruyacağını düşündüğü bir kale. Her nasılsa kaybedeceği bir savaşta olduğunu henüz fark etmemişti. Çoktan kapıya dayanmıştım.

Çoktan kaybetmişti.

Hayalimdeki kız bu gece kıskandı. Ve bu çok ateşli olsa da... bu da olmazdı. Monroe için tek istediğim onu mutlu etmek, benim olduğunu iddia etmekti.

Geçmişini araştırırken okuduklarıma bakılırsa Monroe'nun istenmeye, birinin ona öncelik vermesine alışkın olmadığını tahmin etmek zor değildi.

Bir daha bu konuda endişelenmesine gerek kalmayacağından emin olurdum.

Yıkık dökük binasının önüne çektik ve hemen kaçmaya çalıştı, kilidi nasıl açacağını bulamadığını fark edince hayal kırıklığı içinde iç geçirdi - tabii ki tam da bu durum için çocuk kilidini devreye soktuğumu fark etmedi. Sırıtışımı bastırdım, kontağı kapattım ve arabadan inerek ona doğru yürümeye başladım. Ondan bir saniye bile ayrı kalma düşüncesinden nefret ediyordum.

Yanına vardığımda elini tuttum ve onu kapısına kadar götürdüm, harap apartmanını görünce yüzümü buruşturdum ve kaşlarımı çattım. Ama buradaki günleri sayılı idi. Planımda birkaç adım daha atarsam bu çöplükten kalıcı olarak kurtulacaktı. En azından bu gece onun için endişelenmeme gerek kalmayacaktı. Anahtarını kopyalayacaktım ve o uyuduktan sonra... bir yatıya kalma partisi verecektik.

Diğer insanlar buna korkutucu bir sapık davranışı

diyebilir. Ben buna gerçek aşk diyorum.

"Hoşça kal Lincoln," dedi dişlerini sıkarak, zümrüt gözleri öfkeyle parlıyordu.

Kıkırdadım ve eğildim, dudaklarım onunkileri eziyordu, içimde onun bedenine ve ruhuna sahip olmak için yanıp tutuşan bu acıyı bastırmak için yapabileceğim hiçbir şey olmadığını biliyordum. Bu kıza o kadar bağımlıydım ki, doğru düşünmek imkânsızdı.

Bu yüzden aklımı tamamen yitirmiş olmalıyım.

"Hoşça kal, rüya kız," diye mırıldandım göz kırparak, gözlerim kızaran yanaklarında geziniyordu, benden nefret ediyormuş gibi yaparken bile saklayamadığı bir tepkiydi bu.

Yakında döneceğim.

Kendimi onun boktan dairesinin önünde, anahtar elimde bulana kadar bir buçuk saat geçti. Yumuşak bir klik sesiyle kilit açıldı ve içeri girdim, kapıyı arkamdan kapatırken karanlık beni sardı. Sabit nefes alıp verişi boşluğu dolduruyordu ve bir an için kapı aralığında durup onun uyuyan halini görmekten kendimi alamadım.

Bahse girerim o yatak berbattı ve bahse girerim onun yanında başka bir yerde uyuyacağımdan daha iyi uyuyabilirdim.

Mesajlaşmalarımızdan birinde ölü gibi uyuduğunu söylemişti ve bu gece bunu test etmek için sabırsızlanıyordum.

Yaptığımın yanlış olduğunu, günaha karşı direnmem gerektiğini biliyordum ama kendime engel olamıyordum. Bir kez yenik düştüm mü, o kadar. Kendimi her gece bunu yaparken görebiliyordum. Durmak mümkün değildi. Bu yüzden hemen taşınması gerekiyordu. İkimiz de benim yatağımda daha iyi olurduk.

Odayı geçmem sadece birkaç adımımı aldı ve onun yanında duruyordum. Pencereden içeri süzülen ay ışığı uyuyan halini aydınlatıyor, onu yumuşak, ruhani bir ışıltıya büründürüyordu. Göğsü sabit bir ritimle inip kalkıyor, nefesleri derin ve eşit bir şekilde geliyordu. Koyu renk saçlarının telleri yastığın üzerine yayılmış, başının etrafında bir hale gibi dağılmıştı. Dudakları hafifçe aralanmıştı, arada bir küçük bir iç çekiş çıkıyordu.

Soluk ışıkta teni fildişinden yapılmış gibi görünüyordu, pürüzsüz ve lekesizdi. Teninin solgunluğuna karşı kirpiklerinin koyuluğu ve ifadesinin dinginliğine karşı saçlarının vahşiliği ile bir zıtlık çalışmasıydı. Ondan gözlerini kaçırmak, uzanıp ona dokunma, parmağını yanağının kıvrımlarında gezdirme isteğine karşı koymak zordu.

Karanlık sahiplenme duygusu bir dalga gibi üzerime çöktü, içimi sardı ve sıktı... beni boğdu.

Benimkini. Tek düşünebildiğim buydu.

Sikim anında sertleşti, fermuarıma o kadar acı verici bir şekilde bastırıyordu ki, bayılacağımdan biraz korkuyordum. Sanki onu sikmezsem... ya da başka bir şey yapmazsam... aklımı kaybedecekmişim gibi hissediyordum.

Kotumun düğmelerini açtım ve sessizce fermuarı indirdim, o kadar fazla baskı olmadığında biraz daha rahat nefes alıyordum.

Uyuyan meleğime baktım. Bu tür bir şehveti hiç yaşamamıştım. İçinizde derinlere doğru ilerleyen ve her saniye sizi rahatsız eden türden. Elimle sikimi kavradım, dibinden sıkıyordum çünkü onu izlerken boşalmanın eşiğine gelmiştim. İçini çekti ve o dolgun, mükemmel dudakların zonklayan uzunluğumun etrafına sarıldığını hayal edebiliyordum. Sikime yavaşça bir vuruş yaptım, başında pre-cum boncuklanıyordu. Yumruğumu ileri doğru ittim, ağzını becerdiğimi, gözlerinin sulandığını, emerken yanaklarının çukurlaştığını, döllerimin çenesinden aşağı döküldüğünü hayal ettim.

Sikeyim.

Duştaki kadar sert boşalıyordum. İniltimi bastırmak için dudağımı ısırmak zorunda kaldım. Kanın metalik tadı dilimi kapladı. I

Acı, en azından bir süreliğine beni merkeze yerleştirmeye yardımcı oldu. Muhtemelen bir dakika içinde tekrar sertleşecektim. Onun resmini ilk gördüğüm andan beri bu bir sorundu.

Yumruğumla yaptığım pisliğe baktım. Sonra Monroe'ya baktım. Onu işaretlemek için ilkel bir ihtiyaç beni ele geçirdi, kontrolümün ötesinde bir güç. Bir dalga gibi üzerime çöktü, şiddetli ve her şeyi tüketen bir açlık. Birdenbire tamamen başka biri olmuştum, kendi tenimde bir yabancıydım ve onu kendime ait kılmak için umutsuz bir arzuyla yanıp tutuşuyordum. Yavaş, bilinçli bir hareketle uzandım ve başparmağımı onun dolgun alt dudağına sürterek döllerimi usulca yaydım.

Kıpırdamadı bile.

Döllerimle parlayan dolgun dudaklarını izlemek, sabah uyandığında benden başka bir şey tatmayacağını bilmek tatmin edici bir manzaraydı.

Bir saat daha onu izledim, onunla yatağa girmeye direndim. Sonunda yere kaydım ve kapıya yaslandım. Birkaç saat uyukladıktan sonra, o saat altıda uyanmadan önce sıvışacaktım.

Ağırlık salonuna adım attım, aklım zaten onun düşünceleriyle doluydu... ve onun dairesinden daha yeni ayrılmıştım. Kısa bir süreliğine de olsa başka bir şeye odaklanmak için bu antrenmana ihtiyacım vardı. Ari çoktan oradaydı, aynanın önünde biceps curl yapıyordu. Beni camda gördüğünde arsızca sırıttı.

"Bakın kim gelmiş," dedi sırıtarak.

"Kapa çeneni, göt herif," diye homurdanarak doğruca bench press'e yöneldim. Her zamankinden daha fazla ağırlık ekledim, dikkatimi ondan uzaklaştırmak için yanmaya ihtiyacım vardı. Kolaylıkla kaldırdım, metal ağırlık altında inliyordu. Kendimi daha da zorlamaya devam ettiğimde Ari eğlenerek beni izledi.

"Sanırım dün gece biriyle yatmadın," diye yorum yaptı ama ben onu duymazdan geldim.

Ağırlıkları tekrar tekrar kaldırırken yanmaya odaklanarak kendimi o bölgeye sokmaya çalıştım. Kendimi daha da zorladıkça alnımdan aşağıya ve altımdaki mindere ter damlıyordu.

Yanığın dikkatimi dağıtmaya yeteceğini düşünmüştüm ama o da işe yaramıyordu. Tek düşünebildiğim oydu. İyi bir gün geçiriyor muydu?

İşteyken? Bir şeye ihtiyacı var mı?

Sonunda setimi bitirdim ve ağırlığı rafa geri bıraktım. Oturdum, nefes nefese kalmıştım ve ter içindeydim, kendimi hiç de iyi hissetmiyordum.

Kollarını kavuşturmuş, yüzünde bir sırıtışla duvara yaslanmış olan Ari'ye baktım.

"Bu bakış da neyin nesi?" Elimdeki ağırlığı yere bırakıp bir yudum su alarak söylendim. "Formumu mu kıskanıyorsun?"

Ari kıkırdadı. "Lincoln Daniels'ın bir kız için gittiğini görmek garip bir şey."

Gözlerimi devirdim ama tabii ki haklıydı. Son zamanlarda yaptığım diğer şeyleri bilseydi bunu daha da tuhaf bulurdu. "O mükemmel. O her şey," diye itiraf ettim.

Ari homurdandı. "Bu iyi olacak. Umarım sana zor anlar yaşatıyordur."

İçimi çektim ve havluyla yüzümü sildim. "Deniyor. Onun için pek de iyi gitmiyor," diye sırıtarak karşılık verdim.

Ari kıkırdadı, sesi yumuşamadan önce bir an için başını salladı. "Bundan emin misin? Diğerleri gibi görünmüyor, Linc. İşin bittiğinde bunu mahvedebilirsin. Geride bıraktığın bir yığın çılgın ve saplantılı kız düşünüldüğünde bu da bir şeydir."

"Diğerleri gibi olmayacak. Aradığım kişi o," dedim kararlılıkla, ikinci bir set için dambılı tekrar kaldırırken, disk tavşanlarını ve dün gece onlarla yaşadığı sorunu düşünmek istemiyordum.

Gözleri büyüdü. "Lanetleneceğim çocuklar. Lincoln Daniels aşık olmuş!" diye bağırdı ağırlık odasının etrafına dağılmış olan takımın geri kalanına.

Alayları ve tezahüratları havada patlarken orta parmağımı kaldırdım.

Son setimi bitirdim, yüzümden ter damlıyordu ve Ari'yle tekrar göz göze geldim. Şimdi daha geniş sırıtıyordu, açıkça bana eziyet etmekten zevk alıyordu. İtiraz etmemi bekliyordu. Çünkü bu ikimizin de yapmadığı bir şeydi. Duygularımızı yakalayamazdık. Asla.

Ama inkar etmeye çalışmadım. Çünkü haksız değildi.

Ben aşıktım.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 19

OceanofPDF.com

MONROE

Doktorun muayenehanesinde resepsiyon masasının arkasında oturmuş, işime odaklanmaya çalışıyordum ama aklım sürekli önümdeki tezgâhta duran iki düzine siyah gül demetine gidiyordu. Güller Lincoln, ben güne başladıktan otuz dakika sonra teslim edildi ve onları görünce biraz sersemlemiş hissetmekten kendimi alamadım. Siyah ilginç bir seçimdi, ama bir şekilde uyuyordu. Aramızdaki bu şey. Sade kırmızı bir gülden çok daha karanlık ve yoğun hissettiriyordu.

Ayrıca, benim hakkımda yaptığı geçmiş araştırmasına gerçekten bakmak istedim, çünkü bu noktada benim hakkımda her şeyi biliyor gibiydi. Ona çalıştığım ofisin adını ve adresini kesinlikle vermemiştim.

Dr. Kevin içeri girdiğinde düşüncelerim yarıda kesildi. Bir çiçeklere bir de bana baktı, yüzünde bilmiş bir gülümseme vardı. Yanaklarımdaki sıcaklığın yükseldiğini hissedebiliyordum.

"Bunlar çok güzel," dedi, gözleri bir süre daha üzerimde kaldı. "Evet, öyleler," diye cevap verdim, sesimi sabit tutmaya çalışarak. "Onlar bir arkadaştan."

"Bir arkadaş, ha?" Tezgâha yaslandı, bakışları hâlâ üzerimdeydi. "Bana bir arkadaştan daha fazlası gibi geliyor."

Midemdeki düğümü görmezden gelmeye çalışarak, aramızda biraz boşluk olmasını umarak yerimde kıpırdandım. "Hmm," dedim sonunda, konuşmaya bir son vermeyi umarak.

Ama tabii ki caymadı. "Biliyor musun Monroe, seni çiçek gibi bir kız olarak düşünmemiştim ama her şeyi bir kez deneyebilirim."

Sözlerinin ardındaki ima tüylerimi diken diken etti. Onda beni bu kadar iğrenç hissettiren şey neydi?

"Böyle bir şey olmayacak," dedim sonunda, sesim ancak fısıltıyı geçiyordu.

Komik bir şaka yapmışım gibi homurdandı ve bir süre daha oyalandıktan sonra koridora dönüp beni hafifçe sarsılmış ve keyifsiz bir halde bıraktı.

Lincoln'den gelen çiçekler birdenbire eskisi kadar büyülü görünmemeye başladı. Teslim edildikleri ağır vazoyu aldım ve köşeye koydum, böylece kimse içeri girdiğinde onları benimle ilişkilendirmeyecekti.

Karanlık kampüsün üzerine çökmüş, gün ışığı yavaş yavaş kayboluyordu. Bir sonraki derse kadar yetiştirmemiz gereken yeni bir ödev verilmişti ve ben bunu nasıl yetiştireceğimi planlamaya çalışıyordum ki birinin çok yakınımda yürüdüğünü fark ettim.

İhtiyacım olan son şey Connor'ın bana yapışmaya çalışır gibi yanaşmasıydı. Ama işte oradaydı, hiç umursamadan kişisel alanımı işgal ediyordu.

"Hey Monroe," diye cıvıldadı, sanki felaket "çalışma seansımızdan" beri onu sayısız kez susturmamışım gibi.

Yorgun bir iç geçirdim. "Ne istiyorsun Connor?"

Sırıtışı bir an için duraksadı ama sonra toparlandı. "Orayı tekrar deneyebileceğimizi düşünüyordum. Aslında bu sefer bifteği *birlikte* yeriz."

"Meşgulüm," dedim düz bir sesle, ondan uzaklaşmaya çalışarak.

Ama o caymadı. Birkaç hızlı adımda bana yetişti ve eli belime indi. İstemediğim bu dokunuştan irkildim, sinirlerim gerilmişti.

"Connor-" diye başladım, ta ki gölgelerin arasından tanıdık bir şekil belirene kadar. Lincoln.

Dik duruyordu, geniş omuzları yer kaplıyordu ve adama bakarken çenesi sıkılmıştı.

"Hey, rüya kız," diye homurdandı, sesinde tüylerimi diken diken eden belli belirsiz bir hırıltı vardı.

Connor'dan hızla uzaklaştım, karşımdaki bu altın çocuğun nasıl olup da onu her gördüğümde evime daha çok benzediğini merak ediyordum.

"Gitmeye hazır mısın?" Lincoln aramızda kalan mesafeyi tüketip beni kollarının arasına alarak sordu.

Planımız yoktu. Öğle yemeği molamda ona güller için bir teşekkür mesajı atmıştım ve beni almakla ilgili hiçbir şey söylememişti.

Ama işte buradaydık ve hayır demeye hiç niyetim yoktu.

"Evet," dedim fazla parlak bir sesle ve bakışları ısındı.

"Aferin kızıma," diye mırıldandı ve anında külotumu ıslattı. Bu sözlerin evrensel olarak külotları mahvetmesinin sebebi neydi?

Bakışlarını kaldırdı ve arkamdaki bir şeye -ya da birine mi demeliydim- baktı. "Neden gitmeden önce beni arkadaşınla tanıştırmıyorsun?"

Yorum yeterince masum görünüyordu, ancak bunun o kadar da iyi bir fikir olmadığını söyleyen altta yatan bir delilik eğilimi vardı.

Ama NHL'de oynayan süperstar bir hokey oyuncusunun benimle çıkması Connor'a ilgilenmediğimi göstermiyorsa, başka bir şeyin göstereceğinden emin değildim.

"Bu Connor," dedim Lincoln beni serbest bırakırken, beni Connor'la yüzleşecek şekilde çevirdi ve kolunu sıkıca belime dolayarak beni yanına çekti.

Connor, Lincoln ve benden birkaç adım ötede durmuş, gözleri karanlık ve kızgın bir şekilde bize bakıyordu. Lincoln'ün nefesini boynumda hissettim, oraya yumuşak bir öpücük kondurdu, içim bu dokunuşla 4 Temmuz gibi parladı.

Connor'ın çenesi gergindi ve elleri iki yanında yumruk haline gelmişti.

Connor'ın rahatsızlığından habersiz görünen Lincoln boynumu öpmeye devam etti, bana olan tutumu sıkılaştı.

"Memnun oldum Connor," diye sırıttı Lincoln sonunda, sesinde açık bir alay vardı. "Seni geçen günkü... sunumumdan hatırlıyorum."

Connor cevap vermedi ama vücudundaki gerginliği, kıskançlık ve öfkesinin dalga dalga yayıldığını görebiliyordum. Ağzını açtı ama sonra kapattı ve başını salladı. Connor başka tek kelime etmeden döndü ve bizi kaldırımda yalnız bırakarak hışımla uzaklaştı.

Lincoln onun ardından baktı, bakışlarında okuyamadığım bir şey vardı. Uzun bir süre sonra nihayet bana baktı ve gülümseyerek kendisiyle ilgili olmayan tüm düşünceleri dağıttı.

Başımı kaldırıp ona baktığımda nefesim boğazımda düğümlendi. Basit, açık mavi bir tişört ve siyah bir kot pantolon giymişti ama her nasılsa bunları herhangi bir takım elbiseden daha iyi gösteriyordu. Altın rengi saçları ustalıkla taranmıştı ve bal rengi gözleri ışığın altında parlıyordu.

Bronz teni bile sanki güneş onu öpmeden duramamış gibi içten içe yanıyor gibiydi.

Onun güzelliği karşısında ezilmişlik hissinden kurtulamıyordum. Bu kadar zahmetsizce çekici olması neredeyse haksızlıktı. Dövmeli elini kaldırıp yüzümdeki saçları taradı ve ben de ona karşı yumuşadım.

"Teşekkürler," dedim sonunda, ona burnumu kıvırarak ve keşke daha iyi giyinmiş olsaydım ya da en azından bugün saçlarımı toplamaya zahmet etseydim diye düşündüm.

Lincoln'ün sesi alçak ve yumuşaktı, "Seni sık sık rahatsız ediyor mu?" diye sordu.

Yanıt olarak başımı salladım. "Pek sayılmaz. Sadece çok ısrarcı ve bazen rahat edemeyecek kadar yakınlaşıyor."

Lincoln'ün bana olan tutuşu sözlerim üzerine sıkılaştı, sanki bu itirafla beni çalmak istiyordu. Eli saçlarıma kaydı ve başımı sahiplenerek kavradı. "Bir daha yaparsa bana söyle. Kimsenin kızımı rahatsız etmesini istemiyorum," diye homurdandı, ben onun dokunuşuyla rahatlarken parmakları kafa derime masaj yapıyordu. Sözleri içimden geçerken onu çok az tanıdığımı hatırlamak zordu.

"Seni beslememe izin ver," diye mırıldandı, dudaklarını tenime değdirerek.

Parmakları beni ikna etmeye devam ederken, "Gerçekten ödev yapmam gerekiyor," diye gönülsüzce itiraz ettim.

Yine de paketlenmiş ramen olmayan bir akşam yemeği düşüncesi kulağa çok hoş geliyordu.

"Yemekten sonra ödevin üzerinde çalışabilirsin. Zaten yarınki maçtan önce bazı kasetleri incelemem gerekiyor," diye beni kandırdı. Gözlerim fal taşı gibi açıldı ve dudağımı ısırdım. Bakışları bu hareketi takip etti, dili alt dudağını baştan çıkarıcı bir şekilde yaladı.

Tereddütle başımı sallamadan önce bir an düşündüm.

O altın sırıtışı havayı aydınlatırken, dudakları karşılık olarak benimkilere bastırdı, başımı tam istediği yere doğru eğerken yumuşak ve sıcaktı. Öpücüğü nazikti ama içinde daha fazlasını, içimi yalayan bir şeyi de barındırıyordu. Onun içinde eridim, parmaklarım saçlarına dolandı ve onu her şeyimle öptüm. Etrafımızdaki dünya kayboldu, ikimiz de o anın içinde, dudaklarımızın birlikte hareket ettiği hissinde kaybolduk.

"Lincoln Daniels mı o?" diye bağırdı bir kız aniden yakınlarda. Lincoln isteksizce uzaklaşmadan önce öpücüğü sertleşti. Ona bakarken göğsüm kabarıyordu.

"Daha fazla insan bizi fark etmeden gidelim. Seni kimseyle paylaşmak istemiyorum," dedi ve beni kaldırımdan otoparka doğru götürdü.

Alay ettim. "Onlar *senin* hayran kulübünün bir parçası olacaklar," diye hatırlattım ona. "Bu daha çok benim seni paylaşmam gibi olurdu."

"Mmmh, ne kadar mükemmel olduğunun henüz farkında değilsin, rüya kız."

Yanaklarım kızardı ve cevap vermedim, ileride arabasını fark ettim. Elbette kalabalık kampüste en iyi park yerini bulacaktı. Belli ki birden fazla açıdan altın değerindeydi.

O sırada düşüncelerim kardeşine kaydı, ondan bahsederken yüzüne kazınan yenilgiyi hatırladım. Babasının onu dövmesi hakkında söylediği şeyler.

Belki de altın dokunuşu hak edilmişti.

Lincoln kapımı açtı, içeri girmeme yardım etti ve sonra benim için emniyet kemerimi bağladı.

Kıkırdadım ve ona sırıttım, ta ki o ne yaptığını anlayana kadar. Yanakları sevimli bir şekilde kızardı.

"Bu sese bayılıyorum, tatlım."

Gözlerimi dikip ona baktım. "Canavara dönüştüğün kısım ne zaman?" Şakayla karışık sordum. "Çünkü şu anda gerçek olamayacak kadar mükemmel görünüyorsun."

Bakışlarında bir şey parladı ama sadece göz kırptı ve kapımı kapattı. Yol boyunca bana cevap vermediği gerçeğini düşündüm.

Şehir merkezindeki yeni süslü gökdelenlerden birine girene kadar aklıma gelmemişti... Lincoln'ün evinde akşam yemeği yiyeceğimiz.

Yeraltı garajına indiğimizde, bölmelere park edilmiş pırıl pırıl, pahalı araçları görünce gözlerim fal taşı gibi açıldı. Şık spor arabalar, lüks sedanlar ve hatta duvarlar boyunca dizilmiş birkaç motosiklet bile vardı. Lincoln kendi arabasını ustaca bir manevrayla bir yere yerleştirdi, motoru kapatırken usulca mırıldandı.

"Ne kadar çok güzel şey var," diye yorumladım, gözlerim araç sıralarını tararken.

"Konu arabalar olduğunda bir sorunum var," diye cevap verdi Lincoln mahcup bir şekilde.

Farkına vardığımda bakışlarım genişledi. "Bunların hepsi senin mi?" Tıkandım. Bir an için onun sadece süperstar bir atlet olmadığını unutmuştum... aynı zamanda hedge fonu milyarderi bir baba olduğunu da.

"Eğer bir tane sürmek istersen bana haber ver," diye teklif etti, sevimli bir sırıtışla.

Yutkundum. "Bana süslü arabanı ödünç vermeyi teklif edemezsin. Yabancı tehlikesi hakkında daha önce konuşmuştuk sanırım," diye takıldım.

Öne doğru eğildi, bakışlarında yoğun bir parıltı vardı. "Dölünün tadına baktım bebeğim," dedi, sesi alçak ve sertti. "Yüzümü senin tatlı amına buladım. Yabancı aşamasını çoktan geçtik."

Bununla birlikte arabadan indi ve beni almak için yanıma geldi, görünüşe göre beni bir şehvet havuzunda boğulmaya terk ettiğinin farkında değildi, düşüncelerim dilinin içime nasıl girdiğini ve dünyamı ateşe verdiğini izliyordu.

Asansöre bindik ve Lincoln çatı katı için düğmeye bastı. Asansöre bindiğimizde kalbim aniden heyecanla çarpmaya başladı. Bu gerçek hayat mıydı? Her an uyanabilir ve tüm bunların bir rüya olduğunu, aşırı aktif beynimin bana işkence etmek için yarattığı bir aşk romanı olduğunu fark edebilirdim.

Hiç uyanmak istememem benim hakkımda ne söylüyordu?

Kapılar açıldı ve onu muhteşem bir fuayeye kadar takip ettim - zenginler bu tür odalara böyle mi diyordu? Duvarlar yumuşak krem rengindeydi ve tavandan tabana pencereler şehre bakıyordu. Önümüzde duvara yaslanmış pelüş gri bir kanepe ve yüksek tavandan s a r k a n kristal bir avize vardı.

Yıpranmış Dallas Cowboys sweatshirt'ümle oynadım. İşten yorgun argın gelmiş ve derse rahat girebileceğimi düşünerek üzerime geçirmiştim ama belli ki bu geceki planlarda Lincoln'ün de olduğunu bilseydim biraz daha fazla çabalardım. Burası her gün balo elbisesi giymeniz gereken türden bir yerdi.

"Bir tur ister misin?" diye sordu, benim şaşkın bakışlarıma sırıtarak.

"Evet, lütfen," diye takıldım, heyecanımı gizleme zahmetine bile girmeden.

Elimi tutarak solumuza doğru yürüdük. Lincoln'ün çatı katındaki mutfak bir şefin rüyasıydı. Tezgâhları pırıl pırıl mermerden, dolapları ise beyaz ve gri tonlarında şık ve moderndi. Altı gözlü gazlı ocak, devasa bir buzdolabı ve ankastre espresso makinesi de dahil olmak üzere tüm aletleri son modeldi. Adanın üzerinde asılı duran üç adet sarkıt lamba, mekana sıcak bir ışıltı yayıyor. Ada

Yumuşak deri döşemeli pelüş bar tabureleri ile dört kişinin rahatça oturabileceği kadar genişti.

"Sanırım ben bile böyle bir mutfakta yemek yapmayı öğrenebilirim," dedim, elim soğuk mermerde gezinirken ses tonum biraz hayalperestti.

"Keşke öyle olsaydı. Burada fırın dışında bir şey kullandığımı sanmıyorum," diye düşündü, dalgın dalgın odaya bakarken eli saçlarımla oynuyordu.

"Süslü bir özel aşçınız var, değil mi?" Alay ettim.

Dilini bana doğru uzattı. "Dünyanın en iyi aşçısı olan süslü bir hizmetçim var. Yani istemezsen yemek yapmayı öğrenmek zorunda kalmazsın."

Bunu o kadar gelişigüzel söylemişti ki. Sanki tüm bu olayların ikinci randevusunda değilmişiz ve birbirimizi yeni yeni tanıyormuşuz gibi.

Gelecek hakkında böyle düşünmeyecektim. Olmayacak.

Yine de odaya bakarken, küçük dairemin bu gece daha da üzgün görüneceğini biliyordum.

Annemin yüzü bir an için gözümün önünde canlandı, kendisine bakmak isteyen bir adam bulduğunu sandığında yaşadığı mutluluk.

Bu anının ardından kendi kusmuğuyla dolu bir havuzda yatıyordu. "Hey."

Lincoln'ün sesi düşüncelerimi böldü. Çenemi eğdi
ayağa kalktı ve bal rengi bakışları benimkileri aradı. "Ne düşünüyordun?"

"Önemli bir şey değil," diye iç geçirdim, gülümsemeye zorlayarak.

Sanki bakışlarının ağırlığı karanlık düşüncelerimi dökmeme neden olacakmış gibi ısrarla bana baktı.

Ve belli ki, olabilir.

"Sadece geçmiş gizlice içeri giriyor," diye itiraf ederken buldum kendimi.

Beni bir kez daha tamamen anlamış gibi başını salladı ve sonra elimi tutup beni mutfaktan çıkardı, başka bir koridordan geçip oturma odasına götürdü.

Eğer mutfağın güzel olduğunu düşündüysem, Lincoln'ün oturma odası cilalı mermer zeminiyle şık ve modern bir tasarım şaheseriydi. Mobilyaların hepsi alçak ve çağdaştı; krem rengi pelüş kanepeler ve sandalyeler alçak cam sehpaların etrafına samimi kümeler halinde dizilmişti. Duvarlarda büyük, soyut tablolar asılıydı, bembeyaz zemine renk katıyorlardı.

Odanın ortasında devasa bir cam şömine duruyordu. Lincoln duvardaki bir düğmeye bastı ve hemen alevler dans etmeye başladı.

İçinde. Oda, tavandan tabana pencerelerden gelen doğal ışıkla doluydu ve şehir silüetinin nefes kesici manzarasını sunuyordu. Burada ve orada, her biri odanın estetiğine uyacak şekilde özenle seçilmiş süslü sanat objeleri ve heykeller vardı. Oda, içeri girdiğinizde hemen zenginliğin kokusunu şişelediklerine inandığınız lüks mağazalar gibi güzel kokuyordu.

Aynı anda hem küçük hem de önemsiz hissettiren bir alan. Krallara layık bir oturma odasıydı. Ve belli ki, Lincoln tam da buraya uyuyordu.

Ona nefes nefese bir "Vay canına" dedim, o da kıkırdadı, elini saçlarının arasından geçirdi, bu hareket mürekkepli kaslarının baştan çıkarıcı bir şekilde dalgalanmasına neden oldu.

"Bu çok fazla. Biliyorum. Ama tasarımcının işini yapmasına izin verdim." "Zengin insanlar," diye homurdandım, şaka yaptığımı anlaması için göz kırptım.

Beni her biri bir öncekinden daha etkileyici odalardan oluşan bir labirentin içinden geçirdi. Ağırlık odası, pırıl pırıl metal dambıllar ve duvarları kaplayan makinelerle görülmeye değer bir manzaraydı ve bir köşede ahşap duvarlarından yükselen buharın cam kapıyı buğulandırdığı bir sauna vardı. Ofisi tertemizdi, tek bir kâğıdın bile yeri değişmemişti ve masası zengin, koyu renkli bir ahşaptan yapılmıştı. Yemek odası, uzun, cilalı masası ve zarif sandalyeleriyle göz alıcıydı. Bu da yetmezmiş gibi, beni tam donanımlı bir tiyatro salonuna götürdü. Duvarlar koyu laciverte boyanmıştı ve pelüş deri koltuklar, neredeyse tüm duvarı kaplayan devasa bir ekrana bakacak şekilde sıralar halinde dizilmişti.

Kendimi orada "Wedding Crashers" izlerken hayal ediyordum ki midemden utanç verici bir homurtu geldi. Lincoln'ün kaşları eğlenerek havaya kalktı ve yüzümün utançla kızardığını hissettim.

"Seni besledikten sonra turu bitirelim," dedi, parmaklarını parmaklarımın arasından geçirdi ve beni odadan dışarı çekti. Arkamdaki karanlık ekrana özlemle baktım. Filmleri çok severdim ve şu anda bir televizyonum bile yoktu.

Mutfağa girdiğimizde, "Benim tiyatro odam senin tiyatro odan," diye dalga geçti. Beni bıraktı ve çekmecelerden birine yöneldi, onu açtı ve paket servis menülerini karıştırdı.

"Canın ne istiyor, rüya kız? Yoksa canının ne çektiğini anlayabilmen için bir sürü farklı yerden mi sipariş verelim?"

Ağzımın suyu akarak ona bakakaldım. Bunun mümkün olduğunu düşünmemiştim ama bana bir sürü yemek ısmarlamaktan bahsetmesi onun ateşlilik faktörünü daha da artırmıştı. Ona bakarken ağzım sulanıyordu.

En yakınımdaki tezgâha doğru yürüdü ve en az altı farklı menüyü mermer yüzeye gelişigüzel fırlattı. "Tamam, birden fazla yer var," dedi sesi alçak ve çakıllı bir şekilde. "Menülere bakmak ister misiniz, yoksa denemeniz için favorilerimden birkaçını sipariş edeyim mi?"

Renkli menüleri incelerken onu izledim, gözleri her birini alıştırılmış bir rahatlıkla tarıyordu. "Favorilerin kulağa hoş geliyor. Seçici değilimdir," dedim omuz silkerek. "Ramenle yaşıyorsan, her şeyin tadı güzeldir."

Yüzü hafifçe karardı, gölgeler yontulmuş yüz hatlarında oynaştı. "Merak etme bebeğim," diye mırıldandı, sesi derin ve gürlüyordu. "Bunu düzelteceğiz."

Bakışlarındaki yoğunlukla omurgamdan aşağı bir ürperti geçti. Birdenbire bana ne kadar yakın durduğunun farkına vararak endişeyle dudaklarımı yaladım. "Ve hiç alerjim yok," diye ekledim, büyüyü bozmaya çalışarak.

"Biliyorum," diye cevap verdi ve bana sinsi bir göz kırptı.

Benim hakkımda bu kadar çok şey bilmesinin ürkütücü olup olmadığı konusunda hâlâ kararsızdım.

Lincoln çeşitli yemek dağıtım yerlerinden bir sürü şey sipariş etti ve sonra beklemek için balkona çıktık. Şehrin manzarası muhteşemdi, takım arkadaşının partisinde gördüğümden bile daha iyiydi. Şehrin ışıkları Teksas'ın gökyüzünde parıldayan bir takımyıldızı gibi, dünyaya inmiş yıldızlar gibi parıldıyordu.

Bu manzara hiç eskimeyecek.

"Ari'yi ne zamandır tanıyorsun?" Onun hakkında daha fazla şey öğrenmeyi umarak sordum. Ne de olsa bir Google aramasından öğrenebileceğiniz çok şey vardı.

Gülümsedi, belli ki konu iyi bir seçimdi. "Hazırlık okulundaki ilk yılımızda oda arkadaşıydık ve birbirimizden *nefret ederdik*. Ben onun aptal bir sikik olduğunu düşünürdüm, o da benim kıçımda bir sopa olduğunu düşünürdü. Sırayla birbirimize işkence ederdik." Vücudu kahkahalarla titriyordu, bunun sadece anısı bile çok komikti. "Bir keresinde onun prezervatiflerini Amazon'da bulduğum baharatlı şaka prezervatifleriyle değiştirmiştim. Aleti yanmaya başladığında taşaklarını bir kızın içine sokmuştu. Çırılçıplak odadan çıkıp ana koridora koştu ve sikinin düşmek üzere olduğunu haykırdı."

Kahkahalarım kabardı, gözyaşlarımı silerken yanaklarımdan aşağı süzüldüler. Özellikle de telefonunu çıkarıp Ari'nin o gün çekilmiş bir fotoğrafını gösterdiğinde, koridorda durmuş, yüzü buruşmuş, el havlusu her yerini örtmüştü. Çok komikti.

"Birbiriniz hakkındaki fikrinizi değiştirmenize ne sebep oldu?" Sonunda kendimi kontrol edebildiğimde sordum.

Tüm kahkaha izleri silinmişti, partide kısa bir süre gördüğüm kırık adam yine orada duruyordu.

"Kardeşim öldü ve hayatımda onu takip etmediğimden emin olmak için adım atan tek kişi Ari'ydi."

Bu açıklamayla birlikte, yeni gelen yiyecekleri almak üzere balkondan ayrıldı.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 20

OceanofPDF.com

MONROE

Mutfakta ona katıldığımda, balkondaki sözlerinin ağırlığı hiç olmamış gibi, Lincoln normal haline geri dönmüştü. Ona bu konuda baskı yapmadım. Birçoğundan daha iyi biliyordum ki Kalbin özenle tedavi edilmesi gerekiyordu.

Ve kendi sırlarımdan hiçbirini -en azından onun bilmesinin mümkün olmadığı sırları- açığa vurmak istemiyordum.

Lincoln bir tabağa bir yığın yemek doldurdu ve bana doğru uzattı.

"Seni seviyorum," diye nefes aldım, gözlerim önümdeki lezzetli ziyafete kilitlenmişti... az önce tam olarak ne söylediğimi fark etmeden önce.

Dehşet içinde ona bakakaldım ve sözlerimi geri almaya çalışarak başımı çılgınca salladım. Ama Lincoln'ün ukala sırıtışı daha da büyüdü.

"Yemeği seviyorum, demek istedim! Yemekleri!"

"İlk senin söyleyeceğini biliyordum, rüya kız," diye alay etti.

Yerin beni bütünüyle yutmasını dileyerek inledim, ama bir saniye sonra kazmaya başladım... çünkü, şey, yemek. Yemek işte.

Benim durduğum yerin yanındaki bar taburesine kaydı ve kucağını sıvazladı. "Buraya gel," diye mırıldandı.

Saçlarımı gözlerimin önünden çekerken yüzüm kızardı, aniden kendimi mahcup hissettim. "Kendi koltuğuma oturabilirim," diye itiraz ettim.

Sinsice gülümsedi. "Farkındayım. Ama senin koltuğun olmayı tercih ederim."

Bir an tereddüt ettim ama sonra altın rengi bakışları beni tekrar içine çekti ve ne olduğunu anlamadan kendimi onun kucağına kayarken buldum.

"Oh," diye mırıldandım, onun... sertleştiğini fark ettim. Bu ilginç bir akşam yemeği olacaktı.

"Görmezden gel," dedi kayıtsızca. "Seninle tanıştığımızdan beri süregelen bir sorun bu."

Başka garip bir şey söyleyemeden ağzıma bir lokma portakallı tavuk tıkıştırdım.

Akşam yemeği gerçekten de ilginçti. Yemeğin yarısında beni beslemekte ısrar etmişti ve bu benim hakkımda ne söylüyordu bilmiyorum ama buna bayılmıştım. Onun ilgisi altında çiçek açmıştım, zavallı benliğim güneşin altındaki bir çiçek gibi sunduğu her şeyi emiyordu.

Şimdi, hayatımda gördüğüm en lüks odada, hayatımda gördüğüm en rahat kanepeye kıvrılmış, etrafım kitaplarla ve notlarla çevrili, ödevim üzerinde çalışıyordum. Ama onun sıcak bakışlarını sürekli üzerimde hissediyordum ve bu beni kıpır kıpır yapıyordu. Lincoln'ün gri eşofman altı giymiş olması da yardımcı olmuyordu ve o anda kendimi çok... susamış hissediyordum. Kumaş kalçalarından aşağı sarkıyordu ve her kıpırdadığında o lezzetli karın kasları ortaya çıkıyordu. Bu eşofmanlar yasadışı olmalıydı, çünkü giderek artan bağımlılığımı daha da kötüleştiriyordu. Ve düşüncelerim kesinlikle İngilizce ödevim üzerinde değildi.

Pantolonunun içinde anakonda büyüklüğündeki sikinin üzerindeydiler. İçimi çektim, ona doğru sırıttım. "Dikkatimi dağıtıyorsun."

Sırıtarak başını salladı. "Her zaman dikkatimi dağıtıyorsun, rüya kız," diye cevap verdi, gözleri gereğinden biraz daha uzun süre üzerimde kaldı.

Gözlerimi devirip tekrar işime odaklandım. "Bu hangi oyundan?" Bir dakika sonra *hâlâ* bana baktığını fark ettiğimde televizyonda çalan kaydı işaret ederek sordum.

"Sadece Chicago ile son oynadığımız maçtan bazı görüntüler," diye cevap verdi. "Bu yıl bizi iki kez yenen tek takım onlar ve playoffların ilk turunda yer alacaklar gibi görünüyor, bu yüzden yanlış yaptığımız her şeyi anlamaya çalışıyorum." Dikkatini tekrar ekrana verdi.

Otuz dakika geçmişti ve sonunda görevin havasına girmiştim ki Lincoln'ün bakışlarını tekrar üzerimde hissettim.

Ona bir göz attım.

"Bölümün ne?" diye sordu, benim hakkımda bilmediği bir şey olduğu için tedirgin gibiydi.

Ne söyleyeceğime karar vermeye çalışırken dudağımı ısırdım. Beni izledi, cevabımı beklerken gözleri yumuşacıktı.

Sonunda boğazımı temizledim, aniden onun incelemesi altında kendimi mahcup hissettim. "Umm, henüz gerçekten bilmiyorum."

Kaşları hafifçe çatıldı. "Bilmiyorum da ne demek?
Sen ikinci sınıftasın, değil mi?"

Omuz silktim, biraz utandığımı hissettim. "Olmalıyım. Ama o kadar çok çalışıyorum ki, almam gereken kadar kredi alamadım. Bu gidişle on yıllık plandayım," diye şaka yapmaya çalıştım, bundan nefret etsem de. "Hangi bölümü seçeceğimin sihirli bir şekilde aklıma gelmesini umuyorum. Daha önce hiç bu tür şeyleri düşünme lüksüm olmamıştı," diye açıkladım. "Her zaman sadece günü atlatmak, hayatta kalmakla ilgiliydi, anlıyor musun?"

Lincoln düşünceli bir ifadeyle başını salladı. "Evet, bunu anlayabiliyorum. Ama şimdi buradasın ve gönlünün istediği her şeyi yapma şansın var... Ne istiyorsun?"

Garip bir duygu karmaşası hissederek dudağımı ısırdım. Gerçekten anladığından emin değildim. Bildiğim kadarıyla bir malikanede büyümüştü ve isteyebileceği her şey elinin altındaydı. Ama en azından söylediklerimden dolayı beni yargılamaması hoşuma gitmişti.

Kendim için farklı bir hayat hayal etmeme ya da hayal kurmama hiç izin vermemiştim. Bunu düşünmek neredeyse çok korkutucuydu. Ama orada oturup önümdeki boş ekrana bakarken, bunu sonsuza kadar erteleyemeyeceğimi biliyordum.

"Bilmiyorum," diye sessizce itiraf ettim. "Yani, okumayı ve yazmayı her zaman sevmişimdir ama bunun gerçekten kariyer yapabileceğim bir şey olup olmadığını bilmiyorum. Çok uzak bir hayal gibi görünüyor, anlıyor musun? Başımı sokacak bir evim olsun ya da market alışverişi yapayım diye endişelenmek istemiyorum. Zengin olmak umurumda değil ama güvende olmak istiyorum."

Kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz, onları ne kadar kolay söylediğimi fark ettim. Her zaman temkinliydim, ama onunlayken, duvarlar onun neredeyse hiç çabası olmadan yıkılıyormuş gibi hissettim. Kendimi daha önce kendime bile itiraf etmediğim şeyleri paylaşırken buldum.

Ağzımdan çıkan her şeyle gerçekten ilgileniyor gibiydi. Daha önce hiç kimse bana bakmamış ve gerçekten daha fazlasını görmek istememişti.

Bana bir büyü yapıyor, kalbimin etrafını sarıyordu. Ve bu hem heyecan verici hem de dehşet vericiydi.

Onunla geçirdiği her saniye karşı koymayı daha da zorlaştırıyordu.

Lincoln bana güven verici bir şekilde gülümsedi ve yanağımı hafifçe okşamak için uzandı. "Her şey bir hayalle başlar, bebeğim. Ve şimdi hepsinin gerçekleştiğinden emin olmak için bana sahipsin."

O an çığlık atmak, işinin bittiğine karar verdikten sonra beni mahvedecek sözler vermeyi bırakmasını söylemek istedim. Ama bunun yerine, kendimi ona gülümserken buldum, göğsümden yayılan bir sıcaklık, anılarımın her zaman etrafımda tuttuğu kalıntı soğuğu çekti.

Tam başka bir şey söyleyecekti ki telefonu yanımdaki kanepede çaldı ve konuşmamızı böldü. Aşağıya baktığımda ekranda bir kadının kocaman göğüslerini görünce kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

Gördüklerimi anlamam bir saniye sürdü ama Lincoln çoktan telefona uzanmıştı, dudakları ince, sıkı bir çizgi halinde kenetlenmiş, çenesi sıkılmıştı.

"Bu da ne?" diye mırıldandı nefesinin altından, fotoğrafı hızla sildi, geldiği numarayı engelledi ve telefonunu yüzüstü kanepeye bıraktı. Bana baktı, gözleri duyguyla kararmıştı. "Düşündüğün gibi değil. Bazen insanlar numaramı ele geçiriyor... ve sanırım bu onların oyunu. Numaramı sürekli değiştirmek zorunda kalıyorum." Sesi alçak ve ciddiydi, bana bakarken bakışları yalvarıyordu.

"Yani onu tanımıyor muydun?" Sesimin kızgın ve kıskanç çıkmasından nefret ederek üsteledim.

Bir kez daha öfkeli duygularımdan memnun olmuş gibi görünerek nazikçe gülümsedi.

"Şey, onlar sadece onun göğüsleriydi, bu yüzden emin olamam, ama hayır, o göğüslerin daha önce tanıştığım kimseye ait olduğunu sanmıyorum."

Benimle şakalaşmaya çalışıyordu ama yeşil gözlü canavarım kontrolden çıkmıştı. Bunun ben olacağımı asla tahmin edemezdim.

Eşyalarımı toplamaya başladım.

"Hey," dedi, sesinde bir panik havası vardı. "Ne yapıyorsun?"

"Geç oluyor. Eve dönmem lazım. Erkenden işe gitmem gerekiyor."

Bir saniye sessizce oturdu ve ben ona bakmaya cesaret edemedim.

"Gerçekten üzgünsün," diye mırıldandı sonunda, sanki yeni yeni kafasına dank ediyormuş gibi.

Dudağımı çiğnedim, kıskançlığımın kontrolü ele geçirmesine bu kadar kolay izin verdiğim için utancımdan midem bulanıyordu. "Özür dilerim. Senin üzerinde hak iddia ettiğim falan yok."

Başını eğdi, gözleri yüzümü arıyordu. "Gerçekten bunu mu söylüyorsun?"

Ani gerginliğimi örtmeye çalışarak gözlerimi devirdim. "Tabii ki öyleyim. Bu bizim ikinci randevumuz - tabii buna randevu demem gerekiyorsa."

Eğildi, sesi fısıltıya dönüştü. "Pekâlâ, bu iş hemen şimdi bitecek."

Nefesim boğazımda düğümlendi ve gözyaşlarım hemen akmaya başladı.

Hay sikeyim.

Bu gece nasıl bu kadar kontrolden çıkmıştı?

Koltuktan kalktım ama daha bir yere gidemeden beni kucakladı, güçlü kolları beni sardı. Daha önceki turun bir parçası olmayan bir koridordan geçip yatak odası olduğu belli olan yere girmeden önce neler olduğunu anlamaya ancak zamanım oldu.

Beni yatağa fırlattı ve ben donup kaldım, nefesim kesilmişti ve bundan sonra ne olacağından emin değildim.

Buraya nasıl geldiğimizi, onun karanlık ve tehlikeli bir tanrı gibi karşımda durduğunu anlamaya çalışırken kalbim hızla çarpıyor, bedenim titriyordu.

Ona bakamıyordum bile, gözlerim onun yüzü dışında her yere dalıyordu. Duygu karmaşası içindeydim, düşüncelerim rüzgârdaki yapraklar gibi karmakarışık ve dağınıktı.

Ama şaşkınlığım ve korkum içinde bile vücudumun ona verdiği tepkiyi görmezden gelemiyordum. Tenim elektrikle canlanıyor, nabzım arzuyla atıyordu. Orada durmuş, şu anda baldan çok kehribar rengi olan gözleriyle beni izliyordu, yoğun bakışları her şeyi görüyor gibiydi. Bakışlarının sıcaklığı fiziksel bir dokunuş gibiydi ve onu daha da çok istememe neden oluyordu.

Bir an öylece kaldık, gergin ve yüklü bir sessizlik içinde kilitlendik. Ve sonra, tek kelime etmeden üzerime çıktı, dudakları şiddetli ve aç bir öpücükle benimkini kaptı. Tüm korkum ve kafa karışıklığım bir anda eriyip gitti, yerini ona duyduğum derin ve acılı bir ihtiyaç aldı.

Birden dudaklarımdan koptu, göğsü kabarıyor, nefesi kesik kesik geliyordu.

Lincoln üzerimde yükselene kadar geriye doğru bir adım attı. Başını salladı, dövmeli parmakları karmakarışık saçlarını karıştırıyordu. Sonra eli eşofmanının bel bandına gitti ve aşağı çekerek sıcak, şişmiş, *devasa* aletini ortaya çıkardı. Kalın boyu, kabarık damarlarla dokulu, esmer, ipeksi bir genişlikteydi. Uyarılmışlığının parıldayan başı

dölleriyle kayganlaşmıştı. Garip bir düşünceydi, çünkü penislerin çekici olduğunu hiç düşünmemiştim... ama onunki... güzeldi.

Her kadının bu dünyaya umutsuzca arzulamak için geldiği şey.

Arzu beni tüketti, doyurulmayı talep eden şiddetli bir ağrı. Merkezim zonkladı, kaygan ve aç, kendimi yanıt olarak sıkarken hissettim.

Ona *ihtiyacım* vardı.

"Benim üzerimde hak iddia edemeyeceğini mi sanıyorsun?" diye hırladı sonunda, seks dolu sessizliği bozarak. "Seni bulduğuma göre başka birinin var olmasının mümkün olduğunu mu düşünüyorsun?"

Dövmeli eli yavaşça uzunluğunu gezdi, başparmağı uyarılmasını yakaladı ve ağzıma getirdi. Onu içeri kaydırırken inledim ve dudaklarımı ayırdım, tuzlu tadı yeni favori şeyimdi.

"Aferin kızıma," diye nefes aldı.

Dilim başparmağının etrafında dönerek her damlayı aldığından emin oldu ve yavaşça geri çekti.

"Bana bak," diye emretti ve gözlerim hemen yüzüne kaydı. "Hayır... bana bak."

Bakışlarım, karnına kadar uzanan aletine gelene kadar onun kaslı vücudunda gezindi.

İşte o zaman pembe tenine kazınmış koyu siyah el yazısını fark ettim, harflerin dış hatları yeni bir dövmeyi çevreleyen kızgın kırmızı renkteydi.

"Ne?" Okuyabilmek için öne doğru eğilerek mırıldandım.

MONROE.

Aletinde adımın dövmesi vardı.

Bakışlarım onun kendini beğenmiş, mükemmel yüzüne kaydı.

"Endişelenecek bir şeyin olmadığı çok açık, değil mi?" "Ne zaman-?"

Sözlerim kesildi... çünkü gerçekten, ne

İsminizin penis dövmesi hakkında ne diyorsunuz?

"Senin gerçek olduğunu anladığım an," diye gelişigüzel bir yorum yaptı. Sanki bu normal, günlük bir davranışmış gibi.

"I-" Hala kelimeleri bulamadım.

Bakışlarımla el yazısı harfleri takip ettim, duygularım boğazımda düğümlendi. Sanki beni kendisininmişim gibi damgalamış, daha önce hiç deneyimlemediğim bir şekilde sahiplenmişti.

Asla istenmeyen, bir yük gibi elden ele dolaşan, hiçbir yere ait hissetmeyen bir kızdım. Annem beni

hatta beni istemişti. Ama garip bir şekilde, ismimin kalıcı olarak onun tenine kazındığını görmek -her şeyden önce onun sikine- içimde her zaman sızlayan bir boşluğu doldurdu, terk edilme ve reddedilme yıllarının bıraktığı bir boşluğu.

Birden açlıktan ölüyordum.

Çekingen bir şekilde elimi uzattım.

"Evet, dokun bana. Bunun için çaresizim." Sesi acı dolu, lezzetli bir hırıltıydı, karnımda zaten yanmakta olan ateşe benzin dökmek gibiydi.

İçimde dolaşan şehvet biraz kontrolden çıkmaya başlamıştı. O anda sadece sesinden bile boşalabileceğimden emindim.

Öne doğru eğildim ve karnına doğru ilerledim, her kas dalgalanmasına hafif öpücükler kondurdum ve yaladım. Seksi V'sine ulaştığımda, orada oyalandım ve dilimle tonlanmış karın kaslarının izini sürdüm.

Dokunuşumun altında titredi, nefesi seksi soluklarla çıkıyordu.

Etkileyici uzunluğuna ulaştım ve bir an tereddüt ettim. Demek istediğim, şey çok büyüktü, en az dokuz inç uzunluğundaydı. Ama onun görüntüsü ve kokusu beni o kadar tahrik etmişti ki, karşı koyamadım. Parmaklarım zonklayan sikinin uzunluğu boyunca ilerledi, derisinin altında nabız gibi atan damarların izini sürdü. Ondan yayılan ısıyı, parmak uçlarımı kaplayan uyarılmışlığının kayganlığını hissedebiliyordum. Lincoln beni dikkatle izliyordu, gözleri arzudan kararmıştı. Yavaşça sıktım, parmaklarım dokunmaya bile yaklaşmadı ve yarıktan başka bir kayganlık aktı.

Onu tatma isteğime daha fazla karşı koyamadım. Bana daha önce bir örnek vermişti... ve ben daha fazlasını istiyordum. Öne doğru eğildim ve dilimin sikinin ucunda biriken nem damlasına dokunmasına izin verdim. Ben tepesini yaladıkça inledi ve itti. Her zaman dölün tadının güzel olmayacağını düşünmüştüm ama onunki... Durmaksızın arzulayacağıma dair bir his vardı içimde.

Ayrıca bu tür şeylerden nefret edeceğimi, kendimi aşağılanmış hissedeceğimi düşünmüştüm. Artık büyüdüğüm için, annemi iş üstünde yakaladığım anları çok net hatırlıyordum ve bu hiç iyi olmamıştı.

Ama bu farklıydı. Lincoln farklıydı. Ona kontrolünü kaybettirmek, benden istediğini almak istiyordum. Onu nefes nefese bırakırken hissettiğim güç baş döndürücüydü... hatta bağımlılık yapıcıydı. Bana verdiği hediye için onu ödüllendirmek istiyordum.

Çünkü dövmesi buydu... Bana verilen en güzel hediyeydi.

İnledi, ben onu ağzımla keşfederken başı geriye düştü. Onu daha derine çektim, dikkatlice emerken dudaklarım etrafında sıkı bir mühür oluşturdu.

"Bebeğim, aynen böyle," diye inledi.

Sözleri bana denemeler yapmam için güven verdi ve dilimle onu kızdırdım, inlemesine ve daha fazlası için yalvarmasına neden oldum. Başa çıkabileceğim bir açı buldum ve onu olabildiğince derine götürdüm.

Ben onu emip çekerken, "Evet, tatlım," diye övdü. "Bu çok iyi, bebeğim. Çok iyi... lütfen, durma."

Elleri başımın arkasını kavradı, zorlamadı ama nazik de değildi, hepsini almam için beni zorladı. İtişlerine uyum sağlamak için boğazımı açmaya çalıştım ama uzunluğunun etrafında öğürdüm.

"Hepsini al, Monroe. Sadece biraz daha. Sikimde boğul." Sesi sertleşti ve talepkâr oldu. Uzunluğunun etrafında inledim, yaptığımız şeyden bacaklarımın arasında tam anlamıyla ıslak damlıyordu.

"O mükemmel ağzını sikmek istiyorum. Bana izin verecek misin bebeğim? Beni boşaltacak mısın?"

Aletinin etrafında inleyerek karşılık verdim ve o da yüzümdeki saçları düzeltti.

Onun rehberliğinde, onu diken üstünde tutan ve amımı sulandıran bir ritim buldum. İnledi ve boğazımın arkasına bastırarak daha derine itti.

Ve her vuruşta onu daha çok istedim.

Eli çenemi kavradı, başparmağı alt dudağımın kıvrımında gezindi. Dudaklarımı ayırdım ve teninin tuzluluğunun tadını çıkararak onu tattım. Dilim, sikinin başının etrafında dönerek alay etti. Ondan alçak bir inilti yükseldi.

Sonra eli başımın arkasına kayarak beni yerinde tuttu ve beni daha da fazla sikiyle besledi. Boğazımın arkasına gelene kadar sabit ve derin bir şekilde kaymaya devam etti.

"Boğazını gevşet bebeğim," diye yumuşak bir sesle söylendi. Derin bir nefes aldım ve daha derine iterken rahatlamaya çalıştım, horozu yumuşak bir şekilde aşağı kayıyordu. Zevkle inledi, başını geriye attı, kendini orada tutarken elleri saçlarımı sıkıca kavradı.

"Siktir." İnledim, ağzıma girip çıkarken gözlerim geri yuvarlandı, her itme daha acil hale geldi. "Evet," diye nefes nefese kaldım, dilim onun etrafında dönüyordu. "Daha fazla, lütfen."

"Hoşuna gitti, değil mi?" diye homurdandı, parmakları saçlarımda sıkılaştı. Yanıt olarak inledim, aldığım zevkin yoğunluğu beni uçurumun kenarına doğru sürüklüyordu.

Elim kendime dokunmak için hareket etti, boşalmaya ihtiyacım vardı.

Geri çekildi, eli beni durdurdu. "Henüz değil bebeğim," dedi, bakışlarında şeytani bir parıltı vardı.

Yavaşça geri çekildi, sonra tekrar içeri kaydı, eli hala saçlarımı tutuyordu. İtişlerinin hareketi yumuşak ve sabit bir ritme dönüştü, daha fazlasını istememe neden olan nazik bir pompalama. Daha derine iterken bakışlarının bana kilitlendiğini hissedebiliyordum, sert uzunluğu boğazımda kayboluyordu.

"Bu mükemmel. Bu işte çok iyisin," diye nefesini tuttu.

Ağzıma nazik bir vahşilikle daldığı sırada beni çiğ, çaresiz bir açlık ele geçirdi. Onun için bu işte iyi olmak istiyordum. Ona her şeyimi vermek istiyordum. Parmaklarım onun esneyen kalçalarında, sıkı uyluklarında ve yontulmuş karnında aşağı yukarı geziniyor, durmaksızın içeri iterken kaslarının titremesini hissediyordu. Temposu hızlandı, dudaklarından çıkan homurtular ve inlemelerden oluşan bir senfoni. Onun kendinden geçmiş görüntüsü arzumu daha da körüklüyordu.

"Sikim boğazındayken çok ateşli görünüyorsun, rüya kız," dedi, sesi zevkten pürüzlüydü.

Ellerim sıkı kıçını kavradı, parmaklarımın altında kasların esnediğini hissettim. Hızını artırması için onu teşvik ettim, sikini emerken açlıkla inliyordum, nefeslerim çaresiz soluklarla çıkıyordu.

Saçlarımı çekiştirirken inledim, eli neredeyse acı verecek şekilde sıkıyordu. Bana hükmetmesini, kontrolü ele geçirmesini seviyordum, böylece düşünmeme gerek kalmıyordu... Kendimi onun hissinde kaybedebiliyordum.

"Oh, lanet olsun. Em onu. Sikimi yala," diye ısrar etti, sesi alçak ve zevkten pürüzlüydü.

Saçlarımı daha sert çektikçe çığlıklarım daha da yükseldi, itiş gücü arttıkça homurtuları ve inlemeleri odayı doldurdu.

"Kahretsin, mükemmelsin, değil mi? Bunu gerçekten seviyorsun. Ağzını sikmemi seviyorsun. Sen çok iyi bir kızsın." Hareketleri bir an için duraksadı, kendini zevkin içinde kaybederken saçlarımı sıkıca kavradı. Sıcak tohumu ağzıma patlamadan önce bir uyarı almadım ve onun tadının tadını çıkararak yutabildiğim kadarını yuttum. Dudaklarımı aşıp çeneme ve göğsüme döküldü. Eğildi, beni derinden öptü, onun

Diliyle ağzımı keşfediyor, kendi tadına bakmasını umursamıyordu. Başparmağı döllerini tenime bulaştırdı.

"En sıcak lanet şey. Hiç," diye fısıldadı, nefesi dudaklarımda sıcaktı.

Lincoln

Dudaklarındaki kendi tadımı kovaladım, hoşuma gittiği için değil, içinde benden bir parça olduğu için. Asla geri alamayacağım bir parçama *sahipti*. Benden ne isterse almasını istedim.

Ben de onun ruhuna işleyen bir zevkle çığlık atmasını istiyordum. Adımı göklere haykırmasını çünkü ben de onun bir parçasına sahiptim.

"Tadın çok güzel," diye mırıldandı, gözleri hülyalı ve odaklanmamıştı.

Tekrar sertleşmeye başladım... çünkü üzerime kapanmıştı, dudakları şişmiş ve ıslanmıştı.

Onunla da böyle olacağını biliyordum. Her dokunuşta büyüyen, her şeyi kapsayan bir çılgınlık. Ele geçirilmiş bir adam gibi ona baktığımı biliyordum.

Ama elimde değildi.

Taytını aşağı çektim ve parmaklarım hemen oynamaya başladı, sırılsıklam ıslak kıvrımlarında geziniyordu.

Bakışları yalvarırcasına ve çaresizce, usulca haykırdı.

Onu becermek istedim. İçine girmek ve asla ayrılmamak istiyordum. Ama henüz orada olmadığını biliyordum.

Dövmem güven sorununa yardımcı olmuş olabilir ama yine de ürktüğü anda kaçmanın eşiğindeydi. "Sen çok iyi bir kızsın, Monroe. Seni şimdi boşaltacağım. Bana hissettirdiğin kadar iyi hissetmeni sağlayacağım," diye mırıldandım.

"Linc," diye fısıldadı parmaklarımı klitorisinin üzerinde gezdirip daracık amına nazikçe bastırırken. İnledi, gözleri çırpınarak kapandı. Kızım övgüyü seviyordu, aslında buna ihtiyacı vardı, umutsuzca.

"Bana bak," diye bağırdım, o zümrüt bakışların üzerimde kalmasını, ona kendisini bu kadar iyi hissettirebilecek tek kişinin ben olduğumu anlamasını istiyordum. Bakışları benimkilere kilitlendi, berrak, yıldızlı gözleri omurgamdan aşağı elektrik akımları gönderen yumuşak, büyülenmiş bir parıltı yayıyordu.

Ona neredeyse sahiptim. Beni henüz sevmemiş olabilirdi ama ona hissettirdiklerimin bağımlısı olmuştu bile.

Onun ilgisi altında sarhoş hissediyordum. Beni takıntı haline getirmesini, her saniye beni düşünmesini istiyordum. Benim ona yaptığım gibi. Parlak abanoz bukleleri narin yüz hatlarını çerçeveliyordu ve beni de kendisiyle birlikte aşağı çekmek için aşağıdan gönderilmiş kara bir meleğe benziyordu. Dudaklarım onunkilere çarptı ve dilini emdim, o bana karşı kıvranırken iki parmağımı daha içine soktum.

Ve sonra boşaldı, daracık amcığı parmaklarımı

boğuyordu. Yanakları pembe bir parıltıya büründü.

"Aferin kızıma," diye mırıldandım, sanki ruhunun gizli şifresini keşfetmişim gibi tüm vücudunun erimesini izledim.

Ondan sonra temizlendim, çünkü sakso çekerek ölmek iyi bir yol gibi görünse de, enfekte bir dövme sayesinde aletimde şiddetli bir enfeksiyonla ilgilenmiyordum. Faaliyete geçmeden önce en az üç hafta daha beklemem gerektiğinden oldukça emindim.

Oh, pekala.

Yatağa döndüğümde, onu kendime yasladım, ellerim vücudunun mükemmel hatlarını izledi, anı dondurabilmeyi, onu bu şekilde yanımda tutabilmeyi diledim. Sonsuza kadar.

Sonunda nefes alış verişleri düzleşti ve uykuya daldı.

Ve yatağımda ilk kez uyuduğu anın bir saniyesini bile kaçırmak istemediğim için bütün gece uyumadım.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 21

OceanofPDF.com

MONROE

I Gözlerimi yavaşça açıp etrafımı inceledim. Sabah ışığı pencerelerden içeri süzülüyor, odayı yumuşak bir ışıltıya boğuyordu.

Yatıya kalmıştım.

Lincoln'ün yatağındaydım.

Ve gece boyunca uyudum... huzur içinde. Bu bir ilkti.

Etrafıma bakındım, gözlerim odanın detaylarını inceledi.

Duvarlar koyu griye boyanarak odaya rahat ve samimi bir hava kazandırılmış.

hissediyorum. Yatak büyük, kral boyuydu, yumuşak, pelüş battaniyeler ve yastıklarla kaplıydı, çarşaflar beyaz ve gevrekti. Bir gece önce olanları hatırlayınca yüzümün kızarmasına engel olamadım.

Oda, tamamı erkeksi ve sofistike olan koyu renkli ahşap mobilyalarla dekore edilmişti. Yatağın karşısındaki duvarda, çeşitli spor hatıralarıyla çevrili büyük, düz ekran bir televizyon asılıydı. Yatağın solunda, en-suite banyoya açılan bir kapı fark ettim.

Yuvarlandım ve yüzümü yastığına gömdüm, kolonyasının hafif kokusunu içime çekerek sakinleşmeye çalıştım.

Birdenbire tekrar hatırladım. Lincoln'ün yatağındaydım.

Ve uyandığımda güneş kesinlikle normalde olduğundan daha yüksekteydi. İşe geç kalmıştım.

Yataktan fırladım ve dün gece giydiğim taytı bulmak için umutsuzca odaya bakındım. Sonunda onları bir sandalyenin üzerinde düzgünce katlanmış olarak buldum. Üzerime geçirdikten sonra yüzüme biraz su çarpmak için banyoya koştum.

Hay sikeyim. Dün gece ne yaptığımı herkes biliyordu. Tenimin her yerinde izler vardı, saçlarım kuş yuvasını andırıyordu ve... ışıldıyordum. Sanki Lincoln bana altın ışıltısından biraz vermişti.

İlginç.

Lincoln'ü bulmak ve umarım farklı kıyafetler almak için beni evime bırakması için koridora koştum. Ev çok büyüktü ve sonunda onu açık mutfakta, çıplak sırtı bana dönük olarak görene kadar birkaç yanlış dönüş yaptım. Kaslarının bu kadar belirgin ve yontulmuş olması gülünçtü, sanki Tanrı onun üzerinde diğer herkesten çok daha fazla zaman harcamıştı.

Kahretsin, çok güzeldi.

Ne yazık ki mutfak adası onun alt yarısını görmemi engelliyordu. Ama tabii ki en az onun kadar lezzetli olduğunu biliyordum.

O zaman fark ettim ki krepleri çeviriyordu ve ağız sulandırıcı kokuyorlardı. Belli ki mutfakta iddia ettiği kadar kötü değildi.

Bir ses çıkarmış olmalıyım ki dikkati bana döndü, gözleri vücudumda gezinirken bakışları hızla ısındı, boynumdaki izlere ve karmakarışık saçlarıma takıldı.

Boynuma bir sıcaklık yayıldı ve birden utandım. Bilerek gülümsedi, ancak birinin aletini emdikten sonra ortaya çıkabilecek türden bir sırıtıştı.

"Sana yatakta kahvaltı getirecektim," diye mırıldanarak bir orduyu doyuracak kadar krep, pastırma ve yumurtayla dolu masayı işaret etti.

"Yemek yapmadığını sanıyordum," diye hatırlattım kaşlarımı kaldırarak.

"Bütün bunları Bayan Bentley hazırladı. Ben sadece hamuru ısıtıyorum," diye utangaç bir ifadeyle itiraf etti ve tavaya geri döndü. "Ama şimdiye kadar sadece üç tanesini yaktım. Siz yatağınıza dönün, ben de birazdan ziyafetinizle birlikte geleceğim."

"Kalamam," dedim isteksizce, planını bozduğum için kendimi suçlu hissederek. "Zaten işe geç kaldım."

Döndü, dudakları büzülmüştü, bakışlarında hayal kırıklığına çok benzeyen bir şey yanıp sönüyordu.

"Hadi Monroe," dedi, sesi alçak ve ikna ediciydi. "Çok çalışıyorsun. Bir gün izin al, sadece bu seferlik. Günü birlikte geçirebilir, eğlenceli bir şeyler yapabiliriz."

Başımı salladım. "Öylece hasta olduğumu söyleyemem Lincoln. Kira için paraya ihtiyacım var. Kelimenin tam anlamıyla, şu anda her maaş çeki önemli," diye duraksayarak açıkladım,

Hayatında daha önce hiç para endişesi yaşamamış birine bunu itiraf etmekten utanmanın ötesinde bir duygu.

Hatasını anlamış gibiydi ve spatulayı yere bırakıp yanıma geldi ve dudaklarıma bir öpücük kondurdu. "Özür dilerim, bebeğim. Sana baskı yapmak istememiştim. Sadece seninle vakit geçirmek istiyorum. Ve sürekli çok çalıştığın için kendimi kötü hissediyorum."

İçimde histerik bir kahkaha yükseldi ve onu yuttum. Ben de onunla vakit geçirmek istiyordum ama bir günlük maaşımı kaybetmeyi göze alamazdım. "Gitmem gerek," dedim ona kararlı bir şekilde, saate bakıp vardiyamın yirmi dakika önce başladığını görünce daha da korktum. Boku yemiştim.

"Elbette," dedi kolayca, gözleri yumuşamıştı. "Hemen şimdi gidiyoruz."

Lincoln arabayı dairemin önüne çekti ve beni içeri götürdü. Duş alacak vaktim yoktu, bu yüzden üzerime temiz kıyafetler giydim ve saçımı topuz yaptım.

Lincoln gözlerini benden hiç ayırmadı. Ruh hali her geçen saniye daha da fırtınalı bir hal alıyordu.

"Bütün gün benim gibi kokacaksın bebeğim," diye mırıldandı, yanımdan geçmeye çalıştığımda yüzünü boynuma gömdü.

Doktorun ofisine vardığımızda, Lincoln park etti ve arkasından gitti.
Ben.

"Sonra görüşürüz," dedim ona, aceleyle içeri girmeye çalışıyordum ama

Lincoln
Ben kaçamadan parmaklarını parmaklarımın arasından geçirdi ve beni ofise kadar takip etti. "İçeri gelmene gerek yok. Ben iyiyim."

Alnıma bir öpücük kondurdu. "Sadece geç kaldığın için başının belaya girmeyeceğinden emin olmak istedim."

Kıs kıs güldüm. "Ünlü statünü mü kullanacaksın?"

"Onun gibi bir şey," diye sırıttı, eğlendiği belliydi.

Doktorun muayenehanesine girdiğimizde Dr. Kevin'in çoktan orada olduğunu fark ettim... Bu garipti çünkü buraya başladığımdan beri saat ondan önce işe geldiğini hiç düşünmemiştim. Lincoln'ü gördüğünde gözleri kısa bir süre için açıldı ve bakışları dün bana gönderilen siyah çiçeklere kaydı. Birisi onları benim odama geri götürmüştü. Hafifçe utanarak yer değiştirdim. Özel hayatımı her zaman işimden ayrı tutmuştum... Gerçi daha önce gerçek bir özel hayatım olmamıştı. Ve bu, her şeyi bir anda karıştırma kabına atıyordu.

"Geç kaldınız," dedi Dr. Kevin soğukkanlılıkla, bakışları beni eleştirel bir gözle inceliyordu. Bugün hava, boynumdaki izleri gizleyecek bir eşarp ya da başka bir şeyle kurtulamayacağım kadar sıcaktı... ve o kesinlikle izleri fark ediyordu.

Özür dilemek için ağzımı açtım ama bir şey söyleyemeden Lincoln araya girdi.

"Zamanın nasıl geçtiğini anlamadık," dedi yumuşak bir sesle, eli sahiplenici bir şekilde belimdeydi, sesi beni kızartan ama aynı zamanda duruma hiç yardımcı olmayan bir imayla d o l u y d u . Eminim her işverenin duymaktan hoşlandığı şey buydu - çalışanlarının yatak odasında oldukları için işe zamanında gelme zahmetine katlanamadıkları.

Ona ters ters baktım, sessizce işleri daha da kötüleştirmekten vazgeçmesini istedim, ama o sadece sırıttı ve sanki ne demek istediğini kanıtlamak istercesine beni derinden öptü. Dudakları dudaklarıma değdiği anda kalbim hızla çarpmaya başladı. Ağzı sıcak ve heyecan vericiydi ve bir an için bir doktorun muayenehanesinin ortasında olduğumuzu unutarak öpücüğünün içinde eridim... patronlarımdan birinin önünde. Ağzımı yaladı ve dudaklarındaki tatlı akçaağaç şurubunun tadını aldım, pişirirken "tadına bakmış" olması gereken kreplerden. Kendimi kollarımı boynuna dolamış, onu daha yakına çekerken buldum... Aramızdaki sıcaklık yoğunlaştı. Etrafımızdaki dünya kayboldu ve ben onun içinde kayboldum.

Tekrar.

Bir boğaz temizlendi ve irkildim, az önce ne yaptığımı fark ettiğimde yere erimek istedim.

Lincoln'ün dudakları köşelerinden yukarı kıvrıldı ve kendini beğenmiş bir ifade ortaya çıktı. Bana bakarken gözleri eğlenceyle dans ediyordu ve çok eğlendiğini söyleyebilirdim... ve bana kontrolümü kaybettirdiği için gurur duyuyordu. Bana göz kırpmadan önce dudaklarını bir kez daha dudaklarıma değdirdi ve başka bir şey söylemeden, nefesinin altında bir melodi ıslık çalarak uzaklaştı.

Lincoln gözden kaybolunca Dr. Kevin'in yüz ifadesi karardı ve işe koyulmam için beni tersledi. "İnce buzun üzerindesin," diye uyardı hışımla gitmeden önce.

Masama doğru ilerlerken midemde bir düğüm oluştu. Dr. Kevin'in yorumu açık bir tehditti ve bir kez daha çuvallamayı göze alamayacağımı biliyordum. Bu işi kaybedemezdim.

Ama bazı evrak işlerini düzenlemeye başladığımda düşünmeden de edemedim...

Dün gece buna değmişti.

Lincoln

Patronu bir sorun olabilirdi. Bunun bir an önce halledilmesi gerekiyordu. Kafamda düzeltilmesi gereken şeylerin hiç bitmeyen listesine bunu da ekleyerek, asistanım Pete'e Monroe'ya öğle yemeği gönderdiğinden emin olması için mesaj attım. Bu sabah işine yetişmek için acele ettiğinden yemek yemeyi reddetmişti ve ben de yiyecek bir şeyler aldığından emin olmak istedim.

P: Ona ne sipariş edeyim?

Asistanıma en sevdiği yiyeceklerin bir listesini yapmam gerekiyordu. Hemen.

Biftek tacos...ve queso. Bir sürü queso. Ve bir Diyet Dr. Pepper.

Anladım. İki parça queso.

Şunu üç yapalım.

Arabayı çalıştırdım ve onun binasından uzaklaştım. Sanırım her şeye rağmen antrenmana gidecektim. Playofflar yaklaşırken antrenmana gitmemek pek de iyi bir fikir değildi zaten. Yine de Monroe günü benimle geçirmeyi kabul etseydi bunu yapardım. Elimde değildi ama her anımı onu benim olduğuna ikna ederek geçirmek istiyordum.

Antrenman tesisinin otoparkına girdim ve Monroe'nun hâlâ ofiste olduğundan emin olmak için telefonumu milyonuncu kez kontrol ettim. Beni bekleyen bir mesaj vardı.

Rüya Kız: Sanırım dün gece onayladım, gerçekten de kırışık yaşlı adam toplarına sahip değilsin.

Homurdandım ve başımı salladım, dün gece gerçekten de hayatımın en ateşli gecesi olduğu için neyi kastettiğini düşünerek sertleşmemek için kendimi zorladım.

Emin değilim. Tekrar kontrol edelim mi? Bu gece mi?

Adının yanındaki üç nokta en az bir dakika sürdü ve onu resepsiyonda oturmuş, yanakları kızarmış, buna ne diyeceğine karar vermeye çalışırken hayal edebiliyordum.

Rüya kız: Sabırsızlanıyorum.

İnledim ve arabadan atlamadan önce kendimi düzelttim. Antrenman resmen rahatsız edici olacaktı.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 22

OceanofPDF.com

LINCOLN

İ antrenmanın ortasındaydım, takım arkadaşlarımla buzun üzerinde bir ileri bir geri kayıyorduk. Bazı alıştırmalar yaparken patenlerimizin buza sürtünme sesi pistte yankılanıyordu. Bir süredir
Bir saatten fazla pas ve şut çalıştık ve kaslarım yanmaya başlamıştı.

Koç sonunda mola vaktinin geldiğini belirten bir düdük çaldı ve ben de su içmek için sıraya doğru kaymaya başladım. Tam oturmuştum ki telefonum yanımda çaldı. Genelde antrenman sırasında dolabımda bırakırdım ama Monroe'dan bir şey kaçırmadığımdan emin olmak istedim.

Mesajın aslında Monroe'dan gelmediğini gördüğümde içim sıkıştı. Babamdan geliyordu ve akşam yemeği için saat beşte "lanet olası evde" olmamı istiyordu.

Sinirli bir şekilde içimi çektim ve telefonumu bankın üzerine çarparak titreşmesine ve yanıma oturan Ari'nin dikkatini çekmesine neden oldum.

"Lincoln?"

Başımı salladım, ama tabii ki meraklı piç telefonu aldı ve mesajı kendisi okudu. Çenesi sıkıştı ve tiksintiyle başını salladı. "Neden buna katlanıyorsun?" diye sordu sonunda, gözlerinde endişeyle bana bakarak.

İçimi çektim, bu konuda konuşmak istemiyordum. Aynı konuşmayı milyonlarca kez yapmıştık... ve o hiç anlamamıştı. Ama Ari daha yakına eğildi, sesi alçaktı. "Lincoln, onun takılmasına izin vermeyi ne zaman bırakacaksın-"

Ağabeyimin adını duymak istemediğim için onu iterek sözünü kestim. "Kapa çeneni, Ari," diye hırladım.

"Peki," diye tersledi Ari, banktan atladı ve buzun üzerinde kaymaya başladı.

Çalışmaya devam ettik ama ben özensizdim, öfke ve hayal kırıklığı hareketlerimi karıştırıyordu.

"Hey, Lincoln, paten kaymayı unuttun mu?" diye bağırdı Dalton, buzdaki bir çukur beni neredeyse yere serecekken sırıtarak.

Sakinleşmeye çalışarak gözlerimi devirdim.

Tam bir atış yapacaktım ki Ari'nin vücudu bana çarptı. Sert bir kontroldü ve beni buzun üzerinde uçurdu.

Ayağa kalktığımda Ari'nin bana doğru kaydığını gördüm, yumrukları sıkılmış ve yüzü öfkeyle buruşmuştu. Sırada ne olduğunu biliyordum ve kendimi çarpışmaya hazırladım. Çarpıştık ve aniden ikimiz de yumruklar savurmaya başladık, birbirimizin etrafında dönerken yumruklarımızı değiş tokuş ediyorduk.

Bağırışların ve ıslık seslerinin belli belirsiz farkındaydım ama Ari'nin çenesine bir yumruk indirdiğimde adrenalinim duramayacak kadar yükselmişti. Tökezleyerek geri çekildi ama hemen ayağa kalktı ve kendi yumruğuyla karşılık verdi. Şimdi ikimiz de ağır ağır nefes alıyorduk, yüzlerimiz efor ve öfkeden kızarmıştı.

"Senin derdin ne lan?" Omzum karnına çarpıp ikimizi de yere sererken Ari bağırdı.

Bir saniye sonra koçlar peşimizdeydi, bağırıyor ve kavgayı sürdürmek için mücadele ederken bizi ayırıyorlardı. Ari'ye dik dik bakarken kendime duyduğum tiksinti damarlarımda dolaşıyordu, hâlâ kavga etmek için can atıyordum. Ama koçlar çok kararlıydı ve çok geçmeden, formalarımız yırtılmış ve yüzlerimizden ter damlarken birbirimizden ayrıldık.

"İkiniz de soyunma odasına gidin! Bugünlük işiniz bitti!" Koç bize bağırdı, sesi pist boyunca gürlüyordu.

Ari'ye dönüp baktım, hâlâ öfkeliydim ama koçlar bizi kapıya doğru itiyordu. Buzdan çıkarken takım arkadaşlarımın kavga hakkında şakalaştıklarını ve gülüştüklerini duyabiliyordum.

Öfkeyle soyunma odasına doğru yürüdüm.

Ari ve ben soyunma odasına girdik ve Ari hemen patladı. "O da neydi öyle?" diye homurdandı, göğsü nefes nefese kalmıştı ve sağ gözünün etrafında bir morluk oluşmaya başlamıştı bile.

Öfke hızla azalıyor, yerini suçluluk duygusu

alıyordu. Ve gün çok umut verici başlamıştı.

Yakındaki bir sandalyeye yığıldım, başım utançla öne eğildi. Kafamı kaldırıp bir elimi saçlarımın arasında gezdirerek onları temizlemem için uzun bir dakika geçti.

yüzümden.

"Lanet olsun. Özür dilerim," diye iç geçirdim sonunda.

"O vuruş için üzgün değilim," dedi Ari inatla, yine de yüzünde bir gülümseme gölgesi vardı.

Omuz silktim. "Yine de korkakça bir vuruştu," diye takıldım.

Sonunda aramıza rahat bir sessizlik yerleşti... Ta ki Ari boğazını temizleyene kadar.

"Ari," diye homurdandım. "Bunu gerçekten duymak istemiyorum." Patenlerimi çıkardım ve koşu ayakkabılarımı giydim.

Ayağa kalktı ve çenesini inatçı bir şekilde eğerek duvara yaslandı.

"Senin kız hakkında bir şey söylerse ne yapacaksın?" dedi, kaşlarını meydan okurcasına kaldırarak. "Seni ezip geçmesine izin mi vereceksin? Çünkü adının yanında yedi haneli rakamlar olmayan bir kıza aşık olmanı hoş karşılayacağından eminim."

"Sen bir sik kafalısın," diye tersledim, çantamı kaptım ve arkama bile bakmadan soyunma odasından çıktım.

Aileme giderken Ari'nin haklı olduğunu biliyordum.

Annemle babamın malikânesine yanaştım; sokaktaki diğer evlerin üzerinde yükselen beyaz bir yapı. Heybetli kapılar gıcırdayarak açıldı ve içinde büyüdüğüm geniş malikane ortaya çıktı. Malikane, beyaz sütunları ve etrafını saran bir ön verandası olan üç katlı görkemli bir binaydı. Etrafı bakımlı çimler ve üç dönüme yayılan yüksek meşe ağaçlarıyla çevriliydi ve nesillerdir orada yaşayan köklü bir aile izlenimi veriyordu.

Görünüş ailem için her şeydi. Malikâne, zenginliklerinin ve toplumdaki statülerinin bir simgesiydi sadece. Giydikleri özel tasarım kıyafetlerden, düzenledikleri gösterişli partilere kadar hayatlarının her ayrıntısı imajlarını korumak için titizlikle planlanmıştı. Görünüş üzerine kurulu bir hayattı ve bu duvarlar arasında yaşayan tüm karanlığı gizliyordu.

Komşular annemin bahçıvanla ve tenis hocasıyla yattığını bilseler ne düşünürlerdi... Ve babamın muhtemelen dün gece ofisinde beş fahişeyle kokain çektiğini.

Ve sonra, tabii ki, Tyler vardı. Onun hayaleti her yerdeydi.

Buradan nefret ediyordum.

Mükemmel bakımlı çimenler önümde uzanıyor, parlak yeşil çimler güneş ışığında neredeyse parlıyordu. Büyük girişe çıkan merdivenleri tırmanırken, mideme bir korku duygusunun yerleşmesine engel olamadım. Ne olacağını biliyordum.

Kapıyı, elinde her zaman bir pano tutuyormuş gibi görünen sert bir kadın olan ev müdürü Bayan Talbot açtı. Her zamanki siyah etekli takım elbisesini giymiş, saçlarını sert bir topuz yapmıştı. "İyi akşamlar Bay Daniels," diyerek beni başıyla selamladı.

"Bayan Talbot," diye cevap verdim, kibar bir gülümsemeye zorlayarak.

En azından son on yıldır evin yöneticisiydi. Ve onu hiç gülerken görmemiştim.

Beni malikâneye götürürken, sanki burada büyümemişim gibi, etrafımı saran zenginliğe baktım. Ayaklarımın altında mermer zeminler parlıyor, yüksek tavanlardan kristal avizeler sarkıyordu. Her şey tertemizdi, tek bir fotoğraf ya da başka bir kişisel dokunuş yoktu, sanki burada kimse yaşamamış gibiydi. Her şey en son stilleri ve trendleri yansıtacak şekilde birkaç yılda bir güncelleniyordu.

Yemek odası da bir o kadar görkemliydi; on kişilik uzun bir masa ve tepesinde asılı kristal avizeler vardı. Annem ve babam en güzel kıyafetlerini giymiş bir şekilde masaya oturmuşlardı bile. Yerime oturduğumda varlığımı zar zor fark ettiler.

Ve babamın sağında oturan... Kara Lindstrom. Vay anasını.

Bu tür bir yemek masası için kesinlikle uygun olmayan bir dizi sahte göğüs sergileyen çok dar elbisesine baktım. Tipik fazla sarışın, fazla sıska bir sosyetikti, sahte dudakları ve sanki bir bok koklamış gibi asık suratlı bir ifadesi vardı.

Hayalimdeki kıza hiç benzemiyor.

Ama şimdi burada, babamın uygun bir şekilde yanıma oturttuğu Kara ile yemek masasında oturuyordum.

"Benimle dalga geçiyor olmalısın," diye mırıldandım ve geceyi berbat etmem için bana meydan okuyan babamdan sert bir bakış aldım.

"Kara," dedim, teklif ettiği yanağı görmezden gelerek koltuğumda rahatsız bir şekilde kıpırdandım, kesinlikle öfkeliydim. Ona kesinlikle dokunmayacaktım ya da bu akşamki yemekten bir şey çıkacağına dair ona herhangi bir umut vermeyecektim. Belki de hemen şimdi sikimi çıkarıp ona Monroe'nun adını göstermeliydim?

Gerçi Kara'yı tanıdığım kadarıyla, bu muhtemelen onu tahrik ederdi - başka birini incittiği hissi.

"Lincoln," diye sertçe selamladı annem. Gözleri hafifçe buğulanmıştı ve bugün için hangi reçeteli ağrı kesiciyi seçtiğini merak ettim.

"Anne," diye başımı sallayarak cevap verdim.

"Yemekten önce duş alamamanın bir nedeni var mı canım?" diye devam etti, burnunu basketbol şortuma ve kapüşonuma çevirerek.

Akşam yemeğinden önce duş almanın iyi bir fikir olacağını hatırlayana kadar soyunma odasından çıkmış ve otoparka girmiştim.

Sonra "siktir et" dedim ve Ari'yle tekrar yüzleşmek istemediğim için yine de antrenman kıyafetlerimle geldim.

Ne yazık ki Kara terli olmama ve şüphesiz kokmama aldırmıyor gibiydi.

Annem de babam da şık giyinmişlerdi; babam siyah takım elbise, beyaz gömlek ve koyu lacivert kravat giymişti. Saçları düzgünce geriye taranmıştı. Annem ise vücudunu doğru yerlerden saran kıpkırmızı zarif bir elbise giymişti. Sarı saçları karmaşık bir kabarıklıkla toplanmıştı ve birkaç gevşek dal yüzünü çerçeveliyordu.

Onların kıyafetleriyle benimkiler arasındaki tezat çok komikti.

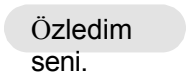
"Beni gördüğüne sevineceğini biliyordum," diye alaycı bir sesle cevap verdim ve Kara'nın rahatsız bir şekilde koltuğunda kaymasına neden oldum.

Annem başka bir şey söyleyemeden personel yemek odasına doluştu, gümüş tepsilerdeki çeşitli gurme yemekleri dengeliyorlardı. Yemeklerin kokusu havayı dolduruyor, midemi guruldatmak için beni baştan çıkarıyordu. Ama hiçbirinden zevk almayacağımı biliyordum. Tek düşünebildiğim Monroe'yla geçirdiğim dün geceydi, o kucağımda otururken paket yemek yiyordum.

Bunu düşünmek bile ağzımı önümdeki abartılı sofradan çok daha fazla sulandırdı.

Telefonumu cebimden çıkarıp masanın altına sakladım ve Monroe'nun derse doğru yola çıktığından emin olmak için takip uygulamasını kontrol ettim. Öğle yemeği için teşekkür etmek ve işi bittikten sonra bir yemek işi olduğunu söylemek için bana daha önce mesaj atmıştı.

Nasıl hayatta kalacağımı bilmiyordum.

Birkaç saniye sonra cevap v e r m e y i n c e isteksizce telefonu cebime geri koydum ve dikkatimi yemeğe verdim.

"Kara, sana geçen gece Whitney'nin galasında kesinlikle muhteşem göründüğünü söylemek istedim. İyi vakit geçirdin mi?" Annem somon balığını küçük parçalara ayırırken güneyli aksanı tüm gücüyle ortaya çıkmıştı, aslında yemeyeceği somon balığı.

"Çok güzel bir etkinlikti ve çok iyi bir amaç içindi. Ama Lincoln, seni orada göremedim. Genelde hiç kaçırmazsın," diye mırıldandı Kara, konuşurken parmağını göğüs dekoltesinde gezdirerek gözümü yakalamaya çalıştı.

Üzgünüm, tatlım. Monroe'nun göğüsleri trilyon kat daha iyiydi. Monroe'nun pembe meme uçlarını emdiğimi, hafifçe ısırdığımı ve dudaklarından o yumuşak iniltiyi aldığımı hayal etmemeye çalıştım - Siktir. Aşağı oğlum.

Kara'ya yanlış bir izlenim vermek istemedim.

"Lincoln küçük oyunlarından birindeydi," diye cevap verdi babam benim adıma alaycı bir şekilde.

"Baba, bunu bilmene bile şaşırdım. Programımı takip ettiğini sanmıyordum," diye dalga geçtim ve saygısız ses tonum karşısında boynunda kızarık bir öfkenin belirmesine neden oldum.

Annem şarabından büyük bir yudum alarak, "Tabii ki var oğlum," diye kıkırdadı.

İşte bu, benim için komaya gir anne.

Üçü ileri geri sohbet ediyor, arada sırada anlamsız bir sosyal olay ya da komşularının yeni aldığı spor araba hakkında fikrimi almak için beni de sohbete dahil ediyorlardı - sohbetin gerçekten ilginç olan tek kısmı buydu.

Kara'nın buradaki varlığı sadece babasıyla yapmaya çalıştığı anlaşmayla ilgili olsa da, babam işle ilgili hiçbir konuyu açmadı - tüm kadınların aptal olduğunu düşünüyordu, bu yüzden onların önünde önemli bir konudan bahsetmeye zahmet etmezdi.

Yemek uzadı, çünkü ortalama bir aile yemeği için beş çeşit yemek gerekiyordu.

Ben cheesecake'imi yemeye çalışırken Kara'nın eli koluma gitti ve masaj yaptı. Bana doğru eğildi, göğüsleri tenime baskı yapıyordu.

Babamın onaylayan bakışlarının üzerimizde gezindiğini hissederek donakaldım.

Döndüm ve dudaklarım kulağına değecek şekilde eğildim. Sanki konuşmak yerine klitorisine dokunuyormuşum gibi göğsü kabarmaya başlamıştı bile.

"Bana bir daha dokunursan, bu çatalı sana saplarım," diye mırıldandım. Korkuyla bana bakarken dondu kaldı, gözlerinde şok ve şaşkınlık vardı. Bu çatal

Bunu beklemediği açıktı.

"Affedersiniz?" diye fısıldadı, sesi hafifçe titriyordu.

"Beni duydun," diye cevap verdim soğuk bir gülümsemeyle ve sonra bir ısırık cheesecake'i ağzıma götürdüm - sadece şaka ve kıkırdama için.

Kara'nın ağzı bir karış açık kaldı ve bir an için ne olduğunu anlamaya çalışır gibi sadece bana bakabildi. Sonra aniden ayağa kalktı ve çantasını aldı.

"Ben... Özür dilerim," diye kekeleyerek masadan uzaklaştı. "Gitmem gerekiyor."

Bunu söyledikten sonra arkasını dönüp odadan çıktı ve beni yirmi derece düşmüş gibi görünen bir odada kaynayan ebeveynlerimle baş başa bıraktı.

"Ne yaptın lan sen!" diye kükredi babam, ayağa fırladı ve ellerini masaya vurdu, böylece cam tabaklar ve bardaklar sarsıldı.

Personel mutfağa dağılırken annem şarap bardağını kaptığı gibi tek kelime etmeden odadan çıktı.

Tüm bu olanlardan hiç rahatsız olmamış gibi cheesecake'imden bir ısırık daha aldım.

"Benimle gel Lincoln," diye homurdandı babam, tartışmaya yer bırakmayan bir sesle.

Kendimi ayağa kalkmış ve onu takip ederek, malikânenin ikinci katında bulunan geniş bir oda olan ofisine giderken buldum. Zarif bir şekilde dekore edilmişti; duvarları koyu renkli ahşap paneller ve zemini pelüş halı kaplıyordu. Büyük bir meşe masa, süslü bir deri sandalye ve deri ciltli kitaplar ve aile yadigârlarıyla dolu bir dizi uyumlu kitaplık alanı dolduruyordu.

Tavanın ortasından büyük bir kristal avize sarkıyor ve odadaki her şeyin üzerine sıcak bir ışık saçıyordu. Babamın masası kâğıtlar, dosyalar ve çeşitli ofis malzemeleriyle doluydu ve masanın üzerinde birkaç ekranı açık, hisse senedi grafiklerini ve finansal verileri gösteren bir bilgisayar monitörü vardı.

Masanın arkasındaki büyük pencereden dışarı baktım ve geniş arazinin manzarasını inceledim. Oradan yemyeşil bahçeleri ve aşağıdaki pırıl pırıl havuzu görebiliyordum. Tyler'la birlikte yüzdüğümüz anılar gözlerimin önünden geçti... Başka tarafa bakmak zorunda kaldım.

Duvarlar, aralarında babamın mevcut başkanla el sıkışırken çekilmiş bir portresinin de bulunduğu çeşitli tablo ve fotoğraflarla süslenmişti,

ve Forbes dergisinin kendisini yılın en başarılı iş adamı olarak gösteren kapağının çerçeveli bir kopyası.

Acele etmeyen Anstad kendine bir içki doldurdu, bana ikram etme zahmetine girmedi. Gerilimin yeterince arttığını hissettiğinde, boş bardağını masanın üzerine koydu ve dikkatini tekrar bana çevirdi. "Kara hakkında konuşalım," dedi, sesi bir kez daha tehditkâr bir tona bürünmüştü.

"Böyle bir şey olmayacak," dedim esneyerek, sağır kulakların duymayacağını çok iyi biliyordum.

"Onu becermek istememen umurumda değil," diye karşılık verdi babam. "Onu mutlu etmene ihtiyacım var. Beni anlıyor musun? Eğer bu kıza iyi davranma zahmetine katlanamadığın için bu anlaşma suya düşerse, ben de-"

"Ne yapacaksın? Beni öldürecek misin?" Kıkırdadım ve yüzünün benekli kırmızı bir renge dönüşmesini izledim.

Babam ofis koltuğuna oturdu ve bilgisayarına bir şeyler yazdı. Bir saniye sonra... Monroe'nun resmi ekranda belirdi.

Kalbim neredeyse duracaktı.

"Ahh, evet. Bu kız mı seni harekete geçiren?" Anstad gözleri parlayarak sordu. "Öğrenmeyeceğimi mi sandın? Bu kadar çok şey tehlikedeyken?"

Orada donup kaldım, aniden hareket edemez ya da konuşamaz hale geldim. Her zaman acımasız olduğunu biliyordum ama lanet olsun, sanırım aşmayacağı bazı çizgiler olduğunu düşünmüştüm.

Görünüşe göre aptalın tekiymişim.

"Hizada kalacaksın, yoksa sonuçlarına katlanırsın." Parmakları ekrana başka bir şey yazdı ve bir saniye sonra Monroe'nun kampüste başı öne eğik bir şekilde yürüdüğü bir video ekranı doldurdu.

Anstad öne doğru eğildi. "Unuttuysan diye söylüyorum... Senin sahibin benim."

Monroe'nun videosunu izlerken alnımdan soğuk terler boşandığını hissettim. Dişlerimi sıktım, ona saldırmamak için çabalarken içimde bir öfke ve hayal kırıklığı dalgası dolaşıyordu. Bu geceki menüde baba katili olmak zorunda değildi.

Anstad bir kaşını kaldırdı, beni izlerken dudaklarının kenarlarında zalim bir gülümseme belirdi.

Elini sallayarak beni başından savdı, onu terslediğimde gülümsemesi daha da büyüdü. Odadan tökezleyerek çıktım, aklım az önce olanlara takılmıştı.

Anstad konusunda ne yapacağımdan emin değildim ama Monroe'yu ne pahasına olursa olsun korumak istiyordum. Ve bu onun gitmesine izin vermeyi içermiyordu.

Görünüşe göre, planın bir sonraki aşamasının zamanı gelmişti.

Doğruca onun apartman kompleksine gittim ve hâlâ derste olacağını bildiğim için ev sahibinin kapısına dayandım. Bu lanet yerden nefret ediyordum. Duvarlardaki boyalar soyulmuş, alttaki kir ve pislik katmanları ortaya çıkmıştı. İkinci kata çıkan beton merdivenler çatlak ve düzensizdi, paslanmış metal korkuluklar her an düşecekmiş gibi görünüyordu.

Birimlerden birinden uzaktan gelen müzik sesini duyabiliyordum ve havada sigara dumanı kokusu vardı. Pencerelerin çoğu toz ve kir tabakasıyla kaplıydı ve içerideki manzarayı gizliyordu.

Çöpler yerlere saçılmış, boş bira şişeleri ve fast food ambalajları etrafa saçılmıştı. Mekânın bir park yeri yoktu, bu yüzden bazılarının camları eksik ya da çamurlukları çökük olan eski püskü arabalar ve kamyonlar sokaklarda sıralanmıştı. Gördüklerimi Monroe'nun yeni boyanmış duvarları ve dışarıdaki karşılama paspasındaki çiçekleriyle küçük dairesine yaptıklarıyla karşılaştırdım. Evini tertemiz tutuyor, renkli yastıklar ve biblolar -ya da her ne deniyorsa- odayı aydınlatıyordu. Vanilya kokulu mumlar, binadaki diğer her şeyi doyuran küf kokusunu maskeliyordu.

Buraya ait değildi ve bugünden sonra bir daha asla burada yaşamayacaktı. Ev sahibinin kapısına vurdum, cevap vermesini bekledim.

Sonunda kapı gıcırdayarak açıldı ve Monroe'nun ev sahibi göründü, sarı lekeli dişlerle dolu iğrenç bir sırıtışla bana bakıyordu. Bu noktada tüm kıyafetlerinin kirli olduğundan oldukça emindim çünkü kocaman karnını zar zor geçen gömleğinin üzerinde kocaman koltuk altı lekeleri vardı. Gri bir eşofman altı giyiyordu ama benimkinin Monroe üzerinde bıraktığı etkiyi bırakmayacağından emindim. Saçlarına bakarken, her bir parçasını tek tek mi taradığını yoksa öylece mi bıraktığını merak ettim. Bayat sigara dumanı ve ter kokuyordu, bu koku beni benden alacak ve öğürmek istememe neden olacak kadar güçlüydü.

"Ne istiyorsun, süslü pantolon mu?" diye alay etti.

Süslü pantolon, bu yeni bir şeydi. Özellikle de hala spor kıyafetleri içinde olduğumu düşünürsek.

"Monroe hakkında konuşmak istiyorum," diye tersledim, konuşmayı çoktan bitirmiştim.

Ev sahibinin sırıtışı şehvet dolu bir hal aldı. "Benim küçük tatlı kiracımdan ne istiyorsun, ha?" Sesi kalın ve yağlıydı, sanki bir galon yağ yutmuş gibiydi.

Dişlerimi sıktım ve tiksintimi yüzümden uzak tutmaya çalıştım. "Monroe'yu dairesinden çıkarmanı istiyorum," diye hırladım. "Ve bunu bu gece yapmanı istiyorum."

Ev sahibi bir kaşını kaldırdı ve kıkırdadı. "Bunu neden yapayım ki? Monroe iyi bir kiracıdır. Kirasını her zaman zamanında öder. Ve o... çok yardımseverdir."

Ev sahibinin imaları karşısında boğazımda bir düğüm oluştu. Ona zor anlar yaşattığından hiç şüphem yoktu. "Bu umurumda bile değil. Sadece onun buradan gitmesini istiyorum."

Ev sahibi omuz silkti ve kapı çerçevesine yaslandı, devasa karnı sallanıyordu. "Üzgünüm evlat. Sana yardım edemem. Onun etrafımda olmasından hoşlanıyorum."

Yumruklarımı sıktım ve bir adım öne çıkarak iğrenç adamın üzerinde yükseldim. "Dinle, seni küçük pislik. Ya dediğimi yaparsın ya da çok pişman olmanı sağlarım. Anladın mı?"

Ev sahibinin gözleri korkuyla irileşti ve bir yığın boş pizza kutusuna takılarak tökezledi. "Tamam, tamam. Sakin ol, tamam mı? Ben yaparım. Bana zarar vermeyin."

Sırıttım ve çek defterimi çıkardım. "Güzel. Bunu hak etmiyorsun, ama buna değmesini sağlayacağım." Onu çok mutlu edecek bir rakam karaladım.

Ev sahibinin gözleri şaşkınlıkla açıldı ve dudaklarını açlıkla yaladı. "Pekâlâ," dedi çeki elimden alarak. "Bunu yapacağım. Ama çabuk yapmamı istiyorsan sana fazladan paraya mal olacak."

Dişlerimi tiksintiyle sıktım, cinayetin bir suç olmasından nefret ediyordum. "Bunu tekrar düşünmek ister misin?"

Ellerini kaldırdı. "Tamam, tamam. Bu gece olacak."

"Hallet şu işi," diye homurdandım ve topuklarımın üzerinde dönerek kendi evime doğru yürüdüm.

Araba.

Ev sahibi bir fare gibi dairesine geri kaçtı,

Kapıyı arkasından çarptı. İçimi çektim ve omuzlarımı geriye attım, üzerimdeki pis kokuyu atmak için kıyafetlerimi yakmam ve kaynar suyla duş almam gerekiyormuş gibi hissediyordum.

Yine de çatı katıma dönmem gerekiyordu.

Bir oda arkadaşım olmak üzereydi.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 23

OceanofPDF.com

MONROE

"Hasta, sana biraz yemek artığı getirdim," dedim yorgun bir gülümsemeyle, geç saatlere kadar çalıştığım gecelerde genellikle beni beklediği köşede onunla buluşurken.

"Sen bir tanrıçasın, küçük ördek," dedi, kolumu kendi koluna soktu ve güven verici bir şekilde elimi okşadı. Zor bir günün ardından bu küçük hareket ağlama isteği uyandırdı bende. "Yine de çok çalışıyorsun. Daha gençsin. Arkadaşlarınla dışarıda olmalısın, kendini ölümüne zorlamamalısın," diye azarladı yürürken.

"Belki bir gün," diye mırıldandım iç çekerek. Bu konuşmayı daha önce birçok kez yapmıştık. Ve evsiz kalmaya neden bu kadar karşı olduğumu pek anlamamış gibiydi...

"Bazı günler söz verilmez," dedi tam apartman girişine geldiğimizde. Sesindeki acıyı duyarak durakladım. Orada bir hikâye olduğu çok açıktı.

Yine de burnumu sokmadım.

Geçen yıl boyunca Bill'in geçmişinin sadece bazı kısımlarından bahsettiğini ve sesindeki o acıya neden olan şeyin bahsettiği kısımlardan biri olmadığını öğrendim.

Kendi kendine hafifçe bir şeyler söyleyerek uzaklaşırken arkasından baktım ve ayaklarım ağrıyıp başım zonklayarak merdivenlerden daireme doğru yürüdüm. Bugün, geç başlamama rağmen uzun zamandır geçirdiğim en uzun günlerden biriydi. Tek yapmak istediğim ayakkabılarımı çıkarıp yatağa girmekti. Ama kapıma geldiğimde Jared yan dairesinden çıktı ve yolumu kesti. Yağlı saçları geriye taranmıştı ve küçük, yuvarlak, delici gözleri koridorun loş ışığında parlıyor gibiydi.

"Bayan Bardot," dedi, sesi yağlı ve samimiyetsizdi. "Korkarım size bazı kötü haberlerim var."

Kalbim sıkıştı. "Ne oldu?" Yorgunluğumu sesimden uzak tutmaya çalışarak sordum.

"Tahliye ediliyorsun," dedi, yüzünde mide bulandırıcı bir sırıtma yayılıyordu. Bir an için aklım başımdan gitti. Tahliye mi? Ama neden? Kiramı her ay zamanında ödemiştim.

"Neden?" Sesim hafifçe titreyerek sormayı başardım.

Omuz silkti. "İş iştir, Monroe. Üzgünüm ama sabaha kadar çıkman gerekecek." Duvara yaslandım, aklım başımdan gitmişti. Yarına kadar yaşayacak yeni bir yeri nasıl bulacaktım? Henüz karşılayabileceğim bir yer bulamamıştım.

"Lütfen, anlamıyorum," dedim, kafam karışmış ve yönümü kaybetmiş hissederek.

"Senin yerini isteyen başka biri var, daha fazla ödeyebilecek biri. Sen yoksun Monroe," diye cevap verdi hoyratça.

"Ama... belki fazladan ödeyebilirim," diye yalvardım, kafamda bir kuruş bile fazla ödemeyi nasıl karşılayabileceğimi hesaplarken bile.

"Üzgünüm, kızım. Ama ikimiz de bunun olmayacağını biliyoruz." Bana pespaye bir sırıtış attı.

Midem bulanıyordu, dünya etrafımda dönüyordu. Nereye gideceğimi bilmiyordum. Bu her şeyi mahvedebilirdi.

"Lütfen, yapabileceğim bir şey olmalı," dedim sesim titreyerek.

Daha yakına eğildi, kişisel alanımı işgal etti. "Yapabileceğin bir şey var." Nefesi yüzüme karşı sıcak ve bayattı.

İğrenerek geri çekildim ve bir adım geri attım. "Sen neden bahsediyorsun?" Diye sordum, içimi bir korku kaplamıştı.

"Bu konuşmayı daha önce de yapmıştık. Ben ihtiyaçları olan bir adamım, Monroe. Belki biraz daha uyumlu olsaydın, tekrar düşünürdüm." Gözleri vücudumda gezindi.

Midem bulandı, kendimi tecavüze uğramış ve iğrenmiş hissettim. "Hayır, bunu yapmaktansa sokaklarda uyumayı tercih ederim," diye tükürdüm. Ona tekrar yumruk atmak istedim ama yapmamayı tercih ettim. Beni yarın yerine bu gece kovacaktı - gerçi yarına sadece birkaç saat kalmıştı.

"Nasıl istersen," dedi omuz silkerek. "Sadece yarına kadar çıktığınızdan emin olun."

Bu sözlerle birlikte arkasını dönüp gitti ve beni koridorda yapayalnız bıraktı, kendimi tamamen umutsuz ve yalnız hissediyordum.

Bir an şok içinde öylece durdum ve sonunda bacaklarımı hareket ettirip daireme girmeye karar verdim. O zaman gözyaşlarım başladı, küçük odanın ortasında dururken, bir araya getirmeye çalıştığım hayatımla çevriliyken sert nefesler halinde akmaya başladı. Jared'in sözleri kafamda yankılanıyordu ve göğsümde fırtınalı bir denizdeki dalga gibi yükselen, beni belirsizlik ve umutsuzluk okyanusunda boğmakla tehdit eden bir panik hissettim. Nereye gitmem gerekiyordu? Ne yapmam gerekiyordu?

Küçük dairemde tökezleyerek yürürken yüzümden akan gözyaşları etrafımdaki her şeyi görmemi engelliyordu. Umutsuzluk hissi neredeyse boğucuydu. Kayboluyordum ve beni kurtaracak kimse yoktu.

Telefonumun vızıltısı beni sersemliğimden uyandırdı. Hâlâ gözlerimden süzülen yaşları silerek el yordamıyla aradım. Ekranda Lincoln'ün adını gördüğümde göğsümde küçük bir umut ışığı parladı. Karanlıkta ileriye giden yolu aydınlatan küçük bir alev gibiydi. Son gözyaşlarımı da sildim ve metni kontrol etmeden önce derin bir nefes aldım.

Lincoln: Eve sağ salim vardın mı? Beni araman gerekiyordu.

Sanki bana bir can simidi atılmıştı, kaosun ortasında tutunabileceğim bir şey.

Bir saniye sonra arıyordu, belli ki henüz cevap vermediğim için sabırsızlanıyordu.

Tekrar ağlamamak için el yordamıyla cevap vermeye çalıştım. "Başın büyük belada bebeğim," dedi. "Seni eve bırakabilmem için ne zaman çıkacağını bana söylemen gerekiyordu."

Boğazımdaki yumru, hıçkırıktan başka bir şeyle karşılık vermemi imkânsız hale getirdi. Lincoln'ün şakacı tonu bir şeylerin ters gittiğini anlayınca hemen kayboldu. "Tatlım, neler oluyor?" diye sordu, sesi endişeyle doluydu.

Olanları anlatmak için kendimi toparlamakta zorlandım, ona tahliye tebligatını ve ne kadar kaybolmuş ve korkmuş hissettiğimi anlattım, konuşurken hıçkırdım ve burnumu çektim.

"Ah, bebeğim. Çok üzgünüm. Ama her şey yoluna girecek. Bunu birlikte çözeceğiz," dedi, konuşurken sesi nazik ve güven vericiydi. "Şimdi gelip seni alacağım. Eşyalarını birlikte toplarız.

Sonra da istediğin kadar benimle kalabilirsin." Bir motorun çalışma sesini duydum.

"Şimdi mi geliyorsun?" Fısıldadım, yanaklarımdan daha fazla gözyaşı süzülüyordu.

"Evet. Ve bütün bu süre boyunca seninle telefonda kalacağım, çünkü bebeğim, gözyaşların beni parçalıyor. Rüya kızların asla ağlamaması gerekir."

İçimden hıçkırıklı bir kahkaha kaçtı ve usulca kıkırdadı, sesi tenimde sıcak bir okşayış gibiydi.

"Sanırım hayal görüyorsun," diye fısıldadım. "Gerçekte var olmayan bir şey görüyorsun."

Lincoln derin, gırtlaktan gelen bir kıkırdama çıkardı, ses telefonda yankılandı. "Kuruntulu, ha?" diye mırıldandı, sesi sert ve alçaktı. "Senin ne kadar muhteşem olduğunu gördüğüm için kuruntulu olduğumu mu düşünüyorsun? Ne kadar özel, güçlü ve güzel olduğunu?"

Durakladı, duygularını dizginlemeye çalışır gibi derin bir nefes aldı. "Monroe, seni görüyorum. Hepinizi görüyorum. Ve hiçbir yere gitmiyorum. Ne olursa olsun, her adımda senin yanında olacağım. Çünkü buna değdiğini biliyorum. Her şeye değersin. Sonunda bana güveneceksin. Bunca yıldır ben de yalnızdım. Seni bekledim."

Sözleri fırtınadan sonra bulutları yaran güneş gibiydi. Ama hissettiğim sadece rahatlama değildi, daha fazlasıydı. Daha derin bir şey. Penceremden sokağı izlerken, arabasının görünmesini beklerken, göğsümde yavaş yavaş yanan bir ateş gibi sıcaklık yayıldı.

Bir anda ona aşık olduğumu fark ettim.

Sanki bir çiçeğin yaprakları açılmış, saklı kalmış bir güzellik ortaya çıkmıştı, sanki evren açılmış ve bunca yıldır kaçırdığım şeyi nihayet görmeme izin vermişti. Lincoln, yapbozumun eksik parçası olabileceğini hissetti, tam önümde olana kadar ihtiyacım olduğunu bilmediğim parça.

Lincoln'ün arabası apartmanımın önünde durduğunda, bir rahatlama ve sevinç dalgası üzerime çöktü ve birkaç dakika önce beni rahatsız eden korku ve belirsizliği yıkadı. Kapımı açıp onu içeri aldığımda hâlâ benimle telefonda konuşuyordu.

Lincoln'ün altın rengi bakışları benimkilere kilitlendi ve bir kalp atışı kadar kısa bir sürede onun kollarındaydım. Parmakları kavrulmuş toprağa düşen ilk yağmur damlası gibi tenime değdi, içimde bir his yangınını ateşledi, ürpertiler uyandırdı

Omurgamdan aşağı iniyor ve kalbimi hızlandırıyordu. Dudaklarımız çarpıştı ve beni nefessiz bırakan bir cehennemi ateşledi. Sanki dünyadaki tek güvenli sığınak onun kollarıymış gibi beni saran gücünü ve korumasını hissederek onun içinde eridim. Her dokunuş, her öpücük, onunla geçirdiğim her an, hiç bitmesini istemediğim ateşli bir arzu ve özlem patlamasıydı.

Eşyalarımı toplamama yardım etti, her bir eşyayı dikkatlice sararken dokunuşu nazik ama sertti, ki eminim onun evindekilerle karşılaştırıldığında çöpü andırıyordu.

Tüm eşyalarım iki kutuya sığdı. Hepsi bu kadardı. Şimdiye kadarki hayatımın toplamı buydu.

Gerçekten acınası bir durumdu.

Kutuları arabaya yükledik ve hayatımın kaosunu nasıl zahmetsizce yönettiğine hayret etmekten kendimi alamadım. O yanımdayken her şey biraz daha idare edilebilir, biraz daha katlanılabilir geliyordu.

Yeni başlangıcımı temsil eden yerden uzaklaşırken, acı tatlı bir kayıp duygusu hissettim. Ama yanımdaki güzel adama baktığımda, ölümlüden çok tanrı gibi görünen, gözleri birkaç saniyede b i r bana kayan, sanki başka yere bakmaya dayanamıyormuş gibi...

Belki de o kadar kötü değildir diye düşündüm.

Lincoln

Arabayı kapalı otoparkıma çektim. Dudaklarımda bir gülümseme belirdi... içimde bir zafer duygusu kabarıyordu. Farkında olsa da olmasa da o artık benimdi. Artık benimle yaşayacağına göre, onu bana aşık olmaya ikna edebileceğimi biliyordum ve bunu yapmak için oyun kitabımdaki her numarayı kullanmaktan çekinmeyecektim.

Ben bir avcıydım ve o da benim avımdı. Ama o bundan daha fazlasıydı.

O benim kurtuluşumdu, bana yeniden yaşadığımı hissettirebilecek tek kişiydi.

Onu yanımda tutmak, birlikte olmamız gerektiğini görmesini sağlamak için ne gerekiyorsa yapmaya hazırdım.

Ve hiçbir şey, o bile, bunun önünde duramazdı.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 24

OceanofPDF.com

MONROE

I Telefonumun çalar saatinin sesiyle uyandım ve Lincoln'ün vücudunun sıcaklığını etrafımda hissettim. Söndüğünde inledi, belli ki güne başlamaya hazır değildi. Yumuşak bir şekilde kıkırdadım, bir karışım hissettim
mutluluk ve sinir. İlk kez onun kollarında uyanıyordum ve bu bir rüyanın gerçekleşmesi gibiydi.

Dün gece, Restoration Hardware reklamından fırlamış gibi duran banyosunda sıcak bir duş aldıktan sonra yatağa girdik. İkimiz de onun kolları dışında bir yerde uyumayı düşünmemiştik bile. Uyandığımda evimden atıldığım için kendimi kötü hissedeceğimi sanmıştım ama onun yerine kendimi iyi hissettim. Yenilenmiş. Uzun zamandır hissetmediğim bir şeydi. Sanki beni bunaltan her endişe, her kaygı, her sorun susturulmuş, arka plana itilmiş, yerini heyecan duygusuna bırakmıştı. Bu tam olarak açıklayamadığım bir duyguydu ama hepsi onun sayesindedir.

Lincoln.

Yeniden doğmuştum, yenilenmiştim, eski benliğimin küllerinden yükselen bir Anka kuşuydum. Varlığımın her zerresi yeni keşfedilmiş bir güçle canlanmıştı ve onun hayatımdaki varlığı için minnettarlık duymaktan kendimi alamıyordum. Önümdeki gün artık kara bir bulut gibi üzerimde dolaşmıyordu, aslında onu dört gözle bekliyordum.

Onun altın bir şövalye gibi gelip beni kurtarması çılgınca görünüyordu... ama öyle oldu. Dün gece hayatımda Bill dışında ilk kez biri gerçekten yanımda olmuştu.

Beni daha yakına çekti, sert boyu kıçıma batıyordu. "Daha gecenin bir yarısı," diye mırıldandı uykulu bir şekilde, ensemi öperek.

Kıkırdadım ve yataktan çıkmaya çalışmadan önce alarmı kapattım. Yine de bana tamamen sarılmıştı; bacakları bile benimkilere dolanmıştı. "Saat altı buçuk."

"Beş dakika daha mı?" diye inledi dudakları boynumda gezinirken, sıcak nefesi tenimi okşarken tüylerim diken diken oldu. Onun yanındayken sorumluluklarımı unutmak, onun büyüsünde kaybolmak çok kolaydı. Kalkıp işe gitmek için hazırlanmam gerektiğini biliyordum ama bir parçam -büyük bir parçam

-Sonsuza kadar onunla yatakta kalmak istiyordu.

"Beş dakikadan zarar gelmez," diye fısıldadım beni sırtüstü yatırıp dudaklarıyla göğsümde bir yol çizerken. Üzerime eğildiğinde daha fazlasını arzulayarak sırtımı dikleştirdim. Vücudunu benimkine bastırabilmesi için bacaklarım otomatik olarak birbirinden ayrıldı. İçimdeki her şey ona daha yakın olmak, bana verebileceği hislerin içinde boğulmak için can atıyordu.

Dudakları göğsümde bir ısırık ve ısırık izi bıraktı, tenimde arzu kıvılcımları dolaştı. İçim zonkladı ve nefesim kesildi, bedenim daha fazlası için çaresizdi.

"Güzel memelerini emmemi ister misin? Seni böyle boşaltmamı mı?" Lincoln'ün sesi uyuşturucu gibiydi.

Bedenim tepki olarak çığlık attı, onun dokunuşu için yalvardı. Dişleri kumaşın üzerinden göğüs ucumu hafifçe ısırdı ve iniltim odada yankılandı.

Lincoln, dün gece "ödünç almam" için ısrar ettiği tişörtü yırtıp çıplak göğüslerimi serin havaya maruz bırakırken, "Siktir," diye küfretti. Ağzı bir anda üzerimdeydi ve varlığından bile haberdar olmadığım müstehcen kelimeler fısıldıyordu.

"Kahretsin, harikasın," diye mırıldanarak duyularımın aşırı hızlanmasına neden oldu. Parmakları meme ucumu okşuyor ve çimdikliyor, zevk dalgaları vücuduma yayılıyordu.

"Lütfen Lincoln," diye yalvardım, sesim ancak bir fısıltının üzerindeydi. Kıkırdadı, canımın çektiği şeyi bana verirken dili meme ucumun etrafında dönüyordu. Ağzı beni yuttu, beni sersemleten şiddetli bir yoğunlukla emdi ve yaladı. Eli diğer göğsümü kavradı ve sıktı, beni sınıra yaklaştırdı. Bu zevk neredeyse dayanılamayacak kadar fazlaydı ama hiç bitmesini istemiyordum. Lincoln'e yapıştım, vücudum her tatlı hisle kıvranıyor ve titreşiyordu. Beni çözmek için ne yapması gerektiğini çok iyi biliyordu ve ben de kendimi tamamen ona teslim ettim.

"Kahretsin, çok duyarlısın," diye mırıldandı, açgözlü, uzun çekişlerle meme uçlarımda ziyafet çekmeye devam etmeden önce bana şaşkın bir bakış attı. Parmakları sırılsıklam tangama kaydı, göğüslerimde sihir yaparken hassas, zonklayan etin üzerinde kayıyordu.

Tekrar boşaldım, aniden olması beni şok etti.

İnledi ve yüzünü boynuma gömdü, parmakları tangamın kenarının altına kaydı ve tembelce kıvrımlarımla oynadı.

"Lincoln," diye nefes nefese kaldım. Yine geç kalacaktım. Ölüyordum. Bu... her şeydi.

Başını kaldırdı ve elini geri çekti, beni kaygan, ağrıyan bir karmaşa içinde bıraktı.

"Bu olmadan asla yaşayamayacağım," diye homurdandı, parlayan parmaklarını yalarken. "En sevdiğim yemek türü." Sırıtışı kendini beğenmiş ve kendinden emindi. Kendisiyle çok gurur duyuyordu. "Her gün böyle uyanmak istiyorum," diye mırıldandı gözlerimin içine bakarak.

Ona baktım, bunu gerçekten kastettiğini ummaya cesaret edemiyordum. Bir yanım bunu sadece beni mutlu etmek için mi söylediğini merak ediyordu. Ama sonra eğildi ve beni tekrar öptü, kollarının etrafımda sıkılaştığını hissettim ve kendime inanmama izin verdim... sadece bir dakikalığına.

"Ben de bunu istiyorum," dedim sonunda usulca, kalbim duygularla kabararak.

"Beni öldürüyorsun, rüya kız. Seni işe götürmeliyim ve tek istediğim seni burada, zamanın sonuna kadar yatakta tutmak." Kolları daha da sıkılmıştı, sanki gerçekten bunu düşünüyormuş gibiydi.

"Bu gece... Daha fazlasını istiyorum," diye utangaçça fısıldadım, yüzünü görememek için gözlerimi kapattım.

Bütün vücudu dondu. O kadar uzun süre hareketsiz kaldı ki... Sonunda onu kontrol etmek için gözlerimi açmak zorunda kaldım.

Gözlerini dikmiş bana bakıyordu, bakışları sıcak ve aç. "Bunu söyleyip bütün gün beni yalnız mı bırakacaksın? Hiçbir şeye odaklanamayacağım. Tek yaptığım seni alıp bu yatağa geri getirene kadar her saniye geri saymak olacak." Sesi arzu doluydu ve ben inledim.

Lincoln bana anlamsızca baktıktan sonra aniden ayağa fırladı ve beni yataktan çekti. "Bu günü başlatmalıyız, böylece bu geceye geçebiliriz." Kıçıma şaplak attı ve beni nazikçe banyoya doğru itti.

Ders bitene kadar nasıl hayatta kalacağımı bilmiyordum.

Lincoln

O gün ona bininci kez mesaj attım. Cevap olarak aynı cevabı almıştım ama bir kez daha denemeye değer diye düşündüm. Kelimenin tam anlamıyla her dakika geri sayıyordum.

Bu sabah külotumun içinde onun büyülü göğüslerini emerek boşalmıştım. Yataktan kayarak çıktığımda ıslak noktayı görünce sırıtmıştı ama çok tatlı olduğu için benimle dalga bile geçmemişti.

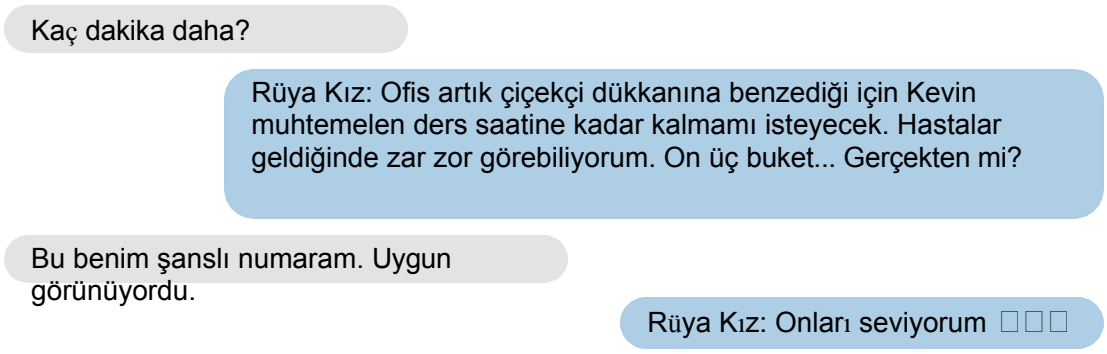
Ama utandığımdan değil. Böyle bir şehvet yaşadığınızda, soru sormadan kabullenirsiniz.

Bu benim yeni normalimdi.

Bu geceyi ve onun mükemmel, kaygan amına girmeyi düşünerek elimi iki kez sikmiştim bile. Her zaman kendimi kontrol etmekle övünmüşümdür ama şu anda hiç kontrolüm yoktu. Ve onun bekâretini alırken şehvetten çılgına dönerek onu incitmek istemiyordum.

Ayrıca hayatımda ilk kez iki pompalı bir enayi olmak istemiyordum. Bu geceden sonra ona yapabileceklerimin bağımlısı olmalıydı.

Bana aşık oluyordu... Sadece bir itmeye daha ihtiyacım vardı.

Çılgın bir deli gibi hissederek iç çektim. O kadar mükemmeldi ki.

O sabahı düşündüm. İyi bir adam, söylediklerinden emin olup olmadığını sorardı. Ama ben bunu asla yapmazdım. Onun kanını aletimin her yerinde görmek istiyordum. İçini döllerimle işaretlemek istiyordum. Her saniye beni düşünmemesinin imkansız olmasını istiyordum.

Telefonum çaldı. Arayan Ari olunca açmamayı düşündüm ama dikkatimi dağıtabileceğine karar verdim.

Ağzından çıkan ilk kelimeler "Dalton bacağını kırdı," oldu. "Ne?"

"Evet, bok kafalı dün gece bir partide kafayı bulmuş ve balkondan düşmüş... sikine hala bir tavşan takılıymış."

Umarım video vardır... çünkü kulağa çok komik geliyordu. Ama bu aynı zamanda playofflar başlamadan önce bir iç saha ve iki deplasman maçıyla bir kişi eksildiğimiz anlamına geliyordu. Aklımı kaçırmak için hiç de iyi bir zaman değil.

Her maça gelmek zorundaydı. Bunu düşünüyordum ve onu benimle yola çıkmak için hayatının üç gününü kaçırmaya nasıl ikna edeceğimi bilmiyordum. Ama bu gerekliydi. Tribünde olmazsa onun ne yaptığını düşünmekten ve onun için endişelenmekten başka bir şey yapamazdım.

"Linc?" Ari sordu, ses tonu sinirliydi.

"Evet. Dinliyorum."

"Bu yıl kupayı gerçekten istiyorum."

Hay sikeyim. Ben de öyle. Geçen yıl finallerde kaybetmek beni öldürmüştü. "Dalton zaten berbattı. Büyük bir kayıp değil."

"Bu, tüm yükün sizin omuzlarınızda olduğu anlamına geliyor," diye hatırlattı.

Ben.

O sırada Monroe'dan bir mesaj geldi ve bana ne kadar dikkati dağılmıştı.

"Ben hallederim. Bu bizim yılımız," diye söz verdim ona. Ama bu garip bir şeydi... Çocukluğumdan beri hokey benim tüm hayatımdı... ve şimdi, daha çok bir yan parça gibi hissediyordum. Dünyam artık başka bir şeyin etrafında dönüyordu.

Sikeyim.

Telefonu kapatmadan önce bana "Yarın ağırlık için görüşürüz" diye hatırlattı.

Monroe'nun mesajını aceleyle açtım, Ari'nin telefon konuşması çoktan aklımdan çıkmıştı.

Rüya kız: Ders bu gece iptal edildi. Profesör hasta. Saat 5'te görüşürüz.

Saate baktım. Saat 4:30'du. Lanet olsun, başlamıştı.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 25

OceanofPDF.com

MONROE

I ölecekti. Artık resmileşmişti.

Lincoln beni aldı, 4:55'te lobide belirdi, sanki gerçekten dakikaları geri sayıyormuş gibiydi. Acele edeceğini düşünmüştüm. beni yatağa at ve beynimi sik.

Ama ateşli pislik aynı dalga boyunda olmamış olmalıydı, çünkü hayatımın en uzun yemeğindeydik ve Lincoln ayrılmak için acele ediyor gibi görünmüyordu. Yedi çeşit yemeğin olduğu şık bir yerdeydik. Ve bu kadar güzel bir yerde yemek yemeyi hayal bile etmemişken... Tatlı için hazırdım.

Lincoln'ün sikinden çıkan türden.

Bütün gün bu konuda kendimi pompaladım. Beynimin bana gönderdiği tüm "ne halt ediyorsun" yorumlarını bir kenara itiyor... ve sadece iyi şeylere konsantre oluyordum. Bekaretimi Lincoln'e kaybetmenin hayatımı değiştirecek bir deneyim olacağını bilen yanım.

Koltuğumda kıpırdandım. Dudaklarına bakmaktan, onları üzerimde hayal etmekten kendimi alamıyordum. Pirzolayı kesiyordu ve ağzını her açtığında ıslanıyordum.

Bu noktada biraz gülünçtü.

Ama dürüst olmak gerekirse, genellikle yemeğinin her lokmasının tadını çıkarır mıydı? Şu ana kadar yediklerimizin tadına bile bakamadım. Çok endişeliydim.

Sonunda daha fazla dayanamadım. Yakınına eğildim ve dudaklarımı kulağına değdirdim. "Lütfen sik beni," diye fısıldadım.

Sinsi bir gülümsemeyle bana baktı ve koltuğunda geriye yaslandı. "Bebeğim sabırsızlanıyor mu? O seksi elbisenin içinde ıslanıyor musun? Deri koltuğu ıslatıyor musun?"

Hafifçe inledim. O piç benimle dalga geçiyordu!

Kıkırdadı ve bana doğru eğildi. "Seni rahatlatacak küçük bir şeye ihtiyacın var mı?" Sesi alçak ve baştan çıkarıcıydı, beni daha da ıslattı. "Gerçek olduğunu öğrendiğim andan beri düşündüğüm tek şeyin bu olmadığını düşünüyorsan. Vücudun benimkine karşı. Ellerin üzerimde. Açgözlü amcığın koca sikimi boğuyor... Sen aklını kaçırmışsın. Bu gece seni mahvedeceğim. Orgazmdan bayılana kadar seni becereceğim." O anı ağzına bir parça daha pirzola atmak için seçti ve cidden... çiğnemesi bile beni tahrik ediyordu. Yutkundu ve daha yakına eğildi. "Yani biraz daha bekleyebiliriz."

Ölmüştüm. O bana gülerken ben somurtkan bir çocuk gibi koltuğuma yığıldım.

Gördüğümüz tüm ilgi -ya da *Lincoln'*ün gördüğü mü demeliydim- yardımcı olmadı. Yemek boyunca kadınlar ve erkekler masamıza gelip durdular, konuşmamızı böldüler ve hepsi Lincoln'ün dikkatini çekmeye çalıştı. Bazıları onunla utanmadan flört edecek kadar cesurdu, tam orada oturuyor olmama rağmen.

Bir başkası bize her yaklaştığında çenemin sıkıştığını hissedebiliyordum ama Lincoln etkilenmemişti. Onlar kirpiklerini kırpıştırıp telefon numaralarını masamıza bırakırken bile gözlerini benden ayırmıyordu.

Bunu hafife almaya çalıştım. "Her dışarı çıktığında bunu yapıyorlar mı?" Sıradan görünmeye çalışarak sordum.

Başını salladı, gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyordu. "Bu işin doğasında var." Buna, herkesin onu istemesine alışabilecek miydim?

Sadece kendime onun sik dövmesini hatırlatmam gerekiyordu. Hiçbirinde yoktu.

"Onları istemiyorum. Onları asla istemeyeceğim. Tek istediğim sensin," diye mırıldandı bir noktada, kafası büyüklüğünde memeleri olan güzel bir sarışın masaya geldi ve neredeyse kucağında oturuyor olmama rağmen ona bir içki ısmarlamaya çalıştı.

Yirmi saat gibi görünen bir sürenin ardından yemeğimizi bitirdik ve nihayet masadan kalktık. Restorandan dışarı adımımızı attığımız anda birkaç flaş patladı ve bizi bir anlığına kör etti. Paparazziler tarafından pusuya düşürüldüğümüzü fark ettiğimde kalbim hızla çarpmaya başladı.

"Lincoln, kız kim?" diye bağırdı biri.

"Lincoln, o senin kız arkadaşın mı?"

Lincoln hiçbir şeyi kaçırmadı. Beni kendine çekti, kolu belime sıkıca sarıldı. Dudakları boynumda herkesin içinde uzak duramadığı o noktaya değdi.

Ne yapacağımı bilemeden rahatsızca yer değiştirdim. "Bunu yapmalı mısın?" Valenin arabayı getirmesini beklerken fısıldadım.

"İnsanların benim olduğunu bilmelerini sağlamak için iyi bir yol," diye homurdandı.

Kul

Sahipleniciliği bir uyuşturucu gibiydi, içimde küçük bir heyecan

ak.

yaratıyordu ama aynı zamanda, bu durumdan biraz tedirginlik duymaktan

Be

da kendimi alamıyordum.

n.

Dikkat.

Araba geldiğinde, kameralardan uzaklaşmak için neredeyse atlayacaktım.

İçeri yerleşir yerleşmez, atmosfer tüm şehri ateşe verebilecek yüklü ve elektrikli bir enerjiye dönüştü. Her an serbest kalmaya hazır, sarmal bir yay gibiydi.

Tenim gergin bir beklentiyle karıncalanıyor, tüm sinirlerim arzuyla tutuşuyordu. Elimde olmadan ona göz ucuyla baktım, direksiyonu kavrarken kaslarının esnemesini izledim, bakışları tereddütsüz bir şekilde önümdeki yola sabitlenmişti.

Biz yakınlaştırarak geçerken şehrin ışıkları bir bulanıklıktan başka bir şey değildi, aramızdaki tek ses motorun alçak uğultusuydu. Cinsel gerilim her geçen saniye artıyor, beklenti neredeyse elle tutulur hale geliyordu. Sanki zaman durmuştu ve bizden başka hiçbir şey yoktu.

Bir ışıkta ona döndüm ve dudaklarını şiddetli bir öpücükle yakaladım. Aramızdaki sıcaklık patlayıcıydı, vücutlarımız serbest kalmak için ağrıyordu. Eli kalçamda geziniyordu ve sanki vahşi bir hayvan içimi tırmalıyor, kurtulmak için çırpınıyordu.

Araba nihayet onun yeraltı garajına girdiğinde, ikimiz de aramızda uçuşan söylenmemiş kelimelerin içinde kaybolmuştuk. Büyüyü bozmak istemediğimiz için o anda donup kalmıştık.

Ama Lincoln sonunda konuştu, sesi alçak ve boğuktu. "Hadi içeri girelim."

Gölgelerle kaplı odasında duruyorduk, kalbim göğsümde şiddetle atıyordu, düzensiz atışlar göğüs kafesimi zorluyor gibiydi.

"Korkma rüya kız," diye fısıldadı Lincoln, aramızdaki mesafeyi silip beni yatağına indirirken, kaslı kolları ağırlığını taşırken yüksek gövdesi üzerime çömeldi. Kendimi beceriksiz gibi hissediyordum, deneyimsizliğim her hareketimde bana ihanet ediyordu.

"Hiç-" diye başladım, onun altın bakışlarına bakarak. Aslında bunu söylememe gerek yoktu. Tanrı aşkına, ona nasıl oral seks yapacağımı bana öğretmek zorunda kalmıştı.

Yanağıma sokuldu, teninden bir ürperti geçti. "Bu beni çok mutlu ediyor bebeğim. Çünkü bu senin sadece bana ait olacağın anlamına geliyor."

Dili kulağımın kenarında gezinirken iç çektim. "Ve bil diye söylüyorum," diye fısıldadı. "Şimdiden sahip olduklarımın en iyisisin ve daha içine bile girmedim."

Lincoln

"Seni tatmak istiyorum," diye nefes aldı, ağzı bir nefes ötemde geziniyordu. Sabırla bekledim, bana gelmesini istiyordum. Onu bu noktaya kadar ben itmiştim.

Şehvet dolu zümrüt gözleri ve şişmiş dudakları...

Her erkeğin aklını kaçırmasına neden olabilecek ölümcül bir kombinasyon. Kalbini kırabilir.

Ruhunu al.

Ve o tamamen benimdi.

Dudakları tereddütle benimkilere değdi ve devam etmesi için onu ikna ettim. "İşte bu, bebeğim. Bana ağzını ver," diye homurdandım, sesim neredeyse tanınmaz haldeydi... şehvetle o kadar yoğundu ki. Buna mecbur kaldı ve parmaklarımı saçlarına dolayarak onu yerinde tuttum. Öpüşmeyi ilerlettim, dilim onunkine karşı tembelce hareket ediyordu.

Beni deli ediyordu.

Sikim karnına doğru kabarmış, ön sakız fışkırtıyordu ve ben zaten patlamak üzere olduğumu biliyordum.

Geçici olarak parmağını başının üzerinde gezdirdi, ön spermimi tepenin üzerinde döndürdü. Elini tuttum ve sikimi içine soktum, onun dokunuşu olmadan delirmek üzereydim.

Bana yaptığı şeyden hoşlanmış gibi sırıttı.

"Çok iyi hissettiriyor. Çok güzelsin," dedim ona, şehvetten neredeyse ölüyordum.

Gülümsemesi utangaç bir hal aldı ve her erkeğin ıslak rüyasından fırlamış o pelüş alt dudağını ısırdı.

"Başka kimse yok mu?" diye fısıldadı birden, bakışları başka yöne kaydı. Çenesinden tutup Monroe'yu bana bakmaya zorladım.

"Dünyada sen varken başka biri nasıl olabilir?" Ona söyledim. Çok klişe olması umurumda bile değildi. Bu kız bende kalbimi göğsümden çıkarıp gümüş bir tepside ona verme isteği uyandırdı. Beni sevmesi için yalvarmak.

O benimdi. Ve ben de onun. Ve gece bitmeden önce... buna inanacaktı.

Monroe

Yaklaşmak için kalçalarımı birbirinden ayırırken sıkı ve inatçı bir şekilde tutuyordu. Kendimi sabitlemek için geniş omuzlarını kavradım. Gözlerim, kaygan ve parlak... ve kocaman olan dikleşmiş uzunluğunu kavrayan eline yapışmıştı.

Bunu daha önce de düşünmüştüm, ama gerçekten içime girdiğinde... tamamen farklı bir hikayeydi.

"Sana çok iyi bakacağım," diye yatıştırdı, ucunu sırılsıklam olmuş girişime bastırırken dudaklarımdan bir inilti kaçtı.

"Bana bunu istediğini söyle. Bunu her şeyden çok istediğini söyle," diye mırıldandı, sesi sanki soruyor mu yoksa söylüyor mu emin değilmiş gibi çakıllı çıkıyordu.

"Evet," diye nefes aldım, o anın içinde başka bir şey söyleyemeyecek kadar kaybolmuştum.

Yavaşça başını içeri itti, kalınlığının hissi beni genişçe yaydı. Nefesim kesildi, çok fazla gerilmiştim. Nefes alamıyordum. O kadar dolmuştum ki.

Ve zar zor girebildi.

Bir an durakladı, bana alışmam için zaman verdi, dişleri acı çekiyormuş gibi sıkılmıştı.

"Çok sıkısın amına koyayım. O kadar mükemmelsin ki," diye inledi, dudakları boynumda geziniyordu. Daha da içeri itti ve ben daha fazlasını isteyerek ürperdim.

"Seni çok iyi hissettireceğim, rüya kız. Söz veriyorum."

Kalçalarımı onun etrafında sıktım, onu daha derine sokmaya çalıştım.

Yavaşça içeri itti, parmakları klitorisimi buldu ve ben onun dokunuşu altında kıvranana kadar ovuşturdu. Duvarlarım onun etrafında kasıldı ve kendini daha derine sürdü. Masumiyetimi zorlarken haykırdım, dudakları çığlıklarımı yakaladı.

"Beni mahvettin. Kahretsin-" diye hırladı, sesinde şiddetli, umutsuz bir açlık vardı. "Sen benimsin. Asla başkasını istemeyeceksin." Sesi bir ilahiydi, ikna edici bir film müziği... Sanki ruhumla konuşuyordu.

Ona sarıldım, nefeslerim kısa aralıklarla geliyordu. Beni tamamen, mükemmel bir şekilde dolduruyordu. Duygularımın içinde kaybolmuştum, onun içimde verdiği zevk ve acı. Yer değiştirdi, beni yatağa doğru itti, hamleleri daha sert, daha güçlü hale geldi.

"Sikime gel, güzel kız," dedi, sözleri kulağımda yankılanıyordu. "Her yerime boşal."

Karşı koyamadım. Karşı koymak istemedim. Sınırdaydım, vücudum yanıyordu ve o içime girmeye devam ettikçe kendimi bıraktım, salıverilmemin coşkusu beni eziyordu.

Şimdi o da inliyordu, kendi zevkinin peşinde kaybolmuştu. İçimde nabzı atıyor, beni sıcaklığıyla dolduruyordu... özüyle. O artık içimdeydi. Asla gitmeyecek bir parçam.

"Her gün," diye mırıldandı, dudakları boynuma yapışmıştı. "Her gün bu mükemmel amcığın içinde olacağım."

Sözleri havada asılı kaldı, tutmasını istediğim kirli bir söz... bana verdiği diğer sözlerle birlikte.

Onu her gün, her an, her nefeste istedim.

Bir şekilde bizi yuvarladı, içimde kalması için bana tutundu. Göğsüne yaslandım, kalp atışları yeni müziğim oldu, siki hâlâ sertti. Yanaklarım gözyaşlarıyla ıslanmıştı çünkü az önce olanlar bana dini bir deneyim gibi gelmişti.

Ruhumda acı tatlı bir sızı hissettim, bu anın sonsuza dek hafızama kazınacağını biliyordum. Bu his bir damga gibiydi, yakıcı ve

Unutulmaz.

Amacına ulaşmıştı. Beni
mahvetti.

Eğer bundan sonra kalbimi kırarsa, hayatta kalabilir miyim bilmiyordum.

Lincoln

"Hiç aşık oldun mu?" diye mırıldandı, o yeşil gözleri sanki *her şeyi* sikiyormuşum gibi bana bakıyordu.

Hâlâ onun içindeydim. Yaşamak istediğim yer
orasıydı. "Seni görene kadar olmaz."

Bu ona söylediğim en dürüst şeydi.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 26

OceanofPDF.com

LINCOLN

Buza adım attığımda soğuk havanın üzerime bir ton tuğla gibi çarptığını hissettim. Adrenalin damarlarımda pompalanırken, bunun sezonun en önemli maçlarından biri olduğunu bilerek kafamı oyuna vermeye çalıştım. Sezon. Playofflardan önceki son iç saha maçımızdı ve ilk turda ev sahibi olmayı garantileyecektik ve kazanacaktık. Ne olursa olsun.

Pistin öbür ucundaki Ari'ye bakarak yüzleşmeye doğru kaydım. Gözleri benimkilerle buluştu ve ona güven dolu bir baş selamı verdim. Orada arkamı kolladığını biliyordum.

Yapmadığım şey... onu aramaktı.

Hâlâ onun kokusuyla kaplıydım, şimdi zamanı olmamasına rağmen dün gecenin anıları tekrarlanıyordu.

Disk düştü ve başladık. Oyun kurmaya, ileri geri paslaşmaya başladığımızda kalabalık kükredi. Rakip takımın oyuncularının arasına girip çıkarak topu kontrol ettim. Hızlı bir dönüş yaparak şutu çektim ve maçtaki ilk golümüzü attım.

Biz buza hükmetmeye devam ederken arenadaki enerji elektrikliydi. Ari diğer takımdan gelen bir şutu engelleyerek taraftarlarımız arasında heyecan yarattı. Bana baktı ve ben de ona baş parmağımla işaret ettim. O da kendini beğenmiş bir piç gibi sırıttı.

Çünkü evet, iyi olduğunu biliyordu.

İlerlemeye devam ettik, ben bir gol daha attım ve Ari de kritik kurtarışlar yaptı. Oyun harika gidiyordu; çantada kekliktik.

Tribünlere baktım ve sonunda kendimi onun yüzünü aramaktan alıkoyamadım.

Orada, babamın yanında mı oturuyordu?

Midem bulandı. Avuçlarım ter içinde kaldı... kalbim hızla çarpıyordu.

Onun burada ne işi vardı?

Üniversiteden beri maça gitmemişti ama bu gecenin o gece olduğuna mı karar verdi? Burada iyi olacağından emindim.

Ona ne diyordu?

Oyuna odaklanmaya çalıştım ama gözlerimi onlardan alamıyordum. Monroe'nun sorduğu bir soruya verdiği yanıtı izledim. Kendinden emin ve kibar olmaya çalışıyordu ama gözlerindeki korkuyu görebiliyordum. Ona verdiğim atkıyla oynarken elleri hafifçe titriyordu.

Aklımı kaybediyordum.

Odaklanamıyordum.

Ne zaman buza çıksam onlara göz ucuyla bakıyordum.

Zihnimin arkasında bir türlü geçmeyen bir kaşıntı gibiydi.

Ve sonra, dikkatimin dağıldığı bir anda, bir şut kaçırdım. Pak kalenin dışına çıktı ve kalabalık hayal kırıklığı içinde inledi.

Homurdandım ve pakı takip etmek için döndüm ve sonra... vuruşun etkisi, daha sesini bile duymadan vücuduma şok dalgaları gönderdi. Sanki bir kamyon göğsüme çarpmış ve rüzgârı içimden söküp atmıştı. Sırt üstü yatmış, arenanın tavanına bakıyor ve nefes nefese kalıyordum. Kaburgalarımdaki acı, sanki ciğerlerime saplanmış gibiydi. Hareket edemiyordum, oturamıyordum bile.

Ari'nin sesi acının bulanıklığını yararak bana iyi olup olmadığımı sordu ama cevap veremedim. Çok fazla acı çekiyordum. Ayağa kalkmaya çalıştım ama vücudum işbirliği yapmayı reddetti. Her hareketimde kaburgalarım camdan yapılmış gibi hissediyordum ve aldığım her nefeste paramparça oluyorlardı.

Antrenörler buzdan çıkmama yardım etmek için koşturdular. Onlar bana yardım ederken acı içinde çığlık atmamak için tüm irademi kullandım. Dişlerimi o kadar sıkıyordum ki, kırılmamaları şaşırtıcıydı.

Ama herhangi bir zayıflık göstermeyi reddettim.

Bu tam da babamın isteyeceği şey olurdu.

Ben buzdan çıkarılırken Ari patenle yanıma geldi. Gözleri kocaman açılmış ve kaşları endişeyle çatılmıştı. Yüz hatlarına kazınmış endişeyi görebiliyordum.

"Siktir, Lincoln," diye homurdandı.

Onu salladım ve ekibin geri kalanına dönmeden önce iç çekti.

Tüm arena aniden bir kiliseyi andırdı, taraftarların gürültüsü benim yaralanmamla söndü.

Kaburgamın kırık olduğunu zaten biliyordum, belki de birden fazla. Her nefes alışım işkence gibiydi. Bunu anlamak için röntgen çektirmeme gerek yoktu.

Ama lanet olsun. Monroe'yu babamdan uzaklaştırıp antrenman odasında yanıma almam gerekiyordu.

Oraya giderken bir eğitmene Monroe'yu getirmesini söyledim. Bu konuda biraz hıyarlık ettim ama değerli bir kargoyla uğraştığını bilmesi gerekiyordu. En değerlisiyle.

Monroe'yu da yanına alarak odaya dönen eğitmenin ayak seslerini duyduğumda kalbim küt küt atmaya başladı. Onun güzel yüzünü tekrar görmeyi beklerken avuçlarım beklentiyle nemlendi. Kapıda belirdiğinde hissettiğim rahatlama çok şiddetliydi ve maçtan hemen önce yollarımızı ayırdığımızdan beri ilk kez nefes alabildiğimi hissettim. Karşımda duruyordu, üzerinde geçen gün ona verdiğim forma vardı.

Numaramı birinin üzerinde görmekten hiç bu kadar gurur duymamıştım.

Siyah saçları yumuşak dalgalar halinde sırtından aşağı dökülüyordu. Yeşil gözleri büyüleyiciydi, loş ışıklı odada parıldıyor gibi görünen altın rengi benekleri vardı.

Hayatım boyunca gözlerin parıldadığını hiç düşünmemiştim. Ama o benim gerçek hayattaki rüya kızımdı ve ben geri dönülmez bir şekilde kaybolmuştum. Burnu ve yanakları soğuktan hafifçe kızarmıştı ve içimden onu bir battaniyeye sarmak, en ufak bir rahatsızlık duymadığından emin olmak geliyordu. Söz konusu o olduğunda tüm koruyucu dürtülerim aşırı hızdaydı.

Monroe bana gülümsemeye çalıştı ama bakışlarında çok fazla endişe vardı... çok fazla belirsizlik.

Orada başka bir şey daha vardı. Aradığım

bir şey.

Onu yakaladığımı söyleyen şaşkın bir parıltı. Bana çok

aşıktı.

Göğsümde bir rahatlama hissettim.

"Lincoln, iyi misin?!" diye fısıldadı, neredeyse yanıma koşacaktı. Bana doğru uzandı ve sonra tereddüt etti, sanki dokunuşunun bana acı vereceğinden korkuyordu.

"Dokun bana. Beni asla incitemezsin," diye homurdandım, onu öne doğru çektim ve dudaklarımı onunkilere yapıştırırken kaburgalarımdaki ağrıyı görmezden geldim. Onunla kurabileceğim herhangi bir bağ için çaresizdim.

Sonunda hava almasına izin verdiğimde, soru yağmuruna tuttum. "Sana zarar verdi mi? Babam sana ne diyordu?"

Gözleri büyüdü ve sonra alnı şaşkınlıkla buruştu. "Baban mı?" diye yavaşça sordu. "Onun baban olduğunu bilmiyordum. Sadece bir ucube olduğunu sanıyordum." Monroe'nun yüzü tiksintiyle buruştu, burnu iğrenç bir şeyin kokusunu almış gibi kırıştı. Sonra da ürperdi. "Sürekli seninle çıkıp çıkmadığımı soruyor ve benimle flört ediyordu."

"Ne oluyor lan?" Eğitmen formamı kaldırabilsin diye kollarımı kaldırarak mırıldandım. Sahaya geri döndüğümde bana destek olması için kaburgalarımın etrafını stratejik olarak bantlamaya başladığında yüzümü buruşturdum. "Çok özür dilerim."

Başını iki yana salladı, gözlerinde hâlâ bir tiksinti vardı. "Ben iyiyim," dedi kısaca. "Sadece... baban. Biraz iğrenç biri."

"Bunda 'gibi' bir şey yok," dedim, sesim öfkeyle kısılmıştı. "Bununla uğraşmak zorunda kaldığın için üzgünüm. Berbat biri." Babamı onun yanında düşünmek kusma isteği uyandırdı bende. İçim burkuldu, iğrenme ve öfke karışımı bir duygu içimi kasıp kavurdu. O zehirli olanın en kötü türüydü ve her şeyi mahvetmeden önce onun hakkında bir şeyler yapılması gerekiyordu. Ona zarar verme fikri...

Onu öldürebilirim.

Monroe'nun ifadesi sözlerim üzerine hafifçe yumuşadı ve onu buna maruz bıraktığım için bana kızmadığı için küçük bir rahatlama hissettim.

Eğitmen sözlerini bitirdi ve ben masadan kaymadan önce derin bir nefes aldım, tüm bu süre boyunca nefesimin altında küfrettim.

"Oraya geri mi dönüyorsun?" diye sordu geniş gözlerle. Endişe güzel yüz hatlarına kazınmıştı.

Ortamı yumuşatmaya çalışarak sırıttım. "Hokey oyuncuları diğer tüm kedi sporlarından çok daha üstün atletlerdir, Monroe. Bizi dışarıda tutan tek şey balkonlardan düşmek."

Ona Dalton'dan bahsetmeyi unuttuğum için neden bahsettiğimi anlamadığını söyleyebilirdim. Ve o zamandan beri ağzım onun gerçek olmayan vücuduna tapmaktan başka bir şey konuşamayacak kadar meşguldü.

Başını salladı, hâlâ endişeli görünüyordu. "Daha kötü yaralanabilirsin. Oyunun geri kalanında oturmalısın."

Onu kollarımın arasına aldım, acısını görmezden gelmeye çalıştım... ve o güzel yeşil gözlerinde biriken yaşları görünce hemen sertleştim. Hiç kimse beni ağlayacak kadar önemsememişti. "Bana hiçbir şey olmayacak. Söz veriyorum."

Dudağını ısırdı ama sonra isteksizce başını salladı. Ve lanet olsun... çok tatlıydı.

Bu kıza her şeyi verecektim.

Tünelden buza doğru ilerlerken onu kendime yakın tuttum.

"Sen... çekil," diye çıkıştım kolu kırık olduğu için maça çıkmayan çaylak Jamie'ye. Monroe için mükemmel bir oturma pozisyonundaydı. Bizim yedek kulübesinin hemen arkasında oturabilirdi ve ben de maç boyunca nasıl olduğunu merak edip çıldırmak zorunda kalmazdım.

Bana bok atmak için ağzını açtı ama bakışlarımdaki çılgınlığı görmüş olmalı ki ağzını kapatıp koltuktan fırladı. Ona başımı salladım ve Monroe'yu oturtur oturmaz onu tamamen unuttum. "Herkes senin istediğini mi yapıyor?" diye sordu sırıtarak. Ona gülümsedim ve öpmek için öne doğru eğildim. O irkilerek geri çekildi ve ben kaşlarını çattı.

"Ne?"

"Herkesin görmesini istemiyorum," diye mırıldanarak kalabalığı işaret etti. "Hayranlar çılgına dönecek."

Tamam. Bundan nefret ediyordum. Ve yakında bununla başa çıkacaktım.

Ama o anda buza geri dönmem gerekiyordu; bir sayı gerideydik.

"Herkesin benim olduğunu bilmesine alış," diye homurdandım ve kutuya geri atlamadan önce çenesini hafifçe sıktım.

Kalabalık bir anda çılgına döndü.

"Daniels, iyi misin?" Koç bağırdı ve ben daha cevap vermeden dışarı çıkmamı işaret etti.

Kaburgalarımdaki acıya aldırmadan buzun üzerinde kaydım, bakışlarım otomatik olarak babamın oturduğu yere kaydı.

Tabii ki gitmişti.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 27

OceanofPDF.com

LINCOLN

Baba: Keşke sen olsaydın.

Babamın bu sabah bana o mücevheri neden fırlattığını anlamam bir saniye sürdü.

Ve o zaman, sanki ölüyordum. Bugün

Tyler'ın ölüm yıldönümüydü.

Ve ölümünden bu yana ilk kez... Unutmuştum.

Yılın tek gününü, bu güne adanmış olması gerektiğini unutmuştum. ona. Sanki onu tekrar hayal kırıklığına uğratmışım gibiydi.

Özenle bir araya getirdiğim yüzümün çatladığını hissedebiliyordum. Onun ölümünün ağırlığı... suçluluk duygusu, bu kadar mutlu olmaya cüret ediyor olmam...

Duvarlar üstüme üstüme geliyordu. Nefes alamıyordum.

Benim yüzümden, asla ruh eşiyle tanışma şansı bulamayacaktı. Asla gülümseyemeyecekti. Asla gülemeyecekti. Bir daha asla lanet bir gün geçiremeyecekti.

Benim yüzümden.

Başka bir şey düşünmeden dolaba doğru yürüdüm ve bir sap votka çıkardım.

Kendimi öldürmekten daha iyiydi.

Monroe

Telefonuma kaşlarımı çattım. Ayrı kaldığımızda Lincoln'ün günün neredeyse her saniyesi bana mesaj atmaması gibi bir şey değildi.

Ben de o kadar kötüydüm ama gönderdiğim üç mesaj cevapsız kaldıktan sonra mesajlaşmayı bırakıp endişelenmeye başladım.

Bu kadar mıydı? Benimle işinin bittiğine mi karar vermişti?

Çılgınca, mantıksız bir düşünceydi ama bütün gün beni endişelendirdi.

"İyi bir sikişten fazlası olduğunu mu düşünüyorsun, Roxanne?"

Adamın acımasız sözleri küçük dairemizde yankılandı. Kapının aralığından izledim, annem adamın önünde diz çökmüştü, vücudu hıçkırıklarla titriyordu. Adam gitmeden önce anneme bir kez daha tiksintiyle baktı.

Akşamın bunaltıcı havasına doğru yürüdüm ve park yerinde Lincoln'ü ararken dudağımı ısırdım. Bu hafta beni her gün almıştı ve bu sabah çıktığımda burada olacağını söylemişti.

Onun yerine, siyah bir şehir arabası, keskin, güzel dikilmiş siyah takım elbise giymiş bir adam, sert bir ifade... ve üzerinde adımın yazılı olduğu bir tabela vardı.

Kafam karışmıştı, geçici olarak oraya doğru yürüdüm.

"İyi akşamlar, Bayan Bardot. Benim adım Nathaniel. Bay Daniels sizi almam için beni gönderdi. Kendisi şu anda rahatsız." Adam, Nathaniel, arka yolcu kapısını açtı ve beklentiyle bana baktı.

Tereddüt ettim ve Lincoln'e neler olduğunu soran bir mesaj attım.

Ama mesajı okuduğu bile belli olmayan garip bir andan sonra arabaya bindim.

Umarım adam seri katil falan değildir.

Şehir arabasının içi, siyah deri koltukları ve cilalı ahşap aksanlarıyla pelüş ve lükstü. Koltuğa gömüldüm, sinirlerim gerilmişti, her şeyden emin değildim.

Aptal, aptal, aptal. Düşüncelerim oradan oraya savruluyor, bir an bana bu kadar çılgın olmayı bırakmamı söylüyor, bir an sonra da Lincoln'e bel bağladığım için kendime lanet ediyordum.

"Lincoln tam olarak nerede?" Yola çıkarken Nathaniel'e sordum. Dikiz aynasından bana küçük, sıkı dudaklı bir gülümseme verdi.

"Emin değilim, hanımefendi."

"Ne zamandır Lincoln için şoförlük yapıyorsun?" Sesim garipti ama sessizlik çok gürültülü olacakmış gibi geliyordu... düşüncelerime çok fazla hareket alanı verecekti.

"Bir süre," diye cevap verdi Nathaniel, gözleri önündeki yola

sabitlenmiş bir şekilde. Koltuğumda rahatsız bir şekilde kıpırdandım.

"Um, nereye gidiyoruz?" "Bay Daniels'ın çatı katına."

"Ah, tabii. Elbette," diye kekeledim, sorduğum için bile kendimi aptal gibi hissediyordum.

Nathaniel tekrar konuşmadan önce birkaç dakika sessiz kaldı. "İhtiyacınız olan başka bir şey var mı hanımefendi?"

"Hayır, hayır. Ben iyiyim," diye fısıldadım, ondan işe yarar bir şey öğrenemeyeceğimi fark etmiştim.

Pencereden dışarı bakıyor, şehrin ışık ve renk cümbüşü içinde akıp gidişini izliyordum. Zihnim Lincoln'le ilgili sorular ve endişelerle dolup taşıyordu.

Neler oluyordu?

Lincoln'ün yeraltı garajına girdik, bu da en başta arabaya binmekle hata yapmadığımın iyi bir işaretiydi ve asansör girişinin önünde durdu. Bir süre sonra Nathaniel kapıyı benim için açtı.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım, çantamı göğsüme bastırarak.

Bana başıyla selam verdi ve ben daha asansöre binmeden arabasını sürüp gitti.

Çatı katına çıkarken, huzursuzluğum bir çaydanlıktaki kaynar su gibi içimde fokurduyor, her an taşmakla tehdit ediyordu. Sanki havada asılı kalmış, zalim bir rüzgârın dengemi bozmasını bekliyordum. Yolculuk hiç bitmeyecekmiş gibi geliyordu, her geçen saniye kalbimin daha da hızlı çarpmasına neden oluyordu, tıpkı kaçınılmaz bir çarpışmaya doğru hızla ilerleyen bir tren gibi.

Bu büyük bir mesele olmamalıydı. Hayatta bazı şeyler olur.

İçeri girdiğimde ve o oradayken kendimi tam bir aptal gibi hissederdim...

Ama her şey yanlış geliyordu.

Kapılar sürgüyle açıldı ve sessiz fuayeye girdim. Birkaç adım attıktan sonra odalardan birinden gelen elektrik süpürgesinin hafif sesini duydum.

"Lincoln?" Yan odaya girerken seslendim, her şeyimle onun ortaya çıkmasını umuyordum, yüzünde saplantı haline getirdiğim o güzel sırıtış vardı.

Ama ondan hiçbir iz yoktu.

Süpürgenin sesi azaldı ve koridorun sonundaki tiyatro odasına açılan kapı açıldı. Lincoln'ün hizmetçisi ve dünyanın en iyi aşçısı olduğundan emin olduğum Bayan Bentley dışarı çıktı.

Genellikle mükemmel bir şekilde bir araya getirilirdi, gri çizgili kahverengi saçları düzgün bir topuz halindeydi ve giymekte ısrar ettiği elbiseleri mükemmel bir şekilde ütülenmişti. Şu anda, daha iyi günler görmüş gibi görünüyordu. Yüzü kırmızı ve lekeli, sıcak kahverengi gözleri şişkin ve kan çanağıydı. Kısa boylu, şişman bir İngiliz'di.

Lincoln bana tüm hayatını ona bakarak geçirdiğini söylediğinden beri mükemmel bir anne havası olan bir kadın.

Ama şu anda biraz kendine bakmaya ihtiyacı varmış gibi görünüyordu.

Görünüşüne bakınca kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. "Her şey yolunda mı?" Çekinerek sordum. "Lincoln'ün nerede olduğunu biliyor musun?"

Bayan Bentley'nin konuşmaya çalışırken alt dudağı titredi. "Oh, Bayan Monroe, korkarım haberler iyi değil. Bay Lincoln burada değil."

"Nerede o?" Sesim umutsuzca çıkıyordu.

Gözleri yaşlarla doldu. "O mezarlıkta, aşkım. Bugün Tyler'ın ölüm yıldönümü."

"Tyler?"

Boğazından bir hıçkırık döküldü. "Kardeşi, canım."

Kalbim daha da kötüleşti. Lincoln'ün bir kardeşi olduğunu ve onun öldüğünü biliyordum. Ama Lincoln bana başka hiçbir ayrıntı vermemişti... hele bugünün onun öldüğü gün olduğunu hiç. Bu bana her şeyin çok yeni olduğunu hatırlattı. Saatte bir milyon mil hızla ilerlemiştik... ama hala birbirimiz hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyorduk.

Düzeltiyorum, onun hakkında çok az şey biliyordum. O benim hakkımda çoğu şeyi biliyor gibiydi.

"O iyi mi? Ne yapabilirim?" Sesim ancak fısıltıyı geçiyordu.

Bayan Bentley başını salladı, gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu. "Bilmiyorum. Her zamankinden daha kötü görünüyordu, tatlım. Ne yapacağımı bilmiyorum."

Kalbimde derin bir sızı vardı ve ona ulaşmak için yanıp tutuşuyordum. "Hangi mezarlık?" Midemdeki düğüme rağmen sesim sakinleşiyordu.

Bir an tereddüt etti, bana dikkatle baktı ama ne kadar önemsediğimi görmüş olmalı ki sonunda pes etti. "Burası St. Mary's, aşkım. Ama lütfen dikkatli ol."

Başımı salladım, Lincoln'ün yanında olmak için ne gerekiyorsa yapmaya kararlıydım. Tıpkı onun benim yanımda olduğu gibi.

Mezarlığa gitmek tüyler ürpertici bir deneyimdi. İyi bir sürücü değildim ama lüks bir cipe bindiğimde durum daha da kötüydü. Nathanial'ı geri çağırıp beni götürmesini isteyebilirdim ama mezarlığa vardığımda ne bulacağımı bilmiyordum. Ve Lincoln'ün acısını korumak istedim.

Mary's mezarlığının kapısına yaklaştığımda vücudumu bir ürperti kapladı ve tenimi karıncalandırdı. Hava kasvetli ve bulutluydu, yaklaşan bir fırtınanın uğursuz hissi vardı. St. Mary's'in çevresi

Paslı demir çitler neredeyse benim boyumdaydı ve kapıları iterek açtığımda uğursuzca gıcırdıyordu. Sıra sıra dizilmiş mezar taşları her yöne doğru sonsuzca uzanıyordu ve sanki bir keder ve yas labirentinde yürüyormuşum gibi hissediyordum.

Havada yeni kesilmiş çimenlerin kokusu vardı ve kilise çanlarının uzaktan gelen sesini duyabiliyordum. Tepemdeki bulutlar koyu, kara kara düşündüren bir griydi ve ağırlıklarının üzerime çöktüğünü hissedebiliyordum. Sanki gökyüzü de benimle birlikte yas tutuyor, toprağın altında gömülü olan tüm kayıp sevdiklerinin yasını tutuyordu.

Mezarlıkların arasından geçen patikada yürüdüm... Ta ki sonunda onu görene kadar.

Lincoln. Bir mezar taşının önünde yatıyordu, yanında bir votka sapı vardı. Onu o halde, acısı ve kederiyle tamamen tükenmiş bir halde görünce kalbim sıkıştı. "Lincoln," diye fısıldadım, gözlerimden yaşlar süzülmeye başlamıştı bile, yanına diz çöktüğümde sesim ancak fısıltıyı geçiyordu.

Hafifçe kıpırdandı ve anlaşılmaz bir şeyler mırıldandı. Onu hafifçe sarsarak kendine getirmeye çalıştım. "Lincoln, uyan," dedim, sesim duygusallıktan titriyordu.

Sonunda gözlerini açtı, bakışları odaklanmamış ve bulanıktı. "Monroe?" diye mırıldandı, sesi ağlamaktan ve içmekten kısılmıştı. "Çok özür dilerim. Unutmuşum."

Başımı salladım, gözyaşlarımın arasında konuşamıyordum. Bir süre sonra "Sorun yok Lincoln," diyebildim. "Artık buradayım."

Doğrulmaya çalıştı ama ben onu nazikçe tuttum. "Sadece biraz dinlen," dedim ona. "Sonra seni eve geri götüreceğim ve seninle ilgileneceğim." Lincoln kendini yere bıraktı, yüzü çimenlerin üzerinde yatıyordu, yaklaşan fırtınanın neminden ıslanmıştı.

Sonunda kalkmasına yardım ettim ve bana sıkıca sarıldı, vücudu hıçkırıklarla titriyordu. "Onu çok özlüyorum," diye boğuk bir sesle konuştu. "Özür dilerim Monroe. Seni hak etmiyorum."

Arabaya doğru tökezleyerek ilerlerken saçlarını okşadım. Zar zor yürüyordu ve onu ayakta tutmak için tek yapabildiğim buydu. Benden çok daha büyüktü. "Şşş, öyle söyleme," dedim usulca. "Her şey yoluna girecek. Söz veriyorum."

Sadece başını salladı, bir başka keder dalgası altın gözlerini bulandırıyordu.

Çatı katına geri dönerken araba sessizdi, tek ses hırıltılı nefes alışları ve ara sıra çıkan inlemelerdi.

Oraya vardığımızda onu kanepeye götürdüm ve battaniyeye sardım. "Burada kal," dedim ona sertçe. "Sana çay yapacağım ve biraz su getireceğim."

Zayıfça başını salladı, uykuya dalarken gözleri kapanıyordu. Ellerimin titremesini engellemeye çalışarak mutfakta dolaşırken ev sessizdi. Lincoln'ün bana ihtiyacı olduğunu biliyordum ama kederinin ağırlığı altında ezildiğimi hissetmekten kendimi alamıyordum.

Ona bir fincan çay ve bir bardak su getirdiğimde kıpırdandı ve gözlerini açarak bana baktı. "Teşekkür ederim, rüya kız," diye mırıldandı.

Ama bir şey yazamadan tekrar uykuya daldı.

Orada kaldım, sadece onu izledim. Bazı ruh eşlerinin birbirlerini bulmak için doğduklarını düşündüm.

Ama diğerleri mahvoldu.

Yatakta uzanırken Lincoln'ün parmakları saçlarımın bir tutamını büktü. Sevişmemizin ardından hâlâ içimde derin bir yerde oturuyordu. Gecenin bir yarısı beni uyandırmıştı, beni arzuluyordu.

Ben de öyle hissetmiştim.

Şimdi beni inceliyordu, o yoğun, şaşkın haliyle, sanki yüzümde titreşen her duyguyu okumaya çalışıyordu. Vücudum ağrıyordu, ama bu iyi bir ağrıydı, bana onun nerede olduğunu hatırlatan türden bir ağrı. Hâlâ nerede olduğunu.

Uçurumun kenarındaydım. Tekrar hareket etmeye başlarsa, kolaylıkla boşalacaktım. Bu adama çok bağımlıydım.

Etrafımızdaki hava pusluydu, büyülüydü, sanki kendi küçük dünyamızda kapana kısılmıştık ve bize dokunabilecek hiçbir şey yoktu. Kendimi bir insana o anda ona hissettiğimden daha yakın nasıl hissedebileceğimi bilmiyordum.

"Lincoln," diye mırıldandım, vücudumda dolaşan hislerin arasından nefes alıp veriyordum. Onun acısını istiyordum, acısını ondan almak, onu sevgimle sarmak istiyordum.

Ona kelimeleri söyleyemezdim.

Ama ona gösterebilirdim.

Lincoln

Güzel yüzünün detaylarını içime çektim. Aç uyanmıştım. Ona sahip olmak için çaresizdim. Beni iyileştirmek için onun özel büyüsünden bir vuruşa ihtiyacım vardı.

Bana biniyordu, koyu renk saçları karnımın üzerinde geziniyor, göğüsleri her harekette zıplıyordu. Gözlerimin içine derin derin bakarken güzelliğine takılmadan edemiyordum.

Fiziksel bir deneyimden çok daha fazlasıydı, ruhani bir deneyimdi.

Zihinlerimiz, ruhlarımız ve bedenlerimiz aynı anda birbirlerine uzanıyor ve dokunuyorlardı.

Yavaşça hareket ettim, onun zevkini çektim ve etrafımda sıkıldığını hissettim. Vücudunun nazik kıvranışını ağır bir itişle karşıladığımda yumuşak bir inilti çıkardı.

Bana biniyordu ve sonra aniden boşalmaya başladı. O güzel spazmlar beni sıkıca kavradı ve orgazm dayanılmaz derecede yoğun patlamalarla içimden fırladı.

Ben ona sahiptim, o da bana. Onun hissettiklerine bağımlıydım, yaşayabileceğimden emin olmadığım acı tatlı bir acı.

Nefes nefese ve sersemlemiş bir halde üzerime yığıldı.

Bir saniye sonra, biraz irkilerek kendini kaldırmaya çalıştı. Kalçaları tutkumuzdan kayganlaşmıştı ve saçları dağınıktı. Hiç bu kadar güzel görünmemişti.

Ama henüz gitmesine izin veremezdim. Bunu yapamazdım. Onu tekrar aşağı çektim ve o da anladı.

Tabii ki anladı.

O benim ruh eşimdi.

Hayatımda gördüğüm en zarif şeydi.

Uzun bir süre ona baktım, duygularım içimde dönüp duruyordu. "Çok güzelsin," dedim kabaca.

Gülümsedi, küçük, bilmiş bir gülümseme. "Ben de senin için aynı şeyi söyleyebilirim." Kıkırdadım ve ikimiz de bu his karşısında inledik.

Orada birkaç dakika sessizce uzandık, nefesimizi tuttuk. Kalplerimizin iç içe geçtiğini hissedebiliyordum ve bu hem heyecan verici hem de korkutucuydu.

Sonunda sessizliği bozarak, "Sana Tyler'dan bahsetmek istiyorum," dedim. Bana baktı, yeşil gözleri duygulu ve anlayışlıydı.

Sertçe nefes aldım. Ona ondan bahsetmeye nasıl başlayabilirdim ki? Büyürken başıma gelenleri? Her şey çok ağır, çok aşılmaz geliyordu.

Benim tatlı, mükemmel kızım için çok ağır.

Ama onun yıldızlı gözlerine bakarken, ona anlatabileceğimi biliyordum. Ona yaralarımı gösterebilirdim.

"Nereden başlayacağımı bilmiyorum," dedim sonunda, sesim boğuk çıkıyordu.

"Sorun değil," diye mırıldandı, yanağıma dokunmak için uzandı. "Acele etme."

Derin bir nefes alarak başımı salladım. "Tyler benim kahramanımdı," diye başladım. "Benden on yaş büyüktü. Beni babamdan koruyan tek kişi oydu. Bana inanan tek kişiydi. Tyler ailemin her şeyiydi, mükemmel olanıydı, tabiri caizse babamın tahtının varisiydi. Ama aynı zamanda benim koruyucum, kurtarıcımdı."

Durakladım, kardeşimin nezaketinin hatırasında kayboldum.

"Baban seni neden dövdü?" diye fısıldadı acılı, kırık bir sesle.

Omuz silktim. Annemle babamın benden doğduğumdan beri nefret ettikleri gerçeğini çoktan aşmıştım. "Aktif ebeveyn olmayı bırakmışlardı; kendi hayatlarını yaşıyorlardı ve muhtemelen Tyler'ın doğumundan beri bir kez seks yaptılar... sonunda benimle birlikte oldular. Bu onları çok kızdırdı ya da en azından ben öyle düşünüyorum. Bu konuyu hiç oturup konuşmadık."

Biraz mizah yapmaya çalışıyordum, ama pelüş alt dudağını ısırırken, bakışları öfkeyle parlıyordu, gülmüyordu.

Bu yüzden onu daha da çok sevdim.

"Bir gün, babam beni yine eşek sudan gelinceye kadar dövdükten sonra, Tyler beni buz pateni pistine götürdü. Hokey oynayan bir takımı izledik ve ben...ben yakalandım. Sanki önümde yepyeni bir dünya açılmıştı." Monroe'ya hüzünle gülümsedim, o anı hatırladım, o gün yaşadığım sevinç kıvılcımını, özgürlük titreşimini yeniden yaşadım.

"O günden sonra beni tüm antrenmanlarıma ve maçlarıma götürdü - hayatında ilk kez babamla karşı karşıya geldi. Tyler benim en büyük hayranım ve destekçimdi, bende bir şeyler gördüğünü söyledi. Bir gün gerçekten bir şey olabileceğimi düşünüyordu." Kelimelerim boğazımda düğümlendi. Acı içinde nefes almaya çalıştım. "Ben kendime inanmazken bile o bana inandı."

Gözlerimi kapattım, yüzümden bir damla yaş süzüldü. Monroe'nun yumuşak eli onu uzaklaştırdı.

"Dokuzuncu sınıftayken Minnesota'da büyük bir hokey fuarı vardı. Üniversitelerden ve NHL'den tonlarca gözlemci katılıyordu. Tesisin yakınındaki donmuş gölde antrenman yapıyordum, çünkü arenanın kalabalığından bıkmıştım, o sırada suya düştüm. Tyler beni kurtarmak için suya atladığında boğuluyordum."

O günün anıları zihnimde dönüp duruyordu. Suyun buz gibi soğuk karanlığı. Öleceğimin farkına varmam... ve sonra beni buzun üzerine kaldıran eller.

"Beni sudan çıkardı ama... çıkmayı başaramadı. Gözümün önünde boğuldu."

Bastırmak için çok uğraştığım tüm acı ve suçluluk duygusu yüzeye çıktı. Bu, kapanmayı ve iyileşmeyi reddeden, bıçaklanmış ve bükülmüş açık bir yaraydı. "Onu kurtaramadım, Monroe. Orada olmak bile istememişti. Lanet olası soğuktan nefret ediyordu. Ama bunu yapmıştı çünkü ben bu konuda çok sızlanmıştım." Yalvaran gözlerle ona baktım, onun ölümünü kendi ölümüm gibi hissettiğimi anlamasını umuyordum. "O benim kahramanım, kardeşim, en iyi arkadaşımdı. Ve onu ben öldürdüm."

Monroe

Dinledim, kalbim onun için parçalanıyordu. Tam o anda, en derin acısı önümde uzanıyordu.

Kardeşinin ölümünden sorumlu olmadığını duymak istemediğini biliyordum. Bu tür sözler, gerçekten inandığınız bir şeye ters düştüğünde asla işe yaramazdı. İnsanlar sizi daha iyi hissettireceklerini düşünerek sahte basmakalıp sözler söylerlerdi.

Ve hiç işe yaramadı.

Ben de ona sarıldım.

Ona bedenimi
verdim. Ona sahip
olduğum her şeyi
verdim.

Ve umarım yardımı dokunmuştur.

Ona kendi itirafımı ancak daha sonra söyledim.

"Bugün çıldırdım. Benimle işin bitti sandım." O gece üçüncü kez bedenimi mahvederken ağzımdan kaçırdım.

İtişinin ortasında durdu, asla ama asla unutamayacağım türden çirkin güzelliğiyle bana baktı.

"Seni seviyorum. Ve asla durmayacağım," dedi bana. "Senin için her şeyi yaparım... Senin için yaşarım."

Daha önce hiç sevilmemiştim. Hiç kimse tarafından. Ve kesinlikle bir aşk hikayesinin en zor kısmının kendi kalbinizin kırılması olduğunu bilen biri tarafından. Biri için yaşamak yapabileceğiniz en bencilce şeydi.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 28

OceanofPDF.com

MONROE

Wilk tartışmamızı yapıyorduk.

Belki de ilk tartışmamı yapıyordum.

Lincoln tüm bu olanlar karşısında sinir bozucu bir şekilde sakin davranıyordu.

Bana uzattığı siyah American Express kartına baktım, kalbim vahşi bir hayvan gibi çarpıyordu. Zaten onunla yaşıyordum, onun yemeğini yiyordum, onun yerini kaplıyordum.

Bu kart, elinde dolu bir silah gibiydi.

Başımı çılgınca sallayarak ondan uzaklaştım. "Yapamam Lincoln," dedim sesim çatlayarak. "Bunu senden alamam."

Bana baktı, o anki özel deliliğimi anlamaya çalışırken kaşları çatılmıştı.

Doğruldum. "Şu anda hiçbir şeye ihtiyacım yok. Benim kendi param var. Zaten kira ödememe izin vermiyorsun-"

"Bütün bina bana ait. Kira falan yok," diye nazikçe araya girdi.

Saçlarımı yüzümden uzaklaştırdım, oda birden boğucu bir hal aldı.

"Sadece ihtiyacın olan şeyi alabilmeni istiyorum, Monroe. Ben sadece seninle ilgilenmek. Bunun hayatımın amacı olduğunu hissediyorum."

İnatla çenemi kaldırdım. "Benimle ilgilenilmesine ihtiyacım yok."

"Maça giderken yanında olmaması fikri hoşuma gitmiyor."

Bakışlarımı başka yöne kaydırdım. Bu da konuşmamız gereken başka bir konuydu. Önümüzdeki dört gün boyunca okula gitmememi ve çalışmamamı istiyordu. Bunu yapma fikri kelimenin tam anlamıyla kurdeşen dökmeme neden oluyordu.

Ücretli izin almadım. Yani dört tam iş gününü kaybediyordum.

"Bu annenle mi ilgili?" diye dikkatle sordu, ben de sertleştim. "Anneni tanıyorum-"

"Hayır, aslında annem hakkında hiçbir şey bilmiyorsunuz. Dünyadaki tüm geçmiş araştırmalarını okuyabilirsin ama *yine* de annemin nasıl biri olduğunu asla bilemezsin."

O kadar içten bir duyguyla bana bakıyordu ki

Ağla.

"Tamam tatlım," diye mırıldandı ve kartı cüzdanına geri koydu. "Bunu sonra konuşuruz."

Beni göğsüne doğru çekti ve suçluluk duygusu zehirli bir nehir gibi damarlarımdan akarak beni içten içe yakıp kavurdu.

"Özür dilerim," diye fısıldadı saçlarımı usulca okşayarak. Başımı gömleğinin içine doğru salladım, hâlâ ona bakamıyordum.

"Hadi seni işe götürelim, bebeğim."

Lincoln

Bu sabah onu bıraktığımda Monroe'nun bu kadar sessiz olmasından hoşlanmadığım için bütün gün izinliydim. Yine de mesajlarıma cevap verdi, yine de öğle yemeği ve günlük çiçek teslimatım için teşekkür etti...

Ama kafasının içinde olduğunu söyleyebilirdim. Annesinin ona yaşattıklarına takılıp kalmıştı.

Düşündüğünün aksine... Aslında onun geçmiş araştırmasından çok şey biliyordum. Muhtemelen endişeli öğretmenlerden gelen tüm çocuk refahı raporlarından veya annesinin tacizden tutuklanma kayıtlarından haberdar bile değildi.

Kalmasına izin verilmiş olması çocuk esirgeme sistemi için pek bir şey ifade etmiyordu.

Raporlar... dehşet vericiydi.

"Linc, yolculuğa hazır mısın? Bir dakika oldu," dedi Peters ve ağzına koca bir taco tıkıştırırken beni düşüncelerimden kopardı.

O ve Ari ile öğle yemeğindeydim, dikkatimi Monroe'yu iş yerinde takip etmekten uzaklaştırmaya çalışıyordum. O şerefsiz Kevin bu sabah onu getirdiğimde bana resmen sırıtmıştı.

Oraya gelmeden hemen önce bir saat boyunca onun amını yaladığımı bilseydi sırıtmazdı.

O üzülmeden önce.

Bunun olacağını tahmin etmeliydim, AmEx'imin onun için bir tetikleyici olacağını bilmeliydim. Hafta sonunun ne kadar iyi geçtiğine kendimi o kadar kaptırmıştım ki.

Varlığımın en güzel hafta sonuydu.

Onun benimle aynı yerde olmadığını unutmuşum.

Ari başını tiksintiyle iki yana sallayarak, "Kız arkadaşının üzerine çok düşmüş," diye yorum yaptı.

Ona bir tortilla cipsi fırlattım ve kucağından alıp salsa sosuna batırıp yemeden önce sırıttı.

Çünkü en iyi arkadaşımın zevki vardı.

"İki maç, sonra da playofflar. Bu boku başlatmaya hazırım," diye cevap verdim, mesaj atmış olma ihtimaline karşı telefonumu kontrol ettim.

Peters yüksek sesle bağırdı ve restorandaki herkesin dikkatini çekti. Neyse ki bu duvarın içindeki deliğe her zaman geliyorduk ve bize gelen herkes gibi davranıyorlardı.

"Monroe geliyor mu?" Ari hafifçe sordu ama bakışlarındaki soruyu görebiliyordum. Gelmezse konsantre olabilir miydim?

"Evet," diye cevap verdim, Monroe hâlâ soruyu cevaplamamış olsa da tacomdan bir ısırık aldım.

Gelmek zorundaydı.

Dört gün boyunca benden uzak kalmaya nasıl dayanabildi? O işteyken zar zor nefes alabiliyordum.

Takım arkadaşlarımı öldürmemi mi istiyordu? Çünkü muhtemelen öyle olacaktı. Muhtemelen bunu yaparken birkaç kaburga kemiğimi de kırardım.

Yer değiştirdim ve hala yan tarafımda olan ağrıdan rahatsız olarak iç çektim. Her saniye Monroe'nun içinde kalabilseydim, muhtemelen ağrısız olurdum.

Kaburgalarım beni orada hiç rahatsız etmedi.

Ben duygusal bir yiyici gibi ağzıma cips tıkıştırırken Ari ve Peters bir otuz dakika daha birbirlerine boktan laflar ettiler.

Biz çıkarken Peters inledi ve mekânın sahibi Maria'ya el salladı. Arabalarımıza doğru yürürken "Tacolar her zaman oral seks istememe neden oluyor," diye yorum yaptı.

Ari ve ben kıs kıs güldük. "Her zaman oral seks istediğine eminim," diye takıldım.

"Aklıma gelmişken, Linc... son zamanlarda çok mutlu görünüyorsun. Hayalindeki kız düşündüğün kadar iyi bir sikişçi mi?" diye sordu Ari masumca.

Bir kez daha kendimi en iyi arkadaşımı yumruklarken buldum. Ama bu sefer karnına nişan almıştım, yolculuğumuz sırasında Boston'da buluşacağı bayanlar için yüzünü incitmek istemiyordum.

"Siktir," diye inledi, "sadece şaka
yapıyordum." "Yapma o zaman," diye
tersledim.

Peters ellerini kaldırdı, gözleri fal taşı gibiydi.

Deli gibi davrandığımı biliyordum. Ari bu hızla giderse ölecekti.

Doğruldu. "Bu sefer ne yaptım? Kızlar hakkında *hep* böyle konuşuruz."

"O değil," diye mırıldandım. "Asla o değil."

Başını salladı ve uzaklara baktı, kendini beğenmişliği eriyip gitmiş, yerini çaresizliğe benzeyen bir şey almıştı.

Bu kesinlikle duruma uymuyordu.

İlk kez Ari'nin geçmişini merak etmiyordum. Sokaklardan benim havalı hazırlık okuluma gelmişti ve hokey bursu nasıl girdiğini açıklasa da... Bana daha önceki yıllardan bahsedip bahsetmeyeceğini merak ediyordum.

İkisinin de çenesini kaldırdım ve Ari omzuma bir tokat atarak iyi olduğumuzu gösterdi. Ona bir araba ya da başka bir şey almam gerekiyordu. Son zamanlarda böyle öfkeli bir psikopat olmamı telafi etmek için.

Bir saniye sonra... Monroe'yu almaya giderken ikisini *de* unutmuştum.

Cam kapının arkasından Kevin denen herifin ona yaklaşmasını, gözlerini vücudunda gezdirmesini izledim. Etrafı ona her gün gönderdiğim çiçeklerle çevriliydi - ona bu konuda ne hissettiğimi söyledikten sonra artık onları saklamıyordu.

Ve hala ipucunu almamıştı.

Yumruklarım sıkıldıkça parmak eklemlerim beyazlaştı, kıskançlığın sıcaklığı beni tüketti.

O benimdi. *Sadece* benim.

Başka birinin ona dokunması düşüncesine katlanamıyordum.

Söylediği bir şeye güldü, uzun siyah saçları hareketle birlikte sallanıyordu ama bunun onun sahte gülüşü olduğunu anlayabiliyordum. Onunla ilgili her şey

duruşu rahatsız olduğunu haykırdı.

Kendimi tutmaya çalıştım. Gerçekten denedim. Burası onun iş yeriydi. Onun için önemliydi. Bu sabahın nasıl geçtiğine bakılırsa, benim anlayabileceğimden çok daha önemliydi.

Ama onun üzerinde hak iddia etme isteğim her geçen saniye daha da güçleniyordu.

Saçlarını yüzünden uzaklaştırmak için uzandığında... Sonunda kendimi kaybettim.

Kapıyı yüksek sesle açtım ve dikkatleri bana yöneldi. "Hey,

rüya kız," diye seslendim ona, en seksi sırıtışımı takınarak.

Bakışları hemen yumuşadı, sadece *bana* attığı o bakışa dönüştü. Beni

sevdiğine dair bana her zaman umut veren bakışına.

"Gitmeye hazır mısın?"

Başını salladı, ayağa kalktı ve eşyalarını topladı.

"Çiçeklerden bazılarını bizimle eve getirmek ister misin?" Masumca sordum, Kevin'e artık gerçekten benimle yaşadığını açıkça belirtmek istiyordum.

Sorum hedefine ulaştı, çünkü yüzü kızgınlıkla buruştu. "Elbette.

Muhtemelen iyi bir fikir. Biraz kalabalıklaşıyor." Monroe Kıkırdadı, niyetimden tamamen habersiz bir şekilde aranjmanlardan ikisini kollarına aldı. Masanın etrafında yürüdü ve bana fiziksel acı veren o parlak, güzel gülümsemesini takındı.

Kevin ve adını hatırlamaya zahmet etmediğim başka bir iş arkadaşına veda etmek için döndü ve ben de arkasından yaklaştım, elim sahiplenici bir şekilde sırtının küçük kısmına geldi. "Seni özledim," diye mırıldandım, sesim kasıtlı olarak alçak ve baştan çıkarıcıydı.

Monroe dönüp bana baktı, yeşil gözleri parlıyordu, güzel yanaklarında bir kızarıklık vardı. "Ben de." Dudaklarına utangaç bir gülümseme yayıldı.

Eğilerek dudaklarımı onunkilere bastırdım ve sahiplenici bir öpücükle ağzını kaptım. İçimde eridiğini, vücudunun dokunuşuma karşılık verdiğini hissedebiliyordum.

Sonunda birbirimizden ayrıldığımızda, Kevin'in görebileceği şekilde kıçını kavrayarak kulağına hırladım. "Sen benimsin, Monroe. Bunu asla unutma."

Gözleri yanıt olarak parladı.

Eve dönüş yolumuz sessizdi. Keyfimin yerinde olmadığını anlayabiliyordu ama zihnimin öfke ve kıskançlıkla dolup taştığından haberi olmadığından emindim.

Daha fazla gitmesine izin veremezdim. Bir daha olmaz. Ne yapmam gerektiğini biliyordum. Kendi başına istifa etmeyecekti, ben de bunu gerçekleştirmek zorundaydım. Bir gün daha orada çalışmayacaktı.

Aksi takdirde cinayetten içeri

atılırdım. Ve buna izin veremezdik.

Çatı katından ayrılmadan önce Monroe'nun uyumasını bekledim, o pisliğin evine giderken yol boyunca dudaklarımda bir gülümseme vardı.

Tamamen çılgın olmak eğlenceliydi.

Kevin Taylor Allen'da güzel bir mahallede, koyu gri tuğlalar ve büyük cam pencerelerden oluşan şık bir dış cepheye sahip iki katlı modern bir evde yaşıyordu.

Eminim karısı orayı çok sevmiştir. O

oradayken.

Özel dedektifimden kız arkadaşlarıyla New Braunfels'te bir kaplıcada olduğunu öğrendim.

Ve Kevin şu anda üst katta, birkaç dakika önce ayrılmış olan en iyi arkadaşını becerdikten sonra iyileşiyordu.

Ağır, koyu ahşap kapıya vurdum ve birkaç dakika sonra gömleksiz bir Kevin cevap verdi, benim olduğumu görünce yüzünde bir gülümseme oluştu.

"Lincoln Daniels," dedi. "Bu zevki neye borçluyum?" Ses tonundan kibir damlıyordu.

Bu adam lanet bir aptaldı.

Bir an bile kaybetmeden suratına bir yumruk indirdim ve gri girişe doğru tökezleyerek cilalı beton zemine düştü. Sakince içeri girdim ve kapıyı arkamdan kapattım.

"Sadece dostça bir sohbet etmek istemiştim." Yerden bana bakarken dudaklarımda bir gülümseme belirdi, yüzü kan ve yara bere içindeydi.

O vuruşla kesinlikle burnunu kırmıştım.

"Siktir git."

Gülümsemem büyüdü. En az hissettiğim kadar çılgın göründüğümden emindim. "Yarının nasıl geçeceği hakkında konuşmak istiyorum."

Kevin bana dudak büktü. "Kız arkadaşını çalmamdan endişeleniyorsan, bu senin sorunun. Herkes ondan bir parça ister."

Monroe'ya "o" demek onun için durumu daha da kötüleştirdi.

Göğsüne tekme attım, kaburgasının çatırdadığını duyunca sırıttım.

Acı içinde inledi.

Telefonumu çıkardım ve inlemelerini duymazdan gelerek yanına çömeldim. "Bakalım burada ne varmış."

Bir saniye sonra, Tres Medical ortaklarından birinin karısını becerdiği bir video oynamaya başladı.

Yüzü soldu, kanının parlak kırmızısı teninde belirgin bir şekilde göze çarpıyordu.

"Bunu nasıl aldın?" diye hırladı.

"*Nasıl* elde ettiğimin bir önemi yok, değil mi? Sadece bende olması önemli. Ve eğer dediklerimi yapmazsan, onu ortağına ve karına gönderirim." Yanağını okşadım. "İkisinin de bundan pek memnun olacağını sanmıyorum."

Kevin bana ters ters baktı. "Ne istiyorsun?"

"Monroe'yu kovacaksın. Yarın," dedim basitçe.

Kevin'in yüzü şaşkınlıkla buruştu, kaşları çatıldı ve az önce söylediklerimi anlamaya çalışırken dudakları inançsızlıkla aralandı. Gözleri ileri geri gidip geliyordu, eminim can alıcı noktayı arıyordu.

Ama bulamadı.

"Bunu neden istiyorsun? Ne tür bir hastasın sen?" Kevin sonunda tükürdü.

Başımı arkaya attım ve güldüm. "Takıntılı biri."

Kevin bunu komik bulmamış gibiydi. "Peki onu neden kovduğuma dair nasıl bir parlak neden buldun? İki yılda bir kez geç kaldı," diye alaycı bir şekilde sordu.

"Sadece bazı numaraları yanlış yaptığına dair bir bahane uydurun ya da bir çekin kayıp olduğunu söyleyin. Polise gitmek yerine gitmesine izin vereceğini söyle." Omuz silktim, işi bittiği sürece pek de umurumda değildi.

Yavaşça başını sallamadan önce bana boş boş baktı. "Sen hasta bir pisliksin."

Sırıttım. Onun fikirleri zerre kadar umurumda değildi. Aklım zaten önümüzdeki dört gün boyunca Boston'a yapacağımız yolculukta ona göstereceğim ve satın alacağım şeylerdeydi. Kızımın elinde çok daha fazla zaman olacaktı. Ben de

Yemek şirketinin patronuna aramayı kesmesini söylemişti, yani yazdan önce birkaç hafta daha okul dışında boş olacaktı.

Ayağa kalktım ve kaburgalarını tutarak ayağa kalkmaya çalışmasını, hâlâ kanayan burnundan kan damlalarının yere sıçramasını izledim.

Gitmek için döndüm ve sonra bir şey unuttuğumu hatırladım.

"Bunun benim fikrim olduğunu söylemek gibi bir fikre kapılırsan diye, seni ikna etmek için bir şeyim daha var."

Telefonumda başka bir video açtım. Bu sefer karısının erkek kardeşi Kevin'ın aletini buzlu şeker gibi emiyordu. Yüzümü buruşturdum. "En iyi arkadaş bir şeydir, dostum... ama erkek kardeşi? Ouch. Bu tamamen yeni bir berbatlık seviyesi." Videoyu görünce yüzünü kaplayan dehşeti izlerken dudaklarımdan alçak sesle, eğlenerek bir kıkırdama kaçtı.

"Yarın," dedim omzumun üzerinden, nihayet bunaltıcı geceye adımımı atarken.

Arabama doğru ilerlerken evin içinden kırılan cam ve parçalanan tahta sesleri yankılanıyor, içimde hınzırca bir tatmin duygusu kıvrılıyordu.

Kızıma dönme vakti gelmişti.

Arabayı sürerken onun gitmesine asla izin vermeyeceğimi düşündüm.

Ne olursa olsun onu mutlu edecektim, bu onu bir yere kapatıp Stockholm Sendromu'nun ortaya çıkmasını beklemek anlamına gelse bile.

Düşüncelerim berbattı, bunu biliyordum. Ama bana yaptığı şey buydu.

Bu duygu. Her şeyi tüketiyordu. Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştım.

Gözlerimiz kilitlendiği andan itibaren, onun benim olduğunu biliyordum. Ve her zaman benim olacaktı.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 29

OceanofPDF.com

MONROE

I Lincoln'ün kalın, devasa uzunluğunun içime girmesiyle uyandım. Kolları üstümdeydi ve yavaşça içeri doğru iterken yarı kapalı bakışları arzuyla doluydu. Kalçalarım içgüdüsel olarak eğildi.

Tekrar ve tekrar.

Sonunda tamamen içine girdi ve zevkle çıkardığı inilti omurgama elektrik çarpmasına neden oldu. "Senin içinde olmak zorundaydım bebeğim. Özür dilerim," diye mırıldandı, derinlere bastırdı ve yavaşça geri kaymadan önce yavaşça ucuna kadar çekti. "Seninle sevişmek zorundayım."

Sözleri uyku sisi içindeki zihnimde tam olarak karşılık bulmadı. Tek yapabildiğim, içimi doldurmasının verdiği hissin tadını çıkarmaktı.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı saçlarıma sokularak. "Çok iyi hissediyorsun, rüya kız."

İçimi bir gerginlik sardı ve kalçalarım rahatlamaya çalışarak kaydı.

"Monroe," diye homurdandı, nefes alış verişi zorlaşmıştı.

Ama kendime engel olamadım. Kalçalarım kendiliğinden pompalanıyor, bedenim düşünmeden ya da tereddüt etmeden ona karşılık veriyordu. Lincoln içime doğru iterken inledi, hızı biraz daha arttı.

"Biliyordum amına koyayım," diye homurdandı, nefesleri kesik kesik çıkıyordu. "Ne zaman içine girsem deliriyorum."

Hızı artmaya devam etti ve içimde oluşan o lezzetli baskıyı hissettim. Kenara doğru eğilirken onun uzunluğunu sıktım. Yüzünü boynuma gömdü, dili kulağımın arkasındaki hassas noktayı yalamak için dışarı çıktı. Orgazmım boyunca beni becerirken hareketleri hassaslaştı ve yoğunlaştı.

"Seni kendime aşık edeceğim," diye mırıldandı, nefesi tenimde geziniyor, ruhuma yıldız ışığı gönderiyordu.

Bir avuç dolusu son hamleyle vücudu titredi ve boynumu yalayarak, "Sana o kadar aşığım ki," diye fısıldarken hareketsiz kaldı. Seni de kendime benim sana olduğum kadar saplantılı yapacağım, Monroe." Zihnim onun sözlerini yakalamak, onlara sinmiş gibi görünen aciliyeti kavramak için mücadele etti. Ama sözler kum gibi avuçlarımın arasından kayıp gitti ve ne olduğunu anlayamadan uykunun puslu uçurumuna geri döndüm. hiçbir anlam ifade etmiyor.

Çalan telefonumun tiz sesiyle uyandım. Gökyüzü şafağın ilk renkleriyle yeni yeni kızarmaya başlamıştı. El yordamıyla telefonu buldum ve cevap verdim.

"Monroe, ben Dr. Kevin. Konuşmamız gerek," dedi ciddi bir tonda, her zamanki çapkın tavrından eser yoktu.

Yatakta doğruldum, aniden uyandım. "Neler oluyor?" Kalbim göğsümde çarparak sordum. İş yerindeki ilgisine rağmen beni daha önce hiç aramamıştı.

"Muhasebe departmanımız ofisin hesaplarında kaybolan bir miktar para tespit etti ve ne yazık ki tüm işaretler sizi gösteriyor," dedi, sesi suçlamayla doluydu.

Zihnim yarışıyordu. Kayıp para mı? Benim yaptığımı nasıl düşünebildiler? Ben *asla* böyle bir şey yapmam.

"Bu doğru değil! Yemin ederim, şirketten asla çalmam. Parayı her zaman tam olarak bana öğretilen yere koydum," diye itiraz ettim, sesim titriyordu.

"Zaten bir soruşturma yaptık ve kanıtlar ortada. Sizi polise teslim edebilirdik ama bunun yerine işinize son vermeye karar verdik. Bunu küçük bir merhamet, hayatını yoluna koyman için bir şans olarak gör."

Kalbim parçalandı. Olanlara inanamıyordum. İşimi kaybedecektim ve muhtemelen yeni bir iş bulamayacaktım, çünkü onları referans olarak kullanamayacaktım. Bunu potansiyel bir işverene nasıl açıklayabilirdim ki?

Gözlerimden yaşlar boşandı.

"Lütfen-"

"Biz kararımızı verdik. Sorun çıkararak bizi sizi ihbar etmeye zorlamayın."

Kelimeleri bulmakta zorlanırken dudaklarım titredi.

"İyi bir hayatın olsun, Monroe," dedi Kevin sonunda ve sesinde bir sempati var gibiydi.

Aramayı sonlandırdığında kendimi uyuşmuş hissettim. Zihnim olanları anlamlandırmaya çalışıyordu. Hırsızlıkla suçlandığıma inanamıyordum. Hayatımda hiçbir şey çalmamıştım. Her zaman kurallara uymaya ve işleri kitabına göre yapmaya dikkat ederdim. Sokaktan para bile almazdım, belki başkasına aittir ve onu aramaya gelirler diye!

Sanki uğruna çok çalıştığım her şey elimden kayıp gidiyordu.

Önce evimden atıldım, şimdi de bu. Sanki lanetlenmiş gibiydim. Yatağa oturdum, kendimi kaybolmuş ve bunalmış hissediyordum. Bunu nasıl başaracaktım? Faturalarımı nasıl ödeyecek, geçimimi nasıl sağlayacaktım? Şimdi burada yaşıyordum... ama kendi evime nasıl çıkabilecektim?

Taşınmak istediğimden değil.

Dün gece rüyamda gördüğüm ateşli seksin görüntüleri kafamın içinde süzülüyordu. Söylediğinden bile emin olmadığım fısıltılı sözleri.

Tamamen lanetlenmemiştim.

Yatak odasından tökezleyerek çıktım, Lincoln'ün mutfakta kahve yaparken çıkardığı sesi zar zor fark ettim. Ona yaklaştığımda döndü ve yüzümdeki ifadeyi gördü. "Sorun ne bebeğim?" diye sordu hemen, yaptığı işi bırakıp bana doğru koşarak.

Onun önünde parçalanmaktan bıkmıştım ama şu anda hayatım buydu.

Ona olanları anlatmam gerektiğini biliyordum ama utanmış ve küçük düşmüştüm. Ya bana inanmazsa? Ya yalan söylediğimi düşünürse? Onun güvenini ve saygısını kaybetme düşüncesine katlanamıyordum.

"Kovuldum," diye fısıldadım sonunda, kelimeleri zar zor çıkarabiliyordum. "Para çaldığımı düşünüyorlar."

Lincoln'ün yüzü öfkeyle karardı. "Bu çok saçma," diye hırladı. "Sen asla böyle bir şey yapmazsın."

Beni savunmaya geldiğinde içimi bir rahatlama kapladı. Sanki omuzlarımdan bir yük kalkmış gibiydi ve sonunda

Tekrar nefes al. Bir parçam, her şeye rağmen, benim hakkımda en kötüsünü düşüneceğine inanmıştı. Ama onun bana olan sarsılmaz desteği ve inancı, hayatımda olduğu için kendimi çok minnettar hissetmemi sağladı. Sanki benim kişisel şampiyonumdu, her zaman benim için ayağa kalkmaya ve beni dünyadan korumaya hazırdı.

"O şerefsizleri dava etmeliyiz. Bu başka bir şeyle ilgili olmalı. Belki de o bok kafalı doktor sizin ona cinsel taciz davası açacağınızdan korkuyordur ve bu gerçekleşmeden önce bu işin üzerine atlıyordur," diye düşündü Lincoln.

Kaşlarımı çattım, öyle bir his almadığımı düşünüyordum. "Sanırım bu işin peşini bırakmalıyım," diye mırıldandım. "Sessizce çekip gidersem dava açmayacaklarını söyledi. Uzun bir dava ya da herhangi bir dava için param yok."

Lincoln hemen itiraz etmek için ağzını açtı.

"Avukat tutmak için paranızı da almayacağım."

Bana kaşlarını çattı. "Buraya gel, rüya kız." Lincoln beni sıkıca kucakladı, sanki hiç bırakmak istemiyormuş gibi sarıldı. Birkaç dakika sonra beni mutfağa geri götürdü ve bir bar taburesine oturttu.

"Bunun için ne gerektiğini biliyorum," dedi kendinden emin bir şekilde, devasa Sub-Zero buzdolabına doğru yürüdü ve folyoya sarılı bir ürün aldı. "Bayan Bentley'nin meşhur kahvaltılık burritolarından biri."

Yemek yeme havamda olduğumdan emin değildim ama başımı salladım ve yumurtayı dikkatlice ısıtıp dilimlenmiş çilek ve ananasla birlikte tabağa yerleştirmesini izledim. Chorizo ve yumurta kokusu odayı doldurdu ve bilemezsiniz ama midem gerçekten guruldadı. Tabağı önüme koydu ve beni kaldırıp kucağına oturttu, dudaklarının kenarlarında küçük bir gülümseme belirdi çünkü anlaşmamızın ne kadar saçma olduğunu biliyordu.

Yine de bu konuda ona zorluk çıkarmadım. Ona yakın olmaya ihtiyacım vardı. Bir ısırık almaya çalıştım ama gözlerim yaşlarla doldu. Beni bu kadar iyi anlaması çılgıncaydı. Benim için istikrarlı ve mükemmel bir güç olmaya bu kadar istekli olması.

"Ağladığında beni öldürüyorsun," diye mırıldanarak sırtımı
ovdu. Burnumu çektim.

"Sürekli yaptığım için özür dilerim. Genelde bu kadar dağınık değilimdir."

Ellerini saçlarımda dolaştırdı ve ona bakmam için başımı kaldırdı. "Hey, sen dağınık değilsin. Sadece bir geçiş dönemindesin. Ve ben de burada seninle olduğum için şanslıyım."

"Siktir," I Güldü, a vuruldu hıçkırık Sinsice onun yol içinde. "Sen gülünç derecede mükemmelsin. Seninle ilgili sevmediğim hiçbir şey düşünemiyorum."

Bakışları titredi, güzel yüzünün üzerinden bir gölge geçti. Muhtemelen bana kardeşi hakkında anlattıklarını düşünüyordu.

Ama bu beni ona daha çok aşık etmişti. Onun da kalp kırıklığı yaşadığını bilmek beni rahatlatıyordu. Benimkini anlayabilmesinin tek yolu buydu.

Burritoyu kesti ve o yıl çaylaklara yaptıkları şakalarla ilgili hikâyeler anlatırken beni besledi. Kendimi onun şakalarına ve komik anekdotlarına gülerken buldum, bir an için diğer her şeyi unuttum. Vücudumdaki gerginlik azaldı, yerini vahşi bir bağlılık duygusuna bıraktı. nefes almayı zorlaştırıyordu.

Nasıl bu kadar kısa sürede hayatımın gerekli bir parçası haline gelmişti? Korkunçtu.

Kahvaltı bittiğinde omuzlarımdaki ağırlık gitmişti.

Ve her nasılsa, o öğleden sonra deplasman maçları için onunla Boston'a gitmeyi kabul etmiştim.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 30

OceanofPDF.com

MONROE

I buraya nasıl geldiğimden emin değildim. İlk kez bir uçağa binmek için havaalanında bekliyordum.

Şimdiye kadar yaptığım en uzak yolculuk Houston'dan Dallas'a olanıydı.

kader Greyhound yolculuğu, ve şimdi... işte buradaydım... ülkenin öbür ucuna Boston'a uçmak üzereydim.

Büyürken dünyayı gezmenin, macera yaşamanın nasıl bir şey olacağını hayal ederdim.

Ve işte buradaydım.

Lincoln'ün tüm savunmalarımı aşıp hayallerimi gerçekleştirmesinin bir başka yolu.

Şimdi buradayken, en başta neden gelmeye bu kadar karşı çıktığımdan emin değildim. Doğru ya, çünkü eskiden endişelenmem gereken bir işim vardı.

Düşüncelerimi bir kenara ittim. Daha o sabah olmuştu ama Lincoln birkaç gün önce benim için bir bilet almıştı... her ihtimale karşı, demişti.

Artık bu konuda mest olmuştum.

Uygulamadan biletimi tekrar çıkardım ve ellinci kez kontrol ettim. Lincoln bana tüm süreci açıklamak zorunda kaldı, çünkü böyle bir seyahati tek başıma yapacağımı düşündükçe endişem tavan yapıyordu. Lincoln takım uçağına binmek zorundaydı ve ben güvenlik battaniyemi kaybetmiş gibi hissediyordum.

Ayrıca her şey hakkında ne kadar çok şey bilmediğim için kendimi aptal gibi hissediyordum. Lincoln'e kıyasla, ben hiçbir şey yapmamıştım. Ve o hiç aldırmıyor gibiydi. Aslında bundan hoşlanıyor gibiydi. Bana bir şeyler öğreten kişi olmak hoşuna gidiyordu. Benimle ilgilenmeyi seviyordu. O ana kadar takım uçağından bana milyonlarca kez mesaj atıp iyi olduğumdan emin olmuştu. Starbucks'ımı bile sipariş etmişti.

ve teslim almak için beklettim çünkü uzun bir kuyruk yüzünden uçağı kaçırmaktan korkuyordum.

Lincoln her şey için ona bağımlı olmaya başladığım gerçeğinden zevk alıyor gibiydi. Sanki benim ihtiyaç duyacak birine sahip olmam kadar o da ihtiyaç duyulma hissine bağımlıydı.

Ve tüm bunların belli bir heyecanı olduğunu inkar edemezdim. Ama aynı zamanda kendimi savunmasız hissettiriyordu. Sanki onun merhametine kalmışım gibi.

Dikkatli olmalıyım, diye fısıldadı beynim... ama kalbim daha iyisini biliyormuş gibi görünmüyordu.

Bilete tekrar baktım ve ilk kez beni birinci sınıfa koyduğunu fark ettim.

Hemen ona mesaj attım.

Beni dışarı atacaklar. Ben birinci sınıfa ait değilim.

Lincoln: Güven bana, mekana sınıf atlatacaksın.

Lincoln: Mutlu musun?

Burada olsaydın daha iyi olurdu.

Ben de aynı şekilde hissediyorum, rüya kız. Seni çok özledim.

O sırada birinci sınıf çağırdılar ve ben hemen yerimden fırladım, uçaktaki insanları yenmeye çalıştığım için değil, bir nedenden dolayı, istendiğim anda binmezsem bensiz gideceğinden korktuğum için.

Biniş köprüsünde sırada beklerken kalbim sıkışmış bir kuş gibi göğüs kafesime çarpıyordu. Uçak çok mu küçük, çok mu dar gelecekti?

Birden, havada bu kadar yüksekte olma düşüncesi avuçlarımı terletmeye başladı. Derin bir nefes aldım ve daha uçağa binmeden panik atak geçirmeden önce kendimi sabitlemeye çalıştım.

Uçuş görevlisinin sıcak bir gülümsemesiyle karşılandım ve ardından birinci sınıf kabinde koltuğuma doğru yürümeye başladım.

Lüks çevreye bakarken gözlerim büyüdü. Tamam, bu güzeldi. Koltuklar düşündüğümden daha geniş ve rahattı, pelüş yastıklar ve battaniyeler beni bekliyordu.

Koltuğuma yerleşirken kişisel TV ekranına, gürültü önleyici kulaklıklara, rahat terliklere ve göz maskesine baktım... sadece

Koltukların tamamen aşağıya doğru uzandığı gerçeğinden yararlanmak istemem durumunda.

Kendimi çok şımartılmış hissediyordum. Ve önemli ölçüde daha sakindim. Özellikle de uçuş görevlisi elinde acayip bir şampanyayla geldiğinde.

Yudumladım ve Lincoln'e mesaj attım.

Ben de seni özledim.

Lincoln: □□□

Lincoln: Benim buruşuk taşaklarım da seni özlüyor.

Homurdandım ve başımı salladım, uçuş görevlileri tamamen dolu bir uçuş olduğunu ve kargo alanının sınırlı olacağını anons ederken kendi kendime gülümsedim.

Mürettebatın uçağın ne kadar dolu olduğuna dair yaptığı diğer beş anonstan sonra yanımdaki koltuğa birinin oturmasını beklerdim...

Ancak kapılar kapandığında, karşımdaki sıra ile birlikte hala boştu. Etrafa baktığımda uçaktaki diğer tüm koltukların dolu olduğunu gördüm.

Aklıma saçma bir düşünce geldi. Ama kesinlikle...hayır...

Bunu yazarken kulağa biraz çılgınca geliyor... ama bu uçuş için sadece bir bilet aldınız, değil mi?

Cevap verene kadar tam beş dakika geçti, üç küçük nokta tüm bu süre boyunca devam etmesine rağmen.

Lincoln: Daha fazla almış olabilirim.

Kaç tane aldın?!

Lincoln: Senin sıran ve bir sonraki. O koltuklara kimseyi oturtmadılar, değil mi?

Hayır. Boşlar. Ama bunu tam olarak neden yaptın?

Lincoln: Kız arkadaşın gezegendeki en ateşli kadınsa işini şansa bırakmazsın. Seninle uçakta buluşmak, romantik bir kitap saçmalığı. Olmayacak.

Bayılıyorum. Ama biraz da çılgınca, değil mi?

Tamam.

□

Koltuğuma yerleştim ve *Fixer Upper*'i açtım.

Çılgınlığın neden bu kadar iyi hissettirdiğini merak ediyordum.

İndiğimizde her şey daha da gerçeküstü bir hal aldı. Şık bir limuzin tarafından alındım ve Boston'un dolambaçlı sokaklarında gezdirildim. Sokaklar elektrik enerjisiyle doluydu ve şehir, günlerine devam eden insanların koşuşturmasıyla canlıydı. Binalar üzerimizde yükseliyor, tuğla ve taş cepheleri mavi gökyüzüne karşı keskin bir kontrast oluşturuyordu. Eski ve yeninin eklektik karışımı şehrin her köşesini keşfetmek için beni çaresiz bıraktı.

Araba sokaklarda ilerledi, bizi şehirde manzaralı bir tura çıkardı ve sonunda otelin önüne yanaştı. Şoför benim için kapıyı açtı ve ben de dışarı çıktım, hemen kendimi... bunalmış hissettim. Lincoln'ün beni içine soktuğu bu dünya, her zaman bildiğim *hiçbir şeyden* çok farklıydı.

Buna alışmanın mümkün olup olmadığını merak ettim. Bir sonraki yemeğinizin nereden geleceği konusunda endişelenmeyi bırakmak. Ya da başınızı sokacak bir çatıya sahip olup olamayacağınızdan.

Otelin lobisine doğru ilerledim, mekanın zenginliği ve ihtişamı beni etkiledi. Lobinin mermer zemini ayaklarımın altında parıldıyor, tepemdeki büyük, modern ışıklar elmas gibi parlıyordu, her yönden görkemli ve gösterişliydi. Otel personeli tarafından karşılandım ve bana bir tür kraliçeymişim gibi davranarak beni Lincoln'ün benim için ayırtmaya karar verdiği ucube *süite* götürdüler.

Odaları dolaşmak baş döndürücü bir deneyimdi. Süit, her biri yumuşak, beyaz çarşaflarla örtülü kral boy bir yatak, pelüş bir kanepe ve tavandan tabana pencerelerden şehrin silüetinin nefes kesici manzarasını sunan üç yatak odasıyla çok büyüktü.

Kapı arkamdan tıkırdayarak açıldığında pencereden aşağıdaki göz kamaştırıcı şehre bakıyordum.

Arkamı dönmedim. Sadece camın yansımasında bana doğru gelişini izledim.

Kollarını bana doladı ve yüzünü boynuma gömdü, sanki birkaç saat değil de haftalardır ayrıymışız gibi.

Ben de aynı rahatlamayı hissettim.

Sadece ruhunuz başka bir insanda yaşıyorsa hissedebileceğiniz aynı dehşet verici, baş döndürücü rahatlama.

Ondan bir saniye bile ayrı kalmak gittikçe zorlaşıyordu.

Annemin yerde yatan cansız bedeni, yüzünden süzülen gözyaşları, kolunda çıkarmaya bile zahmet etmediği bir iğne...

Kes şunu, diye bağırdım. Çünkü beynim durmak bilmiyordu.

"Seni özledim," d i y e mırıldandı, sesinde acı çekiyormuş gibi bir ağrı vardı.

Ben de sadece başımı salladım ve

"Ben de..." diye düşündüm.

Limuzine bindiğimizde, ağır parfüm kokusu ve Lincoln'ün takım arkadaşlarının üzerine örtülmüş beş cılız kadının yüksek sesli, tiz kıkırdamaları beni anında etkiledi - onlara disk tavşanları dendiğini öğrenmiştim. Ne pahasına olursa olsun hokey siki için yanıp tutuşan kadınlar.

Kollarını, omuzlarını, kalçalarını okşuyorlardı. Dikkatlerini çekmek için çaresizce.

Lincoln tüm bunlardan etkilenmemişti, kızlar ona ve arkadaşlarına yaltaklanırken gözünü bile kırpmadı. Ari ile sohbet ediyor, benim dışımdaki herkesi tamamen görmezden geliyordu. Ari'yle konuşurken bu kadar ilgili görünmesi inanılmazdı ama yine de her hareketimin, aldığım her nefesin farkında olduğunu biliyordum. Beni kucağına oturtmuş, bir kolunu belime dolamış, diğer elini de usulca bacağımda aşağı yukarı kaydırarak tüylerimi diken diken ediyordu.

Diğer kızların kıskançlığı şiddetli bir yangından yayılan ısı gibi üzerlerine yayılıyordu. Ne de olsa Lincoln ve Ari birer ödüldü; hepsinin umutsuzca arzuladığı iki oyuncu.

Ve Lincoln'ün gerçekte ne kadar ateşli olduğuna dair bir fikirleri bile yoktu... tıpkı bir saat önce olduğu gibi.

İki parmağıyla göbeğimi sikerken, başparmağı kıçımla oynuyordu... Sırtımı cama dayamıştım...

Restorana kadar olan yol nispeten kısaydı ama kızların kıkırdamaları ve erkeklere cilve yapmaları yüzünden sonsuzluk gibi geldi. Gözümüzün önünde onlara binmemiş olmalarına şaşırdım doğrusu.

Sonunda vardığımızda Lincoln'ün kucağından kalktım ve limuzinden inmek için eğildiğimde kıçımı okşadı. Tavşanlardan biri çoktan dışarı çıkmıştı, yüzünde geniş bir sırıtış vardı, sanki uzun zamandır kayıp en iyi arkadaşlarmışız gibi.

"Burası şehrin en pahalı restoranı," diye fısıldadı kulağıma, kolunu koluma dolayarak. Çünkü tabii ki bunu takip ediyordu.

Lincoln'ün aniden beni çekmesiyle kurtuldum. Belli ki kızlar da bana dokunmasına izin verilmeyenler listesindeydi.

Yani bu liste temelde gezegendeki herkesi içeriyordu.

Özel bir odada büyük bir masaya oturmuştuk, Lincoln bankta bana yaslanmıştı.

Diğer taraftan bir kol omuzlarıma dolandı.

"Ee, nasılmış benim kızım?" diye sordu sırıtarak Ari, beni kendine doğru çekip yüzünü başıma sürterken, sanki kurtmuşuz da beni koklayarak işaretliyormuş gibi.

"Cidden ölmek istediğini düşünüyorum Lancaster," diye söylendi Lincoln, beni kendine doğru çekip saçlarımı Ari incitmiş gibi düzeltti.

"Çok güzel görünüyorsun ama üzerinde benim adım yazan bir formayla daha da güzel görünürsün." Kaşları şehvetle kalkıp iniyordu; ilk maçtaki küçük şakasına gönderme yapıyordu. Diğer kızların giydiği hurda kıyafetlerin aksine, Lincoln bu gece kendi adının yazılı olduğu bir forma giymemde ısrar etmişti. Soyadını taşıyan kıyafetler giymemi takıntı haline getirmiş gibiydi.

Lincoln içini çekti, suyunu aldı ve içindekileri Ari'nin suratına fırlattı. Ari tükürürken ve tüm grup kahkahalarla kükrerken ağzım açık kaldı.

Ari başını salladı, yüzündeki suyu sildi, dudaklarında kendini beğenmiş bir sırıtış vardı.

Garson kız siparişlerimizi almaya geldiğinde sırıtarak, "Ben de seni seviyorum, Linc," dedi.

Yemekler şimdiye kadar yediklerimin en iyisiydi ve Lincoln'ün takım arkadaşlarıyla etkileşimini izlerken çok eğlendim. Aralarında güçlü bir bağ olduğu açıktı ve ayrıca hepsinin onun ayı astığını düşündükleri de açıktı. Lincoln çok rahattı, duvarları yıkılmıştı ve genellikle benim etrafımda sahip olduğu yoğun enerjiden eser yoktu.

görüldü. Erkekler konuşurken sevgililerini tamamen görmezden geliyorlardı, ama sanırım kızlar en azından geceden gülünç derecede pahalı bir yemek çıkarıyorlardı - bu yüzden hiçbiri umursamıyor gibiydi.

Ya da en azından kimsenin onlara tek kelime etmediğini fark edemeyecek kadar bana pis pis bakmakla meşguldüler.

Ayrılmak için masadan kalktığımızda tamamen rahatlamıştım - en azından restoranın dışına adım atana ve haftalarca lekeler göreceğim kadar kör edici kamera flaşlarıyla karşılaşana kadar.

"Siktir, hanginiz çağırdı onları?" Ari, süslenip püslenen ve kameraların dikkatini çekmeye çalışan kızlara ters ters bakarak tükürdü. Gözlerim şaşkınlık ve endişe içinde etrafta gezindi. Lincoln kolunu omzuma atarak beni paparazzilerden korumaya çalıştı.

"Lincoln! Buraya gel! Kameraya gülümse!" diye bağırdı içlerinden biri.

"Monroe mu o?" diye bağırdı bir başkası ve limuzinin kapısında donakaldım. Adımı öğrenmişlerdi.

"Bin bebeğim," diye mırıldandı Lincoln ve sonunda içeri kaydım.

Ari kapı kapanır kapanmaz kızlara saldırmaya başladı ama ben kafamda kaybolmuştum.

Adımı bilmeleri bir şeydi, ama ya daha derine inerlerse? Geçmişimi, nereden geldiğimi öğrenselerdi.

Annem.

"İyi misin, bebeğim?" Lincoln olanlardan hiç etkilenmemiş görünerek sordu.

"Evet," diye fısıldadım, pencereden dışarı bakıyordum. Araba yolculuğunun geri kalanında saçlarımla oynadı ama takım arkadaşlarıyla konuşurken beni düşüncelerimle baş başa bıraktı.

Sadece süite döndüğümde dikkatimi çekmek istedi.

"O güzel kafanın içinde neler oluyor Monroe?" diye sordu beni banyoya kadar takip ederken.

"Bir dakikanızı alabilir miyim?" Az önce yüzümü yıkayacak olmama rağmen huysuzca tersledim.

"Mmh, bu bir hayır olurdu." Bana bakarken eğleniyordu, sanki bir yabancı fotoğrafımı çekti diye anlamsız bir sinir krizi geçirmiyormuşum gibi. "O pislikler seni korkuttu."

Resmen homurdandım. "Tabii ki beni korkuttular. Bundan kim korkmaz ki? Buna nasıl alışıyorsun bilmiyorum!"

Omuz silkti, kapı aralığına yaslandı, muhteşem erkekliği tüm odayı dolduruyordu.

"Bu sadece bir resim, bebeğim. Gerçek ben hakkında hiçbir şey bilmeyecekler." Omuz silkti. "Ve eğer bu bizim hakkımızda konuşulmasını sağlayacaksa, o zaman ben de varım."

Dudağımı ısırdım ve sessizliğim dikkatini çekti. Bana doğru yürüdü, iki parmağıyla çenemi yukarı kaldırdı, böylece altın bakışlarına bakmak zorunda kaldım. "Şimdi gerçekten ne düşündüğünü bilmek istiyorum."

Çenemi ondan uzaklaştırdım. "Sadece düşünüyorum da... belki de bazı şeyleri daha sessiz tutmalıyız. Bizim hakkımızda. Herkese söylemek zorunda değiliz."

Sessizliği biraz korkutucuydu. Ben daha bir şey söyleyemeden, aniden beni kollarına aldı ve o öğleden sonra zaten iyice kullandığımız yatak odasına doğru yürüdü.

"Lincoln-"

"Hemen şimdi bir anlaşmaya varacağız," diye homurdandı ve beni yatağa fırlatıp ben gözlerim fal taşı gibi açılmış bir şekilde ona bakarken kıyafetlerini çıkardı.

Ve çok tahrik oldum.

"Şimdi sana çok açık bir şey söyleyeceğim Monroe. Sana unutamayacağın bir şey öğreteceğim..."

"Sen benimsin."

Kıyafetlerimi yırttı, agresif bir şekilde göğüslerime saldırdı, ağlayana kadar meme uçlarımı ısırdı ve emdi, inlemelerim odayı doldurdu.

"Bunlar benim. Amın benim. Dudakların benim." Vücudumda aşağı doğru ilerledi, her santimimi yaladı ve emdi, içimi yedi, dili kıvrımlarımdan tembelce geçti.

"Söyle," diye emretti, klitorisimi sertçe emerken, ben boşalmak üzere olana kadar parmaklarını içimde makasladı.

Bu bir işkenceydi, çünkü beni nasıl mükemmel bir şekilde boşaltacağını çok iyi biliyordu. Ve her seferinde ben uçurumdan düşmeden hemen önce durmayı seçiyordu.

Dili göt deliğimin etrafında dönene kadar aşağı kaydı, parmaklarıyla diğer deliğimi çalıştırırken ucunu içeri itti. Yatakta çırpınıyor ve çığlık atıyordum.

Ama bana bir ders vermeye çalışmasını da kabullenemiyordum.

"Ben senin değilim," diye fısıldadım ve o da durakladı.

"Bunu tekrar söylemek ister misin?"

"Ben senin değilim. Kimseye ait değilim."

"Bunu göreceğiz," diye hırladı sonunda, parmaklarını geri çekip soyunurken yere attığı kemere uzanırken. Ben daha gözümü kırpmadan bileklerimi yatak başlığına bağladı ve bir santim bile kıpırdayamayayım diye üzerime uzandı.

"Beni hemen bırak! Aklını mı kaçırdın sen?" Üzerime daha da bastırırken hırladım, bakışlarında bir delilik parıltısı vardı.

Altında kıvrandım, boşalmama yardımcı olacak bir sürtünme için çaresizdim.

Ama o orada, kıpırdamadan durdu, koca vücudu hareket etmeme hiç izin vermedi.

Ona bakarken, hâlâ tepemde gezinen bir melek gibi görünebilmesi, altın sarısı saçlarının yüzüne düşmesi, yıldız ışığıyla parlayan gözlerinin bana bakması şaşırtıcıydı.

"Söyle," diye emretti.

"Lütfen, bebeğim. Beni boşalt. Beni o koca sikinle becer" diye yalvardım.

Onu kızdırmaya çalışıyordum, istediğimi yapmaktan başka çaresi kalmasın diye onu uçurumun kenarına itiyordum.

Ama söylediğim hiçbir şey ona ulaşmıyor gibiydi. Aletini kıvrımlarımın arasından yavaşça kaydırdı, bana istediğimi veremeyecek kadar yavaştı.

"Böyle kalacaksın, Monroe. Sen bana benim olduğunu söyleyene kadar böyle." Bir başka yavaş kayışta gözyaşlarım yüzümden aşağı aktı. "Sen kime aitsin, rüya kız? Söyle."

Altında debeleniyor, aletini içime sokmaya çalışıyordum, çünkü dayanamıyordum.

Kendimi hiç bu kadar umursamaz, kontrolden çıkmış hissetmemiştim. Ona nefes almaktan daha çok ihtiyacım vardı.

"Bu gezegendeki herkese senden, benden ve benim için ne ifade ettiğinden bahsetmek istiyorsam, bunu yapacağım. Anladığına dair başını salla."

Ona ters ters baktım ama aynı zamanda çok ama çok çaresiz bir kızdım. Bu yüzden başımı salladım.

Kendini beğenmişliği sadece öfkemi körükledi. "Aferin kızıma," diye mırıldandı ve sonunda aletinin ucunu göbeğime doğru kaydırdı. Yine de içeri bastırmadı, bana uzun, sert uzunluğunu vermeyi reddetti.

"Lütfen," diye inledim.

Sesi yatıştırıcı ve patronluk taslayıcı bir hal almadan önce neredeyse kötücül bir şekilde güldü. "O zaman söyle, Monroe. Seni daha önce hiç olmadığı kadar sert boşaltacağım. Sadece söyle."

"Seninim Lincoln," diye mırıldandım sonunda, bakışlarının içine bakarak.

"Ve herkese bizden bahsetmeme izin mi vereceksin? Sana göz kulak olacağımı, seni güvende tutacağımı biliyorsun... Değil mi?"

Gözlerimi kapatıp buna cevap vermemeye çalıştım, ama aniden sonuna kadar itti, o kadar dolu hissettim ki rahmimin girişine doğru ittiğinden emindim.

Başımı salladım. "Evet, sana güveneceğim," diye hırladım dişlerimi sıkarak.

"Herkese söyleyeceğim," diye bastırdı, geri çekildi ve tekrar ileri atıldı.

"Evet," diye fısıldadım, artık orgazm olmama izin vermesinden başka hiçbir şeyi umursamıyordum.

"Ne kadar da iyi bir kızsın," diye homurdandı ve içime sertçe girerek o kadar yoğun bir orgazm başlattı ki, dünya bir anlığına karardı.

Kendime geldiğimde hâlâ içime girip çıkıyordu, yüzü kararlı, gözleri aç ve saplantılıydı.

"Seni seviyorum," dedi umutsuzca içime pompalarken. Eli aramıza girip klitorisime bastırdı ve içime boşalıp beni o kadar çok dölle doldurdu ki bacaklarımdan aşağı sızdı.

"Seni seviyorum, seni seviyorum, seni seviyorum," diye nefes nefese beni zevkle becerirken.

İşimiz bittiğinde çekilmeyi reddetti, beni kendine yaklaştırdı, sularımızın aramızdan damlamasına izin verdi. Gözlerimin içine baktı ve ilk defa aramızdaki bu çılgınlığın iyi olup olmadığını merak ettim. İkimizin de bundan kurtulması mümkün müydü? Yoksa bizi ele geçirip ikimizi de yok mu edecekti?

Bunları merak ediyordum, onun siki ve dölüyle doluydum, gerçekten de ona ait olduğumu iliklerime kadar biliyordum.

Ama onu sevdiğimi söylemedim.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 31

OceanofPDF.com

LINCOLN

"Çok fazla ateşli seksin seni mutlu ettiği eski günleri özlüyorum," diye yakınırken Ari ona bir disk fırlattım ve sırıttım.

Eski günleri özlemedim.

Aslında onları zar zor hatırlayabiliyordum. Bu göz kamaştırıcı sisin içinde o kadar kaybolmuştum ki, öncesini düşünmek zordu.

Bazen mantıklı olabildiğim günleri özlüyordum... ama akıl sağlığım için fedakârlık yapmam gerekiyordu.

Tapınmak istediğim tek şey Monroe'nun sunağıydı.

Diğer her şeyi siktir et.

"Yani, iyi o zaman?" Ari bana düşünceli bir şekilde bakarken gülümsemesi soldu.

Bunu en iyi arkadaşıma nasıl anlatacağımı düşünmeye çalıştım. Bir anda tüm eksenimin nasıl değiştiğini anlamasını sağlamak için. Nasıl tamamen yeniden doğduğumu.

"O her şeydir," dedim sonunda basitçe. O

da başını salladı. Sanki anlamış gibiydi.

"Dün gece kendi küçük dünyanızda gibiydiniz. Çok garipti."

Kıkırdadım, göz kırpıp hokey sopasının etrafına bant sarmaya başladığında başımı salladım.

Söylemeyi reddettiği o üç küçük kelimeyi bininci kez düşünürken gülümsemem soldu.

Bunu düşünmeden edemiyordum.

Cildimi yırttı, yüzeyin altına gömüldü, dışarı çıkara m a d ı ğ ı m bir şerit gibi.

Korktuğunu anladım. Ben de korkuyordum.

Ona aşık olmak hayatımda yaptığım en korkunç şeydi. Yeryüzünde uğruna her şeyi yapabileceğiniz... uğruna ölebileceğiniz... kendinizi kesip kanınızı akıtabileceğiniz birinin var olduğunu bilmek... ağır, hayat değiştiren bir duyguydu.

Ama onunla birlikte uçurumun kenarından atlamıştım. Asla geri dönemeyeceğim bir şekilde sert düşmüştüm.

Onu seviyordum. Onu o kadar çok seviyordum ki canım yanıyordu. Sanki kalbimden bir parça koparıp onun yerine göğsüne koymuştu ve şimdi nefes almak için bile ona bağımlıydım.

Bizi sır olarak saklamak mı istemişti?

Bu hayatımda duyduğum en çılgınca şeylerden biriydi. Kadınlar beni *hep* istemişti, küçük bir çocukken bile. Sürüler halinde oyun alanında peşime takılır, erkek arkadaşları olmam için yalvarırlardı - birinci sınıfta bu ne anlama geliyorsa artık.

Yaşım ilerledikçe daha da kötüleşti.

Dünyanın dört bir yanındaki kadınların susadığı, uğruna her şeyi yapabileceği mükemmel bir alfa kahramandım. Birlikte olduğum ya da bir etkinliğe gittiğim her kız sosyal medyada çılgına dönüyor, beni bir geceliğine tavlamayı başardıklarını yaşayan herkese anlatmak istiyordu.

Ve sonunda beni bedenim ve ruhumla ele geçiren kız bizi saklamak mı istiyordu?

Siktir et.

Soyunma odasının kapısı açıldı ve Koç içeri girdi. "Pekâlâ çocuklar," diye bağırdı. "Sahaya çıkma ve biraz kıç tekmeleme zamanı. Aptalca şeyler yapmayın, nasıl pas atacağınızı unutmayın ve eve bir galibiyet getirelim."

Koç konuşmasını bitirdiğinde soyunma odasında büyük bir tezahürat patlak verdi, herkes bağırıyor ve sopalarını yere vuruyordu. Odadaki enerji elektrik gibiydi ve patenlerimi bir kez daha sıkarken içimi bir adrenalin dalgası kapladı.

"Hadi yapalım şunu, çocuklar!" Bağırdım, sesim diğerlerinin gürültüsünden zar zor duyuluyordu.

Etrafımdaki çocuklar çok heyecanlıydı, birbirlerinin sırtını sıvazlıyor ve yumruk tokuşturuyorlardı.

O his. Dünyadaki her yarışmacının uğruna yaşadığı şeydi. Her şeyi yapabileceğinizi, takımınızın her şeyi yapabileceğini hissetmek... Enerji bulaşıcıydı. Kazanmaya hazırdık.

Odaya baktım, her şeyi içime çektim ve burada olduğum için ne kadar şanslı olduğumu kendime hatırlattım. Bunu asla unutamazdım. Beni buraya getiren fedakârlığı asla unutamazdım.

Kardeşimin fedakarlığı.

Bu *benim* takımımdı. Daha önce sayısız kez birlikte savaştığım adamlar.

Koridordan aşağıya, arenaya doğru ilerlerken Ari "İşte bu!" diye bağırdı.

Oyun zamanıydı.

Disk düştü ve maç başladı. Oyuncular buzda ilerlerken kalabalık kükrüyordu ve ben kendimi oyuna kaptırmıştım. Patenlerin buzu kesen sesi, diskin tahtalara çarpması, hepsi kulaklarıma müzik gibi geliyordu.

Her iki takıma da tezahürat yapan kalabalığın enerjisi tavan yapmıştı. Ari ve benim sayemde takımımız son birkaç yılda büyük bir takipçi kitlesine sahip olmuştu ve ülkedeki her arenada taraftarlarımızın iyi bir katılım göstereceğinden emin olabilirdik.

Gol atmaya yaklaşıyorduk ve gerginliğin arttığını hissedebiliyordum. Birden disk bana doğru uçmaya başladı ve ben de boşluğumu gördüm.

Defans oyuncusunun etrafında ustaca manevralar yaptım ve hızlı bir hareketle pakı kaleye doğru fırlattım. Pak yanından geçip ağlara giderken kalecinin hiç şansı yoktu.

Boston kalecisinin yanından kayarak geçerken "Bir dahaki sefere iyi şanslar çocuklar" diye bağırdım.

-Bir tane daha varsa o da dangalaktır.

Ve sonra parlak bir plan yaptım. Takım arkadaşlarımın beni yakalamasına fırsat vermeden, kayarak Monroe'nun oturduğu yerin önündeki cama yaklaştım, sadece birkaç sıra yukarıda ve gözlerimi ona diktim. Arenanın büyük bir kısmıyla birlikte o da benim için bağırıyor ve tezahürat yapıyordu - Boston taraftarları bile beni seviyordu - ama ben onun önünde durunca hemen sustu. Monroe bana temkinli bir şekilde baktı ve bu sadece yapmak üzere olduğum şeyle ilgili sırıtışımı daha da artırdı. Tam onu işaret ettim... ve sonra bakarken ellerimle kalp işareti yaptım. Kalabalık çılgına döndü, insanlar onu işaret etmeye başladı.

Yine de Monroe oyun oynamayacaktı. O güzel başını salladı ve gözlerini kaçırdı... sanki başka birine kalp atıyormuşum gibi.

Pekala, rüya kız. Başlamıştı.

Açıkçası bunu daha açık hale getirmem gerekirdi.

Attığım ikinci gol daha da iyiydi. Ari az önce rakip oyuncuyu panolara çarptırarak pakı yerinden oynatmıştı. Zaten kaleye doğru hücum ediyordum ve pakın serbest kaldığını görür görmez hızlı bir dönüş yaptım, onu kaptım ve bir hız patlamasıyla havalandım.

O kadar hızlı kayıyordum ki Boston'ın defans oyuncuları bana yetişemiyordu. Önce sola, sonra sağa çalım attım ve kaleciyi öyle ikna edici bir şekilde çalımladım ki, kaleci buzun üzerinde yığılıp kaldı. Pak tatmin edici bir vuruşla ağlara gitti ve kalabalık çılgına döndü.

Monroe'nun gözünü yakalayarak camdaki aynı noktaya gittim. Bir kez daha onu işaret ettim ve ellerimle kalp işareti yaptım. Kalabalık daha da yüksek sesle alkışlamaya başladı. Monroe yine gözlerini kaçırdı, yanaklarında koyu bir kızarıklık vardı ama bu sefer sırıtıyordu... ve başını sallamadı.

İlerleme var.

"Yakala onu, Linc!" Ari beni cama yapıştırırken kükredi, Peters, Jones ve Fredericks de ona katıldı.

İçimde dolaşan adrenalin başımı döndürüyordu. Ne lanet bir oyun.

İki gol daha attım ve her seferinde hareketlerimi tekrarladım.

Dördüncü golden sonra, hemen cama doğru kayarak kalp işareti yaptığımda, başını çevirip bakmadı. Bunun yerine, sonunda bakışlarımla buluştu ve gülümseyip kucağına bakmadan önce uzun bir süre bakışlarını benden ayırmadı.

Kalabalığın kükremesi neredeyse kulak zarımı patlatacaktı. O anda onunla konuştuğuma dair kimsenin aklında bir şüphe yoktu.

Son düdük çalınıp maç sona erdiğinde -tabii ki Knights'ın galibiyetiyle- yedek kulübesine doğru kaydım, içimde uzun zamandır buz üzerinde hissetmediğim bir tatmin duygusu yüzüyordu.

Bu gece hem buzda hem de buz dışında tüm kalbimle oynadığımı biliyordum.

Ve daha sonra, maç sonrası basın toplantısına doğru ilerlerken, planımın bir sonraki kısmı hakkında biraz kendini beğenmiş hissetmekten kendimi alamadım.

Podyuma vardığımda, önce podyumun önünde yürüdüm. Sonra yavaşça bir dönüş yaptım ve asistanımın hazırladığı özel formayı gösterdim.

benim için.

Formanın arkasındaki ismi fark eden muhabirlerin yüzündeki şaşkınlığı görebiliyordum. Monroe'nun soyadıydı. Mırıltılar ve fısıltılar vardı ve ardından sorular gelmeye başladı.

Ama onlara cevap vermem bir dakika sürdü.

Çünkü dünyanın en muhteşem kızı odanın arka tarafında duruyordu ve bana bakarken güzel yüzünde tatmin edici, hayranlık dolu bir ifade vardı. Hayranlığı parlak bir gülümsemeye dönüştü ve bir an için kalbimin gerçekten durduğundan korktum.

Orada öylece durduk, birbirimize lanet olası palyaçolar gibi gülümsedik, kameralar etrafımızda yanıp sönüyordu.

Ve sonunda Monroe'nun kalbini koruduğu o son duvarı da aşmayı başarıp başaramadığımı merak ettim.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 32

OceanofPDF.com

MONROE

D Lincoln önderliğindeki Knights, Fort Worth Star Telegram'ın deyimiyle "dört maçlık çarpıcı bir seri" ile playoffların ilk turunu kazanırken, allas heyecanla çalkalanıyordu.

Ve çok etkileyiciydi.

Lincoln'le tanışmadan önce sporla hiç ilgilenmemiştim.

Ama, oh,, artık onlara karşı bir şeyler hissediyorum. Ya da en azından hokey için.

Maçlardan sonra arenanın etrafındaki sokaklar taraftarlarla doldu, tezahüratlar ve tezahüratlarla takımın zaferini kutladılar. Hatta Chicago'daki üçüncü maçtan sonra takımı beklemek ve kutlama yapmak için havaalanına bile geldiler.

Bir sonraki tur zor olacaktı ama tüm şehir Stanley Kupası'nın bizim olduğunu biliyor gibiydi.

Taraftarlar Lincoln için kesinlikle kudurmuşlardı. Gittiği her yerde ona hayranlık çığlıkları atılıyor ve ismi tezahüratlarla anılıyordu. Soyunma odasından otoparka gitmeye çalışırken bile etrafını sarıyor, işaretler yapıyor ve imza istiyorlardı. Bir rock yıldızının huzurunda olmak gibiydi.

Her şeyi hallettiği gibi bunu da aynı kolaylıkla halletti ve her şeyde beni ilk sıraya koydu. Lincoln Daniels'ın benim için her şeyi yapabileceği her geçen gün daha da netleşiyordu.

Lincoln'ün kaçırıldığını ve kaçıran kişinin ben olduğumu öğrendiklerinde insanların ne düşündüğünü biliyordum. Bu kadar sıra dışı... bu kadar sıradan... birinin onun gibi parlak ve göz kamaştırıcı birini nasıl kaptığını merak ediyorlardı. Ben loş bir sokak lambasıydım, o ise stadyum ışıkları.

Ve bu benim için gayet iyiydi.

Hatta geçen hafta geçmişimi araştıran ve benden "uyuşturucu bağımlısı bir fahişenin kızı" olarak bahseden haberler bile çıktı.

Ama üzerimde endişelendiğim kadar büyük bir etki yaratmadılar.

Sanki sorunlar Lincoln'ün etrafında yok oluyordu, sanki hiç var olmuyorlarmış gibiydi. Kendimi ne zaman endişeli hissetsem, benimle saatlerce sevişirdi, ta ki ben en başta neden stresli olduğumu unutana kadar.

Lincoln yanımdayken kendimi bir anda spot ışıklarının altında bulmuştum. Dışarıdayken insanlar beni tanımaya başladı ve hatta bazıları imzamı istedi. Garipti.

Ve hala bir iş bulamamıştım.

Her gün bir işe başvuruyor, sayısız başvuru formu gönderiyordum ama tek bir yanıt bile gelmiyordu. Başkalarıyla konuşarak başvuran *herkesi* işe aldıklarını bildiğim bazı fast food yerlerine bile başvurmuştum.

Ama tek bir telefon bile almadım.

Sinir bozucu ve tedirgin ediciydi ama moralimi bozmasına izin vermedim. Hayatımda ilk kez boş zamanım vardı ve bunu en iyi şekilde değerlendirmeye kararlıydım.

Ve Lincoln her zaman benim doldurmadığım anları kullanmaya istekliydi.

Telefonum çaldı ve ona bakmadan önce düşüncelerimi yazmayı bitirdim. Bu finaller için son ödevimdi ve ardından yaz dönemine kadar birkaç hafta boş kalacaktım.

Selam. Ben Ari Lancaster. Lincoln'ün telefonundan numaranı çaldım.

Metne ihtiyatla baktım.

Merh aba?

Bilinmiyor: Lincoln nasıl?

Kaşlarımı çattım, kafam karışmıştı çünkü birbirlerini daha dün gece antrenmanda görmüşlerdi.

Koşuya çıktı... Bildiğim kadarıyla iyi. Neden?

Bilinmiyor: Bugün kardeşinin doğum günü. Sadece iyi olduğundan emin olmak istedim.

Telefonum elimden kayıp yere düşerken, zihnim onun bu sabah izinli olup olmadığını merak ediyordu. Her zamankinden daha mı muhtaç görünüyordu? Vücuduma taparken beni saatlerce yatağımızda tutmuştu. Tenimin her yerinde ağzının ve ellerinin izleri vardı.

Ve normalde olduğundan daha sessizdi. Bana bir kez bile "iyi kız" dememişti.

Koltuktan fırladım ve ne yapmam gerektiğini, ne söyleyebileceğimi düşünerek volta attım. Kardeşinin doğum günü gibi mi olacaktı? Dışarıda koşuyor muydu? Yoksa mezarlıkta kendine işkence mi ediyordu?

Tam dışarı çıkıp onu bulmaya çalışacaktım ki asansörün kapısının çaldığını duydum. Koridora koştum, girişte onu görünce neredeyse her şeyi unutuyordum, üstsüzdü, kasları terden parlıyordu, atletini basketbol şortunun arkasına sokmuştu.

Bahse girerim bu sabah onu gördükleri için sokaklarda baygınlık geçiren kadınlar olmuştur.

Çok güzeldi. Hayatımda gördüğüm en güzel şeydi. Tanıştığımızdan beri saçları uzamıştı, galibiyet serisi sırasında saçınızı kesemeyeceğinize dair batıl inancıyla ilgili bir şeydi ve kaybetmelerinin üzerinden epey zaman geçmişti.

Uzun saç ona çok yakışmıştı. Mükemmel, gerçekten. Eğer mükemmel bir erkek varsa, o da Lincoln Daniels'tır.

O altın gözleri tembelce vücudumda gezinirken, kirli düşüncelerimi açıkça okuyarak bana sırıttı.

Ancak bir saniye sonra sırıtışı düştü ve yüz hatlarını boş, mesafeli bir ifade kapladı.

"Merhaba," diye mırıldandım üzüntüyle.

Ses tonum karşısında irkildi, uzun bir süre yere baktı ve sonunda bana baktı. "Sana kim söyledi?" diye sordu umutsuzca, yanına gelip ona sarıldığımda, tenini kaplayan teri görmezden gelerek bana dikkatle baktı.

"Ari bana mesaj attı."

Esprili bir kahkaha attı. "Tabii ki öyle. O şerefsiz senin telefon numaranı nereden buldu?"

Sırıttım. "Görünüşe göre senin telefonundan çalmış." Başını salladı ve nefesinin altında Ari'ye küfretti.

"Nasıl hissediyorsun?" Çekinerek sordum, aptalca bir soru sorduğum için hemen kendime lanet ettim.

"Genelde yaptığımdan daha iyi," diye itiraf etti, pelüş alt dudağını ısırarak. "Bu da beni daha suçlu hissettiriyor."

Bir an tereddüt ettim. "Bana onun hakkında daha fazla şey anlatabilir misin? Bazı mutlu anılar?"

Elimi tutup beni oturma odasına götürmeden önce başını eğip dalgın dalgın bana baktı. Lincoln kanepeye uzandı ve beni en sevdiği yer olan kucağına çekti.

"Tamam," dedi derin bir nefes alarak. Ofladı. "Aralarından seçim yapabileceğimiz çok fazla şey var." Bir dakika düşündü. "Bir keresinde kampa gitmeye karar verdik ve kardeşimle ben akşam yemeği için balık tutmaya karar verdik. Sorun şu ki... ikimiz de balık tutmak ya da kamp yapmak hakkında hiçbir şey bilmiyorduk. Açık havadan nefret eden bir milyarderin çocuklarıydık. Bütün günü göl kenarında geçirdik ama tek bir şey bile yakalayamadık. Tyler son bir kez denemeye karar verdiğinde vazgeçmek üzereydik. Oltasını attı ama bir şeye takıldı ve oltayı çektiğinde suya düştü. Ve tabii ki, kardeşim altın dokunuşlu olduğu için, tam o sırada kocaman bir balık yüzerek yanından geçti ve onu bir taşla vurarak yakalamayı başardı. Hiç böyle bir şey görmemiştim." Kıs kıs güldü. "Yine de derme çatma bir kamp yeri kurma girişimimize geri döndük... ve ikimizin de ateş yakmayı bilmediğini hatırladık. Sonunda şımarık zengin çocukları gibi pizza sipariş ettik."

Kıkırdadım ve yüzünde hayalet gibi bir gülümseme belirdi.

Lincoln'ün anısının sıcaklığını hissederek gülümsedim. "Bunu sevdim," dedim.

"Ben de," diye yanıtladı Lincoln. "Tyler'ın en küçük anları bile eğlenceli kılma gibi bir özelliği vardı. Odayı aydınlatan o gülünç kahkahası vardı ve insanlara kendilerini nasıl özel hissettireceğini her zaman bilirdi."

"Sen de öylesin," diye mırıldandım, "ama ben gülüşüne gülünç değil seksi derdim."

Lincoln inanmamış gibi yüzünü buruşturdu.

Bir saniye sonra usulca kıkırdadı. "Okulda bazı çocukların bana pislik gibi davrandığı başka bir zaman vardı. Tyler beni yakınlarda düzenlenen bir panayıra götürdü. Beni her gezintiye çıkardı ve ikimiz de sahip oldukları tüm kızarmış yiyeceklerle kendimizi doldurduk. Sonra ben kustum.

Gecenin sonunda Tyler'ın arabasının her yerine... Ve o sadece güldü. Hiç kızmadı; sadece daha iyi hissettiğime sevindi."

Bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzüldü.

Bu anıya gülümsedim, daha önce hiç yaşamadığım bir şeye duyduğum özlemi hissettim. "Seni çok sevmişe benziyor," dedim usulca.

"Öyleydi. Muhtemelen büyürken bunu yapan tek kişi oydu," diye mırıldandı Lincoln, sesi duygu doluydu. Bana bakmak için döndü. "Onu çok özlüyorum."

Başımı omzuna yasladım ve onun için ağladım çünkü hayat bazen çok adaletsiz olabiliyordu.

"Tahmin edebileceğiniz gibi, annemle ilgili pek de güzel anılarım yok," diye fısıldadım bir süre sonra.

Lincoln'ün tüm vücudu irkildi, çünkü annem benim *hiç*
hakkında konuştuk.

Ama bunu ona söylemek istedim; en azından kendi acısıyla bu kadar özgürken bunu hak ediyordu.

"Ama keder hala bazen dalgalar halinde geliyor, biliyor musun? Ve öfke de. Çünkü istediğim, ihtiyaç duyduğum kişi olamasa da o hala benim annemdi. Ve belki de yapabileceğinin en iyisini yaptı ve bunu kabul etmem gerekiyor - her neyse - söylemeye çalıştığım şey şu ki, bazen acı çektiğimde, nefes alamayacak kadar kötü hissettiğimde, ona ışık gönderiyorum."

"Ona... ışık mı gönderdin?" Lincoln açıkça kafası karışmış bir şekilde sordu.

Boynuna doğru başımı salladım. "Düşünebildiğim en mutlu şeyleri düşünüyorum ve nerede olursa olsun bunları ona gönderdiğimi hayal ediyorum. Her acı çektiğinde ona ışık gönderiyorum. Ona mutlu olmasını umduğumu, onu sevdiğimi... ve onu affettiğimi söylüyorum. Ve sonra o anda hissettiğim duyguyu serbest bırakıyorum ve ona doğru gönderiyorum."

Başımı kaldırıp ona baktım ve düşünceli bir şekilde tavana baktığını gördüm.

"Bence, belki de Tyler'a ışık göndermelisin. Onunla konuşmalısın. Ona mutlu olmasını umduğunu, onu sevdiğini söyle ve sonra... kendini *affetmelisin*."

Sessizliği sağır ediciydi. Yüzünü izlemek ufukta toplanan bir fırtınayı izlemek gibiydi. Yüz hatlarında pek çok duygu titreşiyordu.

"Bunu nasıl yapacağımı bildiğimi sanmıyorum," diye fısıldadı sonunda.

"Bence biliyorsun. Sadece bunu yapmana izin vermeyeceğini düşünüyorum." Çok ileri gittiğimden korkmama rağmen devam ettim.

"Ya Tyler'ın anısını onurlandırmanın en iyi yolu onun için yaşamaksa? Gerçekten yaşamaktan kastım, onun adını zar zor söyleyebilmenize neden olan acıdan sıyrılmak. Ya her zaman Tyler hakkında konuşursak? Onun anısını, tıpkı onun gibi mutlu ederek onurlandırsak nasıl olur?"

Bu kelimelerde kendi derslerim var ve diğer her şeyi açarken aynı zamanda onları da açıyorum.

Dürüst olmak gerekirse bu biraz bunaltıcı.

"Siktir," diye mırıldandı sonunda ve sonra dudakları dudaklarıma çarptı ve o tek öpücükte bana tüm hayatım boyunca deneyimlediğimden daha fazla tutku verdi.

"Teşekkür ederim," diye homurdandı sonunda hava almaya çıktığımızda. Bana bakarken gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

Bir kız böyle bir bakış karşısında anında aşık olabilir.

"Onu ne kadar özlediğimi düşünmek için o kadar çok zaman harcıyorum ki, onu *hatırlamayı* unutuyorum. O anılardan bazılarını düşünmeyeli uzun zaman oldu. Tyler karnıma saplanan bir bıçaktan, ölmek istememe neden olan bir anıdan başka bir şey olmayalı uzun zaman oldu."

"Daha iyi mi yaptım, yoksa daha kötü mü?" Ben sordum.

"Daha iyi. Her zaman daha iyi, rüya kız. Sen benim tüm hayatımı değiştirdin. Seni o kadar çok seviyorum ki," diye nefes aldı, dudakları bir kez daha dudaklarıma çarptı, dili ağzımın içinde kayıyordu. Onu her yerde hissedebiliyordum. Ve eğer onu sevdiğimi, onun için her şeyi yapabileceğimi söyleyebileceğim bir an olsaydı.

İşte o andı. Ama ben

yapmadım.

Artık ondan korktuğum için değil.

Ama Lincoln o sabah konuşmama izin vermediği için, uzun, çok uzun bir süre.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 33

OceanofPDF.com

MONROE

Elincoln'ün ailesinde tartışmaya açık olmayan bir konu da Tyler'ın doğum gününde hep birlikte yemek yenmesiydi. Çoğu ailede bunun onu hatırlamak için tatlı bir yol olduğunu düşünsem de, eminim ki Lincoln'ün bana ailesi hakkında anlattıklarından sonra, onlarınkinde işkenceye benzer bir şey vardı.

Lincoln aynanın önünde beyaz gömleğinin düğmelerini iliklerken sakince, "Benimle gelmiyorsun," dedi ve bana bakmayı bile reddetti.

"Evet, öyleyim."

"Sana bunu yaşatmayacağım. Ben aptal değilim. Hayatımdaki en güzel şeyi alıp onlarla aynı odaya koymayacağım."

"Durum tersine dönseydi benim için yapardın, değil mi?" Ellerimi kalçalarıma koyarak tersledim. Çoktan giyinmiştim. Bana planlarının ne olduğunu söylediği anda bir elbise giymiştim, onunla gitmeye kararlıydım.

Bu sabah çok ilerleme kaydetmişti. Bugün bazı noktalarda gerçekten gülümsedi.

Ailesinin bunu mahvedeceğini biliyordum.

Lincoln giyinmeyi bitirdi, işi bitene kadar benimle tek kelime konuşmadı, kalbimi kırdı çünkü takım elbisesinin içinde harika görünüyordu.

Sonunda döndü ve ben duvara yaslanana kadar bana doğru yürüdü. Bir eli boynuma dolanırken diğer eli saçlarımın arasından geçti.

"Oradayken söylediğim her şeyi dinleyeceksin. Ve sana gitme zamanı dediğimde, gideceğiz."

Başımı sallayacaktım ama hareket edemiyordum. Onu hiç böyle görmemiştim ve kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyordu, içimde korku ve mutluluk karışımı bir uğultu vardı. Dehşet çünkü aslanın inine girmek üzereydim ve mutluluk... çünkü her zaman benimle ilgilendiği gibi onunla da ilgilenmeme izin veriyordu.

"Seni seviyorum amına koyayım," diye homurdandı, beni sertçe öperken saçımdaki eli benimkilerden birini yakaladı ve içime bastırana kadar elbisemin altına soktu. Parmakları iki parmağımı seksime itti, içime soktu ve bir şekilde o mükemmel noktaya tam isabet etti.

Ben anında boşalırken inledi, onun saldırganlığından tahrik olmuştum.

Parmaklarımı çekip ağzına götürerek yavaşça emip temizlerken gözlerim fal taşı gibi açılmıştı ve kendimi berbat hissediyordum. Dudakları tekrar benimkilerle buluştu ve dilinde kendi tadımı alabiliyordum.

Vay canına... Bu... ateşliydi.

"Bu beni akşam yemeği boyunca aklım başımda tutar," diye mırıldandı.

Sadece göz kırptım. Çünkü böyle bir şeyden sonra ne yapardınız?

Lincoln'ün ailesinin görkemli malikânesine yaklaşırken kalbim kafesteki bir kuş gibi çarpıyordu. Geniş bahçeler ve süslü fıskiyeler büyük bir kale gibiydi ve bu evdeki herkesin beni bir toz zerresi gibi görmesine neden oluyordu.

Kapı gıcırdayarak açıldı ve koyu renk bir takım elbise giymiş, sert, heybetli bir kadın belirdi. "Bay Daniels," diye mırıldandı sertçe, sanki Lincoln'ün yanında sürüklenen bir hayaletmişim gibi beni tanıma zahmetine bile girmedi.

Bu Lincoln'un annesi miydi? Hayır, ona "Bay Daniels" diyordu. Bu çok garip olurdu.

"Bayan Talbot, ev müdürü," diye mırıldandı Lincoln, onu başıyla selamlamaktan başka bir şey yapma zahmetine bile girmedi.

Ona bir bakış attım çünkü -ev yöneticisi- bunun ne olduğunu bile bilmiyordum.

Eski stüdyo dairemin tamamından daha uzun bir masanın kristal bardaklar ve kaliteli porselenlerle döşendiği resmi bir yemek odasına götürüldük.

Bunun dirseklerinizi masaya koyacağınız türden bir akşam yemeği olmadığı açıktı.

Bir saat önce beni çok güzel hissettirdiğini düşündüğüm elbise, birdenbire çuldan yapılmış gibi hissettirdi.

Her ikisi de kusursuz bir şekilde giyinmiş olan Lincoln'ün anne ve babasına baktım. Lincoln'ün babası, bedenine mükemmel bir şekilde uyarlanmış siyah bir takım elbise giyiyordu. Saçları, güven veren ama aynı zamanda bana şeytanın birini öldürmeden hemen önce nasıl görüneceğini hayal ettiğimi hatırlatan bir şekilde arkaya doğru taranmıştı. Bu arada annesi, evindeki bir akşam yemeği için fazla süslü görünen koyu mor bir kokteyl elbisesi içinde göz alıcıydı. Saçları, mükemmelleştirmek için saatler harcanmış gibi görünen bir topuzla karmaşık bir şekilde şekillendirilmişti. İkisi de üst düzey bir moda dergisinin kapağına aitmiş gibi görünüyordu.

Onlara karşı duyduğum nefret tarif edilemezdi. Kendimi Lincoln'ün üzerine atıp onu onların korkunçluğundan korumak istedim.

Çünkü güzel görünüyor olabilirler - oğulları gibi - ama çirkinliklerini tam anlamıyla hissedebiliyordunuz, sanki teninizi kaplıyordu.

"Lincoln," dedi babası soğuk bir sesle, bakışları tepeden tırnağa üzerimde gezinirken dudaklarından çıkan minik bir sırıtış kanımı dondurdu.

Lincoln sanki cehenneme adım atmamışız gibi soğukkanlılıkla, "Baba," diye cevap verdi. Benim için sandalyemi çekti ve beni içeri itmeden önce oturmamı bekledi.

Benimle konuşmuyor olmalarına rağmen, ben orada otururken soğuk gözleri üzerimdeydi ve her nefesimi değerlendiriyorlardı.

"Şarap," diye duyurdu annesi sonunda, kadehini kaldırarak. Odanın etrafına bakındım çünkü içeride kimse yoktu. Birinin duvardan çıkıp gelmesini mi bekliyordu?

Belli ki burada insanlar bunu yapıyordu, çünkü bir saniye sonra, keskin gri bir takım elbise giymiş bir adam, şarap bardağını doldurmak için acele ederek, fark etmediğim bir kapıdan neredeyse cisimlendi.

"Lincoln, sevgilim, şu saçlarını ne zaman kestireceksin?" diye sordu, sesinde küçümseme vardı, masanın öbür ucundan ona ezmek istediği bir böcekmiş gibi bakıyordu.

O anda *kimin* daha kötü bir çocukluk geçirdiğinden emin değildim, ben mi o mu? Annem bana karşı ilgisizdi, zamanın yüzde doksan dokuzunda beni unuturdu ama bana hiç şu anda gördüğüm kadar nefretle bakmamıştı, sanki doğduğum güne pişmanlık duyuyormuş gibi.

"İçmeyi bıraktığın zaman, sevgili anneciğim," dedi Lincoln.

Lincoln'ün annesi, az önce dalga geçtiği şarabı geri fırlatmadan önce aşağılayıcı bir soluk aldı.

Lincoln'ün babası tüm bunlardan sıkılmış görünüyordu. Yüksek arkalıklı sandalyesine uzanmış, önündeki bardağın içindeki koyu kehribar renkli sıvıyla oynuyordu. "Bu kadar yeter, Shannon," dedi ipeksi, tehlikeli bir sesle ve Lincoln'ün annesinin hemen susmasını sağladı.

Ben de dik oturuyordum ve hiç yönetim kurulunda bulunmamış olmama rağmen onun yönetim kurulunda nasıl başarılı olacağını görebiliyordum. Sesinde emredici bir şey vardı, onu hayal kırıklığına uğratmaktan korkmanıza neden olan tehlikeli bir şey.

Lincoln'e hızlı bir bakış attım ama o bundan hiç etkilenmiş gibi görünmüyordu.

"Ne de olsa bu gece kutlama gecesi," diye devam etti babası, bakışları kısa bir süreliğine masadaki boş sandalyelerden birine kaydı.

"Bir süredir bunu kutlama olarak adlandırmıyordum baba. Yeni bir sayfa mı açtınız?" Lincoln yer sofrasındaki bıçakla oynayarak hafifçe sordu.

Babası karanlık bir şekilde kıkırdadı, oğlunun ses tonundaki alaycılığa en ufak bir aldırış etmiyor gibiydi.

"Şu küçük aptal oyunu bitirdiğinin ertesi günü şirketle çalışmaya başladığını duyurmak için yönetim kuruluyla bir toplantı ayarladığım gerçeğinden bahsediyorum."

Bakışlarım Lincoln ve babası arasında gidip geliyordu, neden bahsettiğini anlamamıştım. O küçük aptal oyun mu? Birinin Lincoln'ün NHL'de en çok konuşulan hokey oyuncusu olarak kariyerine "aptalca" ya da hatta "küçük bir oyun" diyebileceğini düşüneceğini hayal edemezdim ama sanırım her şeyin bir ilki vardı. O kadar kör olmanın nasıl bir şey olduğunu merak ettim. Tam önünüzde parlayan bir yıldız görmek ve onu tamamen görmezden gelmek.

Anlayışımın ötesindeydi.

"Monroe ve ben aslında Bahamalar'da Stanley Kupası zaferimizi kutluyor olacağız. O yüzden korkarım gelemeyeceğiz," dedi Lincoln soğuk bir şekilde.

Daha önce Bahamalar'dan hiç bahsetmemişti. Lincoln'ü her yerde takip edeceğimi bilsem bile okul programımı düşünmeye çalıştım.

Lincoln'ün bakışları benimkilere kaydı. "Sürpriz," dedi donuk bir sesle.

Lincoln'ün annesi Shannon birden homurdandı. "Lincoln, benimle dalga geçiyor olmalısın. O sadece bir çocuk." "Çocuk" kelimesini söylerken sesinde hafif kaçık bir kıkırdama vardı.

Sandalyemde kaskatı kesildim. Bana çocuk denmesinden ya da odada yokmuşum gibi konuşulmasından hoşlanmıyordum.

"Onun adı Monroe, anne," diye homurdandı Lincoln, annesinin bana yönelik hafif hakareti karşısında sesindeki ilk saldırganlık belirtisiydi bu.

"Monroe," diye homurdandı, bakışları sanki biri suratına bok atmış gibi elbisemde geziniyordu. "Uygun bir isim."

"Bu da ne demek oluyor?" diye tersledi Lincoln.

"Çok güzel bir elbise, Bayan Daniels," diye ağzımdan kaçırdım, daha beş dakika geçmişken bir kavgayı önlemeye çalışıyordum.

Üçü de aklımı kaçırmışım gibi bana baktı.

"Peki bu nefis koku da ne? Eminim bugün saatlerce yemek pişirmişsinizdir. Çok naziksin."

Kahkahası serbest kaldığında Lincoln'ün tüm vücudu titriyordu.

Shannon şok olmuş görünüyordu. Önce Lincoln'e, sonra tekrar bana bakarken gözleri büyüdü. "Şey-"

Lincoln'ün babası, "Karım hayatında bir gün bile yemek yapmadı," dedi. Anstad. Bu onun adıydı. Voldemort'un hayatına bürünmeden önce kafamda bunu kullanmam gerekiyordu ve ben de ondan "İsmi Lazım Değil" diye bahsetmeye başladım.

Anstad'ın yorumu, benim çılgınca davranışımla ilgili her türlü yorumu etkili bir şekilde kapattı, ama neyse ki insanlar -personel- o sırada yemek tabaklarını getirmeye başladılar ve onları orkestra dansını andıran bir şekilde önümüze koydular.

Hiç iştahım yoktu. Aslında iştahı varmış gibi görünen tek kişinin Anstad olduğunu fark ettim. Lincoln yemeğini tabağında gezdiriyordu ve Shannon sadece içiyordu.

Sanırım bir şişe şarabı çoktan bitirmişti.

Korkunç atmosferin yanı sıra, doldurulmuş tavuğumu zehirlemiş olmalarından biraz korktum - çünkü dürüst olmak gerekirse, onlara geçmişte bırakmazdım.

"Tyler'ın bugün nasıl biri olacağını merak ediyorum. Şirketi nereye götürürdü?" diye düşündü Anstad birden. "Eğer hokey gösterinizde boğulmasaydı."

Lincoln'ün ani nefes alışını duydum. Ona baktığında, birinin canının yandığı belliydi. Yumrukları masanın altında sıkılıydı ve

yanağında bir tik vardı.

Lincoln neredeyse alaycı bir sesle, "Dürüst olalım... Muhtemelen hayatta istediği her şey pahasına seni memnun etmeye çalışırken mutsuz olurdu," diye cevap verdi. Anstad'ın çatalı tabağa çarptı. Lincoln'e saldıracağından ya da en azından hışımla odadan çıkacağından emindim ama bir saniye sonra çatalını aldı ve hiçbir şey olmamış gibi yemeye devam etti.

Bu çok sağlıksızdı. Gitmek için çok mu erken?

"Sana anlattı mı küçük kız... Kardeşini nasıl öldürdüğünü sana anlattı mı?" Shannon sesinde bir hıçkırıkla tükürdü.

Pekala, bu kadardı.

Daha fazla dayanamadım.

Ayağa fırladım, ellerim öfkeyle titriyor, kalbim göğsümde öyle hızlı çarpıyordu ki bayılacağımdan korktum. "Bu ne cüret. Hayatımda iki insandan hiç bu kadar iğrenmemiştim ve eğer nereden geldiğimi gerçekten anlasaydın, bunun sana yapabileceğim en büyük hakaret olduğunu anlardın. O gün iki oğlunu kaybetmiş olman bile umurunda değil," diye tükürdüm dişlerimi sıkarak. "Lincoln'e oğlunmuş gibi davranmayı bırak, en azından bir insanmış gibi bile davranamıyorsun." Başımı salladım, adrenalin damarlarımı titretecek kadar yükselmişti. "Oğlunuz tanıdığım en iyi insan. O her şeyim. Ve siz iki *sik kafalı* onunla aynı ortamda nefes almayı bile hak etmiyorsunuz."

Kısa bir sessizlik oldu... ama sonra babası ve annesi sanki az önce bir fıkra anlatmışım gibi gülme cüretinde bulundular. Şarabımı kaptım, ikisinin üzerine fırlatmaya hazırlandım. Ama bunu yapamadan Lincoln elimi yakaladı.

"Hadi, rüya kız. Gidelim buradan," diye mırıldandı Lincoln, sesine eğlence karışmıştı. Ayağa kalkmadan önce parmaklarını benimkilerin arasından geçirdi.

"Bunu kesinlikle saygısızlık olarak söylemiyorum," dedi Lincoln ailesine. "Ama siktir git."

Sonra beni sürükleyerek götürdü ve kahkahaları bizi odadan dışarı kadar takip etti.

"Keşke bilseydi..." Anstad'ın kıkırdadığını duyduğumu sandım ama ona aldırmadım.

Konağın dışına çıktım, gecenin bunaltıcı havasını tenimde hissediyor, hızla atan kalbimi sakinleştirmeye çalışıyordum. O evden çıktığım için çok rahatlamıştım. Nasıl bir şey olacağını tahmin edebileceğimi düşünmüştüm ama bu hayal edebileceğim her şeyin çok ötesindeydi...

Ona baktım, az önce olanlardan dolayı kızgın ya da yıkılmış olduğunu görmeyi bekliyordum, ama bunun yerine, kendine engel olamıyormuş gibi bana bakıyordu, sanki sahip olduğu her umudun ve hayalin cevabıymışım gibi.

"Sen benim sonum olacaksın, rüya kız. Sen o kadar... her şeysin ki," diye mırıldandı, sesi duygusallıkla kalınlaşmıştı.

Bu kelimeyi çok kullanırdık. *Her şey* olduğumuzu. Ve çok uygun görünüyordu. Ruh eşinizin, sadece ona bakarak bile dünyanızı ateşe veren, nefes alıp veren canlı bir varlık olduğu gerçeğini açıklarken kullanılacak tek kelime gibi görünüyordu.

Kalbim kabardı ve o kadar çok sevgi vardı ki... Bir an için buna dayanabileceğimden emin değildim. Çok fazla gibi geldi.

"Sen de öylesin," diye fısıldadım, onu her yerde takip edeceğimi biliyordum.

Uzun kaldırımda yürüdük, ay ağaçların ve çalıların üzerinde ruhani bir parıltı yayıyordu. Karanlık bir peri masalının sayfalarında olduğumuzu, kötü kral ve kraliçenin pençelerinden kaçtığımızı hayal etmek kolaydı.

Bir süre sonra, "Çok kötüler," dedim, sesim üzerime bir pelerin gibi çöken derin bir hüzünle karışmıştı.

Lincoln'ün elimi tutuşu sıkılaştı. Ama o sadece homurdandı. "Biliyorum. Ötesinde. Ama ilk kez... Gerçekten umurumda değil."

Ona utangaç bir gülümseme verdim, az önce ailesine... sik kafalı dediğimi fark ettim. Ben kimdim ki?

"Tam bir baş belası," diye mırıldandı Lincoln ve bu düşünceyi yüksek sesle söylediğimi fark ettim.

O dehşet evinden uzaklaştık ve ben ikimiz için de bir söz verdim.

Bu, ikimizin de o malikaneye son ayak basışımız olacaktı.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 34

OceanofPDF.com

LINCOLN

İkinci turun ilk maçıydı ve her şey berbat gidiyordu. New York normal sezon boyunca çok zor bir rakip olmamıştı ama bu gece taşakları yanıyormuş gibi oynuyorlardı.

Gözümü kırpmıştım ve dört gol gerideydik. Kalecimiz Bender, hayatının en kötü maçını oynuyordu.

Toparlanmaya çalışıyorduk ki Ari'ye sert bir kontrol yapıldı ve o kadar güçlü bir şekilde panolara çarptı ki bayılmadığına şaşırdım. Buza düştüğünde kanım kaynadı. New York'un dangalak forvetlerinden biri olan Andrews'a doğru koştum ve sopalarımız birbirine çarptı, ses arenada yankılandı. İlk yumruğumu attım ve çenesine çarparak onu geriye doğru sendeletti. Çabucak toparlandı ve karnıma bir yumruk indirerek nefesimi kesti.

Dişlerimi sıktım ve daha fazla oyuncu kavgaya dahil olurken ona doğru saldırdım. Biri arkamdan vurdu ve öne doğru tökezledim. Kalabalık bir barut fıçısıydı, tezahüratları etrafımızda kükrüyordu. Enerjileri içimde titreşiyordu.

Aniden hakemler araya girdi, bizi ayırdı ve ceza sahasına götürdü. Orada oturup soluklanırken, o kargaşada bir şekilde ceza almamayı başaran Ari'ye baktım. Gözü morarmış gibi değil de Disneyland'e gitmiş gibi sırıtıyordu. Bana başıyla onay verdi, çünkü bu çok eğlenceliydi ve sonra oyun yeniden başladı.

Maçtan sonra takım çok ateşlenmişti. İki dakika içinde ceza sahasından çıktım -sanırım "süper yıldız" özel muamelesi- ve sonra işe koyulduk, yavaş ama emin adımlarla New York'un liderliğini kırmaya başladık.

Kalabalık her golde çılgına dönüyor, her kükreyişte bize yeni bir hayat veriyordu.

Üçüncü periyotta zaman ilerledikçe maçı 4-4'e getirdik. Ve sonra uzatmalar geldi.

Dakikalar uzadıkça uzadı, iki takım da bir santim bile vermedi. En azından Bender diski nasıl durduracağını öğrenmişti. Yeni bir adam gibi oynuyordu.

Sonunda, uzatmaların son dakikasında bir fırsat yakaladım. Kaleye doğru kaydım, New York'un kalecisi bana meydan okumak için dışarı çıktı. Bu onun için korkunç bir hataydı çünkü ben bunun için yaşıyordum. Sola doğru çalım attım, bileğimi salladım ve pakı ağlara gönderdim.

Sonraki birkaç dakika kısa süreli coşku anlarıydı. Takım arkadaşlarım çığlıklar ve bağırışlar arasında buzun üzerine koştu. Herkesin ağırlığı kutlama için üzerime yığılırken sırtımda beni ileri iten eller hissettim. Hepimiz sevinç içinde zıplarken sopaların buza çarpma ve patenlerin birbirine çarpma sesleri havayı doldurdu.

Sonun yaklaştığını bilseydim, o ana biraz daha tutunurdum. Yanıma almak için kafamda bir fotoğrafını çekerdim.

Her şey değişmeden önce.

Monroe

Kendi kendime mırıldanıyor, çarşafları yatağın altına sıkıştırıyordum ki telefonum öttü. Elimi uzattım ve bilinmeyen bir numaradan gelen mesajı gördüm.

Bilinmeyen: Bunu görmek isteyeceksiniz.

Kaşlarımı çattım... ve bir saniye sonra ekranımda bir video belirdi. İlk başta ne olduğunu anlayamadım, video grenliydi ve görmek zordu. Ama oynamaya devam ettikçe kanım dondu.

"Ne istiyorsun, süslü pantolon?" diye hırladı ev sahibim Jared... Lincoln'e.

"Monroe hakkında konuşmak istiyorum," dedi sakince.

Jared'in sırıtışı bir sırıtışa dönüştü. "Benim küçük tatlı kiracımdan ne istiyorsun, ha?"

"Monroe'yu dairesinden çıkarmanı istiyorum. Ve bunu bu gece yapmanı istiyorum." Lincoln'ün sesi soğuktu... ve gerçekti.

Jared kıkırdadı. "Bunu neden yapayım ki? Monroe iyi bir kiracı. Kirasını her zaman zamanında öder. Ve o... çok yardımsever."

Yüzümü buruşturdum. Tam bir pislikti. Ona karşı kesinlikle hiçbir şekilde "uyumlu" olmamıştım.

Önemi yoktu. Önemli olan Lincoln'ün... "Bu umurumda bile değil. Sadece onun buradan gitmesini istiyorum."

Jared omuz silkti ve kapı çerçevesine yaslandı. "Üzgünüm evlat. Sana yardım edemem. Onun etrafımda olmasından hoşlanıyorum."

Lincoln ileri atılarak Jared'i ölümüne korkuttu. "Dinle, seni küçük pislik. Dediğimi yapacaksın, yoksa çok pişman olacağından emin olurum. Anladın mı?" "Tamam, tamam. Sakin ol, tamam mı? Yapacağım. Bana zarar verme."

Lincoln bir çek defteri çıkardı ve bir şeyler yazdı. "Güzel. Bunu hak etmiyorsun ama karşılığını vereceğim." Çeki ev sahibime uzattı ve miktarını göremesem de, Jared'i hiç bu kadar... kendinden geçmiş görmediğim için iyi olduğunu varsaydım.

Video kesildi ve ben inanamayarak yatağa düştüm.

Başka bir video çıktı. Ellerim çok titredi, izlemek için bile iki kez yeniden başlatmak zorunda kaldım.

Lincoln bir kapıyı çalıyordu ve bir saniye sonra Dr. Kevin kapıyı açtı.

"Lincoln Daniels, bu zevki neye borçluyum?" diye sordu alaycı bir tavırla.

Lincoln onun yüzüne yumruk attı ve Dr. Kevin geriye doğru, evi olduğunu tahmin ettiğim yere düştü. Lincoln'ün bir psikopat gibi sakince içeri girmesini izledim.

"Sadece dostça bir sohbet etmek istemiştim," dedi ve Dr. Kevin'e daha önce hiç görmediğim, tüylerimi diken diken eden bir gülümsemeyle baktı.

"Siktir git," diye tükürdü Dr. Kevin, kan korkunç bir tuval gibi yüzünü kaplamıştı.

"Yarının nasıl geçeceği hakkında konuşmak istiyorum."

"Eğer kız arkadaşını çalmamdan endişeleniyorsan, bu senin sorunun. Herkes bundan bir parça ister."

Lincoln göğsüne bir tekme attı ve kameranın uzaklığından bile Dr. Kevin'in vücudunda bir şeylerin kırıldığını duyabiliyordum.

Videoda acı içinde çığlık attığı görülünce irkildim.

Lincoln telefonunu havaya kaldırdı, ekranda görünmeyen bir görüntü vardı. Ancak bu görüntünün Dr. Kevin üzerindeki etkisi anında ve açık bir şekilde ortaya çıktı; yüzünde saf bir dehşet ifadesi belirdi.

"Bunu nasıl aldın?" diye hırladı.

"*Nasıl* elde ettiğimin bir önemi yok, değil mi? Sadece bende olması önemli. Ve eğer dediklerimi yapmazsan... onu ortağına ve karına gönderirim." Lincoln onun yanağını küçümseyerek okşadı. "İkisinin de bundan pek memnun olacağını sanmıyorum."

"Ne istiyorsun?" Dr. Kevin sordu.

"Monroe'yu kovacaksın. Yarın," dedi Lincoln ipek gibi.

Dr. Kevin'in beni kovmasını ve hırsız olmakla suçlamasını hayretler içinde izledim.

Başka bir video, bu sefer Lincoln telefonda, çatı katında gelişigüzel geziniyor. Girişten beni görebiliyordunuz, kanepede oturmuş, iki hafta önce bana verdiği süslü kulaklıklarla müzik dinlerken başımı aşağı yukarı sallıyordum.

"Monroe'ya başka iş verme. O artık çalışmıyor," diye mırıldandı Lincoln.

Telefondan Clarice'in sesini duydum. "Oh, bunu onun için seviyorum..."

Ve sonra, biriyle telefon görüşmesi yaptığı bir video vardı,
Ona başvurduğum tüm yerlerin bir listesini verdim ve herkesi arayıp beni işe almayacaklarını bilmelerini sağlamasını söyledim.

Videolar durdu. Son
bir mesaj geldi.

Bilinmiyor: Rica ederim.

Dünyada geçirdiğim on dokuz yıl boyunca çok şey yaşadım. Unutuldum, istismar edildim ve sevilmedim.

Ama hiç ihanete
uğramamıştım. Hiç yok
edilmemiştim.

İçim dışıma kanıyordu. Acı bir kreşendo gibi artarak devam ediyordu, ta ki derim tutamadığım için patlayacakmış gibi hissedene kadar.

İçimdeki o kelebekler, onun büyütüp beslediği ve uğruna her şeyi yapabileceğini söylediği kelebekler... toza dönüştüler.

Kalbimde bir bıçak vardı, her saniye dönüp duruyordu. Gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyordu.

Ama sanki başka birine aitlermiş gibiydi.

Sanki burada oturan, kırılmış ve paramparça olmuş kişi ben değildim. Beynim, mükemmel bir altın gibi görünen birinin, asla hayal edemeyeceğim bir hikayenin kahramanının nasıl olup da...

Aslında başından beri kötü adammış.

Hikayenin en kötü kısmı... hayatımın geri kalanında beni geceleri uykusuz bırakacağına şüphe olmayan kısmı...

Yalanlarının kolaylığıydı.

Hayatımı manipüle ettikten sonra bana sarılma şekli, sanki iplerimi tutan bir kukla ustası gibiydi.

Beni kollarına almıştı. Gözyaşlarımı yaladı. O... O bir canavardı.

Hepsi bu kadardı.

Güzel bir maskenin ardındaki bir canavar. Ve onun verdiği zararı asla atlatamazdım.

Annem yıllar önce haklıydı. Ve ben onu dinlemeyen bir aptaldım.

Ölmek üzere olan bir kadının tavsiyesini duyup bunun hiçbir şey ifade etmediğini söyleyemezsiniz.

Bir sonraki adımı düşünmem bir dakika sürdü. Çünkü benden her şeyimi almıştı.

Yine o kelime vardı. *Her şey*.

Bunu ne zaman söylemeye başladığımızı ve gerçekte ne anlama geldiğini bilmiyordum.

Her şeyimi elimden alacağını. Beni *her şey* için ona bağımlı kılacaktı.

Ve sonra benimle ilgili *her şeyi* yok et.

Ne yapmam gerektiğini biliyordum.

Gitmek zorundaydım.

Bu benim kemiklerime işlemiş bir gerçekti.

Ama tanıdığımı sandığım Lincoln'ü de tanıyordum, beni hiç kimsenin sevmediği ya da sevemeyeceği kadar sevdiğini s a n d ı ğ ı m Lincoln'ü de...

O bir psikopattı.

O da o anda koşuya çıkmıştı, asla içinden çıkamayacağınız kadar kara bir bulutun üzerindeki tek umut ışığı.

Bir çantaya bir şeyler koyup, o gelmeden kaçabilirdim. Evet, ben de öyle yapardım.

Hemen bir sırt çantası kaptım ve içine birkaç kıyafet ve gerekli eşyaları atmaya başladım.

Nefesim sürekli kesik kesik çıkıyordu, çünkü vücudum işlevini yerine getirmekte zorlanıyordu.

Aşk hikâyemin, sonsuza dek mutlu yaşamımın ölümü o kadar ani, o kadar acımasız olmuştu ki, bedenim bunu kaldırmakta zorlanıyordu.

Sırt çantamı alıp odadan çıktım ve koridordan aşağıya, asansörlere doğru yöneldim.

"Hey tatlım, acelen ne?" Lincoln'ün sesi oturma odasından yükseldi. Donup kaldım, kalbim göğsümde çarpıyordu, o kadar yüksekti ki duymamasına imkân olmadığından emindim.

Ve ne yapmak üzere olduğumu biliyordum.

Gözlerimi sıkarak kapattım ve sonunda ona döndüm, dudaklarıma sakin bir gülümseme yapıştırdım, sanki o anda onun varlığı beni mahvetmiyormuş gibi.

"Eve geldiğini duymadım. Koşun nasıldı?" Sesim son derece sakindi, dürüst olmak gerekirse altın madalyayı hak eden bir başarıydı.

Her gün artan nemli sıcakta koştuktan sonra her zaman olduğu gibi gömleksiz bir şekilde orada duruyordu. Güneşten sırılsıklam olmuş yırtık bir tanrı. Tüm bu güzelliğe bakarken kalbim bir kez daha kırıldı.

Ve onu sonsuza dek kaybettiğimi biliyordum.

"İyiydi. Ama nereye gidiyorsun?" Altın sarısı gözleri tenimi yakıyordu, bana her zaman aşk gibi görünen o büyülü bakışlarıyla bakıyordu.

Ama artık bunun delilik olduğunu biliyordum.

"Önümüzdeki dönem için krediler hakkında konuşmak üzere okula gitmem gerekiyor."

"Seni ben götüreceğim," dedi ve gömleğini pantolonundan çıkarıp başının üzerinden geçirdi.

İçimi kör bir panik kapladı. Hayır. Hemen kaçmalıydım. Yarınki maça kadar bekleyemezdim. Asla burada kalamazdım, onun kollarında uyuyamazdım... rol yapamazdım.

"Hayır, sorun değil. Ne kadar süreceğini bilmiyorum ve sonra kütüphaneye gidecektim," diye küstahça konuşmaya çalıştım ve

Umutsuzca bugünün, her saniyesini benimle geçirmek istemeyeceği tek gün olmasını umuyordum.

Keşke o aptal videolar beş dakika önce gelseydi. Kaşlarını

çattı. "Her şey yolunda mı?"

"Elbette," diye sırıttım, dudaklarımda asit gibi bir gülümseme vardı. Yanına gittim ve yanağına bir öpücük kondurdum. "Birazdan görüşürüz."

Gitmek için döndüm, kendimi yavaşça asansöre doğru yürümeye zorlarken onun sorularının beni takip ettiğini hissettim.

Sonra kıkırdadığını duydum.

"Telefonundaki o videolar hakkında konuşmak istemediğine emin misin?" diye seslendi bana kayıtsızca.

Olduğum yerde donup kaldım... Tüylerim diken diken oldu.

"Hangi videolar?" Arkamı dönüp onunla yüzleşmek için kendimi zor tutarak sordum. Berbat bir oyuncuydum, hatta belki de en kötüsüydüm.

Ayak sesleri yavaşça arkamdan bana yaklaştı. Bir adım... sonra bir adım daha.

O beni yakalamadan önce asansöre ulaşıp kapıları kapatmak için ne kadar şansım olduğunu hesaplamaya çalışıyordum.

Ama cevap sıfırdı. Yüzde sıfır. Nefesi

ensemde dans ediyordu.

"Seni benim yapmak için bunca çaba sarf ettikten sonra, telefonunu da izlemeyeceğimi mi sanıyorsun?"

Çığlık attım.

Ama beni duyacak kimse yoktu.

Bir saniye sonra boynumda bir diken

hissettim. Ve sonra dünya karardı.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 35

OceanofPDF.com

LINCOLN

I Delirmiştim ama elimde değildi.

Monroe benimdi ve onu elimde tutmak için her şeyi yapardım.

Yatağımda en karanlık rüyam gibi uyumasını izledim.

Ona verdiğim sakinleştirici sayesinde saatlerce baygın kalacaktı.

Bunu yapmak zorundaydım.

Beni terk edecekti ve her şeyi öğrenmeye bu kadar yakınken onu ikna etmenin hiçbir yolu olmayacağını biliyordum.

Onu takip edebilirdim -sadece bir doğum kontrol implantı olduğunu düşündüğü takip cihazı bunu halletti- ama ondan o kadar uzun süre uzak kalmak bile izin veremeyeceğim bir şeydi.

Onu bulduğumdan beri doğru ve yanlış bir şekilde anlamını yitirmişti.

Parmaklarımı saçlarının arasında dolaştırdım, ne kadar pürüzsüz hissettiğine hayret ettim, ona dokunmadan edemedim.

Bileğindeki kelepçeye kızacaktı ama eninde sonunda anlayacaktı. Bizi bir arada tutmak için neden her şeyi yaptığımı anlayacaktı.

Resmini gördüğüm andan beri ona sahip olmak, onu kimsenin sahip olamayacağı bir yerde kilitli tutmak istiyordum.

Ve sanırım sonunda sahip oldum.

Ben hastayım. Ama beni bu hale o getirdi.

O da benim gibi bunun sonuçlarıyla yüzleşmeli.

Onu elimde tutmak için ne gerekiyorsa yapardım. Bu onu haftalarca, aylarca, yıllarca bu lanet çatı katına kilitlemek anlamına gelse bile. Beni tekrar sevmesini sağlayabilirim. Sevdirebileceğimi biliyordum.

Telefonum bana ilk videonun Monroe'nun telefonuna düştüğünü bildirdikten sonra hiç olmadığım kadar hızlı koştum.

Bunu ona babam göndermişti. Ve onunla ilgilenecek olsam da...

önce onunla ilgilenmem gerekiyordu.

Çatı katına geri koştum, hala olması gereken yerde olduğundan emin olmak için birkaç saniyede bir telefonumu kontrol ettim.

Onu öylece bırakacağımı düşünecek kadar saftı.

Onu yanımda tutmamın bir başka nedeni de... böylece onu güvende tutabilirdim.

Uykusunda inledi ve bunun sikimi sertleştirmek için yeterli olduğunu fark ettim. Rüyasında ne gördüğünü merak ettim. Beni mi?

Öyle olsa iyi olur.

Monroe benim her şeyimdi. Her sabah u y a n m a sebebim olmuştu. Nefes almamın sebebi.

Ben onu bırakana kadar ikimiz de kan kaybından ölürdük.

İçimi çektim, sakinleşmeye çalıştım, onunla sonsuza dek birlikte olmayı düşündüğümde hep hissettiğim huzuru yakalamaya çalıştım.

Uyanmasını beklerdim, sonra da görmesini sağlardım. Birlikte olmamız gerektiğini. Beni terk edemeyeceğini.

Şimdi değil, hiçbir zaman.

Monroe'yu yanımda tutmak için ne gerekiyorsa yapardım. Bu süreçte kendimi kaybetmek anlamına gelse bile.

Monroe

Başımda şiddetli bir ağrı ve kollarımda ağır bir hisle uyandım. Neden yatakta olduğumu anlamaya çalışarak tavana baktım.

Bir saniye sonra doğrulmaya çalıştım ama başım dönüyordu ve boğazımda kusacakmışım gibi bir safra vardı.

Ne oldu bana?

Panik göğsümü tırmalayana kadar anılar dalga dalga bana geri geldi.

Kusmak için eğildim, asitten başka bir şey çıkmadı çünkü o sabah her şey olmadan önce kahvaltı etme şansım olmamıştı. Bu sabah olmuş muydu? Hissettiğim o acı... Bana ilaç mı vermişti?

Beynim bunu tam olarak kavrayamadı. Tüm yaptıklarından sonra, telefonumu dinlediğini itiraf ettikten sonra bile...

Tamam, tüm bunları daha sonra, önümdeki onlarca yıllık terapi sürecinde düşünecektim. Şu anda buradan nasıl çıkacağımı bulmam gerekiyordu.

Yataktan çıkmak için bacaklarımı nazikçe kaydırdım, ancak ayak bileğimde keskin bir acı hissettim. Aşağıya baktığımda bileğimin etrafındaki kelepçeyi görünce dehşete kapıldım... Karyola direğine bağlı bir zincire bağlıydı.

Çekiştirdim ama direk hareket bile etmedi ve metal derime batarak vücuduma keskin bir acı gönderdi.

Kapı açıldı ve Lincoln içeri daldı, altın rengi bakışları endişeden neredeyse komik bir şekilde genişti. "Hey, yapma bunu," diye mırıldandı, sesi nazik ama sertti. "Kendine zarar vereceksin."

"Beni zincirledin mi? Gerçekten mi? Bu da ne böyle?"

"Gitmene izin veremezdim," dedi basitçe. Zincirlenmiş ayak bileğimi tuttu ve masaj yapmaya başladı.

Ona tekme attım ve kendimi yatak başlığına yaslayarak kaçmaya çalıştım. "Dokunma. Dokunma bana. Dokunma bana."

Lincoln tekmelenmiş bir köpek yavrusunu andırıyordu. Sanki neden böyle davrandığım hakkında hiçbir fikri yokmuş gibiydi.

"Bana ne yaptın?" "Bana ne yaptın?" diye sordum, gözyaşlarım yüzümden akmaya başlamıştı bile.

"Sana ilaç verdim," dedi, gözleri benimkilerden hiç ayrılmadan. "Seni yanımda tutmak için. Seni güvende tutmak için."

Kalbim o kadar hızlı çarpıyordu ki göğsümden fırlayacakmış gibi hissediyordum. "Neden?" Hıçkıra hıçkıra ağladım. "Bunu bana neden yaptın?"

"Çünkü seni seviyorum," dedi, sesi neredeyse bir fısıltı gibiydi. "Her şeyden çok. Ve bunun çılgınca olduğunu biliyorum, Monroe. Ama seni kaybedemem. Sen anlayana kadar seni burada tutmam gerekiyor."

Bakışları kararlı bir hal aldı. "Şimdi kızgın olabilirsin bebeğim, ama sana söz veriyorum... Seni kendime yeniden aşık edeceğim."

Midem bulanıyordu. Artık ona bakamıyordum bile. Yüzümü ellerimin arasına gömerken "Sen bir canavarsın," diye tükürdüm.

Yatağın hareket ettiğini hissettim ve gözlerimi açıp onun bana doğru süründüğünü gördüğümde irkildim.

Yüzümden akan gözyaşlarını yaladı, ürperdim ve nedense bunu yapmasına izin verdim.

"Belki de ben bir canavarım, rüya kız. Ama ben senin canavarınım. Ve önemli olan tek şey bu."

Bana uzun süre baktı ve içimdeki çaresiz yalnız kız onun kollarına atılmak, ona istediğini vermek istedi.

Acınacak haldeydim.

Sonunda başını salladı. "Ne kadar sürerse sürsün beklemeye hazırım," diye mırıldandı sonunda, yüzümü okşayarak. Yakınıma eğildi. "Sadece kendine daha fazla zarar verme. Seni tekrar sakinleştirmek zorunda kalmak istemiyorum."

Ağlamaklı bir ses çıktı. "Bunu bana nasıl söylersin? Neyin var senin?"

Omuz silkti ve dudaklarımı usulca öptü. "Bunu kendime sormayı bıraktım, bebeğim."

Sonra odadan çıktı.

Bir saat sonra bir tepsi yemek getirdi. Harika kokuyordu, Bayan Bentley'in parmesanlı tavuğu, en sevdiğim. Midem gurulduyordu, sakinleştiriciden sonra nihayet yatışmıştı ama tepsiyi yere bıraktığında yüzümü başka tarafa çevirerek yemeyi reddettim.

Lincoln yatağın kenarına oturmuş, gözlerini bana dikmişti.

"Şu anda benden nefret ettiğini biliyorum," dedi sesi duygu yüklü bir şekilde. "Ama sana söz veriyorum, Monroe. Bunu düzelteceğim. Seni mutlu etmek için her şeyi yapacağım."

"Bizi kırdın," diye fısıldadım, bir aptal gözyaşı daha yüzümden aşağı süzüldü.

"Hayır, yapmadım," diye homurdandı, ama birkaç dakika sonra yine odadan çıktı.

Gece çökene kadar geri dönmedi, banyoya girdi ve normal bir geceymiş gibi rutin işlerine devam etti.

Birkaç dakika sonra kapıda belirdi ve üzerinde bir çift dar gri külottan başka bir şey olmadan kapı çerçevesine yaslandı. Gözlerim, mükemmel bir şekilde tanımlanmış kasların üzerine gerilmiş gergin, altın rengi teninde dans etti.

Bakışlarımın altında sertleşmesini izledim.

O piç beni mahvetmişti. Çünkü burada oturuyordum, yatağa zincirlenmiştim... ve onu tüm varlığımla istiyordum.

"Yatmak için hazırlanmak ister misin?" diye sordu masumca. Sanki sikinin tepesi pantolonunun kemerinden gözükmüyormuş gibi. Sanki bana işkence ettiğinin farkında değilmiş gibi.

"Oh, buna izin var mı?"

İçini çekti ve gözlerini devirdi. "Burada kameralarım var. Birkaç kez banyoya girdiğini biliyorum. Her şeye izin var. Sadece evimizi terk edemezsin-"

"Senin evin," diye sertçe düzelttim onu, nedense bu önemli ayrımı yapmak istiyordum.

"Monroe. İsminiz başlıkta yazıyor."

"Ne?" Dehşete düşmüş bir halde ona baktım. "Sanırım aklını kaçırıp kaçırmadığını sormayacağım, çünkü belli ki kaçırmışsın," diye bağırdım ve bacağımı kaldırıp zinciri salladım.

Omuz silkti. "Neyse o. Sana benim her şeyim olduğunu söylemiştim, Monroe. Hayalim olduğunu. Bu sana her şeyimi vermeyi de içeriyor."

"Özgürlüğüm dışında," diye fısıldadım.

"Aslında bunu istemiyorsun," diye ısrar etti, sanki o bir pantermiş ve ben de onun avıymışım gibi bana doğru yavaş adımlarla ilerliyordu. "Ya da en azından *bu* tür bir özgürlük istemiyorsun."

Ona ters ters baktım ve pislik herif sırıttı. "Eski hayatında sefil durumdaydın. Kapana kısılmıştın. Ve sana yardım etmeme izin vermiyordun. Korkuyordun. Tek istediğim seni mutlu etmekti. Sana her şeyi vermek-"

"O kelimeyi söyleme," diye fısıldadım.

Tekrar iç çekti, alt dudağını ısırdı, gözleri hayal kırıklığıyla dolu iki havuz gibiydi.

"Yatmaya hazırlan bebeğim," diye mırıldandı sonunda, yatağa doğru kayarken.

Şok olmuş bir halde ona baktım. "Benimle dalga geçiyor olmalısın. Biz birlikte yatmıyoruz."

Bana mantıksız davranan benmişim gibi bakıyordu.

"Hayatımın geri kalanında sensiz tek bir gece bile geçirmeye niyetim yok. Ve eğer benden önce gidersen, dakikalar sonra gitmek için de bir planım olduğundan emin olacağım. Böylece asla zorunda kalmam."

Deliydi, takıntılıydı. Aklını kaçırmıştı.

Ve, kahretsin, benim de bir sorunum vardı. Çünkü bir parçam, kabul edebileceğimden çok daha büyük bir parçam, bunun için çaresizdi.

Bir kızın neredeyse tüm hayatı boyunca yalnız kaldığında kolayca deliliğe bağımlı hale gelebileceği ortaya çıktı.

Onun bu açıklamasına hiçbir şey söylemedim. Sadece yataktan çıktım. Tuvalete kolayca gidebilmem için zinciri daha önce ayarlamıştı. Yüzümü yıkadıktan ve geceliğimi giydikten sonra -çıkarmasına izin vermeyecektim- onunla birlikte yatağa girdim.

"Senden nefret ediyorum," diye fısıldadım, kolları her zaman yaptığı gibi beni sımsıkı sararken acım beni çevreleyen mürekkep gibi karanlığa karışıyordu.

"Hayır, bilmiyorsun bebeğim. Sadece öyle olmasını diliyorsun," diye mırıldandı. Ve nasıl oldu bilmiyorum ama uykuya daldım.

Onun içinde kayboldum.

Ağzı ağrıyan klitorisimin üzerindeydi, yoğun hisler bedenimi titretiyordu.

"Hayır," diye nefes nefese onu itmeye çalıştım. Ama buna izin vermedi.

Dudaklarını yalayarak geri çekilirken altın rengi gözleri sahiplenmeyle yanıyordu. "Aletim içine girmeyeli yirmi iki saat oldu. Şu anda *bunun* bir seçenek olduğundan şüpheliyim. Bu yüzden onun yerine yüzümü bu tatlı amcığa gömeceğim."

Hırladı, sonra bana bir sert yalama daha verdi. "İşim bittikten sonra kahvaltı edebilirsin," dedi göz kırparak.

Kalçalarımın arkasından tutup bacaklarımı omuzlarıma doğru itti ve ağzını tekrar amımın üzerine kapatıp klitorisimi emmeye başladı.

Kıpırdandım, kalçalarımı sallamaya çalıştım, ama beni sabit tuttu, kavraması inatçıydı. Ağzıyla amımı sikti, açlık iniltileri odayı dolduruyordu. Yeni bir uyarılma selini serbest bıraktım, çekirdeğim acımasızca sıkıldı.

"Sikeyim. Bebeğim. Sen mükemmelsin. Çok tatlısın," diye inledi, sanki acı çekiyormuş gibi.

Dili sıcak ve ıslaktı, ağrıyan klitorisimin etrafında dönüp duruyordu. Açıklığıma doğru kaydı, sondaj yaptı ve yaladı, meyve sularımın her son damlasını aldı. Klitorisime sürtündü, inlemelerim etrafımızda yankılandı. Ben kemerli

İçimde biriken zevk her an taşmakla tehdit ederken sırtımı döndüm ve çarşafları tuttum.

Hoşuma gitmemesi için uğraştım.

Gerçekten eğlendim. Ama elimde değildi.

Göbeğim kasılırken gözlerim kapandı, orgazmım üzerimden geçerken dudaklarımdan hıçkırıklar döküldü. Lincoln beni yutarken açgözlüydü, amımı gerçekten en sevdiği yemekmiş gibi yalıyor ve emiyordu.

Ve bana iki orgazm daha yaşattıktan sonra yüzü sırılsıklam bir halde odadan çıktığında, düşünmeden edemedim...

Ben de hastaydım.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 36

OceanofPDF.com

LINCOLN

İşler iyi gidiyordu.

Ruh eşinizi çatı katındaki dairenize hapsettiğinizde gidebildikleri kadar.

Ama bu Konferans Finalleri'nin son maçıydı. Ve sonunda yumuşadığını hissedebiliyordum.

Vücudu kolay bir satış olmuştu. Ona yapabileceklerime bağımlıydı, bunu biliyordum. Ve onu becermeme izin vermemiş olsa da, yeni sabah rutinimiz hakkında her şeyi biliyordu.

Bu da benim başımı onun bacaklarının arasına koymamdan ibaretti. Bundan şikayetçi değildim.

Olmayı en sevdiğim yerdi.

Sikim mutlu değildi. Ama elim ona yardımcı oluyordu, tıpkı dilimin üzerindeki am kokusu gibi.

"Monroe bu akşamki maçı da mı kaçırıyor?" Ari, biz sıramıza yerleşirken arkamızdaki boş koltuğa bakıp kaşlarını çatarak sordu. "Bu serideki hiçbir maça gelmedi. Hepiniz iyi misiniz?"

"Finaller. Bu dönem onu öldürüyorlar." Ari'nin okul programının ne olduğu hakkında hiçbir fikri olmayacağını ve serinin çoğunu bitirdiğini bildiğimden söyledim. Monroe'nun şu anda bir yatağa zincirli olduğunu ona söyleyemezdim.

Muhtemelen içinde bulunduğumuz durumun en kötü yanı da buydu. Tyler öldüğünden beri ilk kez kalabalığın içinde beni izleyen biri vardı, sevdiğim biri.

Orada olmadığı gerçeği göğsümde ağrıyan bir delik gibiydi. Geçen maçta sadece bir gol atmıştım. Onun gözleri üzerimde değilken

Aynı şekilde. Ondan ayrı bir gece geçirmeyeceğime yemin etmiş olmama rağmen, şüphe uyandırmadan onu istemeyerek Detroit'e nasıl sürükleyeceğimi bulamamıştım. O beni görmezden geliyormuş gibi yaparken ben de bütün geceyi kameralar aracılığıyla onunla konuşarak geçirdim.

Bana sorarsanız gerçekten harika bir ilişki kurma yöntemi.

Televizyonu oyunlar açık olacak şekilde ayarlamıştım. Ama o her seferinde kapatıyor, tek bir maç bile izlemeyi reddediyordu.

Bu gece onu oturma odasına yerleştirdim ve televizyonu da kapatamayacağı şekilde ayarladım. İstemese bile gözleri benim üzerimde olacaktı.

Kızım çok tatlıydı. İstemese bile sonunda izleyeceğini biliyordum.

Ayrıca asansörü kilitledim ve tüm bıçakların ve elektronik aletlerin saklandığından emin oldum.

Çok tatlıydı ama henüz o noktaya gelmemiştik.

Monroe'dan ve güncel sorunlarımızdan uzaklaşmak için kulaklığımı taktım ve Kendrick Lamar'ın "Humble" şarkısını açarak kafamı toparlamaya çalıştım.

Evet.

Şarkının sonunda adrenalinim olması gerektiği yerdeydi, damarlarımda yüksek sesle pompalanıyordu ve oraya çıkmaya hazırdım.

Salon tıklım tıklımdı, biletleri tükenmiş bir kalabalık, biz buza çıkarken umutsuzca tezahürat yapıyor ve kükrüyordu. Kayarken onların enerjisinin beni beslediğini hissedebiliyordum.

Oyun sert başladı, iki takım da kontrolü ele geçirmek için itişip kakışıyordu. Ama ben hazırdım. Zihnim açıktı, vücudum harekete hazırdı. Ve sonra oldu; bir açıklık gördüm ve onu değerlendirip pakı ağlara gönderdim.

Hokey sopamı havaya kaldırıp en yakındaki kameramana doğru kayarken ve Monroe'nun bunun onun için olduğunu anlaması için kameraya kalp işareti yaparken kalabalık tezahüratlara boğuldu.

"İşte böyle yapılır, bebeğim!" Ari, bir sonraki oyun için yeniden toplanmadan önce sırtıma bir tokat atarken bağırdı.

Mücadele etmeye devam ettik, ileri geri ama henüz işim bitmemişti. Maçtan yine tek golle ayrılmayacaktım.

Derin bir nefes aldım ve buzu inceledim, pakı kontrol ederken gözlerim herhangi bir açıklık olup olmadığını taradı. Pakı önce bir savunmacının, sonra da diğerinin etrafından dolaştırarak zikzaklar çizerek kaleye doğru ilerledim.

Kaleye yaklaşırken kalecinin gerildiğini ve atışıma hazırlandığını gördüm. Pakı hızla soluma ve sonra tekrar sağıma kaydırarak onu oyuna soktum ve buzun üzerinde yığılıp kalmasına neden oldum. Pakı kaleye doğru gönderdim... ve top Detroit forvetlerinden birinin kafasından sekerek kaleye girdi.

Şey... Bunu beklemiyordum.

Yumruğumu zaferle havaya kaldırarak, taraftarların ve takım arkadaşlarımın çığlıklarını duyarak buzun üzerinde kayarken sırıttım. Sonunda kameranın önüne geçtim ve ellerimle bir kalp işareti daha yaptım.

Kalabalık daha da çılgına döndü.

Tam yedek kulübesine doğru kaymak için dönmüştüm ki... Arkamdan bir darbe aldım. Buza sertçe çarptım, rüzgar beni dışarı attı.

Yuvarlandığımda üzerimde çıplak bir hatun olduğunu fark ettim. Bir anakonda gibi vücuduma sarılmaya çalışıyordu. Onu itmeye çalıştım ama her yerde meme ve popo vardı ve ne yapacağımı şaşırmıştım.

O sırada güvenlik koşarak içeri girdi ve kızı sürükleyerek götürdü.

"Seni seviyorum, Lincoln. Seni seviyorum. Lütfen benimle evlen," diye bağırdı onu buzdan çıkarırlarken.

Ari kayarak yanına geldi, o kadar gülüyordu ki ayakta zor duruyordu. "Aman Tanrım. Bunun kasetini alıyorum. Bu şimdiye kadarki en iyi şeydi. Sana vurduğu zamanki yüzün!" Dizlerinin üzerine çöktü, ulurken tüm vücudu titriyordu.

"Buzun üzerine nasıl çıktı ki?" Ayaklarımı iterek sordum. Hay sikeyim. Bu çılgınlıktı. NHL'de neredeyse hiç streakers yoktu. Buraya bu şekilde gelebilmiş olması.

Etkileyici ve biraz da korkutucu.

Ari ve ben, Koç'un olanları görevlilere anlatmak için çıldırdığı yedek kulübesine doğru kaydık.

"Daniels, bankın üzerine çık. Bundan sonra kafanı toparlamak için bir dakikaya ihtiyacın olacak..." diye tersledi, eğlencesini bastırma zahmetine bile girmeden.

Çocuklar buza hücum ederken ve Ari ile ben yedek kulübesine yerleşirken gözlerimi devirdim. Monroe'nun bu konuda ne düşündüğünü merak ediyordum.

Takım son düdük çalana kadar çok zorladı... ve biz kazandık.

Kalabalık tezahüratlar ve çığlıklar içinde patlarken arenadaki gürültü kulakları sağır ediyordu. Buzun üzerine flamalar ve konfetiler yağıyor, benim

en sevdiğim gösteriydi. Takım arkadaşlarım zıplıyor, birbirlerine sarılıyor ve heyecandan çığlık atıyorlardı. Ben de onlara katıldım, kulaktan kulağa sırıtarak zaferin heyecanının damarlarımda dolaştığını hissettim.

Korktuğumuz için Ari neredeyse beni yakalayacaktı. Stanley Kupası finallerine gidiyorduk.

Çocukken buza adım attığı andan itibaren her erkeğin hayaliydi, bir gün burada olmak. Monroe'dan önce, bu anın hayalini kurmak beni ayakta tutan tek şeydi.

Bir seri daha.

Anın tadını çıkarmaya ve atmosferi içime çekmeye çalıştım. Arenadaki hava enerjiyle doluydu ve bu şehrin, bu organizasyonun bir parçası olmaktan gurur duyuyordum. Taraftarlar takımımızın adını tezahüratlarla haykırıyordu ve sadakatleri için duyduğum minnettarlık içime işliyordu.

Kutlama devam ederken Monroe'yu umutsuzca özledim. Onun da burada benimle olmasını, bu anı paylaşmasını istedim.

İşleri daha hızlı ilerletmeli, bizi daha önce olduğumuz yere geri götürmeliydim. Hemen.

Çünkü o tribünlerde Monroe olmadan finallerde oynamamın imkânı yoktu.

Monroe

Asansör açılırken çınladı ve ben elimdeki kitabı okuyormuş gibi yaptım. Artık onu düşünmeden bir aşk romanı bile okuyamamak can sıkıcıydı.

Lincoln yüzyılın psikopatına dönüşmeden önce, bu kitaplardaki kahramanların hiçbiri onunla kıyaslanamazdı.

Şimdi ben de onu kötü adamlarla karşılaştırıyorum... ve hala aynı sorunu yaşıyorum.

İflah olmaz günahkârlara her zaman bayılmışımdır. Ve şimdi ortaya çıktı... Benim de bir tane vardı.

Kapı aralığında belirdi, bakışları... rahatlamıştı, en başından beri sahip olduğu o aç ve şaşkın bakışlarla, sanki hâlâ orada olduğuma inanamıyormuş gibi.

"Hey, rüya kız," diye mırıldandı duvara yaslanarak.

Onu görmezden gelmek için elimden geleni yapıyordum, tabiri caizse "buz tutmaya" çalışıyordum. Sadece bacaklarımın arasına girdiğinde ve ismini haykırmaktan başka çarem kalmadığında onunla temas kuruyordum.

Ama zayıflıyordum. Aramızdaki mesafeden yorulmaya başlamıştım. Bundan nefret ediyordum.

Bunun aklımdan geçtiğine inanamıyordum ama bileğimdeki zincir dışında mükemmeldi.

Beni daha da muhtaç hale getiriyordu. Bana her yemek tepsisi getirdiğinde beni kucağına çekmeye ve kaşıkla beslemeye başlamıştı. Geceleri televizyon izlemek için beni kucağına çekiyordu. Ve bana sarılırdı... sürekli. Ta ki onun dokunuşuna daha önce olmadığım kadar bağımlı olana kadar.

Bunun bir çeşit plan olduğunu biliyordum. Yaptığı her hareketin, mırıldandığı her tatlı sözün bir amacı vardı.

Sadece, nihai hedef fikrinden artık bu kadar nefret edip etmediğim konusunda gidip geliyordum.

Aklımdan çılgınca düşünceler geçiyordu... Yaptığı şeyin gerçekten o kadar kötü olup olmadığını kendime sormak gibi...

Çünkü yaptıklarının sonuçlarına gerçekten baktığımda, daha iyi durumda olduğumu inkâr edemezdim.

Daha önce neredeydim? Yıkılması gereken küçücük bir dairede zar zor geçiniyor, okula giderken iki işte birden çalışıyordum. İşyerinde cinsel tacizle uğraşıyordum. Çoğu gece açlıktan ölüyordum.

Peki onun yaptıklarından *sonra* ben neredeydim? Bir rüyadan fırlamış gibi duran devasa bir çatı katı dairesinde yaşıyordum, tasarım kıyafetlerle dolu bir dolap, gurme yemeklerle dolu bir karın... ve hayal edebileceğimden ya da kavrayabileceğimden çok daha ateşli bir seks. Okula engel olacak hiçbir şey yapmamıştı - ki bu benim için en önemli şeydi... Bana yeni bir dizüstü bilgisayar almış ve geç saatlere kadar süren derslerden sonra artık geceleri eve otobüsle dönmek zorunda kalmamamı sağlamıştı. Para konusunda endişelenmeme gerek kalmadan, istersem gelecek dönem gündüz derslerine girebilir ve diplomamı daha hızlı alabilirdim.

Ve bana çok sevildiğimi hissettirdi. Hayatımda ilk defa.

Deliler böyle söyler, diye kendimi azarladım. Yalan söylemişti. İnsanları incitmişti.

Beni manipüle etmişti.

Ona güvenemezdim.

Bakışları bana yapıştığında nefesim boğazımda düğümlendi. Antrenman kıyafetlerini giymişti, gri Knights eşofman altı aşağıya doğru sarkıyordu, böylece pantolonunu görebiliyordum.

V. Maçtan sonra aldığı duştan dolayı nemli olan saçları dağılmış ve alnına yapışmıştı. Onu tanıdığım kadarıyla, fırsatını bulduğu anda eve koşardı. Kollarını göğsünün üzerinde çaprazlarken kollarındaki kaslar şişmişti.

Ona bakarken bile içgüdüsel bir tepki veriyordum. Isı boynumdan yukarı yükseliyor, kalp atışlarım hızlanıyordu.

Ugh. Bu kadar seksi olduğu için onu sikeyim.

Sertçe yutkundum, midemde bir çarpıntı hissettim. "Hey," diye cevap verdim sonunda, onunla göz göze gelmeyi bitirdikten sonra, sesim ancak fısıltıyı geçiyordu. Kendini kapı aralığından itti ve yüzüne yayılan ukala bir sırıtışla bana doğru yürüdü. O yaklaşırken kalbim küt küt atmaya başladı, ve onu içime çekerken resmen ağzımın suyu akıyordu.

Kendini topla. Şu anda bileğinde bir zincir var.

"Harika görünüyorsun," dedi, gözleri takdirle vücudumda geziniyordu. Üzerimdeki tişört ve tayt kombinasyonuna baktım - öğleden sonra maça giderken üzerimde olan kıyafetin aynısı. Sadece o yanımdayken üstümü değiştirebildiğim için manşetimi çıkarmıştım.

Kendimi durduramayıp kızardım, göğsümde bir sıcaklık belirdi. "Teşekkürler."

Bu kadar tatlı olmasından nefret ediyordum.

Lincoln daha yakına eğildi, dudakları benimkilerden birkaç santim ötedeydi. "Maçı izledin mi?" diye sordu umutla.

Ona yalan söylemem gereken yer burasıydı. Ona tabii ki izlemediğimi söylemeliydim. Kaybetmesini umduğumu. Ve onu becermek.

"Evet, öyle," derken buldum kendimi, zaten fazlasıyla yakışıklı olan yüzüne yayılan güzel bir gülümsemeyi izlerken. "Tebrikler."

İki golünden sonra çığlık atmış ve tezahürat yapmıştım... ve sadece benim için yaptığı kalp işaretlerine eşlik etmiştim.

Çünkü belli ki Stockholm Sendromu sandığımdan çok daha hızlı yayılmıştı.

Ayrıca o çıplak kız bir anda ortaya çıkıp onu yakaladığında da delicesine kıskanmıştım.

Onun vücudu benimdi.

Elbette bunu asla kabul etmeyecektim.

Hâlâ bana bakıyordu ve kafamın içinde uyarı işaretleri çınlıyordu. Uzanıp parmaklarımı nemli saçlarında gezdirmek, yumuşak telleri tenimde hissetmek istedim.

Bakışlarımı başka yöne çektim ve kitabımı okuyormuş gibi yaptım. Böyle çılgınca bir şey yapmadan önce.

Elimden aldı ve odanın diğer ucuna fırlattı.

"Hey!" diye bağırdım, cebinden küçük bir anahtar çıkarıp ayak bileğimdeki kelepçeyi açtığında ağzım kapandı.

Beni kollarına aldı ve odadan çıkıp koridordan geçerek yatak odasına gitti.

"Bu iş bitti," dedi ve beni yatağa fırlattı.

"Anlıyorum. Kızgınsın. Öfkelisin. Bana güvenmiyorsun. Ama umurumda değil. Çünkü senin de benim için deli olduğunu biliyorum. Benim senin için deli olduğum kadar değil. Ama seni tanıyorum. Sana özgür olduğunu söylesem bile hiçbir yere gitmeyeceğini biliyorum."

"Beni serbest mi bırakıyorsun?" Kafam karışmış bir şekilde sordum.

"Yok artık," diye tersledi, sanki onu gücendirmişim gibi küstahça bir sesle. "O zaman ne diyorsun?" Sesim huysuzdu... şımarıktı.

"Hayatımıza devam edeceğimizi söylüyorum. Seni kaybetmemek için her şeyi yapacağımı bilerek seninle ilişkimize devam edeceğiz. Seni mutlu etmek için her şeyi. Beni sevmen için. Ve bunların hepsini yapmaya devam edeceğim."

"Yani benim ne istediğim hiç önemli olmayacak mı? En iyi olduğunu düşündüğün şeyi mi yapacaksın?"

"Muhtemelen!" diye bağırdı aniden. Bana karşı ilk kez sesini yükseltmişti. "Ya da en azından aramızdaki bu şeyin tüm mantığa meydan okuduğunu anlayana kadar. Dünyanın geri kalanının ya da annenin koyduğu hiçbir kurala uymayacağını anlayana kadar."

"Annem hakkında hiçbir şey bilmiyorsun."

Başını eğdi. "Kardeşimi kaybetmenin benim kalbimi söküp aldığı gibi onun da senin kalbini söküp aldığını biliyorum. Kafanın içinde onun sesini duyduğunu, geçmişinin seni rahatsız ettiğini biliyorum. Sana vermek için yalvardığım şeyi almaktan korkmana neden olduğunu biliyorum!"

"Aşk böyle bir şey olmamalı," diye haykırdım, gözyaşlarım beni boğmak üzereyken gözlerimi sıkarak kapattım.

Çenemi tuttu ve beni gözleriyle buluşmaya zorladı. "Aşkı siktir et, Monroe. Aşk hiçbir şeydir. Herkese karşı sevgi hissedebilirsin. Benim sana hissettiğim şey

acıdır. Lanet olası ruhumun bir parçasının bedenimin dışında yaşadığını bilmek ve şimdi onu bulduğuma göre, onu kaybedersem öleceğimi bilmek. Sahip olduğumuz şey bu. Aşk, ruh eşlerini asla bulamayacak kadar şanssız insanlar için gölgeli bir taklittir. Bizim sahip olduğumuz her şeydir."

Sözleri bana bir şeyler yaptı, beynimde bir şeyleri yeniden bağladı, sanki bana çılgınlığı kabul etme, karanlığı kabul etme, bunun toplumun -ve annemin- beni uyardığı şeylere aykırı olduğunu kabul etme izni verdiler.

Onsuz yaşayamayacağımı kabul ettim.

Lincoln beni sertçe öptü. Umutsuzca. Sanki o an varlığımızın toplamıydı. Dudaklar birbirine dolandı, inlemelerimiz havayı doldurdu, bir haftadır ilk kez ona gerçekten dokunmama, ellerimi o güzel vücudun her yerinde gezdirmeme izin verdim. Dokunuşum ona acı veriyormuş gibi titredi ve parmak uçlarıma karşı inledi.

Aniden çekildiğinde inledim. Sanki ele geçirilmiş gibi, eşofmanını ve külotunu çekip yanımıza fırlatmadan önce kıyafetlerimi yırttı.

Parmakları boğazımda gezindi, beni nazikçe sırtıma doğru itmeden önce bir süre nabzıma sürtündü. Tutuşunu bıraktı ve bacaklarımı kavradı, beni genişçe açtı ve uyluklarını benimkilerin arasına sokarak boşluğa yerleşti. Aletini hizaladı, birkaç santim içeri sokmadan önce kıvrımlarıma sürttü.

"Sikeyim evet," diye hırladı kısık sesle. "Bunun için çaresizdim bebeğim. Sikimi alman için çaresizdim. Bırak içine gireyim." Sırtı kavislendi, çenesi tavana doğru eğildi, gergin kasları önümde bir şölen gibi sergilendi. Karın kasları her itişte esniyor, kalçalarımı genişçe iterken kolları şişiyordu.

Anında orgazm oldum, önümdeki son derece erotik görüntü karşısında kendimi durduramadım. Bunu ona yapan bendim. Onu çıldırtan *bendim*. O kadar tahrik olmuştu ki düşünemiyordu.

"Lincoln," diye inledim, acımasızca kalın aletinin tamamını almaya çalışıyordum. Vücudum ilk başta direndi - o kadar büyüktü ki onsuz bir hafta uzun bir süreydi... ve protesto için inledim. Kalçalarımı kavradı, beni daha yakına çekti ve kalın aletini zonklayan amımın derinliklerine sokarken benimle göz göze geldi.

"Neredeyse girdi, bebeğim. Bunu kaldırabilirsin." İçime girip beni doldururken ve sınırlarıma kadar gererken sesi hem emredici hem de muhtaçtı. "Sen çok iyi bir kızsın," diye şehvet sarhoşu, çakıllı bir sesle beni övdü.

Parmakları etime saplanıp beni yerimde tutarken sesim titriyordu. Zonklayan, yayılan ve giderek coşkuya dönüşen bir hisse dönüşen keskin bir acı vardı.

İnledim, vücudum içgüdüsel olarak onun yetenekli dokunuşuna karşılık veriyordu.

Hamleleri agresifti, aleti içime girip çıkıyor, sanki gelecek hafta boyunca nerede olduğunu hissetmem için çaresizmiş gibi şiddetle içime vuruyordu.

Yine de hoşuma gitti. Şişmiş seksimi becerirken havayı dolduran homurtularının sesini sevdim. Bu his neredeyse dayanılamayacak kadar fazlaydı, vücudumda yankılanan yoğun ve her şeyi tüketen bir zevkti. Güçlü hamleleri rahim ağzıma çarpıyor, beni sınıra yaklaştırıyordu.

"Fuuuck" diye inlerken kendini orada, içimin derinliklerinde tuttu.

Göbeğim sıkılaştı ve sonra onun kalın sikinin etrafında zonkluyordum. Kavurucu bir zevk dalgasıyla çalkalanıyordum, kalbim göğsümde çarpıyor, nefeslerim düzensiz soluklarla geliyordu.

İnledi. "Siktir, evet. Sikimi boğ. Çok mükemmelsin." "Lincoln,

ihtiyacım var-" diye inledim, kalçalarım ona karşı sallanıyordu.

"Neye ihtiyacın var, tatlım? Seni becermemi mi istiyorsun? O güzel amcığınla ilgilenmemi mi?" diye homurdandı.

"Evet! Evet... lütfen," diye yalvardım. Çekilmeden önce beni sertçe öptü ve bir kez daha çarptı.

Birdenbire tamamen durdu. Bana baktı, gözleri vahşi... ve kararlıydı.

"Önce senden bir şey istiyorum bebeğim," diye mırıldandı, sikini yavaşça dışarı çıkarırken... şaftı ıslaklığımdan parlıyordu.

"Her şeyi yaparım," diye nefes aldım. Bir eliyle kalçalarımı tuttu, böylece bir santim bile hareket edemiyordum... ve hemen daha önce yaptıklarının deja vu'suna kapıldım.

O zaman istediğini elde edememişti.

Ama şimdi alacağından emindim.

"Evet, bunu yüzünde görebiliyorum. Neye ihtiyacım olduğunu biliyorsun. Neye sahip olmam gerektiğini. Ne için çaresiz olduğumu. Sadece söyle, tatlım," diye yalvardı, o kadar yavaş geri çekiliyordu ki sinirli bir çığlığı bastırıyordum.

Dişlerini sıkmış, kendini kontrol etmeye çalışırken kaslarını esnetiyordu. Bana işkence ettiği kadar kendine de işkence ediyordu.

Ben de istiyordum. Bunu daha fazla inkâr edemezdim ve dürüst olmak gerekirse, bununla savaşmaktan yorulmuştum. Ona istediğini verebilirdim.

"Söyle bana. Benim olanı bana ver," diye homurdandı, amım onun uzunluğunu emerken.

"Seni seviyorum," diye fısıldadım, gözlerimden sıcak yaşlar akıyordu.

İnledi ve boşaldı, sıcak sperm fışkırmaları beni tamamen doldurdu.

Tecrübelerime dayanarak Lincoln'ün çılgın bir kontrolü olduğunu biliyordum. Bu da sadece benim sözlerimle çözülebileceği anlamına geliyordu.

Baş döndürücü bir sıcaklık göğsümden süzüldü.

"Az önce bana yaptığın şeyle gurur duyuyorsun, değil mi tatlı kız?" diye sırıttı, içime girerken, yeni boşalmış olmasına rağmen her nasılsa hâlâ tamamen sertti.

"Lincoln," diye bağırdım, bedenim kendi yıkıcı orgazmımın eşiğindeydi.

"Evet, bebeğim. Sen bana aitsin, değil mi? Asla lanet olası
Beni bırak. Sana bakmama izin vereceksin. Sana her şeyi vermeme izin vereceksin. Değil mi?" diye sordu.

"Evet," diye bağırdım içime girerken.

"Ve beni seviyorsun. Sadece beni." Sesi sert ve ısrarcıydı, o mükemmel noktaya isabet eden derin bir itişle vurgulandı. "Söyle."

Nefes nefese, "Sadece sen, Lincoln. Seni seviyorum. Lütfen..."

Kalçaları acımasızca içime giriyor, beni sınıra yaklaştırıyordu. Göbeğim onun sikinin etrafında şişiyor, her hareketinde emiyor ve çekiyordu.

"Neye ihtiyacın olduğunu bilen tek kişi benim, Monroe. Sana bunu verebilecek tek kişi," diye homurdandı, kalçalarını eğdi ve beni nefes nefese bırakan uzun, derin vuruşlarla içime girdi.

Beni hızlı ve sert bir şekilde sikti, tepeden tırnağa sarsılmama neden olan, baş döndürücü bir orgazmın içine sürükledi. İnledi, "Şimdiye kadarki en tatlı kedi, bebeğim. Bana istediğimi veriyorsun. Ne kadar sevdiğini söyle bana."

Kalçalarım kontrolsüzce onun sikinin etrafında kenetlenirken, tüm vücudum zevkten titriyordu.

"Seni seviyorum. Seni çok seviyorum Lincoln," diye inledim zevkten.

"Seni çok seviyorum. Sana ihtiyacım var. Sensiz yaşayamam."

İşte gerçek buydu. İkimiz için de gerçek. Bu çılgın yolculukta o kadar ileri gitmiştik ki artık geri dönüş yoktu.

Ya şimdiye kadar anlatılmış tüm aşk hikayelerini gölgede bırakan bir sonsuzlukla mutlu olacaktık.

Yoksa birbirimizi yok ederiz.

Ve bu riski almaktan çok mutluydum. Benim için başka bir seçenek yoktu.

Kalçalarımı kaldırdı, içimde yeni bir noktaya vurdu ve bir kez daha sınırdaydım. Aramıza uzandı ve klitorisimi çalıştırdı, beni çığlık attıran kısa bir staccato ritmiyle içime itti.

Lincoln beni daha yukarı kaldırdı ve eli daha da aşağı kaydı, içime girip çıkarken parmakları gül goncama hafifçe bastırdı. "Hadi, rüya kız. Bana bir tane daha ver. Beni cennete götür."

İçimden şiddetli bir orgazm geçerken tüm vücudum sarsıldı ve onun zonklayan sikini sıkıca kavradım.

"Siktir, siktir, siktir," diye homurdandı, içimde nabız atarken başını geriye attı... tekrar. İnanılmaz derecede ıslanmıştım, birleşik sıvımız kıç yanaklarımdan aşağı ve yatağa damlıyordu.

Çekildi, elleri bacaklarımın arasına uzandı, parmakları metodik bir şekilde döllerini tekrar içime itti. Nefesini tuttuğunda, "Seni çok seviyorum," diye mırıldandı, dudakları nabzıma değiyordu.

Tamamen boku yemiştim.

Ve aynı zamanda... tamamen huzur içindeydim. Evet, Lincoln Daniels beni mahvedebilirdi.

Ama ne yolculuk olurdu.

OceanofPDF.com

37. BÖLÜM

OceanofPDF.com

LINCOLN

TO an gelmişti. Maç saati bir dakika kaldığını gösterirken hayatım geri sayıyormuş gibi hissediyordum... Hayatımın en önemli maçının son saniyeleri acımasızca akıp gidiyordu.

Finallerin 7. maçıydı.

Ve lanet Nashville'e kaybetmek üzereydik.

Berabere kalmıştık ama momentum onların tarafındaydı. Attığımız her şut engelleniyordu, tüm maç boyunca olduğu gibi. Bender durdurmak zorunda kaldığı şutlar yüzünden yavaş yavaş kan kaybediyordu.

Hissettiğim baskı daha önce yaşadığım hiçbir şeye benzemiyordu. Tüm sezonun ağırlığı bir kaya gibi omuzlarıma binmiş, her an beni ezmekle tehdit ediyordu. Takım arkadaşlarımın gözlerinde bunu görebiliyordum... İşimizin bittiğini düşünüyorlardı.

Bu bok için yaşıyordum ve ben bile şüphe ediyordum.

Biraz motivasyona... biraz umuda ihtiyacım vardı, bakışlarımı bizim sıranın birkaç sıra arkasına, Monroe'nun oturduğu yere çevirdim. Kalabalık etrafımda kükrüyordu ve her saniye bana sonsuzluk gibi geliyordu. Sonunda onu gördüm ve gözlerim onun mükemmel yüzüne kilitlendi.

Gözleri şiddetliydi ve kalabalığın geri kalanıyla birlikte ayakta duruyordu, duruşu kararlıydı, sanki kazanmamızı isteyebilirdi. Beni bakarken gördü ve ellerini kaldırarak her sayı yaptığımda yaptığım kalp işaretini yaptı.

Muhtaç bir piç olduğum için günde en az elli kez beni sevdiğini söyletmeme rağmen ilk kez bunu yapmıştı.

Kalbim göğsümde kabardı. Sanki içimden bir şimşek geçti ve içimdeki ateşi tutuşturdu.

Birdenbire oyun kazanılamaz görünmemeye başladı. Onun için her şeyi yapabilir, her şey *olabilirdim*.

Bir kazananı hak ediyordu.

Yani bir tane alacaktı.

Kendimi yenilenmiş hissederek dikkatimi tekrar buza çevirdim.

Birkaç saniye sonra Ari pakı bana doğru uçurarak bana son bir şans verdi. Kalbim göğsümde çarpıyordu, kaleye doğru kayarken avuçlarım terden kayganlaşmıştı. Atışı yaparken saniyeler bana sonsuzluk gibi geliyordu, sopamın pakı vuruş sesi arenada yankılanıyordu.

Pak kaleye doğru uçarken nefesimi tuttum ve içeri girmesini diledim. Ve sonra, sanki ağır çekimdeymiş gibi, büyük bir gürültüyle kalenin arkasına çarptı. Yarım saniye sonra zil çaldı ve kalabalık sağır edici bir kükreme ile patladı.

Takım arkadaşlarım beni yakaladığında inanamayarak dizlerimin üzerine çöktüm ve hepimiz çığlıklar atıp yumruklarımızı havaya kaldırdık.

Duygular boğazımı tıkadı ve gözyaşlarımı kırpıştırarak uzaklaştırdım, çünkü bunun nasıl bir his olduğunu hayal bile edememiştim.

Lanet Stanley Kupası'nı kazanmak için.

"Lincoln. Vay anasını!" diye bağırdı Ari, Peters'ı iterek beni kendisi yakaladı. "Başardık amına koyayım. Siktir, siktir, siktir."

Bir kolumu boynuna doladım ve onu sıktım. "Evet, dostum. Başardık amına koyayım."

Bir saniye sonra geri çekildi, kendi gözleri en iyi arkadaşımdan nadir görülen bir duygu gösterisiyle parlıyordu.

Ama şampiyonluğu kazandığınızda biraz ağlamadıysanız... muhtemelen ağlayacağınız pek bir şey yoktu.

"Şu halimize bakın," diye bağırdı Ari, konfetiler çatılardan üzerimize yağarken. "Kimin aklına gelirdi ki?"

"Ben değil," diye kıkırdadı, en iyi Paul Rudd taklidini yaparak, çünkü o adam komedi altınıydı.

Tamam, herkesin siktir olup gitmesi gerekiyordu. Monroe'ya gitmem gerekiyordu.

Panolara doğru kayarken takım arkadaşlarımı yolumdan ittim ve Monroe'nun yukarı aşağı zıpladığını, çığlık attığını ve tezahürat yaptığını, gözyaşlarının yüzünden aktığını gördüm.

Güvenlik görevlilerinden biri onu bank alanına aldı ve bir saniye sonra kendini kollarıma bıraktı, bacakları etrafımı sardı, ellerim kıçında... ve bu resmen hayatımın en güzel anı oldu.

Ben etrafımda dönerken yüzlerimiz birbirine yapışmıştı. Ben ve hayalimdeki mükemmel kız dışında her şey yok olmuştu.

"Senin adına çok mutluyum," diye fısıldadı gözyaşlarının arasından.

Dudaklarına bir öpücük kondurdum.

"Bana beni sevdiğini söyle," diye emrettim ve burnunu kıvırmadan önce sırıttı.

"Seni seviyorum."

Dudaklarına bir öpücük daha kondurdum, ilk fırsatta onu becermek istiyordum ve sonra onu kaldırdım. Monroe omuzlarımdayken arenada kayarken kalabalık etrafımızda çığlıklar atıyordu. Birkaç dar dairede kayarken saçlarımı ölümüne kavramıştı... sadece bok ve kıkırdama için. Kalçaları birkaç kez boynumu sıktı ve bunun ölmek için güzel bir yol olacağına karar verdim.

Kalabalık buna bayıldı, bizi görünce çılgınca ve çılgınca çığlıklar attılar. Onları kim suçlayabilirdi ki? Benim kızım *her şeyi* beceriyordu.

Buzun etrafında dönerken, tezahürat yapan ve bağıran, yüzleri kızarmış ve sevinçten buruşmuş takım arkadaşlarıma göz ucuyla baktım.

Monroe sonunda saçımı bıraktı, muhtemelen onun incindiğini görmektense ölmeyi tercih edeceğimi hatırladı ve kalabalığa el sallayıp güldü. Kollarını iki yana açmış, anın tadını çıkarıyordu.

Sonsuza dek bu kadar mutlu olmanın nasıl bir his olduğunu hatırlamayı umuyordum.

Ve umdum ki bir yerlerde, her neredeyse... Tyler da o anda mutluydu.

İlk kez ona biraz ışık gönderdim.

Ve ilk kez, birazını geri gönderdiğine yemin ettim.

Buzun ortasında durduk ve Monroe'yu omuzlarımdan aşağı indirerek onu sıkı bir kucaklamanın içine çektim. Kalabalığın gürültüsü hâlâ kulaklarımda çınlıyordu ve sonsuza kadar bu anın içinde kalabilirmişim gibi hissediyordum. Yüzümü saçlarına gömdüm, tatlı kokusunu içime çektim ve sıcaklığını tenimde hissettim.

"Seni becermek için sabırsızlanıyorum," diye fısıldadım kulağına. Bir kahkaha atmadan önce gözleri kocaman açılmıştı. "Ben de öyle."

Ari varlığıyla bizi kutsamaya karar vermeden hemen önce ona göz kırptım. Onu çekmeden önce bir saniyeliğine ona sarılmasına izin verdim.

"Dokunmak yok," diye homurdandım ve o da başını geriye atıp bir pislik gibi kıkırdadı.

Monroe sadece bana sarıldı, çünkü ne yapabilirdi ki? Benimle sıkışıp kalmıştı.

Dakikalar sonra üzerimize şampanya döküldü ve lanet gecenin geri kalanında her şey afterglow ile ilgiliydi.

Misafir tribününde bir profesyonel gibi sikime biniyordu -Nashville'e son bir "siktir git" demek için- üzerinde formamdan başka bir şey yoktu, sikimde aşağı yukarı kayarken göğüsleri zıplıyordu.

İnledim. "Sikeyim. Kullan beni, rüya kız. Koca sikimle kendini becer," diye onu teşvik ettim, ellerim yanlarımda yumruk olurken tahtaya karşı gerildim. Hareketleri mükemmeldi, beni daha sert ve daha sert sürerken sıkılığı beni tamamen çevreliyordu.

Öne doğru eğilirken ellerini göğsüme bastırdı, kalçaları çılgınca içime giriyordu. "Sikin nasıl bu kadar mükemmel?" diye mırıldandı, klitorisi tabanıma sürtünüyor ve beni çılgına çeviriyordu.

"Siktir. Siktir. Siktir," diye nefes nefese kaldım, ellerim yukarı kayarak formasını yukarı itti, böylece onun inanılmaz göğüslerini avuçlayabildim. Meme uçlarını başparmaklarımın altında sıkıştırdım ve çalıştırdım ve bu beni daha da sertleştirdi.

"Bunları seviyorum... Şu mükemmel göğüslere bak," diye mırıldandım, kalçalarım hareketleriyle mükemmel bir senkronizasyon içinde ona doğru pompalanıyordu. Onun tatlı amının kokusunu alabiliyordum ve bu beni ihtiyaçtan deliye döndürüyordu. Sağ meme ucunu ağzıma alacak kadar doğruldum, parmaklarım diğerini acı verecek kadar sert bir noktaya getirdi.

Zevkle inlemesi kulaklarıma müzik gibi geliyordu, diğer göğsüne doğru öpüp yalayarak ilerlerken beni teşvik ediyordu. "Evet. Aynen böyle. İhtiyacın olanı al, bebeğim," diye homurdandım tenine karşı, parmaklarım ıslak meme ucunu kıstırıp çekiştirirken diğerini emdim.

Orgazmı yaklaşırken nefes nefese kaldı ve inledi, eli saçlarımın arasından kayarak beni kendisine doğru tuttu. Sadece biraz daha... Yanaklarımı çukurlaştırdım ve meme ucunu sertçe emerek onu uçurumun kenarına sürükledim.

Vücudu etrafımda kasıldı, kalçaları çılgınca sarsıldı ve uzunluğumun etrafında sıkıldı. Bu başa çıkılamayacak kadar fazlaydı ve kendi salıverilmem bir gelgit dalgası gibi üzerime çöktü.

"Tebrikler bebeğim," diye mırıldandı, bakışları yarı kapalı ve şehvet sarhoşuydu.

"Kutlamamız henüz bitmedi tatlım," dedim dişlerimi sıkarak, onu bir kez daha sikimin üzerinde zıplatmaya başlarken.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 38

OceanofPDF.com

LINCOLN

I Daniels International'ın lobisine girdim ve resepsiyonun önünden geçerken en yeni Sound of Us single'ını ıslıkla çaldım. Görevli bilgisayar ekranından başını kaldırıp beni görünce gözleri büyüdü. O Kendini çabucak toparladı ve kibar bir gülümseme takındı ama ne yapacağından emin olmadığı belliydi.

Gözlerinin gergin bir şekilde odanın içinde dolaştığını ve ona yardım edecek birini aradığını görebiliyordum. Onun acısına son vermeye karar verdim.

"Babam içeride mi?" Kim olduğumu çok iyi bildiğini bilerek sordum.

Bir an tereddüt etti, sonra başını salladı: "Evet, ofisinde efendim."

Ona küçük bir onay işareti verdim ve asansöre doğru döndüm. Düğmeye bastığımda gözlerinin beni takip ettiğini hissedebiliyordum.

Kapılar açılır açılmaz asansöre bindim ve en üst kat için düğmeye bastım. Asansör yükselirken sırıttım. Bugün uzun zamandır geliyordu ve ben hazırdım.

Yukarı çıkarken çatı katındaki kameraları kontrol ettim ve Monroe'nun hâlâ film izlediğinden emin oldum. Benim tişörtlerimden biriyle kanepeye uzanmış *Wedding Crashers*'ı izlerken yüzünde geniş bir gülümseme vardı. Telefonumda yeni arka planım olsun diye ekran görüntüsünü aldım.

O kadar muhteşemdi ki.

Sonunda en üst katın kapıları açıldığında, asansörden çıkıp babamın ofisine doğru kendimden emin adımlarla yürüdüm. Kapıya yaklaştığımda içeriden gelen sesleri duyabiliyordum. Kapıyı çalma zahmetine girmeden kapıyı iterek açtım ve odaya girdim.

"Lincoln, burada ne halt ediyorsun? Bir toplantının ortasındayım," diye tersledi.

"Hey, Bart," diye seslendim babamın ürkek bakışlı Baş Teknoloji Sorumlusu Bartholomew Taylors'a. Alnında boncuk boncuk ter vardı ve yanakları kızarmıştı. Belli ki burada kıçına tekmeyi yemişti. "Artık gidebilirsin."

"Lincoln, bu da ne-"

"Gerçekten görmek isteyeceğin bir şeyim var," diye sakince cevap verdim, bunun onu daha da kızdıracağını biliyordum. "Hayatını değiştirecek bir şey diyebiliriz."

Babam gözlerini devirdi ve nefesinin altında bir şeyler mırıldandı ama Bart'a odadan çıkmasını işaret etti.

Bart neredeyse koşarak dışarı çıkıyordu ve ben onun korkaklığı karşısında tiksintiyle burnumu kırıştırdım.

Kapı kapanır kapanmaz başladı.

"Toplantıma zorla girecek kadar önemli olduğunu düşündüğün şeyin ne olduğunu bana söylemek ister misin?"

"Sana bir hikâye anlatmak istiyorum," dedim hafifçe ve hırladı, yüzümü incelerken bakışları daraldı, sonunda resmi anladı. Bu her zamanki gibi bir iş değildi. Saatine baktı. "Pekâlâ, devam et. Beş dakikan var."

"Cömertliğiniz için teşekkürler," diyerek babamdan bir hırıltı daha çıkardım.

Kanepesine rahatça yerleştim, sanki gerçekten bir film izleyecekmişim ya da birini yok etmekle ilgili olmayan başka bir şey yapacakmışım gibi bacak bacak üstüne attım.

"Bildiğiniz gibi Tyler ve ben çok yakındık," diye

başladım. "Onun zararına," diye araya girdi babam.

Onu görmezden geldim. Bir kez olsun, küçümseyici sözleri beni

kızdırmadı.

"Tyler, aramızdaki... zor ilişkinin ışığında, benimle her zaman ilgilenileceğinden emin olmak istedi," dedim, sesimde bir parça kendini beğenmişlik vardı. "Öldüğü zaman, eğer vefat ederse şirketteki tüm hisselerini bana veren bir vasiyeti vardı."

Babamın gözleri kısa bir süreliğine şokla açıldı, ama duygularını çabucak bastırdı, böylece sadece her zamanki boş kötü niyetli tavrı ortaya çıktı.

Babam alay etti. "Tamam mı? Buraya şirketin %30 hissesine sahip olmakla övünmeye mi geldin? Bu seni hiçbir yere götürmez."

Başımı salladım. "Haklısın. Yüzde 30 beni çok uzağa götürmez. Ama o zamandan beri satın aldığım tüm hisseler, "küçük hobimden" kazandığım tüm parayla beni çok ileriye götürecek."

Telefonumu elime aldım ve muhasebecimin hazırladığı belgeyi ona gönderdim.

"E-postanı kontrol edebilirsin," diye gülümsedim.

Telefonu mesajımı aldığına dair bildirimle çaldığında sakince oturdum. Yüzünün önce şaşkınlık, sonra farkına varma, sonra da panikle buruşmasını izledim.

"Bu da ne?" diye sordu babam, telefonunu çılgınca havada sallayarak. Onu şimdiye kadar gördüğüm en dağınık haliydi. "Ne yaptın sen?"

Telefonumdaki e-postaları inceliyormuş gibi yaptım, dudaklarımın kenarında küçük bir sırıtma oynuyordu. Sonunda, yeterince dramatik bir duraksamadan sonra ona baktım. "Gördüğünüz gibi, artık şirketin %51'ine sahibim... beni istediğim yere götürmeye yetecek kadar."

Babamın yüzü kıpkırmızı kesilmişti, alnındaki damarlar şişkinleşirken bana ateş saçan gözlerle bakıyordu. Yumrukları iki yanında sıkılmıştı ve kontrolünü sağlamak için mücadele ederken çenesindeki kasların gerildiğini görebiliyordum. "Sen aklını kaçırmışsın!" diye tükürdü, ayağa kalktı ve masasının arkasında bir ileri bir geri volta attı. "Ne yaptığın hakkında hiçbir fikrin yok. Her şeyi mahvedeceksin!"

Kollarımı göğsümde kavuşturarak mindere yaslandım. "Her şeyi mahvedeceğim," dedim, sesim sakin ve ölçülüydü. "Hiçbir şey kalmayana kadar bu şirketi parça parça satacağım. Tüm hayatını inşa etmek için harcadığın şeyi mahvedeceğim."

"Bunun olmasına izin vereceğimi düşünüyorsanız aklınızı kaçırmışsınız!"

Tüm bunların ne kadar iyi hissettireceğini hayal etmiştim, ama dürüst olmak gerekirse... bu an Kupa'yı kazanmakla aynı seviyede olabilirdi. Yüzündeki şok çok lezzetliydi.

Telefonumu çıkardım ve birkaç tuşa dokundum. "Yaptığın şeyler konusunda pek de ketum davranmıyorsun baba. Uzun zaman önce video biriktirmeye başladım... kötü günler için."

"Sen neden bahsediyorsun?" diye homurdandı ama yüzü bir ceset gibi solmuştu.

Neden bahsettiğimi çok iyi biliyordu.

Telefonumdaki bir tuşa bastım ve elimdeki videolardan birini ona gönderdim. Oynat tuşuna bastı ve birkaç saniye izledikten sonra

sandalye, yenilginin tam görüntüsü.

"Memurlara rüşvet verdiğin, fahişeleri ayarttığın, uyuşturucu kullandığın videolar... çok ama çok yaramazlık yaptın. Ve bende hepsinin videosu var."

Gözlerinde hiç korku görmemiştim ama şimdi gördüm.

Ve bu yanlış olabilirdi, ama ben küçük bir çocuktum, onun korkuttuğu ve istismar ettiği...

Kendini çok daha iyi hissediyordu.

"Ne istiyorsun?" diye sordu babam sonunda, sesi titreyerek.

"Ofisini New York'a taşımanı ve artık ben yokmuşum gibi davranmanı istiyorum," dedim soğuk bir şekilde. "Ve eğer benden kurtulmak için bir şeyler yapmak gibi bir çılgınlığa kalkışırsan, bil ki bana ya da Monroe'ya bir şey olursa bu videoların çeşitli kurum ve kuruluşlarda yayınlanması için gerekli ayarlamaları yaptım. Ayrıca bir şey olursa tüm hisselerimin Kingston Venture'a satılacağına dair bir maddem de var." Sırıtmayı bıraktım ve ona baktım, ne kadar ciddi olduğumu anlaması için karanlığın dışarı çıkmasına izin verdim. "Yani baba, eğer bana bir şey yaparsan... her şeyi yok ederim."

Babam orada suskun bir şekilde oturuyordu ve ben zaferimin tadını çıkarıyordum, damarlarımda baş döndürücü bir heyecan dolaşıyordu. Tyler'la ilgili tüm suçluluk duygularıma, tüm o saçmalıklara kapılmıştım... ve Monroe sonunda beni özgür bırakmıştı.

"Peki, ne olacak?" Genişçe gülümseyerek sordum.

Babam bana ters ters baktı ama gözlerindeki yenilgiyi görebiliyordum. Ofis telefonunu açtı ve dahili bir tuşa bastı. "Her şeyin New York Ofisi'ne transfer edilmesini sağlayın. Derhal. Yarın uçuyorum."

Kendisine yöneltilen sorulara cevap vermedi. Sadece telefonu kapattı, bakışlarındaki tüm ateş sönmüştü.

"Ben senin babanım," dedi sonunda, sanki bunun bir önemi varmış gibi.

Yavaşça ayağa kalktım, onun üzerinde yükseldim. "Ve sen bunu ben daha doğmadan önce unutmuştun. Monroe'ya yaptıklarını sana ödeteceğimi bilmen gerekirdi."

Farkına varınca gözleri irileşti. Tüm konuşmamız boyunca bunun onunla yaptığı şeyle ilgili olduğunu bilmiyordu.

Siktiğimin salağı.

"Seni bir daha görmesem iyi olur," diye omzumun üzerinden fırlattım, ofisten çıkarken daha önceki ıslıklarıma devam ettim.

Hayatının geri kalanında beni düşünecekti.

Ama onu bir daha asla düşünmeyeceğime yemin ettim.

Monroe

Bill'le birlikte parktaki bir bankta oturuyordum, uzun zaman önce o gece beni izlediği bankta, bizim için getirdiğim sandviçlerin tadını çıkarıyordum. Güneş gökyüzünde yükseklerdeydi ve görünen her şeyin üzerine altın rengi bir parıltı yayıyordu. Sıcaklık hissediliyordu ama bunaltıcı değildi. Dallas'ta havanın %100 nemle kaplı olmadığı nadir günlerden biriydi. Bunun yerine, açan çiçeklerin ve taze kesilmiş çimlerin kokusunu taşıyan hafif bir esinti vardı - dışarıda tadını çıkarmak için yalvaran türden bir gün.

"Hmm, sana Yorkshire ile ilgili olanı anlatmış mıydım?" diye sordu, sesi karakteristik aksanıyla kalınlaşmıştı. Sandviçinden büyük bir ısırık aldı, gözleri uzaklara dalmış, hikâyenin içinde kaybolmuştu bile.

"Öyle olduğunu sanmıyorum," diye sevgiyle cevap verdim. Onunla biraz vakit geçirmek güzeldi. Eski dairemde olduğu gibi şehrin lüks kısmında kendini rahat hissetmiyordu ve hâlâ Lincoln'den ya da benden yardım almayı reddediyordu.

Park şu anda bizim orta yolumuzdu, ama bunun değişeceğine kararlıydım.

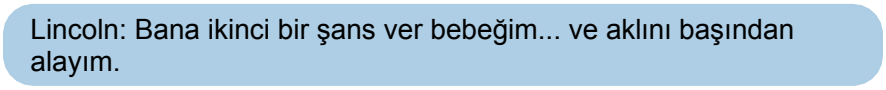
"Ah, tamam, size küçük bir çocukken Yorkshire kırlarında kaybolduğum zamanı anlatayım. Sadece altı yaşındaydım ve bir piknik sırasında ailemden uzaklaşmıştım. Kendimi yapayalnız, sis ve göz alabildiğine uzanan fundalıklarla çevrili bulana kadar dolaştım, dolaştım. Oldukça korkmaya başlamıştım, size söyleyebilirim... ve sonra bir ses duydum. Uzaktan gelen bir ıslık gibiydi ve onu takip etmem gerektiğini biliyordum. Böylece yola koyuldum, fundalıkların arasından geçtim, kayalara ve dikenlere takılıp tökezledim. Nihayet, saatler gibi gelen bir süreden sonra, bir ördeğe rastladım: "Küçük ördek, mutlu musun?"

Hikâyenin içinde kaybolmuştum ama işine geldiğinde aniden konu değiştirmesine de alışkındım. Bana bu soruyu daha önce de sormuştu ve geçmişte ben de tereddüt etmek zorunda kalmıştım.

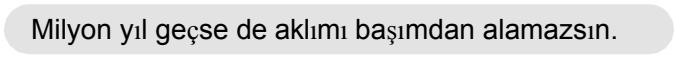
Bugün, hiç düşünmeme gerek
yoktu. "Evet. Çılgınca mutluyum,
Bill."

"Buna bayıldım canım," dedi gülümseyerek ve bir elini kalbinin üzerine koydu.

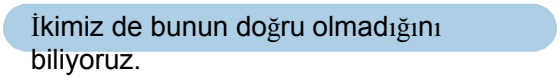
Tam hikayesine devam etmesini isteyecektim ki telefonum bir mesajla çınladı.

Bir süre metne baktım, kafam karışmıştı... ama ilgimi çekmişti. O günle ilgili özel ya da farklı bir şey olup olmadığını düşünmeye çalıştım... ama bildiğim kadarıyla yoktu. Oynamaya karar verdim:

O ilk mesajlar hafızama kazındı. Bu kolay bir oyun olacaktı.

Bill bir ses çıkardı ama ben daha dikkatini neyin çektiğini görmek için başımı çevirmeden anlamıştım.

Lincoln'dü.

Artık onu hissedebiliyordum, damarlarımda bir elektrik uğultusu gibi.

Derin ve rahatlamış bir nefes alarak -çünkü kiminle olursam olayım onu hep özlüyordum- döndüm ve birkaç adım ötede durduğunu gördüm.

Milyonuncu kez, onun güzelliğine hayran kaldım. Hayatımda gördüğüm en büyüleyici adamdı. Ona her yaklaştığımda beni saran ham, güçlü bir enerji vardı. Uğruna her şeyi yapabileceğim alfa erkeği mükemmelliği.

İleriye doğru yürürken kalbim birkaç kez hızlı hızlı atıyordu ve elinde tek bir siyah gül tuttuğunu görebiliyordum. Parkın gerektirdiğinden çok daha şık giyinmişti; biçimli göğsüne oturan siyah bir gömlek ve sadece onun için yapılmış olması gereken bir kot pantolon giymişti. Saçları mükemmel bir şekilde şekillendirilmişti ve güneşin öptüğü saç telleri parlak Dallas güneşinde altın gibi parlıyordu. Delici bakışları rahatsız edici bir şekilde bana odaklanmıştı, tam da sevdiğim gibi.

Bir kez sınırı aşıp birbirimize olan saplantımızın yaşayan, nefes alan, büyüyen bir şey olduğunu kabul ettiğimde... bırakıp gitmek ve bununla birlikte gelen her şeyi kabul etmek kolay olmuştu. Onun her zaman

Beni izliyor, her zaman her küçük parçamı, saklamak istediğim şeyleri bile görüyordu.

"Selam rüya kız," diye mırıldandı, sesi alçak ve boğucuydu, gülü bana uzatırken. Bakışlarıyla karşılaşmadan önce bir an için yaprakları parmakladım, hayranlıkla inceledim, nedense midemde gergin kelebekler uçuşuyordu.

Neler oluyordu?

Sonra, dünyamın bir kez daha yeniden şekillenmesini ve yeni bir şekil almasını izledim...

Ve tek dizinin üzerine çöktü.

Titriyordum, hava etrafımda parıldıyor gibiydi, tüm hayallerinizin gerçekten gerçekleştiği puslu bir harikalar diyarı gözlerimin önünde beliriyordu.

"Henüz ağlamaman gerekiyor," diye alay etti, yanaklarımdan süzülen gözyaşlarını takip ederek. "Daha iyi kısmına bile gelmedim."

"Elimde değil," diye hıçkırdım.

"Monroe... tatlım," diye başladı, sesi sıcak ve çakıllı. "Seni gördüğüm andan itibaren sanki bir şimşek çaktı, sanki tüm yıldızlar kendilerini yeniden düzenlediler ve herkesin onlara attığı her bir dileği aldılar... ve hepsini bana mükemmel hayalimi vermek için birleştirdiler. Sadece benim için yaratılmış bir kız." Nefesi titredi ve dudaklarına bir öpücük kondurmak için eğildim.

"Benim için sen her şeysin," diye devam etti ve ben güldüm, çünkü yine o kelime vardı.

"Seninle tanışana kadar ne kadar kayıp ve yalnız olduğumu bilmiyordum... ve şimdi sana sahibim... sen benim evimsin."

Göğsümde derin, zonklayan bir ağrı vardı, çünkü onu ne kadar çok sevdiğim canımı yakıyordu. O kaderden, alın yazısından, bizi bir araya getiren açıklanamaz çekimden bahsetmeye devam ederken... O gece o mesajı cevaplamasaydım hayatın nasıl olacağını düşündüm. Görmezden gelseydim ve günüme devam etseydim.

Üzerinden o kadar zaman bile geçmemişti ama şimdiden eski kız halimi hayal etmek zordu. Korkmuş, bitkin ve yalnız. "Hayatımı değiştirdi" ifadesi bile onun benim için yaptıklarını anlatmaya yetmez. Onun hayatımdaki varlığı benim en güzel hediyem, en parlak yıldızımdı...

"Her günü seni hiç olmadığın kadar mutlu etmek için harcayacağım bebeğim," diye fısıldadı.

Ve sonra, her şeyi değiştiren o sözleri söyledi: "Evlen benimle."

Güldüm, içimin derinliklerinden şampanya gibi fışkıran bir ses. "Bana soruyor musun yoksa karın olacağımı mı söylüyorsun?"

Cevabı anında geldi, gözleri vahşi bir kararlılıkla parlıyordu, "Kesinlikle söylüyorum. Sanırım sana daha önce de söyledim, rüya kız. Söz konusu sen olduğunda hiçbir şeyi şansa bırakmayacağım."

Titreyen ellerimi ağzıma götürdüğümde gülüşüm yarı hıçkırığa dönüştü... ve yumruğum kadar büyük olabilecek pırlantalı bir yüzük çıkardı. Sol elimi nazikçe ağzımdan çekti ve yüzüğü dudaklarına götürmeden önce yavaşça parmağıma geçirdi.

Büyüleyici birkaç dakika boyunca sihir ve yıldız ışığı arasındaki o boşlukta asılı kaldık... ve sonra kollarına atladım ve yüzüne binlerce öpücük kondurdum. Bill'in yakınlardan gelen çığlık ve tezahüratlarının belli belirsiz farkındaydım.

"Evet demeseydim ne yapacaktın?" Sonunda nefessiz öpücükler arasında mırıldandım.

Lincoln elimi tuttu ve cebine götürdü, orada kelepçelerin belirgin şeklini hissettim. Şok olmuş bir kahkaha attım ve o da sırıttı, kesin olarak deli olduğundan hiç utanmıyordu.

"Tamam, deli," diye mırıldandım ve o hiç utanmadan göz kırptı.

"Yarın benimle evlenmeye hazır mısın, Monroe?"

"Yarın mı?" Nefes nefese kaldım. "Acelen ne?"

"İlk günden beri Monroe Destiny Daniels olman için hazırdım. Sana sahip olmalıyım. Bunun için çaresizim."

İtiraz etmedim, çünkü haklıydı. Eğer sizi aynı anda hem kıran hem de iyileştiren bir aşk yaşama şansınız olsaydı...

Cevabınız her zaman evet olmalıdır.

Ertesi gün evlenmedik.

O gece evlendik.

Lincoln bir iyilik istedi ve bir şekilde kendimi Dallas'taki bir adliye sarayında, bir yargıç ve sevimli karısının önünde, basit beyaz bir elbise içinde onunla birlikte dururken buldum ve hayatımı sonsuza dek Lincoln'e adayacağıma yemin ettim.

Lincoln yemininde ölüm bizi ayırana kadar demediğinden emin olmuştu. Ve bu doğru hissettirdi.

Çünkü ikimiz de Lincoln'ün ölüm gibi küçük bir şeyin bizi birbirimizden uzak tutmasına izin vermeyeceğini biliyorduk.

"İyi kısmına daha yeni başlıyoruz," diye söz verdi.

Ben de "Biliyorum." dedim.

Sonra bir selfie'mizi çekti ve "tüm dünyaya anlatması" için kesin emir vererek reklamcısına gönderdi.

Ve bu tamamen doğru hissettirdi.

Monroe

Bazen bu aşkımız çok fazlaymış gibi geliyordu, sanki yaşadığımız duygular bizi yutacak ve mahvedecekmiş gibi. *Bu sonsuza dek süremez*, diye fısıldadı şeytanlarım. O gidecek.

Lincoln karanlığın ne zaman çöktüğünü her zaman biliyor gibiydi. Her seferinde bana sarılır ve saatlerce vücuduma tapar, beni ne kadar çok sevdiğini, onun ruhu olduğumu fısıldardı. Beni asla bırakmayacağını.

Onun saplantısı, bağımlısı olduğum, iliklerime kadar arzuladığım, yaşayan, nefes alan bir şeydi.

İlişkimizle ilgili her şey sağlıksızdı, dünyanın dört bir yanındaki terapistlerin müşterilerini her nefes alışlarında uyardıkları türden bir karşılıklı bağımlılıktı.

Ve asla gitmesine izin vermezdim. Bana her şeyini verdi.

İlgisini, sevgisini, vücudunu... nefesini. Ben de karşılığında ona her şeyimi verdim.

"Sen benimsin," diye fısıldadı, içime girip çıkarken alnı konsantrasyonla çatlamıştı.

Ve ona inandım.

Kendisine asla öncelik vermeyen bir annenin soğuk bedenine eğilen o on yaşındaki kıza, bir gün birinin tüm dünyası olacağını söyleseydiniz, buna asla inanmazdı.

Ama artık buna inanmaktan *başka* çarem yoktu, çünkü bunu ruhuma üfledi.

"Seni seviyorum," diye mırıldandım yanağımdan bir damla gözyaşını yalarken, her parçama, gözyaşlarıma bile sahip olmak için yanıp tutuşuyordu.

"Tekrar söyle," diye emretti, bakışları beni hiç terk etmiyordu. Aramızdaki yoğunluk her geçen gün artıyordu, taş üzerindeki sarmaşık gibi.

Sanırım gitmeye kalkarsam ikimizi de öldürür. Ve bu düşünce bana sadistçe, hastalıklı bir rahatlık getirdi.

Bu adamın bana vereceği her şeyi memnuniyetle alırım.

Ve hepsi basit bir mesaj yüzünden oldu... yanlış numaraya.

OceanofPDF.com

EPİLOG

OceanofPDF.com

MONROE

I beni izlediğini hissedebiliyordum. Her zaman öyleydi.

Evlendikten kısa bir süre sonra gizemli bir şekilde kabul edildiğim SMU'nun kampüsünde yürürken onu fark etmemiş gibi davrandım. Lincoln.

Resmi olarak İngilizce okuduğum üniversite.

Onun sayesinde burada ünlüydüm, ama Lincoln, bir hamle yapmayı düşünen herkes için ne kadar yasak bölge olduğumu herkesin bilmesini sağlamaktan her zaman mutluluk duyardı.

Bu kadar kıskanç olması beni hâlâ şaşırtıyordu - sinir bozucu olduğunu düşündüğüm için değil, *o* varken başka bir adamı nasıl görebiliyordum ki?

Koridorda yürürken birdenbire boş bir sınıfa girdim.

"Benimle oynuyorsun," diye homurdandı beni duvara doğru iterken, sesi sert bir fısıltıydı ve tüylerimi diken diken etti. Parmakları eteğimin alt kısmında geziniyordu ve ben sakin kalmak için mücadele ettim, bacaklarımın arasında hızla artan uyarılmayı kontrol altına almak için nafile bir çabayla kalçalarım birbirine kenetlendi.

O sırada sınıfın önünden geçen bir kalabalık vardı; seslerinin gürültüsünü duyabiliyordum. Herkes içeri girebilirdi.

NHL süperstarı Lincoln Daniels'ı karısını duvara karşı becerirken bulmanın büyük bir şok olacağından emindim.

Ama bu sadece o anı daha da heyecan verici hale getirdi.

Lincoln'ün eli eteğimi yukarı itti, sırılsıklam tangamın altına kaymadan önce iç uyluklarımı alaycı bir şekilde fırçaladı. Nefesim kesildi.

tek bir parmakla içime girdi.

"Benim için çok ıslaksın. Sen çok iyi bir kızsın," diye mırıldandı, bu sözler vücuduma arzu dalgaları gönderdi. Bana daha fazlasını vermediğinde hayal kırıklığı içinde inledim, ona olan ihtiyacım her geçen an artıyordu.

Birden elini geri çekti ve ben de itiraz edercesine sızlandım, gözlerim yüzüne yapışmış bir halde ona doğru eğildim.

"Benim için boşalmak ister misin, tatlım?" diye mırıldandı, dudakları nabzıma değiyordu. "Çünkü o tatlı amcığın tadına bakmak için ölüyorum."

Bir an bile düşünmeden dizlerinin üzerine çöktü. Donumu yırtıp atmasını, gözlerinin gözlerime kilitlenmesini ve ardından ağzının üzerimde olmasını, dilinin klitorisimi ustalıkla yalamak ve emmek için dışarı fırlamasını yaşlı gözlerle izledim.

Ondan dökülen sesler ilkel ve çiğdi ve ben damlıyordum. Kalçalarımı öne doğru itip yüzünü sikerken, daha fazlası için çaresizce çırpınırken bacağım omzuna doğru uzandı. Kıvrımlarımı, her yerimi açlıkla yaladı, aynı anda hem müstehcen hem de taparcasına.

Orgazmım artıyordu, gerginlik patlayacağımı düşünene kadar daha sıkı ve daha sıkı sarılıyordu.

Ve sonra beni acımasız ve öfkeli bir şekilde vurdu, beni soluk soluğa bırakan ve duvara karşı titreten bir zevk çılgınlığına gönderdi. Lincoln'ün ağzı üzerimde kaldı, parmakları içeri kaydı ve içerideki o mükemmel noktayı okşamak için yukarı doğru kıvrıldı. Beni tekrar tekrar eşiğe getirdiğinde coşkuyla haykırdım, vücudum onun uzman dokunuşu altında titriyor ve titriyordu.

Sonunda, çökmek üzereyken, ayağa kalktı ve beni döndürdü, ellerim duvarda olacak ve kıçım ona maruz kalacak şekilde beni öne doğru itti.

"Lütfen," diye inledim, her zaman olduğu gibi onun için çaresizdim.

Yanıt olarak hırladı, gözleri vücudumu alev alev yakan sahiplenici bir sıcaklıkla yanıyordu.

"Bacaklarını aç," diye emretti ve ben de sorgulamadan itaat ettim, omzumun üzerinden onu izledim, güzelliği karşısında ölüyordum.

Eşofmanını indirdi ve elini sert, mükemmel aletini kıvrımlarıma sürtmeden önce yukarı aşağı sallayıp her yavaş geçişte bana işkence ederken dudaklarımı yaladım. Kıçımı tutup sıkarken pelüş alt dudağını ısırdı.

Ve sonra beni nefessiz bırakan ve daha fazlası için yalvartan şiddetli bir yoğunlukla içime girdi. Onu her yerde hissedebiliyordum; elleri kalçalarımdaydı, göğsü sırtıma yaslanmıştı, beni defalarca sahiplenirken dişleri tenimi ısırıyordu. Vahşi, çiğ ve evcilleşmemişti, birbirimize olan saplantımızın mükemmel bir ifadesiydi.

Ben boşalırken eli ağzımı kapattı, iniltisi odayı doldururken bile çığlığımı boğdu.

Sonunda terli, nefes nefese bir yığın halinde duvara yığıldık. Altın tanrım hemen bir elini bacaklarımın arasına kaydırdı ve spermini ısrarla içime itti, boynumdaki ter damlalarını yalarken parmakları bana nazikçe masaj yaptı.

"Beni sevdiğini söyle, rüya kız," dedi. Ve söyledim.

Tabii ki.

Gerçi bana da söyletmesi hoşuma gitmişti.

OceanofPDF.com

EPİLOG NO. 2

OceanofPDF.com

LINCOLN

Gece yarısı, tam da Monroe'ya sarılmak üzereyken telefonum çaldı. Baktım ve Ari olduğunu gördüm.

"Cevap vermem gerek. Beni bu saatte aramayacağını çok iyi biliyor. Bugünlerde muhtemelen bir şeye ihtiyacı vardır," dedim Monroe'ya. Uykulu bir şekilde başını salladı, gözleri ağırlaşmış ve az önce ona verdiğim üç orgazmdan tatmin olmuştu.

"Hey. Her şey yolunda mı?" Merhaba demeden sordum.

Uzun bir duraklama oldu.

"Hayır," dedi Ari sonunda, sesi boğuk ve komik çıkıyordu.

"Neler oluyor?"

"Benimle 7. caddedeki barda buluşabilir misin?" diye sordu huysuzca. "Evet, tabii ki. On beş dakika sonra görüşürüz."

Telefonu kapatmadan önce "Teşekkürler," diye mırıldandı.

Bir dakika hareketsiz kaldım, kendimi huzursuz hissediyordum. Salı gecesi, gece yarısıydı. Monroe'yla tanışmadan önce bile bar gezintisi için normal bir gece değildi.

"Biraz Ari'yle buluşmam lazım, sesi iyi gelmiyor," diye fısıldadım Monroe'ya, usulca saçlarını okşuyor ve ne zaman onun yanında olsam hissettiğim şehvetle nefes alıyordum - bu aralar *hep* öyle.

Seçtiği bara gittim, içmek için sakin bir yer istediğimizde zaman zaman gittiğimiz bir yerdi. İçeri girdiğimde bu gece her zamankinden daha yavaş olduğunu görünce rahatladım. Mekân loştu, neon ışıkların yumuşak parıltısı odaya kırmızı ve mavi bir pus yayıyordu. Havada bayat ve taze alkol karışımı bir koku vardı. Ahşap barın üstü iyice yıpranmış ve sayısız içkinin halkalarıyla işaretlenmişti.

bardaklar ve şişeler. Barın arkasında, her şekil ve boyutta şişelerle dolu raflar tavana kadar uzanıyordu. Müzik yüksek sesli ve neşeliydi, bas sesler zemini titretiyordu. Mekânın her zaman sevdiğimiz cesur ve soğuk bir atmosferi vardı.

Ari'yi hemen fark ettim. Önünde dört bira şişesi vardı.
Meşguldü.

Oturduğu yere doğru ilerlediğimde, berbat göründüğünü fark ettim. Her zamanki canlı ve neşeli tavrı kaybolmuş, yerini yüzünün her çizgisine kazınmış bir yorgunluk ve endişe ifadesi almıştı. Gözleri çökük ve donuktu, altlarında sanki günlerdir uyumamış gibi koyu halkalar vardı. Masada otururken omuzları yorgunluktan çökmüştü.

Ne haltlar dönüyordu?

Onunla daha birkaç gün önce çıkmıştım, yoksa geçen hafta mıydı? İçimi bir suçluluk duygusu kapladı... Son zamanlarda Monroe ile biraz meşguldüm.

"Hey, Lancaster, neden partiye bensiz başladın?" Karşısındaki koltuğa kayarken şaka yaptım.

Dudakları zar zor kıpırdadı... ve ben daha da endişelendim.

Telefonu masanın üzerinde duruyordu ve ekranda belli belirsiz tanıdık bir kadın görünüyordu. Monroe yakın zamanda bir reklam panosunda onun resmini mi göstermişti?

Beklentiyle Ari'ye baktım ve o da isteksizce de olsa bakışlarıma karşılık verdi. "Yarın haberler patlamadan önce sana söylemek istedim, Linc."

"Bana ne söyleyeceksin?" Kafam karışmış ve söyleyeceği şey için endişelenmiş bir halde sordum.

"Los Angeles'a takas edilmek istiyorum." Ari'nin bağımsız kitabını buradan okuyun.

Lincoln ve Monroe hakkında daha fazlasını okumak ister misiniz? BURADAN Kader Diyarıma katılarak özel bir BONUS sahneyi okuyun.

OceanofPDF.com

YANLIŞ PUCKING NUMARASI BONUS SAHNESİ

Daha fazla Lincoln ve Monroe ister misiniz? Özel bir BONUS sahne için Kader Diyarı'mda takılın! BURADAN alın.

OceanofPDF.com

YANLIŞ PUCKING ADAMI

Wari'nin bağımsız hikâyesini okumak ister misiniz? The Wrong Pucking Guy için buradan ön sipariş verin.

OceanofPDF.com

BAYAN. BENTLEY'S CHORIZO KAHVALTILIK BURRITO

Porsiyonlar: 4

İÇİNDEKİLER

AVOKADO-DOMATES SALSA IÇIN

1 büyük avokado, soyulmuş, çekirdekleri çıkarılmış ve doğranmış

fincan doğranmış çekirdekli domates, 1 ila 2

domatesten 1 küçük arpacık soğanı, kıyılmış

(yaklaşık 2 yemek kaşığı)

1 diş sarımsak, kıyılmış

1 jalapeño biberi, tohumlanmış ve kıyılmış

1 yemek kaşığı taze limon suyu, 1 limondan

½ çay kaşığı tuz

¼ çay kaşığı öğütülmüş kimyon

¼ su bardağı taze doğranmış

kişniş BURRİTOS İÇİN

4 büyük yumurta

¼ çay kaşığı füme kırmızı biber

¼ çay kaşığı tuz

½ lb kılıfından çıkarılmış baharatlı chorizo

1⅓ su bardağı (6 oz) rendelenmiş Monterey Jack

peyniri 4 (10-in) burrito boy un tortillası

Bitkisel yağ TALİMATLAR

Avokado-Domates Salsa'yı hazırlayın: Tüm malzemeleri orta boy bir kaseye koyun ve karıştırın. Bir kenara koyun.

Orta boy bir kasede yumurtaları füme kırmızı biber ve tuz ile çırpın. Bir kenara koyun.

Büyük bir yapışmaz tavayı orta-yüksek ateşte ısıtın. Sosisi ekleyin ve sık sık karıştırarak kızarana kadar 4 ila 5 dakika pişirin. Delikli bir kaşıkla sosisleri tavadan bir tabağa aktarın ve damlayan suyu tavada bırakın. Ateşi kısın. Yumurtaları ekleyin ve sadece pişene kadar çırpın. Yumurtaları bir tabağa aktarın. Tavayı temizleyin (tekrar kullanacaksınız).

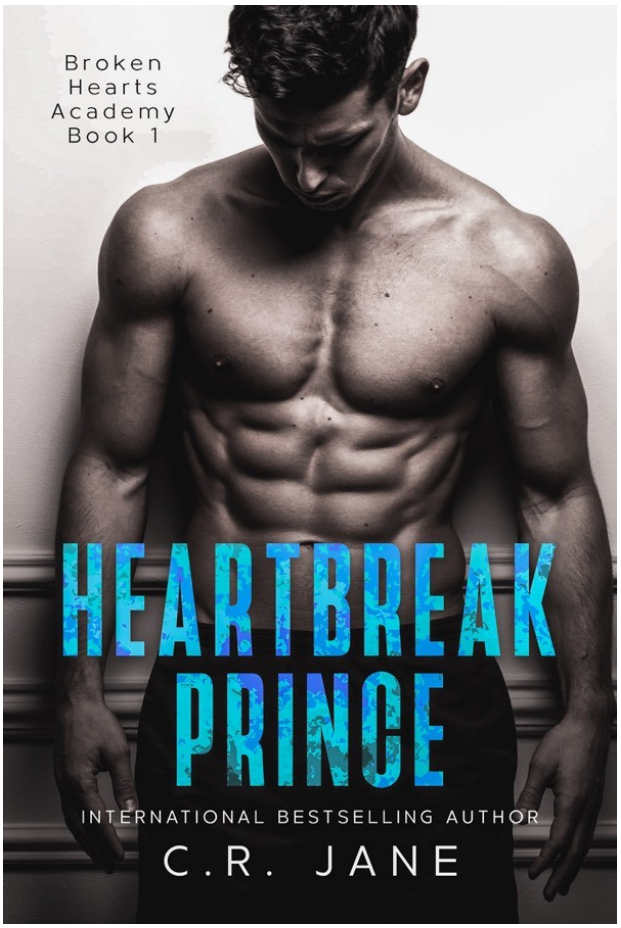
Burritoları birleştirin: Her tortillaya yaklaşık ¼ fincan avokado-salsa (biraz salsa artacaktır; bu aşçı için!), ardından sosisin dörtte biri, yumurtaların dörtte biri ve ⅓ fincan peynir koyun. Tortillanın kenarlarını dolgunun üzerine katlayın ve yuvarlayın, kenarlarını içeri doğru kıvırın.

Tavaya hafifçe yağ sürün ve orta ateşe koyun. Tava ısındığında burritoları dikiş tarafı aşağı gelecek şekilde ekleyin. Burritoların alt kısımları altın sarısı renk alana kadar, yaklaşık 3 dakika pişirin. Burritoları ters çevirin ve birkaç dakika daha altın rengi olana kadar üstü kapalı olarak pişirmeye devam edin. Sıcak servis yapın.

OceanofPDF.com

ÖN BAKIŞ

Düşmandan aşığa, ikinci şans romantizmi, Heartbreak Prince'in tamamı için okumaya devam edin. Amazon ve KU'da BURADAN ulaşabilirsiniz.

OceanofPDF.com

Heartbreak Prince by C. R. Jane

Copyright © 2020 by C. R. Jane

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntıların kullanılması ve ABD telif hakkı yasasının izin verdiği durumlar dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

İzinler için iletişime geçin:

crjaneauthor@gmail.com

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, işletmeler, yerler, olaylar, yöreler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal bir şekilde kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle veya gerçek olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

OceanofPDF.com

Bekaretimi bir melekle kaybettim... ama ilk ve son öpücüğüm şeytanlaydı.
Ve benim hakkımda bilmeniz gereken her şey bu.

OceanofPDF.com

Bazen dışarısı gerçekten karanlık olduğunda ve kendimi özellikle yalnız hissettiğimde. Bizi hatırlamak için kendime izin veriyorum. Bu çok sık olmuyor, çünkü başka türlü işlevimi yerine getiremem, ama bilmeni isterim ki bizimle ilgili her şey hafızamda mükemmel bir Technicolor gibi.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 1

OceanofPDF.com

SONRA

I tanıştığımızda sekiz yaşındaydı. *Bunu hatırlıyor musun?* Üçüncü sınıftaydım. Yaşıma göre küçüktüm ve diğer tüm çocuklar bana sataşırdı. Babamın kim olduğu, hafif peltek konuşmam, nasıl
Giysilerimin hepsi çok boldu ve evimde çalışan bir çamaşır makinesi yoktu ve bu yüzden çoğu zaman giysilerim olması gerektiği kadar temiz değildi... çünkü lavaboda çamaşır yıkamak sadece bir yere kadar gidebilirdi. Hepsi adil bir oyundu. Sınıf arkadaşlarım ilkokul boyunca hayatımı cehenneme çevirmişti. Ve bunun devam etmesini bekliyordum... ta ki siz ikiniz okula başlayana kadar.

O yıl yeni bir okula başladınız. Sen ve kardeşin şehre yeni taşınmıştınız. Benden sadece birkaç ay büyüktün ama hiçbir şeyden korkmuyordun. Beni oyun alanında gördüğünde ve bazı çocukların yerden taş alıp bana fırlatacaklarını gördüğünde, hemen içeri girdin. Ve Caiden onlara durmaları için bağırırken, yıllardır bana özellikle kötü davranan en büyük çocuk Marshall'ı gerçekten yakalayan sendin. Ve beni tanımıyordun bile.

Ona birkaç kez yumruk attıktan sonra ayağa kalktığında dudağın kanıyordu ama bana kocaman bir gülümseme verdin ve her şeyin yoluna gireceğini söyledin.

Bunu hatırlıyor musun?

İkimiz de Caiden'ın da bana baktığı gerçeğini fark etmedik.

Bizimki gibi bir hikayenin, o kadar genç bir yaşta bile böyle gerçekleşmesi komik değil miydi?

O gün sen ve Caiden beni savunduktan sonra en iyi arkadaş olduk. Belki de ikiniz benim için en iyi arkadaştan daha fazlasıydınız, belki de benim kurtarıcımdınız. Çünkü yıllarca cehennemde yaşadıktan sonra, okulun benim için güvenli bir yer olmasını sağladınız.

Caiden'ın öğle yemeği için her zaman fazladan getirdiğini ve aç değilmiş gibi davrandığını ama aslında bana verdiğini hatırlıyor musunuz? Ücretsiz öğle yemeği programındaydım ama ikiniz de okul yemeklerinin iğrenç olduğunu düşünür ve onları yememe izin vermezdiniz. Caiden'ın getirdiklerini yedikten sonra kafeterya yemeklerini nasıl gizlice sırt çantama koyduğumu hiç fark etmediniz çünkü bunu yapmasaydım akşam yemeği yiyemezdim.

Gelmeme izin vermeleri için ailene nasıl yalvardığını hatırlıyor musun? Kirli ve küçük olmama ve ailenin başka arkadaşların olmasını istemesine rağmen onlara senin olduğumu söylerdin ve bir şekilde beni dinlemelerini sağlardın.

Bilmediğin ya da görmeyi reddettiğin şey, Caiden'ın da ailene aynı şiddetle yalvardığı ve onlara benim onun olduğumu söylediğiydi.

Sadece bilmenizi isterim ki, her şeyin nasıl sonuçlanacağını bilseydim, sekiz yaşında bile olsam, ikinizden olabildiğince uzağa kaçardım.

On yaşıma bastıktan sonra Dorothy Miller öğle yemeğinde tüm okula seninle evleneceğini duyurdu. Ben de onu yumrukladım.

Bunu hatırlıyor musun?

Nedense o sonbaharda en havalı şey herkesin evliymiş gibi davranmasıydı. Ama sen ve Caiden tüm popüler kızların evlenmek istediği kişilerdiniz.

Caiden önce bana evlenme teklif ettiği için kıskandın ve beni ağlatmasına rağmen Dorothy ile evleniyormuş gibi yaptın.

Teneffüsteki taklit törenini hatırlıyor musun? Caiden orada nasıl da ciddi bir şekilde duruyordu - yani on bir yaşındaki bir çocuğun durabileceği kadar ciddi bir şekilde - ve beni sonsuza kadar seveceğine söz vermişti.

Diğer çocuklarla birlikte siz de güldünüz, çünkü hepsi bunun Caiden gibi birinin gerçekten sevebileceği bir şaka olduğunu biliyordu.

Benim gibi biri.

Sonrasında beni ağlarken bulduğunu hatırlıyor musun, çünkü bana ilk kez gülmüştün? Sonra kendini çok kötü hissettiğin için ağlamaya başlamıştın. Caiden beni sevse bile, senin de beni sonsuza dek seveceğini söylemiştin.

Sonra bana ne olursa olsun beni daha çok seveceğini bilmemi istediğini söyledin.

Ve 10 yaşındayken bile beni öpmeni istedim.

On iki yaşıma geldiğimde evde işler daha da kötüye gitti. Sana söylemedim, çünkü her şey gerçekten utanç vericiydi. Ama üzerimdeki morlukları gördün ve sana her gün teneffüste futbol oynarken düştüğümü söylediğimde bana inanmadığını biliyordum.

Sana yalan söylediğim o ilk günden sonra her gün benimle eve yürümeye başladın. O ilk gün, ailen nereye gittiğini bilmiyordu, çünkü Caiden'a söylememiştin ya da izin istememiştin. Bizi evime giden yolun yarısında buldular. Annen çığlık atıyordu, çünkü çok korkmuştu. Ona doğru baktın ve beni korumak zorunda olduğunu söyledin.

Başın derde girdiği için üzüldüğümde Caiden'ın arabadan inip bana nasıl sarıldığını hatırlıyor musun? Caiden'ın her gün beni eve bırakması için annene nasıl yalvardığını hatırlıyor musun? Annemi tanımadığı için bunu yapamayacağını söylediğini hatırlıyor musun?

O yıl gerçekten zordu. Belki diğer tüm yıllar da zordu. Ama sanırım o yılla ilgili aklımda kalan şey, aramızdaki farkın ne kadar büyük olduğunu ilk kez fark etmemdi. Annenin Range Rover'ını daha önce hiç görmemiştim. Sanırım annem o zamana kadar evimizin emlak vergilerini ödeyebilmek için arabasını satmıştı.

O anda kendime, ne olursa olsun küçük bir parçamı ikinizden uzak tutacağımı söyledim.

Sonra büyük bir kriz çıkardın ve annen bir keresinde beni bırakmayı kabul etti ve kendimi senden ayrı tutmanın ne kadar zor olacağını anladım.

Caiden bana Marcy Thomas'ı öptüğünü söylediğinde on üç yaşındaydım. Seninle yüzleştim ve her şeyi mahvettiğini söyledim. Bunu yaptığın için sana bağırdım ve sen de bana seni öpenin Marcy olduğunu söylemeye çalıştın. Ama umurumda değildi.

Birbirimizin ilk öpücüğü olmamız gerekiyordu.

Bir hafta sonra Caiden beni tribünlerin altında öptüğünde ben de onu öptüm.

Beceriksizce bir öpücüktü ama yine de çok iyiydi. Caiden beni tekrar sevdiğini söyledi ve bu kez sahte bir evlilik töreni yüzünden değildi. Ben de onu sevdiğimi söyledim, çünkü seviyordum.

Ama o zaman bile, bunun muhtemelen onun bahsettiği türden bir aşk olmadığını biliyordum.

O gece eve geldiğimde, bunu bilmiyorsun ama ağladım. Ağladım çünkü tüm o zaman boyunca seni öpmüş olmayı diledim.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 2

OceanofPDF.com

ŞİMDİ

Beeeeeep. Beeeeeep.

Hastane ekipmanlarının sesi sinirlerimi her zamankinden daha fazla bozuyordu. Bunu kendime neden yaptım? Neden her hafta geldim Eski erkek arkadaşımın başucunda oturmak için mi? Suçluluk mu?

Ne de olsa buraya gelmesi benim hatamdı. Dünyanın onun geniş gülümsemesini ya da sadece bir yanağındaki gamzesini asla göremeyecek olması benim hatamdı.

Suçluluk duygusunun zamanla azalacağını, üzüntü ve kayıpların sıklıkla yaptığı gibi kendini bırakacağını düşünmüştüm. Ama öyle olmamıştı. Onun gülümsemesini son gördüğümden bu yana iki yıl, beş ay ve on sekiz gün geçmişti. Ve o zaman bile, o gece yaşananlar zihnimde sanki dün yaşanmış gibi canlı bir şekilde yer etmeye devam etti.

Yine de gülümsemesinin hatırası solmuştu. Şimdi hatırlayabildiğim tek şey son konuştuğumuzda yüzünde beliren kederdi.

Yıllar önce makineden çıkarılması gerekiyordu ama ailesi bunu yapamamıştı. Kesin olan bir şey vardı ki, Caiden'ın ailesini ihmalle suçlayamazdınız. Bu oda bunun kanıtıydı, şu anda bir hastane yatağından çok bir tapınağa benziyordu.

Genelde Cuma günleri gelirdim, bu bir tür cezaydı, böylece hafta sonu çok mutlu olmamaya dikkat ederdim. Bu gerçekten aptalcaydı, çünkü "çok mutlu" olmak hayatımda hiçbir zaman bir tehdit olmamıştı. Yine de bugün, bir Pazartesi sabahı buradaydım. Bu özel bir durumdu.

Çünkü sadece bir saat sonra yeni bir okula başlayacaktım ve sadece bir saat sonra *onu* görecektim.

Caiden Jackson'la nasıl başa çıkacağını her zaman biliyordu. Jackson'ın içindeki, pek çok kişi için anlaşılmaz olan karanlık, Caiden'ı asla korkutmamıştı. Bir bakıma birbirlerinin zıttıydılar. Çift yumurta ikizleri ve birbirlerinin tam zıttıydılar. Caiden'ın her zaman ne kadar neşeli bir mizaca sahip olduğu insanları her zaman gafil avlardı. Gece kadar siyah saçları ve daha da koyu kahverengi gözleriyle, Jackson'ın güneş tanrısı görünümüyle keskin bir tezat oluşturuyordu.

Belki de Apollo'ya benzeyen yönü herkesi Jackson'dan uzaklaştıran şeydi. Sadece görünüşüne bakılırsa, mutluluk ve ışığın kişileşmiş hali olmalıydı. Bu yüzden karardığında ve ona yanlış baktığınız için kafanıza vahşice yumruk atıp sizi bayılttığında... bunun geldiğini görmediniz.

Caiden'ın yatağındaki battaniyeyle oynadım.

"Sanırım buraya gelmeyi bırakmalıyım," dedim yüzükoyun yatan bedenine usulca. Bir an için neredeyse bana cevap vermesini bekliyordum.

Tabii ki cevap vermedi. Bana bir daha asla cevap vermeyecekti.

En azından doktorlar böyle düşünüyordu. Ailesi hâlâ bir mucize olmasını umuyordu.

"Sanırım hayatıma devam etme vaktim geldi," diye devam ettim. Cevap verememesi beni rahatlatmıştı.

Çünkü insanların Caiden hakkında bilmediği şey, geniş gülümsemesinin altında beni bırakamayan bir çocuk olduğuydu.

Bana acının en güzeli dedi. Ben ona

canavar dedim.

Tamamlanan bu düeti buradan okumaya devam edin.

OceanofPDF.com

TEŞEKKÜRLER

Bu kitaba ihtiyacım vardı.

Bana ilham geldiğinde koşmam gerekiyordu.

Eğlenmeye ihtiyacım vardı.

Ve yaptım.

Lincoln benim ideal kitap sevgilim, ileride başvurmak üzere. Kahramanlar ve kötü adamlar hakkında sevdiğim şeylerin toplamı. Bu kitap sayesinde yazmaya yeniden aşık oldum.

Umarım siz de bu kitaba aşık olursunuz.

Birkaç teşekkür...

Beta okuyucularım Anna, Crystal, Samantha, Blair ve April'a, devreye girip Lincoln ve Monroe'ya sevginizi ve emeğinizi verdiğiniz için teşekkür ederim. Çok uzun zamandır benim için bir destek sistemi oldunuz. Benim için dünyalara bedel.

Editörüm Jasmine'e, bir süredir birlikte çalışıyoruz ve sana her geçen gün daha fazla minnettar oluyorum. Teşekkür ederim.

Summer'a: "Sadece", "o" ve "başlamak" kelimelerini kullandığımda bile beni sevdiğin için teşekkürler. Çabanızı, anlayışınızı ve sizi seviyorum.

Asistanım ve kankam Caitlin'e, kitaplarımda Paul Rudd göndermeleri yapmamı sağlayabilecek tek kişiye. Seni seviyorum.

Ve tüm hayallerimi gerçekleştiren siz okurlarıma. Bu kelimeleri sizin için yazabilmek bir ayrıcalıktır ve sizi *asla* hafife almayacağım.

OceanofPDF.com

C.R. JANE HAKKINDA

Utah'ta yaşayan Teksaslı bir kız, bir eş, anne, avukat ve şimdi de yazarım. Hikayelerim yıllardır kafamda dönüp duruyordu ve sonunda onları kağıda dökmek beni rahatlattı. Büyük bir Dallas Cowboys hayranıyım ve öncelikle Taylor Swift ve hip hop dinliyorum... yalan söyleyip sen de dinlemediğini söyleme.

Okuma aşkım muhtemelen üç yaşındayken başladı ve her zaman başkalarının dünyalarında kaybolduğum için kendi dünyalarımı yaratmaya başlamam çok mantıklıydı.

Baş belası olmak için büyümek zorunda olan kadın kahramanları, mutlu sonları ve baygınlık geçirmeye değer, sadık (ve ateşli) erkek karakterleri seviyorum. Bu size benziyorsa, arkadaş olacağımıza eminim.

Burada olmanıza çok sevindim... Benimle takılmanın yolları ve okuyabileceğiniz daha fazla kitabım için aşağıdaki bağlantılara göz atın!

Güncellemeleri almak için **Facebook** sayfamı ziyaret edin. Web sitemi ziyaret edin.

Yeni çıkan kitaplardan haberdar olmak, hakkımda rastgele bilgiler öğrenmek ve karakterlerimin farklı bakış açılarına erişmek için haber bültenime kaydolun.

OceanofPDF.com

C.R. JANE'İN KİTAPLARI

www.crjanebooks.com

The Sounds of Us Contemporary Serisi (serinin tamamı)

Bizi Bu Şekilde Hatırla

Seni Bu Şekilde Hatırla

Beni Bu Şekilde Hatırla

Kırık Kalpler Akademisi Serisi: Bir Zorba Romantizmi (komple düet)

Kalp Kıran Prens Kalp

Kıran Aşık

Dahlia'yı Mahvetmek (Çağdaş Mafya Tek Başına)

Dahlia'yı Mahvetmek

Pucking Wrong Serisi (Hockey Romance Standalones)

The Pucking Wrong Number The

Pucking Wrong Guy

Kader Kanatları Serisi (Paranormal seri)

İlk İzlenimler Forgotten

Specters

Düşmüş Olan (Kader Kanatları Novellası) Yasak

Kraliçeler

Korkunç Başlangıçlar (Kader Kanatları Kısa

Öyküsü) Soluk Diyarlar

İnançsız Düşler

Efsanevi Krallıklar

Sonsuz Kalpler

En Karanlık Lanet Serisi

Unut Beni

Kayıp

Tutkular

Hades Redemption Serisi

En Karanlık Sevgili En Karanlık Krallık

Monster & Me Düet Mila Young ile birlikte yazılmıştır

Canavarın Baştan Çıkarması Canavarın Saplantısı

Ruhlar Akademisi Mila Young ile birlikte yazılmıştır (serinin tamamı)

Kırık Ruhlar Okulu Kırık Kalpler Okulu Kırık Hayaller Okulu Kırık Kanatlar Okulu

Fallen World Serisi Mila Young ile birlikte yazılmıştır (serinin tamamı)

Bağlı Kırık İhanete Uğramış Ait

Gönül Hırsızı Mila Young ile ortak yazar (serinin tamamı)

En Karanlık Kader Çalınmış Kader Kırık Kader Tatlı Kader

Kurtlar Krallığı Mila Young ile birlikte yazılmıştır

Vahşi Ay Vahşi Kalp Vahşi Kız Vahşi Aşk Vahşi Ruh Vahşi Öpücük

Stupid Boys Serisi Rebecca Royce ile ortak yazar

Aptal Çocuklar

Aptal Kız

Çılgın Aşk

Breathe Me Düet Ivy Fox ile birlikte yazıldı (tamamlandı)

Breathe Me

Breathe You

Breathe Me Düet

Love & Hate Ivy Fox ile birlikte yazılmıştır

Bir Zamanlar Nefret

Ettiğim Çocuk Bir

Zamanlar Sevdiğim Kız

Darkwood'un Zengin Şeytanları Serisi May Dawson ile birlikte yazılmıştır

Beni Yalan

Söylet Beni

Yalvart Beni

Vahşileştir Beni

Yak Beni Kraliçe

Yap

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.